

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

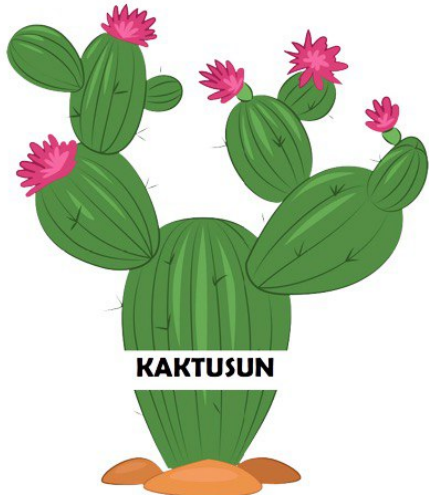
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÖZLEM ÇORAPÇI
AYDEMİR

AŞKIN Güzelliği

Parola

Ücretsiz PDF E-kitap Arşivi - <https://www.parolaj.org>

İki hayat... Tesadüfler, karşılaşmalar, sırlar, anlamlı bakışlar ve de derin hissedişler... Kaçınılmaz olana, aşka giden yollar.
Heyecanı söndüren hüznü kararla ve kederle geçen yıllar...

"Günü geldiğinde ben kazanmak için ne yaptım dememek için yapabileceğin her şeyi yanlış olmadan yap ki pişmanlık gözyaşları seni boğmasın..."

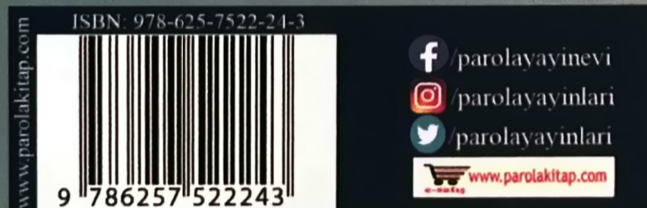
İki hayat... Pişmanlıklar, ani kararlar, hasret ve de gözyaşı...
İhtiras dolu günler ve geceler...

"Onu bırakırsam, geldiğimde bulamayabilirdim..."

İki hayat... Hayalleri gerçek kılmak için özveriler, fedakârlıklar ve çabalar... Telafisi olmayan yanlışların bile yeniden doğruya çevrilebileceği gelişmeler...

"Hayatın bir noktasında hayallerin için kontrolünü kaybetmeye başladığını fark ettiğin anda bir süre ara vermeyi deneyebilirsin. Aksi durumda hayallerin uğruna kayıplar vermeye başlarsın. Kazanmak için bekleyebilir ve zaferini geri getirebilirsin fakat kaybettiklerinin telafisi mümkün olmayabilir."

İki hayat...
Aşk ve aşk...
Sadece aşk...
Kısaca aşkın güzelliği...

ÖZLEM ÇORAPÇI
AYDEMİR

AŞKIN Güzelliği

Parola

PAROLA YAYINLARI: 635

Roman: 200

Eser Adı: Aşkın Güzelliği

Yazar: Özlem Çorapçı Aydemir

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Burak Fazıl Çabuk

Editör: Özge Tataroğlu

Kapak Tasarım: Yaren Uludağ

İç Tasarım: Parola Grafik

*Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Sti. Maltepe Mah. Yılanlı
Ayazma Sok. No: 8/D K: 1 Zeytinburnu İstanbul Tel: 0212 482 11 04 Matbaa Sertifika
No: 45159*

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310

ISBN: 978-625-7522-24-3

1. Basım: Haziran 2022

© Özlem Çorapçı Aydemir 2022

© Parola Yayınları 2022

Bu kitabın her türlü basım hakları *Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti'*ne aittir...
Yazarın, çevirmenin, derleyeninin, hazırlayanın veya yayınevini yazılı ve resmî izni olmadan
basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak
kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

PAROLA YAYINLARI

Adres: Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D Örme İş Merkezi Kat: 1 Topkapı
Zeytinburnu İstanbul Tel: 0212 483 47 96 Faks: 0212 483 47 97

Web: www.parolakitap.com E-posta: parolayayin@gmail.com

ÖZLEM ÇORAPÇI
AYDEMİR

AŞKIN Güzelliği

Parola

BİRİNCİ BÖLÜM

“Bundan emin misin?” diye sorduğumda, yüzüme bakmadan hâlâ çadır kurmakla uğraşan Ali’nin sevinçli bir sesle;

“Evet çiçeğim. Düşünsene, sabah kalktığımızda hemen denize gidebiliriz ya da hiç yatmayabilir, sabaha kadar denize girebiliriz.” diyerek verdiği cevaba dişlerimi sıktım. Neden bu kadar düşüncesiz olmakta ısrar ediyordu. Ailemden gizli bir şekilde sevgilimle birkaç romantik gün geçirmek için Antalya’ya geliyorum, Olympos’un en güzel otellerinden birinde mükemmel bir oda ayırtıyoruz ve benim odun sevgilim sahil kenarında çadır kurmak istiyor. Bunun için inat edene öküz derlerdi ve benim sevgilim neredeyse öküzlükten aylığa terfi etmeye çabalıyordu. Erkekler bazen gerçekten düşüncesiz, bencil ve odun olabiliyordu. Mükemmel bir odan ve rahat mı rahat bir yatağın varken çadır kurma hayallerine anlam veremiyordum? Lanet olsun, benim böceklerle ve çimene karşı alerjim vardı. Defalarca bu yüzden hastaneye kaldırılmıştım. Şu ortamda beni hayatta tutacak tek ilacım ise otelde bıraktığım valizimin içindeydi. Üstelik yumuşak ve devasa derecede büyük olan o rahat yatağında uyumak istiyordum, burada bir çadırın içinde değil. Tabii bunun tek nedeni kocaman yatağım değildi. Burada Ali’nin bana dokunmasını engellemem imkânsızdı. Otel odasında birçok bahane üretebiliyor ve onu

kendimden uzak tutabiliyordum fakat burada, küçücük bir çadırın içinde benden uzak durması için bahanelerim sınırlıydı.

Ali ile uzun zamandır takılıyorduk. Defalarca ileriye giden bir ilişki istediğini belirtse de ve bunu birçok kez uygulama aşamasına kadar gelsek de bir şekilde onu durdurmuştum. Evlenmeden önce birlikte olunmaz kavramına inanmıyordum. İki insan aralarında ne hissediyorsa onu doyasıya yaşamalıydı. Bunun erkeği, kadını, kızı yoktu fakat hayatının belki de en önemli gecesi olan ilk gecemi bedenimi alev alev yakan, başımı döndüren ve bahane bulmaya ihtiyacım olmayan zamanda yapmak istiyordum. Ali henüz bu anı yakalayamadığı için genelde yakınlaşma anında ben kaçmayı tercih ediyordum. Sanırım bu onda bir yarışa döndü ve son zamanlardaki tüm görüşmeler yalnız oluyordu. Yalnız ve beni etkilemek adına cinsel anlamda fazla talepkâr. Ali birçok kızın hayır diyemeyeceği türde yakışıklı ve çekici bir adamdı. Ciddiyetten uzak, her zaman esprili ve eğlenceliydi. Bu durum genelde eğlenmesini bilen kızlar için vazgeçilmez bir portre oluyordu fakat ben son zamanlarda bu davranışların hiçbirini kalbime sıcak bulmuyordum. Bunun sorumlusu da ben değildim.

Hâlâ kurmaya çalıştığı çadırıyla savaştan Ali'ye ısrarlı bir ses tonuyla; "Ali, otel denize gerçekten çok yakın ve bizden başka kimse sahilde çadır kurmuyor. Üstelik akşamları burada fazlasıyla sarhoş olduğunu biliyorsun." dediğimde ise Ali elindeki çadırı tamamlayan son işlemi de yaptı ve zafer kazanmışçasına yerinde dönüp benimle bakışlarını buluşturdu. Adım adım bana yaklaştı. Bakışlarındaki o huzurluk içimdeki kelebekleri harekete geçirmeye başlamıştı. Ali uzun boylu ve esmerdi. İri kalıplı ve kaslı bir vücuda sahipti. Aynı zamanda spor hocasıydı ve bir spor kulübünde zayıflama koçluğu yapıyordu. Üstelik büyüleyici bir şekilde masmavi gözlere sahipti. Onunla spor için kulübe kaydolduğumda tanışmış ve beni resmen tavlamasına izin vermiştim. Buna spor salonundaki kızlar pek memnun olmasa da benim fazlasıyla hoşuma gitmişti.

Ali yavaş adımlarla hemen önüme kadar gelip ellerini belime doladı ve dudaklarına bir öpücük bıraktığında anın verdiği hazla resmen gözlerimi kapatmıştım. Ali ise seksi çıkan sesi eşliğinde, "Fazla abartmıyor musun çiçeğim? Burası tatil köyü ve insanlar sahilde kumların üstünde uyuyor. Bundan da rahatsız olmuyorlar." diyerek karşılık verdiğinde ise dişlerimi tekrar sıktım. Bir gün bu inci gibi dişlerimi bu adam yüzünden kıracaktım. İşte o zaman kafasını kırmak adına elimden ne geliyorsa da yapacaktım.

Neden beni anlamak istemiyordu ve ısrarla inat ediyordu bilmiyorum ama burada kalmayı gerçekten istemiyordum. Hayatım boyunca istemediğim bir şeyi hiçbir zaman yapmamıştım. Zaten annemin bize öğrettiği en değerli şeylerden biridir. Bir olayı, herhangi bir konuyu veya istemediğiniz ne olursa olsun kabul etmeyin ve yapmak zorunda hissetmeyin derdi. Şu anda istemediğim bu şeyi surf sevdiğim adam istiyor diye yapmak zorunda kalmam beni çok ama çok rahatsız ediyordu. Sinirli, oldukça şikâyetçi bir ifadeyle gözlerine baktım ve:

"Evet, onun için şık bir otelde, harika yatağı ve manzarası olan ferah bir oda tuttuk. Lanet olsun, kamp yapacağımızı söyleseydin gelmezdim! Neden bu kadar inatçı olduğunu anlamıyorum. Ben kamp tatillerini sevmiyorum. Çadırda uyumak ve ateşin karşısında sabahlamak bana göre değil, üstelik böceklerle ve çimene karşı alerjim var. İlacım da otelde!" dediğimde suratı değişen Ali artık sıkılmış bir ifade ve ses tonu eşliğinde;

"Ben bu gece burada ateş yakacak, ayı izleyecek, denizin sesinde uyuyacağım. Kollarımda bana eşlik edecek misin? Yoksa bir prenses gibi benden ayrı odanda mı uyuyacaksın?" diye sorunca artık pes etmişim. Daha fazla savaşmanın bir anlamı yoktu. Ya şu anda resti çekecek ve odama gidecektim ya da susup bu iğrenç bulduğum çadırda uyuyacaktım. İlk seçenek oldukça cazip gelse de nedenini hâlâ çözemediğim bir şekilde susmuştum. Ne yaparsam yapayım burada kalacaktı.

Tek başıma otele dönüp sabaha kadar kocaman bir yatakta kafayı yemektense burada Ali'yle savaşmayı tercih ediyordum. Gerçi ben ne düşünürsem düşünüyüm savaş bitmişti ve kazanan Ali'ydi.

Ali, tam olarak üç yıldır hayatımdaydı. İlişkimizin ilk iki senesi mükemmel bir dönemdi. Her anı benimle yaşar ve benim isteklerime önem verirdi. Benim kızdığım veya istemediğim, hoşlanmadığım her şeye dikkat eden Ali, her ne oluyorsa şu son yılımızda tamamen başka biri olmuştu. Onu ilk tanıştığımda hayata dair planları vardı. Okulunu bitirecek, hayatında yapması gereken zorunlu görevleri yerine getirecek, aile şirketine babasının istediği şekilde işlerin sorumluluğunu alacaktı ama neden kaynaklandığını anlamadığım bir sebepten içinde bulunduğumuz bu yıl da geleceğe dair yapmış olduğu tüm planlarından vazgeçmişti. Tüm bu kariyer planlarını yapan adam, yerini dünya turu yapmak isteyen bir maceraperest, düşüncesiz, bencil birine bırakmıştı.

Eskisi kadar birbirimizi sevdiğimize de inanmıyordum. Ne o beni kırmaktan çekiniyor ne de ben onu kırmaktan çekiniyordum. Beni hayatında elde edemediği cinsellik için tuttuğundan da artık emindim. Bu baş başa tatil planları son dönemde fazlasıyla sıklaşmış ve her türlü adım atılmaya başlanmıştı. Bir sene öncesine kadar Ali'yi annem ve babam ile tanıştırmayı düşünürken, son dönemlerde bu adamı ben bile tanıyamaz olmuşum. Aileyle tanışma evresi de uzun bir süre sonrasına kadar rafa kalkmış. Çünkü geçekten benim fark ettiğim bu yaklaşımı ailemin fark etmeyeceğini düşünmek bir aptallıktı. Düşüncelerimden sıyrılarak şu anda bulunduğum durum nedeniyle derin bir nefes aldım ve kararmak üzere olan havaya baktım.

Lanet olsun, burası Olympos'tu, sahil boyu aydınlatma kullanılmıyordu, hava karardığında her yer zifiri karanlığa gömülüyor ve göz gözü görmüyordu. Bundan nefret ettiğimi

biliyor olmasına rağmen çadır olayında ısrar etmesi sabrımı zorlasa da gerçekten pes etmiştim. Bu geceyi atlatmayı ve gün açıldığında buradan tamamıyla ayrılmayı düşünmeye başlayalı da çok olmuştu.

Kendime bu aptallığım yüzünden her saniye artan öfkemle savaşıma cabası için söz verdiğim anda çalan telefonumla yerimden zıpladım. Telefonum kot şortumun arka cebindeydi ve arayan ise Filiz'di. Filiz, benim liseden bu yana en samimi arkadaşım. Fena bir şekilde Kadir'den hoşlanıyordu. Kadir ona her ne kadar yüz vermese de aralarında duygusal bir çekim olduğunu hissediyordum. Bu arada Kadir kim mi? Kadir benim soğuk, sert, ters, agresif, uyumsuz, daha ne kadar olumsuz ifade varsa içinde barındıran ikizim. Kendisiyle hiç anlaşamaz ve mümkün oldukça ayrı ortamda bir saatten fazla durmamaya çalışırdık. Olur da bir saatten fazla kaldığımız ortam gelişir ve biz buna mecbur kalırsak herhangi bir atışma ihtimaline karşılık kesinlikle konuşmaz, birbirimizin yorumlarına katılmadan arı sonlandırırız.

Filiz'in telefonunu sitemli bir şekilde, "Buraya gelmeli ve beni yalnız bırakmamalıydın. Otelde harika bir odamız varken, sahilde bir çadır kurduğumuza inanamıyorum." diyerek cevapladığımda, Filiz sadece kahkaha atarak karşılık vermişti.

Bu durum karşısında gerçekten çıldırabilirdim. Bu durumun neresi romantikti? Tamam, sahilde gün doğarken uyanmak güzel bir fikir olabilirdi fakat bunu şu anda istemiyordum. Gerçi bunu şu anki öfkeyle lüks bir otel odasının terasından başka bir yerde görmek de istemiyordum. Oysa ben gün doğumunu izlemeye bayılırdım. Hayatımda en romantik bulduğum anlardan biri olduğuna yemin bile edebilirdim. Bu mükemmel anın bende yarattığı hisse bile bu kadar öfke duymama sebep olduğu için Ali'den daha çok nefret ettim. Kampı istemiyordum. Bu çadırda değil, o kocaman yatağımda uyumak istiyordum. Sabahleyin odamın camundan güneşin

o mükemmel doğuşunu izlemek istiyordum fakat Ali bunu anlamıyordu. Anlayacak gibi de durmuyordu.

Filiz’le kafa dağıtıcı birkaç dakika sohbetin ardından telefonu kapatmıştım. Burada fazla yeşillik vardı. Bu da çok fazla böcek, karınca, sinek demek oluyordu. Kolum şimdiden kaşınmaya başlamıştı. Kolumu sert bir şekilde kaşırken başımı sağa sola salladım ve sıkıntılı bir nefes daha verdim. Umanım gerçekten bu kaşınma sadece psikolojiktir yoksa birkaç saat içinde gerçekten derimi parçalarcasına kaşıyacak ve kesinlikle kanamasına sebep olacaktım. İlaçlarımı da otele bırakmıştım. Şu anda alma imkânım da yoktu. Beni bu denli rahatsız eden ve sağlığımla ilgili olan bu detayın Ali’nin de umurunda olmadığı kesindi ama umurunda olması gerekiyordu. Bir kadını seviyorsan, onun rahatsız olduğu ve özellikle sağlığı açısından tehlikeli olan ne olursa olsun en ufak detayına kadar senin umurunda olmalıydı. Annem ile babam arasında olan aşkta ve sevgide bunu hep görmüştüm. Annem yıllar önce çok ciddi bir organ nakli olmuştu. Dikkat etmesi gereken bazı detaylar vardı ve bu detaylar babamın gözünden bir saniye olsun kaçmazdı. Babam kadar dikkatli ve düşünceli başka bir adamın daha var olduğuna kesinlikle inanamayacaktım artık.

Göz gözü görmeyecek kadar karanlığın çöktüğü geç bir saat olmuştu. Çadırın hemen önünde, bulunduğumuz yeri aydınlatacak kadar küçük bir ateş yakmıştık fakat o da neredeyse karanlığı geri getirecek şiddeteydi ve sönmeye başlamıştı. Yanımızda getirdiğimiz atıştırmalıkları yemiş, fazlasıyla alkol almıştık. Gerçi bu kısmı benim için geçerli değildi. Her an karanlıktan çıkıp gelecek bir sarhoş için hazırda bekliyordum. Burası mükemmel bir tatil kentinin halka açık bölümüydü. Her kesimden ve her karakterde insan rahatlıkla kamp yapı-

bilirdi. Genelde yöre halkının gençleri burada kamp kurardı. Ya da ellerine aldıkları şarap şişesinin verdiği ayyaşlıkla sahil boyu dolanırlar ve sahilin bir kısmında sızıp kalırlardı. Kollarımı kaşımaktan neredeyse yırtacaktım. Bu durum gittikçe canımı yakmaya başlamıştı. Kesinlikle psikolojik değildi.

Ben bu kadar acı çekerken Ali ise fazlasıyla alkol almanın verdiği aptallıkla şarkılar mırıldanıyor, benimle yakınlaşmaya çalışıyor ve bu durum beni fazlasıyla sinir ediyordu. Neden bu kadar gereksiz bir durum için uğraşmıştı ki? Otelin barında içebilirdi. Barda şarkı söyleyen soliste eşlik edebilirdi. Benimle dans edebilir veya romantik bir şekilde ona sarılmasına izin verebilirdi. Bunun yerine daha sinir bozucu bir karar alarak ona kendimi sunmam için kendince bir ortam yaratmıştı fakat sonuç ortadaydı. Sahilin hemen kenarında, çakıl dolu bir plajda, zifiri karanlığın ve küçük küçük karıncaların istilasına uğramış bir şekilde güya romantizm yaşıyorduk. O ne kadar zevk alıyordu bilmiyorum ama ben gerçekten hiç zevk almıyordum. Bu gece ileride hatırlamak isteyeceğim kadar güzel ve asla özel değildi. Saat geceye doğru ilerledikçe içimdeki korku daha da artmış, Ali beni bu hâlde bırakıp çadıra girmiş ve resmen sızmıştı.

Kollarımdaki kaşınma bacaklarıma hatta tüm vücuduma yayılırken, kaşıdığım yerlerin artık şiştiğini fark ediyordum. Normal şartlarda şu anda ilacımı kesinlikle almam gerekliyordu ki bu durum devam ederse hastanede birkaç gün kalma boyutuna geçecektim. Saatin kaç olduğunu görmek için kotumun arka cebinde duran telefonumu elime alıp baktığımda şarjının bittiğini işaret eden sesiyle gözlerim kocaman oldu. Kahretsin telefonumun şarjı bitiyordu. Annem mutlaka sabah saatlerinde arardı. Telefonum kapalıysa, beni gitti bildikleri İzmir'deki arkadaşımın annesini mutlaka arar ve beni isterdi. Bu da orada olmadığımı anlamaları, babamın beni eliyle koyduğu gibi bulması, bulduğunda ise canıma okuması anlamına geliyordu. Gerçi beni bulduğunda Ali'ye yapacaklarından bahsetme-

me bile gerek yoktu çünkü İstanbul'da kendisi için hazırlanan bir cenaze töreni olacağından adım gibi emindim. En düşük ihtimalle hastanelerden birinde yoğun bakımda olurdu.

Düşündüklerimin içinde yarattığı panikle hızla yerimden kalktım ve çadırın içine girdim. İçtiği içkiyle tamamen sızmış olan Ali'yi tüm yöntemleri deneyerek uyandırmaya çalıştım. Neredeyse bin defa seslendim, dürttüm hatta sinirlenip vurdum ama hiçbir işe yaramadı. O kadar fazla içmişti ki resmen sızdırmaktan öte içki komasına girdiğini söyleyebilirdim. Onun sızmış hâline baktım ve derin bir nefes daha aldım. Kız arkadaşını hatta sevdiğini söylediği kızı tatile götüren bir adamın hiçbir sorumluluğunu şu anda taşımıyordu. Burada başıma gelebilecek herhangi bir tehlikeye karşı beni bu kadar savunmasız bırakmaması gerekiyordu. Cidden sorumluluk sahibi bir insan değildi.

Bunları düşünmenin veya bu düşünceler içerisinde daha fazla öfkelenmenin bir anlamı yoktu. Ali'yi çadırın içinde uyandırmaya çalışmaktan vazgeçip şarjı bitmek üzere olan telefonumu elime aldım ve çadırdan çıktım. Ateş sönmek üzere olduğu için etrafı ilk yandığı andaki kadar aydınlatmıyordu. Birkaç saniye içinde şarjı bitecek olan telefonumun fener kısmından ışığı yaktım ve hızlı adımlarla otele giden yöne doğru yürümeye başladım. Bu ışık birkaç dakika bana yönümü bulma konusunda yardımcı olacaktı. Hızlı bir şekilde yürüdüğüm takdirde otellerin ışıklarının olduğu yola kadar gidebilirdim, ondan sonrasını da daha rahat atlatabilirdim. Ali'yi burada gebertebilirlerdi. Şayet sabah hâlen yaşıyorsa bunu kendi ellerimle yapacaktım. Gerçi bunu onu bulanların yapmasını tercih ederdim, en azından ben katil olmazdım.

Ayaklarım korkuyla o kadar fazla titriyordu ki neredeyse yürürken düşecektim. Nefes alışımlı kontrol etmeye çalışsam da olmuyordu. Her an bu korkuyla bayılabilirdim. Bunu kontrol altına almak için derin derin nefes alıp hızlı hızlı yürü-

rüyordum. Ne kadar hızlı olursam otele o kadar kısa sürede varırdım. Herhangi bir yerden biraz olsun ışık yayıldığını görmek bile rahatlamama yardımcı olacaktı ki kulaklarıma dolan birkaç erkek sesiyle olduğum yerde durdum. Titreyen ellerimle hızlı bir şekilde telefonun ışığını kapatmaya çalışsam da içlerinden biri beni fark etmişti ve sesli bir şekilde;

“Orada biri var!” diye bağınca elinde fener olan, diğeri de ışığı benden yana çevirdi. Kahretsin ki ışık bacaklarımı aydınlattı. O anda korkunç bir ıslık çaldı ve kalbim korkuyla dolmaya başladı. Lanet olsun, her seferinde korktuğumun başıma gelmesinden nefret ediyordum. Resmen belayı, kötü hisleri çekme gücüm vardı. Bir şekilde adımlarım geriye doğru giderken, onlarla aramda mesafe açmaya çalışıyordum ki içlerinden biri:

“Harika! Bu gece parada anlaşımadık diye üzülüydünüz. Bakın bu bacaklar için cebimdeki hepsini veririm.” dediğinde, kalbimin ritmi resmen korkudan bozulmuştu. Tüm korku bedenimi titretmeye başlarken, kalbim de sıkışmaya başlamıştı. Kesinlikle kaçmam gerekiyordu fakat Ali’nin sızdığı çadıra gitmem bir şeyi değiştirmeyecekti. Geri zekâlı sızdığı için beni koruyamayacaktı. Belki de ona da bir şey yaparlardı. Gerçi şu anda bana yapmayı hayal ettikleri şeyi gerçekleştirmelerindense o sarhoşu öldürmelerini tercih ederim. Elllerinde fener olmasa karanlıkta ne yöne kaçtığımı anlamazlardı ama adamlar sarhoş da değildi. Buranın yerlilerine benziyorlardı. Ne yöne kaçacağımı benden daha iyi bilir, ellerinde fener olmasa bile beni kolaylıkla yakalayabilirlerdi. Üstelik iyi birilerine de benzemiyorlardı. Feneri tam üzerine tutmaları benim için dezavantajdı. Geri adım atarak mesafe açtığımı emindim ki korktuğumu anlayan bir diğeri:

“Emin ol, eğlenceli olacak fıstık.” dediğinde artık her ne olursa olsun kaçmam gerektiğini anladım. Burada kalamaz ve onlara eğlence olmazdım. Her ne olursa olsun sahile doğru koşmalı ve gerekirse denize girip yüzerek bunlardan uzaklaş-

malıydım. Umarım yüzme bilmiyorlardır diye dua etmeyi de unutmamalıydım. Geriye doğru bir hamle yapar yapmaz beni ilk fark eden kişinin sesi olduğunu anladığım kişinin "İlk raunt yakalayanındır." dediğini duyduğumda, bu cümlelerin ne anlam geldiğini anlamak saniyelerimi almamıştı. Anladığım şeyle geriye doğru koşup avazım çıktığı kadar bağırıma başladım:

"Yardım edin! Ali!" diye bağırıyor, tüm hızımla da kaçırıyordum. Karanlıkta hiçbir yeri seçemiyordum. Hayatımda hiç bu kadar hızlı koştuğumu hatırlamıyordum. Üstelik gerçekten sadece karanlık bir boşluğu andıran gecede... Bu gerçekten bir kâbus olmalıydı. Tüm hızıma rağmen belimden yakalandım ve hızla yerden havalandığımda iğrenç bir kahkaha sesi eşliğinde, "İlk benimsin bebek." kelimeleri kulağımda yankılandı. Bunun olabileceğine asla inanmıyordum. Bunu yaşayamazdım. Lanet olsun, kurtulmanın bir yolu olmalıydı. Kolları belimi öyle kavramış ki hiç acımadan tüm gücümle kolunu ısırdım. O an öküüz böğürmesi gibi bir ses çıktı ve ardından;

"Seni sürtüğ! Sert istiyorsun, öyle mi?" diye seslendi ve ben panikle, "Bakın, bırakın beni, ne yapmak istiyorsanız sonrasında sizi buna pişman edecek çok fazla tanıdığım var." dediğinde içlerinden biri:

"Duydunuz mu, pişman edecek tanıdıkları varmış? Beyler her yerde kamera var, kıza dokunmayalım yoksa babası bizi dövermiş." dediğinde, her biri iğrenç birer kahkaha attı. Ardından yüzünü görmediğim diğeri ise "Burada bizim yüzümüzü dahi görmüyorsun? Kim olduğumuzu nereden bilecekler ki? Sen zevkten ölmezsen bir ihtimal ama emin ol zevkten ölmek isteyeceksin. Sıram geldiğinde sana unutamayacağın anlar yaşatacağımdan emin olabilirsiniz. Sadece bakırsen üzülürüm, ilkin olmak isterdim." dediğinde ise gözlerim dolmaya başlamıştı. Lanet olsun! İlkimi bu hayvanlardan birine veremezdim. Lanet olsun! Veremezdim. Bunlardan biri bana dokunamazdı.

Buradan her ne şekilde olursa olsun kurtulacaktım ve ilk işim beni buraya getirdiği için Ali'yi gebertmek olacak diye düşünürken, adam feneri yüzüme tuttu ve ardından "Vay, sarışınmış. Gözler de renkli galiba. Sarışını da severim." dediği anda korkuyla geriye doğru adım atıyordum. Önümde üç kişi vardı. İğrenç bir şekilde midemi bulandıran tam üç kişi vardı. Adım adım yine geriye giderken tam arkamda bir sertlik belirdi. Sırtım duvar kadar sert bir bedene çarptığında vücudumu yakan bir sıcaklık bedenime yayıldı ve korkuyla yutkunmadan edemedim. Dört kişi olamazlardı, değil mi? Burnuma yayılan odunsu baharat kokusu içime dolarken;

"Kumral işinize yaramaz mı?" diye sert, erkeksi ve güven veren bir ses kulaklarıma ulaştı. Adamlar bir an şaşkınlıkla susarken, hemen arkamda duran o duvar gibi sert beden tek hamlede önüme geçti. Yüzünü göremiyordum ama tam arkasındaydım. O kadar iriydi ki neredeyse arkasında küçük bir kız çocuğu gibi kalmış olmalıydım. Uzun boylu, kaslı ve sert bir bedene sahipti. Her yerinden güven verici bir his yaylıyordu ve adam arkaya doğru eğilip;

"Kendi sağından yukarıya doğru, bir an bile durmadan koş!" dediğinde ise duraksadım. Evet, onlardan bir değildi? Beni korumaya mı çalışıyordu? Ya canını yakarlarsa diye düşünürken, adam bir anda daha sert çıkan bir sesle, "Koş!" diye bağırdığında ne olacağını düşünmeden dediğini yapmıştım. Öyle hızlı koşuyordum ki nefes nefese kalmış olmam, bacaklarımdan ağrıyıcı oluşu umurumda bile değildi. Arkamda kavganın sesleri ve hengâmesi bırakmıştım. Yarın ilk işim o adamı bulup teşekkür etmek ve Ali'yi bir güzel tokatlamak olacaktı.

Her yer çok karanlıktı. Ne tarafa gideceğimi bilemiyor-
dum ve o an karşıma çıkan bir köpek yüzünden donup kaldım. Siyah, büyük ve korkutucuydu. Bir şey yapmadan bana öylece bakıyor oluşu beni olduğum yere sabitlerken, derin derin aldığım nefes bana yetmemeye başladı. Bu kadar korkuyla

ve panikle aynı zamanda nefesimi kesen o koşmayla kalbimin teklediğini hissetmek zor değildi. Nefes almak için kendimle savaşıyordum. İçimde dalağım patlayacak şekilde şişmiş olmalıydı ve köpek gerçekten de korkutucuydu. Ben bu şekilde kendime gelmeye ve bu köpeği nasıl atlatacağımı düşünmeye çalışırken arkamdan, “Sana hiç durmadan koş dediğimi hatırlıyorum.” diye bir ses yükseldi.

O an korkudan çığlık atıp olduğum yerde sıçradım. Konaşanın yine yüzünü görememiştım ama sadece “Köpek var.” diyebilmişim. Adam ise gayet rahat bir hâlde, “Onun adı Canavar.” dedi. İçime dolan nefesin canımı acıtmasına engel olamadım ve “Korkmamam gerekiyor galiba.” dedim. Gizemli adam hâlâ ukalalığı elden bırakmıyordu.

“Sadece çirkinleri ısıyor.” dedi ve bir an iltifatına teşekkür etmeyi bile düşünmüştüm fakat o kadar çok koşmuştum ki hâlim berbatı ve Ali’ye olan sınırimden akşama kadar birkaç atıştırılmalık haricinde hiçbir şey yememiştım. Neredeyse açlıktan ölmek üzere olduğumdan başımın döndüğünü hissettim. Bu gece benim için fazlasıyla korku doluydu. Kalbime yüklenen bu korku zayıf bir bünye için ise aşırı fazlaydı. Nefesim göğüs kafesinde hapis kalırken kalbimin sıkıştığını hissettim. Vücudumu ayakta tutmakta zorlanan bacaklarımın titrediğini fark etmem ile zaten karanlık olan gecenin daha da kararıp beni yutmaya başladığını hissetmem zaman almamıştı.

O anda havalanan bedenim erkeksi bir kokuyla sarmalandı. Koku ciğerlerimi esir alırken öncekinden daha farklı bir seksilikte kulağıma, “Senin gibi bir güzelliğin tehlikeli gecelerden uzak durması gerekiyor.” diye fısıldadı. Sesi o kadar içten ve bir o kadar da güven yayan bir tondaydı. Yüzünü görmemiştım ama bu ses tonuna ve bu kaslara sahip hiçbir erkeğin yakışıklı sınırında kalacağına inanmıyordum. Güneşin aydınlatacağı yüzünün tapılası bir Yunan heykelinden farksız olduğunu düşünmek içimde kelebeklere yer açıyordu

fakat karanlık beni bir bataklık gibi kendine doğru çekti ve bu hayalime izin vermedi. Kimin kollarında olduğumu bilmiyordum fakat bu kolların bu gece karşıma çıkabilecek her şeyden, herkesten daha güvenli olduğunu hissediyordum. Bu kollar beni ölümün eşiğindeyken Azrail'e karşı bile koruyabilecek ya da en azından korumayı deneyebilecek tarzda güvenle sarıyordu beni. Hayatım boyunca unutamayacağımı söylediğim sınırlı sayıda olay, kişi veya durum vardır fakat bir liste yapmak gerekirse bu gece karanlığın içinde beni güvenli limanına çeken bu adamı listemin başına almam gerekiyordu.

Sabahın ilk ışıkları gözlerime savaş açtığında tüm bedenimin sızladığını hissettim. Sanki gece boyunca kerpetenle sıkılmış ve gözlerimi açınca serbest kalmışım gibi hissediyordum. Vücudumdaki kaşınma son bulmuştu, uyku ise bedenimi hâlâ etkisi altında tutuyordu. Başım öylesine ağrıyordu ki bir an nerede olduğumu, buraya nasıl geldiğimi hatırlamak için kendimi zorlamıştım. Bu zorlamanın ardından zihnimde canlanan sahneyle gözlerim hızla açıldı. Aynı hızla yatakta doğrudum ve panikle etrafıma bakındım. Burası benim oteldeki o muhteşem odamdı. Kocaman bir yatakta bir başımaydım. Üzerimi kontrol ettiğimde tüm kıyafetlerimin üstümde olduğunu ve değişmemiş olduğunu fark ettim. Yatağın içindeydim ama yorgundum. Kollarında bayıldığım adam beni buraya kadar getirmiş olmalıydı. Doğrulduğum yataktan kalkmak için ayaklarımı yatağın kenarından sarkıttığım anda, hemen yatağımın kenarında duran komodinin üzerindeki notla kaşlarımı çattım. Uzanıp aldım ve daha net okuyabilmek için gözlerimi kısarak kâğıda odaklandım.

“Senin gibi bir güzelliğin tehlikeli gecelerde yalnız bırakılmaması gerekiyor.” diye yazıyordu. Bu kelimeler gülümseme-

mi sağlarken, kâğıdın sonunda “Not: İlacını almak için valizini açtığında küçük bir kalp krizi geçirmiş olabilirim. Yaz bir ke- nara, bana bir kalp borcun var. Bir gün mutlaka almaya gele- ceğim.” diye yazıyordu. Okuduğum notla gözlerim kocaman oldu. Lanet olsun, ilacım valizimdeydi ve valizimin üst kısmın- da iç çamaşırlarım ve fularlarım vardı. Onların tamamını gör- müş olamazdım. Tamam, gerçekten iyi biri olabilirdi ama şu anda ne kadar saygısızca bir durum yaşandığını anlayabiliyordum.

Bir kadının çantası karıştırılmazdı. Madem karıştırmak zorunda kaldın, özel eşyalarına bakmamaya dikkat etmeli, her ne şekilde gördüysen de bunu dile getirmemen gerekiyordu. Neredeyse sınırdan küp olmuşçasına, “Terbiyesiz.” diye söylendim. Her ne kadar kızmış olsam da notun sonundaki kelimelerin beni heyecanlandırmadığını söyleyemezdim. Kendine güvenen ve ukala bir tip olsa da kelimeleri nasıl kul- lanması gerektiğini fazlasıyla biliyordu. Ayrıca o olmasaydı, sanırım şu anda çalışanların arasında neredeyse ölü bir şekilde uyanıyor veya gerçekten ölmüş olurdum.

Dışarıda kalan eşyalarımı toplamak için yataktan çıkarken açılan kapıyla duraksadım. Kapıdan içeriye giren, bugün gör- mek istemeyeceğim tek kişi olan ve korku dolu gözlerle bana bakan Ali’ydi. Yüzünü gerçekten görmek istemiyordum hatta sesini bile duymak istemediğimden öylesine emindim ki onu görmemezlikten gelip işime odaklanmaya, bir an önce de bu- radan gitmeye karar verdim. Beni dün geceyi yaşamak zorun- da bıraktığı, beni savunmasız bırakıp tehlikeye attığı, bu kadar sorumsuz pisliğin teki olduğu için ondan nefret ediyordum. Hatta ceza almayacağını biliyor olsam onu öldürebilirdim bile.

Beni görünce gözlerinden bir anda kaybolan korku ve ra- hatlayan bir ifade ile, “Sabah seni göremeyince çok korktum çeğim. Neden beni orada bıraktın?” diye sorunca, ona önce şaşkın bir bakış attım. Bu kadar seviyesiz, düşüncesiz ve ben- cil olabildiğine inanmak gerçekten çok zordu. Her ne kadar

sakin kalmaya çabalasam da bedenime dolan öfkeme engel olamıyordum. Birkaç adım attım ve onunla yüz yüze gelecek mesafede durduğumda öfkem kontrol edilemez boyutta beni zorlamaya başlamıştı. Dişlerimi öyle çok ve sert sıkıyordum ki şu anda dişlerimin arasında onun etinin olmasını ne kadar çok istediğimi kelimelerle tarif edemezdim. Benim bile sonrasında şaşırdığım ve onun tahmin bile edemeyeceği şiddette suratına sert bir tokat attım. Tokat öyle sertti ki şiddetinden avucumun içi bile ağrıyordu. Beni göremediği için korkmuştu, öyle mi? Ben dün gece korkudan ölüyordum ve o, yaşadığım korkunun tüm sorumlusu olan pisliğin tekiydi. Yaşadıklarımın telafisi veya onun tarafından sarf edilecek herhangi bir özrü yoktu.

Attığım tokadın yarattığı şaşkınlıkla bana bakan Ali'ye, "Sana orada kalmayalım dedim. Sen bunu umursamayıp bir de o kadar içtin ki resmen sızdın. Şimdi bana beni göremeyince korktuğunu söylüyorsun? Pislik herif, korktun, öyle mi?" diye öfkeyle sorduğumda hâlâ bana şaşkın şaşkın bakıyordu. "Alerjim olduğunu biliyordun ve ilacımın yanımda olmadığını da söyledim. Otele gelip benim için almak yerine, orada içmeyi tercih ettin. Gecenin köründe dayanamayacak duruma geldiğimde sen çoktan sızmıştın. Otele tek başıma ve o karanlıkta şarjı bitmek üzere olan telefonumla gitmeye karar verdim. Bil bakalım dönüş yolunda kimlerle karşılaştım?" diye sorduğumda gözleri kocaman olan Ali paniklemişti.

"Sana kötü bir şey yapmadılar, değil mi?" diye sordu. Ne olduğunu tahmin etmesi zaman almamıştı. Oysaki bu zekâsı dün akşam hiç ama hiç yerinde düşünmesini sağlamıyordu. Sorduğu soru yüzünden kontrolümden çıkan bedenim daha büyük bir öfkeye teslim oldu. Lanet olsun yapabilirlerdi, şu anda ölmüş veya üç kişinin tecavüzüne uğramış bir şekilde ormanda bulunabilirdim. Hâlâ ölmemişsem ölmek için dua bile edebilirdim. Hayatımın dehşet verici sahnelerini hiçbir zaman unutmuyacaktım. Bunları yaşamama sebep olan kişinin Ali olduğuna inanamıyordum. Bunca şeyi yaşamışken onun o

iğrenç sesinin hâlâ bana bir şeyler açıklamaya çalışmasına da katlanamıyordum. Eğer gerçekten o adam olmasaydı dün gece yaşanabilecek olanları tahmin bile edemiyordum. Gerçi yaşananları da henüz hazmedemiyordum. Uzun bir zaman rüyalarından çıkacağını da düşünmüyordum. Onun için öfkeyle;

“Eğer o adam olmasaydı ölebilirdim bile.” dedim ve daha fazla o samimiysiz endişesini yaydığı bakışlarına katlanmak istemeyerek dolaba doğru yürüdüm ve hızlı valizimi toplamaya başladım. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde ayrılıyordum buradan. İstanbul’a, benim için en güvenli yer olan evimize hemen geri dönmem lazımdı ve bir daha asla ailemden habersiz bir plan yapmamalıydım. Ali aileme yalan söylemeye değecek bir insan değildi. Bunu gerçekten fazlasıyla acı bir şekilde öğrenmek kalbime katlanılması zor bir sancı olarak saplanıyordu. Ben valizimi toparlarken, Ali hemen arkamdan panik ve korku yüklü ses tonuyla konuşmaya başladı:

“Çiçeğim, ne yapıyorsun? Bana sakın gidiyorum deme, daha dört günümüz var.” O an kafasına elimdeki valizi geçirmek istedim hatta valizin yetmeyeceğini düşünerek odada kafasını kurabilecek her ne varsa direkt ona fırlatmak istedim. Beyinsiz bencil herif diye söyledikten sonra hızla ona döndüm.

“Ali, dün gece neredeyse bana tecavüz ediyorlardı. Hiç tanımadığım biri tarafından kurtarıldım. Polise gidemiyorum çünkü babam duyarsa olacakları kestiremiyorum bile. Kadir’in elinden seni alabilecek bir kişinin de henüz dünyada olmadığına inanıyorum. Buraya nasıl geldiğimi dahi hatırlamıyorum çünkü o esnada bayılmışım. Bu senin için bir şey ifade ediyor mu?” diye sordum. Oluşan birkaç saniyelik sessizliğin ardından durumun ciddiyetini fark edeceğini umuyordum ki Ali gayet rahat bir tavırla;

“Çiçeğim, hiçbir şey olmamış ve buradasın. Daha ikinci günümüz, mahvetmesek, bak bu tatil için gerçekten fazlasıyla bekledik.” dediğinde, gözlerimi kocaman açtım. Hâlâ kendi-
20

sini düşünüyor oluşuna inanamıyordum. Dün gece o adam olmasaydı gerçekten hayatımın sonuna kadar unutamayacağım bir olay gerçekleşecekti. Üçüncü sayfa haberi olacak, tüm televizyonlarda başıma gelen trajediden bahsedeceklerdi. Belki de hayatta bile olmayacaktım.

Hayatımdaki en değerli insanlardan biri olan erkek arkadaşımın ise bu durum gerçekten hiç ama hiç umurunda değilmiş gibiydi. Lanet olsun böyle bir adama âşık olduğuma. Romantik zamanlar için buralara kadar gelmiş olduğuma da gerçekten inanamıyordum. Kalbimi bu çapsıza açtığım için resmen utanıyordum. Bu adamın yerinde en pislik insan bile olsa, şu anda o adamların kim olduğunu araştırmaya başlar, özürler diler, bir şekilde delirirdi. Ailemin duyması umurunda olmaz ve gerçekten öfkesinden sapmış şekilde kontrolünü kaybederdi. Fakat karşımda öylesine bencil biri vardı ki söylediklerine inanamıyordum. Rahatlığı karşısındaki insanı çıldırtacak boyuttaydı. Onunkini bilmiyordum ama gördüğüm kadarıyla benim içimde kopan öfkenin yarından bile geçmiyordu. Onun için içimde kopan öfkeye engel olamadım ve gözlerimi o artık tiksindiğim yüzüne sabitleyerek tüm öfkemle;

“Başların senin çiçeğinden geri zekâlı! Dün akşam bana tecavüz ediyorlardı diyorum, üç tane insan demeye dilimin bile varmadığı üç hayvan bana istemediğim bir şey yapacaktı. Belki de şu anda hayatta bile olmayacaktım. Senin korkudan yahut endişeden gebermen gerekirken, öfkeden çıldırman gerekirken hâlâ burada kalmaktan, tatilden, eğlenmekten bahsediyorsun. En az o adamlar kadar suçlusun ve karşımda şirinlik yapmaya çalışıyorsun. Ali seni şuracıkta öldürmemi istemiyorsan çekil önümden.” dediğimde ise duraksayan Ali’ye hiç ama hiç bakmadan çoğunu toparlamış olduğum valizimin fermuarını kapatıp hızla odadan çıktım.

Buradan hemen gitmezsem kesinlikle ya katil olacaktım ya da ruh sağlığımı kaybedecektim. Yaşadıklarımın korkusu hâlâ

içimdeydi. Onun bir halitten anladığı yoktu. Çünkü bu durumu ailem öğrenirse babam, dedem ve ailenin geri kalan tüm erkekleri, adım adım arar ve o üç serseriye bulurdu. Bulduğunda ise o insan müsveddelerinden geriye tozları bile kalmazdı. Tabii ki beni bu duruma iten Ali için de aynı şey geçerliydi. Onun için artık burada kalamazdım. Bu tatili devam ettiremezdim, bir an önce İstanbul'a, ailemin yanına dönmem gerekiyordu. Resepsiyona inip beni havalimanına götürmesi için bir taksi çağurmalarını istedim ve beklemeye başladım. Ali ise muhtemelen duşa girmişti ve ciddi olmadığını falan sarıyordu...

Lobide fazlasıyla gergindim. Hemen karşı tarafımda bulunan aynaya şöyle bir baktığımda gözlerimin şiş, yüzümün solgun ve saçlarımda darmadağın olduğunu görüyordum. Kendime geldikçe geceyi daha iyi hatırlıyordum ve hatırladığım her sahneyle daha da çok geriliyordum. Kahretsin, o adam gelmeseydi yaşayacaklarımı tahmin bile edemiyordum. Tahmin edebildiğim kadarı ise nefes almamı zorlaştırıyordu. 'Peki, o adam kimdi? Odamı nereden biliyordu? Beni öylece odama bırakıp gitmiş miydi?' diye düşündüm ve hızla yerimden kalkıp resepsiyondaki kıza doğru yürüdüm. Kızla göz göze geldiğimde gülümseyen kız şirin bir tarzda çıkarmaya çalıştığı ses tonuyla, "Taksiniz henüz gelmedi. Geldiğinde haber vereceğim. Bu arada bir şey içmek ister misiniz?" diye sorunca elimle onu susturdum.

"Hayır, teşekkür ederim. Bir şey soracağım, dün akşam siz burada mıydınız?" diye sordum. Kız başını hayır anlamında salladı ve, "Mesaim sabah başladı." diyerek karşılık verdiğinde, dudağımı ısırdım ve düşünmeye başladım. 'Kimdi o adam?' Bana çok büyük bir yardımı olmuştu ve ben kime teşekkür edeceğimi bile bilmiyordum. Bu kadar kısıtlı bir zamanda onu bulmak da imkânsızdı. Belki de buralıydı. Otellerin oraya gelmiş ve zaten yolun başındaki ilk otel burası olduğundan kaldığım odayı bulması zor olmamıştı. Burada bir karmaşa vardı. Çözemedim fakat

şu anki ruh hâlim düşürümeme de izin vermiyordu zaten.

Bu düşünceler içerisinde savrulurken birden kapıya yaklaşan taksiyle kendime geldim. Aceleyle valizimi alıp kapıya doğru hızla yürümeye başladım. O an çalmaya başlayan telefonum ise Ali'nin aradığını gösteriyordu. Telefonu çantamda bulmaya çalışırken bir dizi küfür de savuruyordum içimden. Tam telefonu bulduğum anda çarptığım duvarla duraksadım. Başımı kaldırdığımda ise çarptığının duvar değil, bir göğüs olduğunu anlamam zaman almamıştı. Çarptığım kişiyle göz göze geldiğimde öylece bakakaldım. Hayatımda birçok göz rengi görmüştüm. Her bir göz renginin ayrı bir anlamı vardı. Her zaman renkli gözlerden etkilenirdim. Bir erkeğin gözleri mavi veya yeşil renkte ise kesinlikle âşık olunacak biridir diye düşünüyordum. Kehribar rengi gözlerle sahip birinin gözlerine hiç bu kadar yakından ve bu kadar uzun bakmamıştım. Adamın gözleri resmen bal rengiydi. Uzun boylu ve kaslıydı hatta çok ama çok kaslıydı. Bakışlarında anlamını bilemediğim bir ifade vardı. Kokusu garip bir şekilde beni içinde kaybolduğum ve içinden çıkamadığım bir büyüye sokmuştu. Ona bu şekilde saatlerce bakabilirdim fakat bir anda kendimi toparladım ve ikinci kez çalmaya başlayan telefonumla kendime geldim. Tahmin ettiğim gibi arayan Ali'ydi ve hızla meşgule atıp karşımda hâlâ bana bakan adama;

"Şey, özür dilerim." diyerek yolundan çekildim. Ben geçmesini bekliyordum ki adam kaşlarını kısıp bakışlarını daha da derin bir hâle getirdi. Anlam veremediğim bir şekilde bakışları yüzümü inceliyordu. Sanki beni daha önceden tanıyormuş veya şu anki ruh hâlimi merak ediyormuşçasına dikkatlice bakıyordu. Bana doğru hafifçe eğildi.

"İyi misiniz?" diye sorunca yutkundum. Sesi kendinden emin, ne sorduğunu çok iyi bilen ve güven doluydu. Bir an kalbim atmayı bıraktı ve nefes almadığımı fark ettim. Sorunun ağırlığı tüm bedenime çöktü. Gerçekten iyi miydim? Dün

gece yaşadıklarımın bedenime çöken ağırlığı ve hatırladıklarım ile neredeyse nefesim kesildi. Buraya gelirken kalbimde biriken heyecanın bu denli hayal kırıklığına dönüşmesi beni fazlasıyla sarsmıştı. Bunları yaşadığıma gerçekten inanamıyordum. Dün akşam neredeyse üç kişi tarafından tecavüze uğrayacaktım. Televizyonda haber bültenlerinde duyduğum o acı kâbusu bu sefer ben yaşayacaktım. Bu acı ailemi de mahvedecekti. Bir anda aklımda bu olay ve bunu ailemin öğrendiği bir sahne belirdi. Annemin nasıl yıkıldığı, babamın öfkeden ve acıdan nasıl delirdiği, Kadir'in nasıl deli gibi bağırıp kimin yaptığını araştırması ve bulduğunda üçünü de geberteceği gerçeği mideme yumruk yemişim hissi yarattı. Aileme yalan söylemiş ve bir heyecanın peşine düşmüştüm. Bu birkaç günlük heyecan için tüm hayatımı mahvetmeye ramak kalmıştı. Bir daha ailemin haberi olmadan gizlice bir plan yapmayacağıma şu an burada yemin bile edebilirdim. Beni asıl yıkan gerçek ise o gece daha önce hiç tanımadığım biri çıkagelmmişti ve süper kahraman misali beni kurtarmıştı. Sabah ise aslında süper kahramanım olması gereken kişi neler yaşadığını önemsemeden tatilin keyfini çıkarmaya çalışıyordu. Bunları yaşamış olduğuma ve bu kadar değer-siz olduğuma gerçekten inanamıyordum. Endişeli bir şekilde bana bakan adama zoraki bir tebessümle cevap verdim.

“İyiyim, teşekkür ederim. Tekrar kusura bakmayın.” Valizimin kolunu tekrar kavradım, yanından geçip yürümeye başladım. Otelin kapısında beni bekleyen taksinin yanına vardığımda gözümünden süzülen gözyaşımı sildim. Bu tatili, yaşadığım kâbus dolu geceyi, buradaki hiçbir anlamı olmayan değersiz sevgilimi bir gün unutabilirdim fakat burada kim olduğunu bilmediğim fakat çok şey borçlu olduğum biri vardı. Onu hayatının hiçbir evresinde unutmayacağımdan emindim. Onunla bir gün mutlaka karşılaşacak ve bu geceki kahramanlığı için teşekkür edecektim...

İKİNCİ BÖLÜM

"Hande! Filiz geldi carum. Seni bekliyor." diye bağırın annemin sesiyle gözlerimi kocaman açtım. İstanbul'a döneli neredeyse on gün olmuştu ve başımdan geçenleri biliyor olmasına rağmen ortadan kaybolan sevgili arkadaşım Filiz mi gelmişti? Bu çok saçmaydı. Onu defalarca aramış ve hatta onda birkaç gün kalmak da istemiştim. İstanbul'a gelişimin ilk birkaç günü toparlanmam çok zor olmuştu. Çok durgundum, geceleri neredeyse çığlık atarak uyanır gibi oluyordum. Babam veya annem duymasın diye ilk birkaç gün uyumadığımı bile söyleyebilirim. Kafamı dağıtmak için kitap okur, müzik dinlerdim fakat yerli yersiz boğazıma düğümlenen duygularımın ardından engel olamadığım gözyaşlarımı saklamak için gösterdiğim çaba gerçekten beni bile şaşırtmıştı. Ona en ihtiyacım olduğu dönemde kaybolmasının sıkı bir nedeni olmayıydı. Aksi hâlde onunla olan arkadaşlığımızı tekrar gözden geçirmem gerekecekti. Yatağın içinde derin bir nefes aldım, doğruldum ve hemen kapının ardında olan anneme;

"Tamam anne, ben birazdan geleceğim." dediğim anda Filiz bir anda kapıyı açtı ve annemin itiraz etmesine rağmen içeriye izinsiz şekilde girdi. Bana sinirle bakarak;

"Neden sana iki gündür ulaşamadığının bir açıklaması vardır umarım." diye söylenince, öfke yavaş yavaş benliğimi

sarmaya başlamıştı. Ona on gündür ulaşamamıştım ben o zor zamanlarımda. Neredeyse iki gündür o da bana hiç ulaşamamıştı çünkü kapamıştım kendimi. Ne vardı ki bunda? On gün nerede, iki gün nerede?.. Onun için dişlerimi biraz sıktım ve, "Telefonum kapalıydı ve kimseyle konuşmak istemediğim için açmayı da düşünmüyordum." dedim.

Filiz biraz şaşkın bir ifadeyle baktı bana, bu tepkiyi beklemediği kesindi ve bana şaşkınca bakan bir diğer kişi de annemdi. Hatta şaşkınlığını birkaç saniye içinde çatık kaşlara ve şüpheli bakışlara bıraktı. Bunu fark ettiğim anda annemle göz göze geldim ve, "Sadece ona ulaşmak istediğimde yanımda olmadığının kızgınlığını ve o da bana yaşattığının aynısını ona yaşattığım için kızgın. Eminim birazdan konuşunca halledeceğiz anne." dedim, annem hâlâ şüpheli bir surat ifadesiyle başını sallamıştı.

"Peki, o zaman ben sizi yalnız bırakayım." diyerek odadan çıktığında derin bir nefes aldım. Annem çıkar çıkmaz Filiz hızla yatağa oturdu ve bana tehdit dolu bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Sen tatilden normal şartlarda iki gün önce dönecektin. Ben de İzmir'e gittim. Annem çok fazla arıyordu beni ve ona telefonum bozuk demek zorunda kaldım. Telefonumu açarsan bana ulaşır diye de hep kapalı tuttum. Senin Ali'nin yanında olman gerekiyordu. Onu da aradım ama ulaşamadım." dediğinde dişlerimin arasından; "Umarım çadırında bir başına gebermiştir." dedim. O anda o mavi gözleri kocaman açıldı ve bana şaşkın şaşkın bakmaya devam ediyordu.

"Sana bir şey mi yaptırı yoksa?" diye sorduğunda ise yutkundum. Hayır, bana bir şey yapmamıştı fakat bana bir zarar gelmemesi için de hiçbir şey yapmadı. Ona olan öfkem tarifi imkânsız bir boyuttaydı ve hızla daha da artıyordu. Filiz bir açıklama yapmamı istercesine bana bakarken, ona konuyu anlatmama kararımı askıya aldım ve:

"Hayır, sayesinde başkaları yapıyordu." diye başlayıp

tüm olan biteni anlattım. Gözlerim dolmuştu, ağlamamak için kendimi zor tutarken derin bir nefes alıp toparlandım ve Filiz'in şaşkınlığına karşılık olarak, "Onu görmek istemiyorum. Onun adını bile duymak istemiyorum. Beni anladın mı? Bu olan biteni ailem duyarsa yeryüzünde Ali diye biri kalmaz." dediğimde sadece başını sallamıştı. Daha fazla soru sormasına izin vermemiş ve yataktan kalkıp duşa yönelmiştim.

"Sen aşağıda bekle, ben duş alıp hazırlanacağım. Okula geçmem gerekiyor. Aslı Hoca, İtalya'da başvurduğumuz staj programları için gelen cevabı söyleyecekti. Bir de gerekli olan diğer işlemleri." dedim Filiz'e.

"Kararlısın yani iki sene İtalya'da kalacaksın." dediğinde, bir anda duraksayıp onunla göz göze geldim. Benim bir hayalim vardı. Onunla bu hayalimi yıllar önce paylaşmış ve bunu ne kadar istediğimi gözlerimdeki parlamayla anlatmıştım. Bu kıza ne oluyordu da benim için hayati önem taşıyan bu durum için bu kadar şaşınıyordu.

"Bir hayalim var Filiz. Bunun için savaşmam, öğrenmem ve kazanmam gerekiyor. Sana bunu daha önce de anlatmıştım. Eğer kabul edilirse orada nasıl yaşayacağımı bile planlamıştık."

"Mert amcanın sıcak bakmadığını düşünüyorum da..."

"Babam orada bir hayat kurmama ve İtalya'da yaşamaya karar vermem olumlu bakmıyor. İki sene sonunda İstanbul'a döneceğime söz verdiğim için artık olaylar olumlu."

Suratındaki yanı sevinme yanı üzülme hâli dikkatimi çekmişti. Filiz duygularını saklayabilen bir kız asla olamamıştı. Onu tanıdığım zamandan bu yana, ki bu neredeyse çocukluğumuza kadar uzanan bir geçmişti, kıskanıyorsa ya da kızgın, kırgın, üzgün veya hayal kırıklığı içeren bir duygunun içindeyse bunu bakışlarından anlardınız. Asla saklayamazdı. Onun için gözlerine baktığımda onda meydana gelen duygu bozukluğunu hemen anlayabiliyordum fakat bunun nedenini

anlayamıyordum. Benden sakladığı bir şeyler vardı. Bu durumu arkadaşlığımız adına kötüydü çünkü ben ondan hiçbir şey saklamazdım. Olan biten ne ise anlatabilirdim hatta anlatıyordum da fakat bu duygu değişimine bakacak olursak, onun benden sakladığı bir şeyler vardı. Annemin de dediği gibi gerçekler hiçbir zaman ölüme kadar gizli kalmazdı fakat çoğu zaman da her şey berbat olduğunda ortaya çıkardı. Umarın benden sakladığı her ne varsa dostluğumuza zarar verecek bir zamanda ortaya dökülmezdi. Onu kaybetmeyi gerçekten istemiyordum.

Okulun rehberlik servisine gitmemi sağlayacak o uzun merdivenlerine yöneldiğim esnada, kulaklarıma ulaşan ve beni gerçekten sanki dikenlerle kaplı bir ormana dalmışım da her yarım dikenlerle zarar görmüşçesine titreten bir ses duydum. Sesin sahibi Sırma'ydı. Tüm okulun neden bu bölümde olduğunu bir türlü çözemediği fakat her nedense bir şekilde tüm derslerden geçen bir manken miydi bu kız? Yoksa öğrenci mi bir türlü arasındaki farkı bulamadığımız sosyetik güzellerdendi. Annesi zamanın güzellik kraliçesi unvanını aldığı için kendisi de yirmi beş yaşına kadar düzenlenen tüm güzellik yarışmalarına katılıyordu.

Böyle bir kızın benimle ne işi olur diye düşündüğüm zamanlar olmadı değil ama cevabının ikizim Kadir olduğunu öğrendiğimde ise kıza gerçekten acımuştım. Kadir benim ikizimdi. Her daim karışık saçları, koyu kahverengi gözleri ve bolca kash vücudu ile okulun tüm kızlarının bir numaralı aşkuydu. Fakat tüm bu kızların atladığı bir şey vardı. Benim ne kadar naif ve aşkla dolabilecek bir kalbim varsa da Kadir'in maalesef böyle bir kalbi yoktu. Bakışlarında her daim öfke ve nefret vardı. Hiçbir kızla ilgilenmez, aşkları umurunda bile olmazdı. Daha önce bir aşkı oldu mu bilmiyorum fakat bu

gidişle olabileceğini de düşünmüyordum. Aşka inanan, bir kadının ruhuna ve kalbine değer veren bir insan değildi. Bazen onunla ikiz olduğumdan ve onun babamın DNA'sını taşıdığından şüphelenmiyorum değildim. Babam gibi bir adamın bu denli ruhsuz ve kalpsiz olabileceğini hiçbir zaman düşünmedim. Aklım bunu hiçbir zaman kabul etmeyecekti fakat yine de günün birinde onun o buz kalbini alev alev yakacak bir kalbin çıkacağına da emindim.

Merdivenlerin daha birinci basamağını bile çıkmadan ayağım havada kaldı, basamağa ayağımı yerleştirip yarım bir şekilde arkamı döndüm. Bakışlarındaki küçümseyici gülümseme gözden kaçmayacak kadar rahatsız ediciydi. Birkaç adım atıp benim yanuma kadar geldi.

“Ne bu acele?” diye sordu. Onunla konuşmaktan daha önemli bir işim vardı ve konuşmanın kısa kalması umuduyla; “Kadir yok. Muhtemelen evde uyuyordur. Burada olsa bile muhteşem güzelliğin, itici konuşmaların ve onunla yatmak için yanıp tutuşmanı fazla umursamayacaktır.” dediğimde yüzünün aldığı şekli çekip tüm Kadir hayranlarına çerçeveletip vermek istedim. Hatta kahkaha atmamak için neredeyse epey çaba sarf ettim. Bana karşılık vermesine izin vermeden hızla merdivenleri çıkmaya başladım. Sadece üç dakikam vardı ve rehberlik servisine o süre içinde ulaşamazsam başvuru durumunu öğrenmek için bir üç gün daha beklemem gerekecekti.

Arkamdan, “Bana bak küçük sürtük! Konuşmalarına dikkat et! Kadir daha dün gece benim yanımdaydı.” diye, bağırarak az kalır neredeyse çığlık atarcasına, söylediğinde bir an merdivende sendeledim. Merdivenin tam ortasıydım. Hızlıca çıkarken bir anda durmaya çalışmam tam anlamıyla aptallıktı. Ellerimi kendimi dengelemek adına hızla sallarken, gözlerimi sıkıca kapatıp alacağım darbelerin şiddetine hazırlanmaya çalıştım. Tam o anda belime dolanan kollarla bir anda çekildim ve tabir yerindeyse taş gibi bir göğse çarpıştımda derin bir nefes aldım. İçime dolan bu kokunun sa-

hibine gülümsedim. Bazı zamanlarda ondan nefret etsem de benim asıl koruyucum ve kurtarıcım olan ikizim Kadir'di bu. Gözlerimi açtığımda bana endişeli bakışlarla bakıyordu ve iyi olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu.

Fısıldayan bir sesle, "İyiyim," dedim ve beni kontrollü bir şekilde merdivene bıraktığı esnada içinde bulunduğum durumun öfkesiyle, "Yattığın kızları benden uzak tutarsan daha iyi olabilirim." diye onu azarladığımda kaşlarını çattı ve merdivenlerin hemen aşağısındaki kendi adını haykıran o kıza baktı.

"Söz veriyorum." dedi ve Sırma zaten çoktan yanına kadar gelmişti. Hemen koluna girip, "Sabah erkenden kaçmanı gerektirecek önemli işinin ne olduğunu merak ediyorum sevgilim." dedi. Kadir'in gözlerindeki o bakışa muhatap bir kız olmadığımı dua ettim. Karşısında bir pislik veya değersiz bir şey varmışçasına öğrenerek bakıyordu resmen. Kızın ise bu alçaltıcı tavır umurunda bile değildi. Kadir koluna sarılmış olan bu ahtapottan sert bir kol çekme hareketiyle kurtuldu ve oldukça sert çıkan sesi eşliğinde gözlerinden çıkan bir öfkeyle, "Seni tanımıyorum." dedi. Kızın gözleri, fal taşı demek az kalır, bildiğin gök taşı gibi açıldı.

"Dün gece sabaha kadar gayet iyi tanıyordun." dediğinde ise onunla burun buruna gelecek kadar yakınına eğildi ve:

"Sabahında unuttum. Sen de öyle yaparsan senin adına iyi olacaktır." dedi. Neredeyse buz kestim. Bu kadar pislik biri olduğuna gerçekten inanamıyordum. Sırma'nın kullanılmışlığın verdiği acıyla yüzleşmesi saniyeler almamıştı. Unutması da saatler alırdı ama bu durumda onun yerine tertemiz bir kızın olması çok acı verici olurdu. Sırma öfkeyle ayakkabılarını da fazlasıyla sert bir şekilde yere vurarak uzaklaşırken, "Pisliğin tekisin! Umarım bir gün tertemiz bir kıza bu pisliği yapmazsın." diyerek söylendi. Kadir de yan yan sırtıyordu konuşurken.

"Tertemiz bir kız bu pisliğe bakmaz. Onun için sıkıntı yok." dedi ve bana gülümsüyordu.

“Baştığın yere dikkat et şirine, her zaman seni kurtaramam.”

Merdivenlerden oldukça karizmatik bir ihtişamla indi, sanırım arabasına doğru yürüyüp gözden kayboldu. Tamam, Kadir fazlasıyla pislik olabilirdi ama gerçekten başarılı bir öğrenciydi. Babamın ona dair tek gurur duyduğu şey zaten buydu. Okuduğu bölüm inşaat mühendisliğiydi. Oldukça zordu ve sevdiği bir bölümdü. Hâlâ bu kadar vurdumduymazdı. Soğuk ve nasırlı kalbiyle tek odağı okul sonrasında kazana-çağı mesleğiydi. Gerçi lise döneminden beri tüm aile bu sert ve soğuk karakteriyle hukuk okuyacağını düşünmüştü ama onun gidişinin ardından derin bir nefes aldım ve rehberlik servisine doğru koşturdum.

O birkaç saniyelik koşturmanın ardından nefes nefese girdiğim odada beni güler yüzle karşılayan hocama baktım. Kadın gerçekten garip bir şekilde olumluydu. Gerçi hiçbir zaman gerçek duygu durumunu bilemezdik ama bugün sadece o kadar olumsuzluğa rağmen benim şanslı günümüdü.

“Merhaba,” diyerek içeriye girdiğimde bana aynı karşılığı veren hocam bilgisayarına baktı ve:

“Sanırım sana mutlu bir haber vereceğim Hande. Hazırlıklarını yapsan senin için güzel olacak. Gastronomi bölümü için İtalya’daki okuldan kabul mailin geldi. Senin adına çok sevindim. Biz buradan gerekli evrakları ulaştıracağız fakat senin orada teslim etmen gerekenler de olacak. İlk sene için yurttan kalma imkânı tanıyacaklar fakat senin buna ihtiyacın olup olmayacağı konusunda şüphem olduğu için o sıkı es geçtim. Dilersen orada yurdu gördükten sonra da karar verebilirsin. Uyarımam gerekiyor; eğitim süren boyunca İtalya içinde herhangi bir mutfakta çalışman yasak. Aksi durumda eğitim dosyanı kesinlikle kapatırlar. Geri geldiğinde bu durum senin başarı notlarını da fazlasıyla etkiler.”

İçimdeki sevinçle ne yapacağımı düşünüyordum. Yıl-

lardır hedeflediğim şey için ikinci adımı da atmıştım. Artık orada eğitimimi alıp geri dönmem gerekiyordu. Burada okul sonrası stajımı tamamlayınca da hayalim olan kafeyi açabilecektim. Bu gerçekten harikaydı.

Rehberlik servisinden çıkışımın ardından zaman ve olaylar o kadar hızlı ilerlemişti ki bir anda zaman makinesine girmiş gibi olmuşum. Eve gelip de tüm aileme sevinç çığlıklarıyla haykırdığım başarıyı babam hariç herkes benim gibi çığlıklar eşliğinde kutlamıştı. Babam ise sadece beni iki sene ara ara görmenin vereceği hüznü yaşıyordu. İki sene çok uzun bir zaman gibi görünse de bir anda bitebilecek bir süreçti. Evde bu duruma en çok sevinenlerden biri de ikizim Kadir'di. Sonuçta iki yıl boyunca beni görmeyecek ve sesimi duymayacaktı. Gerçi buna kendi adıma da çok ama çok sevinliyordum.

Tüm hazırlıklarımı yapmam, İtalya'da aile dostlarımızdan birinden beni karşılaması için yardım istemem, tüm ev hazırlığının bitmiş olması ve kalan sürenin hızla geçmesi ışık hızında olmuştu. Şu anda ise beni İtalya'ya götürecek olan uçağa biniş yolunda açılacak o kapıyı sabırsızca bekliyordum. Uçağım neredeyse yarım saate kalkacaktı. Tüm yolcular yerine oturduğunda kalkışa geçecektik ama benim kalbim ve ruhum çoktan uçuşa geçmişti.

Uçakta duyduğum çoğu konuşmadan da anladığım üzere dönüş yolunda fazlasıyla İtalyan vardı. Yaz aylarında olduğumuzdan ülkemize gelen bir turist kafilesi olabiliirdi. Çoğu ailesi veya arkadaş grubu ile gelmişti. Tek başına yolculuk eden birkaç kişiden biri olduğum kesindi. Etrafıma göz gezdirdiğimde resmen nutkum tutuldu. Öylesine fazla yakışıklı erkek vardı ki her biri nefes kesiciydi. İtalyan erkeklerinin bü-

yüleyici bir yakışıklılığı var dediklerinde bunun sadece der-gilerdeki mankenlerle sınırlı olduğunu düşünürdüm fakat buradaki kişilerin hiçbirinin manken veya ünlü bir oyuncu olduğunu düşünmüyordum. Düşündüğüm tek şey fazlasıyla yakışıklı olmalarıydı. Tam iki buçuk saat boyunca bu yakışık-lıların içinde yolculuk edecek olmam bile nefes kesiciydi.

Nefesimi kesen bir diğer şey de birkaç dakika sonra uçağa binecek olmamdı. Daha önce tek başıma bir kere uçağa binmiş-tim ve o da o kara gün de Antalya'dan dönerken. Uçak kalkar-ken neredeyse bayılacak gibi oldum ve bunu belli etmemek için kendimle savaşım gerçekten dayanılmayacak kadar kötüydü. Kırk beş dakikalık uçuş bana sonsuzluk kadar uzun bir süre gibi gelmişti. Bunu bir de iki buçuk saat olarak hayal etmem durumu daha da zorlaştırıyordu. Neyse ki yanuma ilaç almış-tım ve kalkışı atlattır atlatmaz uykuya dalacağımdan emindim.

Yolcu alımına başlandığını duyuran anonsun ardından bizim kapının girişinde kimlik, bilet ve pasaport kontrolü için teker teker sıra olunmaya başlandı. Kontuarda valiz verme-miştim. Zaten birçok eşyama kargo şirketiyle göndermiştim ve usulünce teslim alırup eve yerleştirilmişti. Gidince kendi-me ait bir düzen oluşturabilirdim. Onun için sadece kabinde yanuma aldığım küçük bir valizim ve çantam vardı. Kontrol sıram geldiğinde pasaportumu ve biletimi uzattım, kontrol yapıldıktan sonra geçebilirsiniz diyen görevliye gülümseye-rek uçağa doğru yürüdüm. Güneş batıyordu ve batarken gök-yüzünü neredeyse kızıla boyamıştı. Güneşin batışına doğru kalkış yapacaktık. Karşımdaki görüntüye bakarak tüm hayatı-mın tek amacı gibi odaklandığım bu eğitim için kazanılan za-ferin sevinciyle yürüdüm. Yeni bir ülke, yeni arkadaşlar, yeni bir dünya... Görülecek, yaşanacak, tadılacak ne çok şey vardı.

Tüm ruhuma ve tüm benliğime iyi gelecekti bu tebdili-mekân. İstanbul'u ve ailemi çok seviyordum. Arkadaşlarımı ve çevremi çok seviyordum fakat buralardan uzaklaşmak

bana, kalbime çok iyi gelecekti. Telefonumu değiştirmiştim. Filiz'e ise eğer Ali'den tek mesaj alacak olursa onunla tüm arkadaşlığımı bitireceğime dair kesin tehditli uyarımı yaptıktan sonra vermiştim yeni numaramı.

Küçük bir evim vardı. Tabii ki bu da babamın bana olan hediyesiydi. Okula ve hayata karşabilmem için şehir içine yakın bir konumda bir ev kiralanmıştı. Minik bir arabam vardı. Kontrollü kullanma şartı ve sözü alınarak tabii ki... Annem sürekli beni ziyarete geleceğini söylemişti. Savaş dayım ve Rüya teyzem burada fazlaca arkadaş sahibiydi ve benimle iletişime geçen çok sayıda tanıdık kazanmıştım bile.

Herkesin valizlerini yerleştirerek oturma telaşında olmasından kaynaklanan bir sıra vardı ve nihayet kendimi uçağın içinde bulduğumda koltuğumun olduğu tarafa doğru ilerledim. Tam koltuğumun önünde durdum ve yerime geçmeden önce valizimi üst bagaja koymak istedim. Kapağını açtığımda bagajın fazlasıyla dolu olduğunu fark ettim. Küçük bir açıklık vardı ve o kısmı denemek için valizimi kaldırdım. Sanırım biraz ağırdı ve ilk seferde bunu başaramadım. Tam ikinci kere valizi kaldırıyordum ki bir anda valizin üzerine yerleşen büyük ellerle duraksadım.

Kim olduğuna bakmak için bakışlarımı kaldırdığım anda gördüğüm gözlerle neredeyse nutkum tutuldu. Kahve değildi. Sarı da değildi. Açık karamel hatta bal rengi gibiydi. Annem bu renge kehribar rengi derdi. Keskin bir yüz hattı, derin ve sert bakışlar, yarım toplanmış kısa saçlar... Allah'ım, hayatımda iki sene boyunca bir aşk istemiyordum fakat bir insan da bu kadar yakışıklı yaratılmamalıydı. İkimizin elleri valizin tutma bölümündeydi ve gözlerimiz birbirinden neredeyse bir saniye olsun ayrılmıyordu. Sanki uçakta sadece ikimiz varmışçasına kalakalmıştık. Aslında bakışlarındaki derinlikte kaybolmak istemiştim fakat şaşkınlığımı zorlanarak da olsa bir şekilde toplayıp doğrulduğumda, ismini bilmediğim fakat büyüşünü

her bir hücremde hissettiğim o kişi konuşmaya başlamıştı bile:

“Bana bırakın,” diyerek valizi bir anda kaldırdı ve ben onun kaslı göğsüyle karşı karşıya kaldım. Fazlasıyla kaslıydı. Bir kadının aklını başından alacak boyutta harika bir vücudu vardı. Gözlerimi kapadım ve ciğerlerime dolan kokusuyla huzurun kollarına kendimi bırakmak istedim. Odunsu, keskin ve biraz da tarçın karışımı mükemmel bir kokuydu fakat bana hatırlatıcılarıyla kalbim sıkıştı. O gece beni kurtaran adam da bu şekilde kokuyordu. Bu koku nerede içime dolsa tanıyordum. Tüm kokular arasında ayırt edici bir özelliği vardı. Seni büyülemekten ziyade güvende olduğunu hissettiriyordu. Valizi baş üstü dolaba yerleştirip kapağını kapattığında, “Tamamdır.” dedi.

Gözlerimi açtım ve bakışlarımız tekrar buluştu. Bu sefer daha derinden gelen bir bakışı vardı ve zar zor bulduğum kısık çıkan sesimle “Teşekkür ederim.” diyerek gözlerine baktım. O ise tüm ruhuma işleyen bir bakışla, “Rica ederim, buyurun.” dedi ve ben sadece ona bakıyordum. Elimdeki bilete gözleri kaydı ve dudağında oluşan o güzel tebessümle, “Sanırım koltuğunuz burada, oturmaya ne dersiniz?” diye sordu ve ben artık aptal gibi ayakta durmak yerine, “Şey, pardon tabii.” diyerek hemen cam kenarında bulunan koltuğuma oturdum.

Bundan sonrasında artık kalkışın verdiği o korku vardı ve onu da bir şekilde atlatacaktım fakat bana yardımcı olan o yakışıklı adam kendi koltuğuna doğru ilerlemek yerine yanımdaki koltuğa oturdu ve o anda benim gözlerim kocaman oldu. Tam iki buçuk saat bu adamla, üstelik yan yana bu kokuyla imkânsızdı yolculuk.

Yolcuların hepsi koltuklarına yerleştikten sonra, hostesler uymamız gereken kuralları görsel ve sesli olarak hem Türkçe hem de İngilizce anlattıktan sonra uçak uçuş için piste doğru hareket etti. Sadece on dakika gibi bir sürede kalkmış ve rutin uçuşa geçmiş olacaktık. Onun için gözlerimi sıkıca yumdum ve kalkış için motorlar hissedilir bir şekilde çalıştığında olabil-

diğince sakin kalmaya çalıştım. Fazlasıyla çekici olan bu adamın beni liseli bir kız kıvamında görmesini ve hâlâ çocuk gibi uçaktan korkacağımı düşünmesini istemiyordum. Onun için olabildiğince hızlıca bu durumun geçmesini umuyordum.

Uçak yavaş yavaş huzlanmaya başladı ve benim içimdeki korkunun neredeyse kalbimin ağzında atmasına neden olacak kadar artmasına neden oldu. Gözlerimi sıkabileceğim son noktaya kadar sıktım ve uçağın bir an önce yerden kalkmasını umut etmeye devam ettim. İçimden bitecek bitecek diye tekrarlamaya çalışırken elimin üstünde bir el hissettim. Onu tanımıyordum fakat elinin elimin üstündeki duruşunun, hafif güven verici tutuşunun, tüm bedenime yayılan sıcaklığın verdiği hisle derin bir nefes aldım. Sanki birbirine yapıştırmak istercesine sıkıttım gözlerimi açıp kehribar rengi o derin bakışlara bakakaldım. Bakışlarındaki derinlik gerçekten beni huzurlu bir limana çekiyor gibiydi. Hiç bilmediğin bir liman bile olsa sana benden zarar gelmez dercesine güven yayıyordu tüm kalbime. Bakışlarından gözlerimi alamadım, o da derinden bir gülümsemeyle konuştu.

“Sadece nefes al. Derin ve sakin nefesler.” Tarif ettiği gibi derin fakat sakin nefesler almaya başladım. Kalbimin çarpıntısı sakinledi fakat içimde tarifi imkânsız bir heyecan bulutu oluşmaya başladı. Yaptığım her adımı takip ediyordu ve uçak ise pistten çoktan ayrılmıştı. Hızla bulutların arasına giriyordu ve yaklaşık on dakika sonra istediği yüksekliğe ulaşınca düz bir konuma geldi uçak. Kemer ikaz ışıkları yanınca uçağın içindeki ışıklar da yandı. Hâlâ elini tutuyordum, gözlerine bakıyordum ve bu durumu her ikimiz de fark ettiğinde hâlimizin gerçekten komik olduğunu anlayıp sırtıtmıştk.

Elî hâlâ elimin üstündeyken, “Sanırım tehlike geçti. Tırnaklarınızı inişte yine geçirmeniz için elimi uzatırım.” dedi. Elini bana gösterdiğinde şaşkınlıktan kocaman açılan ağzımı elimle kapadım hemen.

“Üzgünüm ama elimi siz tuttunuz.” diye söylendim.

“Kendinizi güvende hissedin diye fakat bu kadar vahşi bir tırnak yapınız olduğunu bilseydim sanırım bir kere daha düşünebilirdim.”

Gerçekten haklıydı. Genelde yemek yaptığım için tırnaklarım her zaman kısa ve zararsız olurdu. Fakat son iki aya yakın bir zamandır okul işlerimle ilgilendiğimden kısa bir süreliğine de olsa tırnaklarım uzamış ve onları bakıma almamıştım. Parmak kaslarım da fazlasıyla güçlüydü. Vermiş olabileceğim zarara gözümün ucuyla baktığımda ise eline neredeyse tüm tırnak izlerimin çıktığını gördüm. Bu durum sırtımda ve neredeyse kıpkırmızı olmama neden olmuştu. Fısıltıdan yukarıya çıkmayan ve neredeyse kendi sesimi duymakta bile zorlandığım bir ses tonuyla özür diledim.

“Üzgünüm, gerçekten özür dilerim.” Gülümsedim ona. Gözlerinin rengini daha önce hiçbir kişide görmediğime yemin bile edebilirdim. Karşısındakini derin, huzurlu ve kelimelerle tarif edilemeyecek kadar farklı hissettiren bir yere alıp götürüyordu. Gülümsemenin bu kadar yakıştığı bu adam kahkaha attığında etrafındaki tüm kadınların kalp krizi geçirdiğini falan düşünüyordum. Fakat hissettiklerim kalp krizinden çok içimdeki acıydı. O gece, o iğrenç insanlar ve tüm geceyi kurtaran o mükemmel adam. Bu adam bana o geceyi tekrar hatırlatmıştı ve yutkunmuştu. Elimi elinin üzerinden çektim ve tekrar teşekkür ederek koltuğa rahatça uzandım. Kemer ikaz ışıkları söndüncü kulaklıklarımı taktım ve iki buçuk saatlik yolculuğa kendimi hazırladım. Aldığım ilacın etkisi kendini hissettirmişti ve uyku yavaştan yavaştan beni kucağına almaya başlamıştı. Gözlerimi yavaşça kapatırken bana baktığını ve gülümsediğini hissediyordum. İlacı aldığım için şu anda aklıma bin lanet okuyor olabiliyordum ama şu hâlde konuşmam da aptallık olurdu çünkü yarı sarhoş gibiydim ve ben sarhoşken gerçekten aptal aptal konuşanlardandım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Akıp giderken hayatı yaşamak gerektiğine inananlardan-
dım. Bu dünyaya bir daha gelir miyiz bilmiyorum fakat bildi-
ğim tek şey, bir daha bana bu hayatın bu şartlarda sunulmaya-
cak olmasıydı. Onun için son nefesimi verene kadar kendimi
mutlu hissederek yaşamak istiyordum. İstediğim kişiler ha-
yatımda olacaktı ve istemediklerim ben istemiyorum diye ha-
yatımdan uzak duracaktı. Beni sevmeleri, bensiz yapamıyor
oluşları veya beni geri istemeleri umurumda değildi. Benim
için önemli olan tek şey benim onları istemiyor oluşumdu.
Üstelik bu listenin başında Ali geliyordu. Ondan artık gerçek-
ten nefret etmeye başlamıştım. Beni sürekli aramasından, me-
saj atmasından vakitli vakitsiz gelen her şeyiyle ondan nefret
etmeye başlamıştım. Bir şekilde buna son vermezse, bir son-
raki aşama her ne kadar yöntemleri gerçekten ölümcül olsa
da son çare olarak Kadir olacaktı. Durumu Kadir'e anlatmam
demek Ali'nin bir daha nefes almaması anlamına geldiği için
sabrımın sonuna kadar dayanmaya karar vermiştim.

Burada her şey oldukça iyi gidiyordu. Küçük bir evim,
staj yaptığım harika bir restoran ve kendimi fazlasıyla geliştirdiğim bir okulum vardı. Çoktan bir buçuk yılını tamamlamıştım. Bir hafta sonra mezun olduğumda çalışacak bir yer bulamazsam burada kalmak için hiçbir nedenimin kalmaması

çok ama çok üzücü olacaktı. Burada kalmak istiyordum. Burada yaşamak ve hayatımın büyük bir çoğunluğunu burada geçirmek istiyordum. Şimdilik bunun için sadece benim kararım diyebilirdim çünkü annem ve babam dört gözle bir haftalık zamanın hızla geçmesini ve İstanbul'a geri dönmemi bekliyorlardı. Bunun için kendime ayrı bir düşünme zamanı ayırdım çünkü şu anda odaklanmam gereken farklı bir durum vardı.

Bugün restoranın organizasyon bölümünde İtalya'nın önde gelen ailelerinden birinin kızı ile yine İtalya'nın en başarılı ve ünlü millî motosiklet yarışçısının nişan töreni vardı. Tüm İtalya için önemli bir gündü. Özellikle magazin gündeminin bir numaralı haberi idi bu. Tüm kanallarda bu haber olduğu gibi tüm magazinciler de kapıda pusundaydı. İçeriye alınmayacak olmaları yüzünden daha bir arsız olmuşlardı. Buldukları hiçbir fırsatı kaçırmıyorlardı. Kız fazlasıyla titiz ve kaptisliymiş. Her ne istiyorsa harfiyen yapılması gerekiyordu. Bu geceki sunumları, masa başında tüm yaşanabilecek aksilikleri önlemek adına stajyerler olarak bizler yapacaktık. Onun için uymamız gereken tüm kurallar bizlere anlatılıyordu. Her ne kadar göz önünde olmak benlik bir durum olmasa da buna takılmamam gerektiğini düşünerek dikkatle dinliyordum. Toplantı bittiğinde ise bize hazırlanmamız için sadece on beş dakika gibi bir süre verdiler. Hazırlanıp masanın başında bana ayrılan bölümde olmam neredeyse on dakikamı almıştı.

Gerçekten yorucu bir gün olacaktı. Ön taraf yani servis işi benlik bir durum değildi fakat bunun için itiraz edebilecek durumda da değildim. Uzun servis büfesi şeklinde olan masa muhteşem görünüyordu. Üzerindeki yemekler ise gerçekten ağız sulandırıcı cinstendi. Misafirler bir saate kadar burada olacağından bizler servise hazır bir şekilde bekliyorduk. Servis şefi herkesi özenle inceledi ve çok tatlı bir beyefendi idi. Bizlere dikkatli olmamız gereken kurallar hakkında nazıkçe ve kısa kısa açıklamalarda bulundu. Ben tekrarlanan konulara odaklanmak yerine masada neyin nerede olduğunu

incelemeye koyuldum. Tabakların ve diğer servis araç gereçlerinin nerede olduğunu iyice gözlemledim. Herhangi bir aksilik olmaması için neyin nerede olduğunu kesinlikle biliyor olmam gerekiyordu. İtalyanların düğün, nişan veya benzeri organizasyonlarının çok kalabalık içerisinde yapılmadığını düşünerek kendimi rahatlatmaya çalıştım. Sonuçta ne kadar kalabalık olurlarsa olsun, biz Türk ailelerinin düzenledikleri nişan veya düğün kalabalığını geçebileceğini sanmıyordum. Ben bu düşünceler içerisinde takılı kalırken ilk misafirler de gelmeye başlamıştı.

İçeriye giren her bir kişinin yüksek sosyeteden olduğunu anlamamak için gerçekten çok ama çok geçmişte kalmak gerekiyordu. Her bir kadın resmen milyon dolarlık bir hazine misali ortalıkta dolanıyordu. Her birinin üzerinde resmen bir servet vardı. Şık ama oldukça pahalı olduğunu gözler önüne seren kıyafetlerini tamamlayan mücevherlerini sanki birbirlerinin gözlerine sokuyormuşçasına salınıyorlardı. Her birinin suratındaki sahte mutluluğu buradan bile görebiliyordum. Onların şu anda burada mutluluk ve zenginlik şovlarını yapmaları gerekiyordu. Türkiye’de ailemle gittiğim birçok organizasyonda bunu görmüştüm. Sahte gülüşler, sahte mutluluklar, hiçbir anlamı olmayan iltifatlar.

Bu tip zengin sosyete organizasyonlarında hiçbir mutluluk orijinal değildir. Hep bir sahtelik vardır. Tabii yine aynı rahatlık içerisinde tek dert eğlenmektir. Günün sonunda ise güzel bedeni yatağa atıp sabaha kadar sevişmek, sabah sanki o tutkulu gece yaşanmamış gibi yola devam etmek vesaire. Bakışları güzel kadınların bedenlerinde dolanan şık takım elbiseli ama bakışlarından hiç de şık olmadıklarını belli eden adamlar da vardı.

Babamın tabiriyle çakallar sürüyüdü bunlar. Bir gece babam ve annem ile katılmam gereken bir organizasyon vardı. Henüz on dokuz yaşındaydım ve gerçekten bu gecede gör-

düğüm şıklık karşısında büyülenmeye başlamıştım. Babam bana yaklaşmak isteyen ve gereksiz iltifatlarda bulunan birkaç genç iş adamını bakışları ve sözleri ile anında yarımından uzaklaştırdıktan sonra:

“Bak şirine, bunların her biri çakal sürüsüne ait. Tek dertleri anı yaşamak ve o anı bir daha hatırlamamak. Bu tür organizasyonlarda bir aslan bulmak zordur. Onun için çakallara taviz verme.” dediğinde ona gülümsedim.

“Ya bu çakallar arasında bir aslan varsa?” diye sordugumda gülümsemesi biraz olsun genişlemedi.

“Burada bir aslan olduğunu nasıl anlarsın, biliyor musun?” diye sordu. Bilmiyordum. Hayatımın hiçbir evresinde de öğrenemeyeceğim kesindi ama yine de o günün geleceğine inanıyordum. Babam bana gülümsedi, ardından, “Etrafına bak ve bana, sana veya bir kadına bakmayan, kendi hâlinde ya da bir ortamda sadece derdi muhabbet etmek olan birini göster.” diye sordu. Gözlerim tüm salonda dolandı ve babamın tarifine uyan hiçbir kimse göremedim. Herkes birbirini şehvetli bakışlarla süzüyor, dans ediyor ve babamın tarifiyle ‘çakallar ava çıkmış’ misali takılıyorlardı. Babama başımı hayır anlamında sallayarak baktığımda babam:

“Eğer ortamda senin için bekleyen bir aslan varsa şirine, sen onu görmeyebilirsin fakat hissedersin. Onun için sadece kendine odaklan.” demişti.

Burada aynı babamın bahsettiği bir ortam vardı ve hiçbir kız için bekleyen bir aslan olduğunu düşünmüyordum. Etrafı izlemeye ve insanları yorumlamaya bir son vererek önümdeki işe koyuldum. Çok fazla misafir yoktu. Olanlar da bu güzel yemeklerden ziyade markalı içkilere yönelmişti. İçki servisi sadece masadan ve bardan değil, konuklar arasında dolanan garsonlar aracılığıyla da yapılıyordu. Garsonların biri giderken diğeri geliyordu ve o esnada garson şeflerinden olan David hızla yanıma geldi.

“Hande senin de servise geçmen lazım, yetişemiyoruz.” dedi. Elimdeki servis kaşığıı bırakarak, “Peki.” dedim. Bardan dolu olan tepsiyi alıp konuklar arasında dolaşmaya, içkisi bitenlere yeni içkilerini vermeye başladım.

Tüm konuklar şık abiye ve takım elbiseler içerisinde muhteşem görünüyordu. Her içki ikram ettiğim takım elbiseli erkek gözlerim için iltifatta bulundu ve hatta birkaçı işten sonra bir planım olup olmadığını sordu. Elimdeki kadehlerle dolu tepsiyi kafalarına fırlatmamak için resmen kendimle savaştım. Tepsimde dört kadeh vardı ve hemen ileride de dört kişilik takım elbiseli, bolca kaslı olduklarını gördüğüm bir grup vardı. Daniela hızla yanıma geldi.

“Hande elindekileri şu kas yığınlarına götürebilir misin?” diye panikle sorduğunda yutkundum. Bunlarda bana laf atacak veya iş çıkışı bir planım olup olmadığını soracak olursa sinirime hâkim olup olamayacağımı düşündüm ve derin bir nefes aldım. Staj sonrası bu restoranda iş istiyordum. En az bir yıl daha burada kalmak hatta hayatımı burada kurmak istiyordum. Onun için içimde kafa kurma isteği uyandıran tüm gereksiz hisleri bir kenara bırakmalı ve işimi yapmaya odaklanmalıydım. Adım adım yanlarına yaklaştım ve gruba baktım. Tam İtalyan erkekleriydi. Her biri kaslı uzun ve esmerdi. Bir tanesinin gözleri renkli ve daha çok kumraldı. Her biri bana baktı ve beni fark etmesi için birbirlerini dürttüler. Sadece bir tanesinin arkası bana dönüktü ve hepsinden daha uzun saçları vardı. Saçlarının uzunluğu neredeyse tüm ensesini örtüyor ve omuzlarına doğru dökülüyordu. Dönmemişti ve yaklaştıkça da döneceğe benzemiyordu. Yanlarına giderken içkisi bitmemiş olan kumral arkadaş kadehini tek seferde bitirdi ve ilk sarkıntılığın kendisinden geleceği belli oldu. İçimden, ‘Sinirlerine hâkim ol Hande. İçkileri ve boş bardakları al ve hiçbir soruya cevap vermeden uzaklaş.’ diyerek kendimi sakinleştirmeye başladım. Ardından birkaç adım daha atarak gülümsedim. Elimdeki içki tepsisindeki kadehleri işaret ederek;

“İçkilerinizi yenilememi ister misiniz?” diye sordum. Tam da tahmin ettiğim gibi ilk atağa geçen, o kumral açık gözlere sahip olandı; aslında başka bir zamanda karşılaşsak belki de etkilenebileceğiniz kadar yakışıklı genç bir adamdı. Elindeki kadehi bana uzatıp;

“Lütfen, ben bir tane alabilirim. Tabii yanında güzel gözlerinizi de veriyor musunuz?” diye sorunca, gülümsememi bırakmamaya özen gösterip;

“Sadece içki ve dilerseniz leziz yemeklerden alabiliyordunuz.” diyerek ona karşılık verdiğimde, yüzüne yerleştirdiği benden öyle kolay kolay kurtulamazsın sırtmasıyla bir adım öne çıkarak yanındaki arkadaşıyla resmen yer değiştirdi. Artık daha yakınımdaydı ve işimi yapmama engel olabilecek kadar öne doğru eğilip benimle yüz yüze gelmeye çabalıyordu. Diğer misafirin kadehini de yenilediğim esnada nefesini ensemde hissedecek kadar yakınma geldi ve:

“İtalyan olmadığın kesin ve bir İtalyan erkeğiyle yatmadığından, bu tecrübeden faydalanmak istersen günün sonunda yatağımı sana açabilirim. Tabii sen de bu güzel vücudunu bana açacak olursan?..” diye iğrenç bir şekilde sordu. Son kadehi vermek üzere sağ tarafımdaki adama döndüm. Bakışlarım yüzünü bulduğunda neredeyse nefesim kesilmişti. Bal rengi bakışlarındaki öfke, içime dolan o tanıdık koku ve karşıdakisini ürkütmeye fazlasıyla yetecek olan yüz ifadesi ile bana bakan adamın çekiminden çıkabilmek için resmen yutkunmuştum. Kesinlikle onu bir yerden tanıyordum. Nereden olduğunu hatırlamıyorum ama onu daha önce de kesinlikle görmüştüm fakat şu anda ilgilenmem gereken bir hakaret vardı ve bu kesinlikle işime ve stajıma mâl olacaktı. Bunun için kendimi gerçekten hiçbir zaman affetmeyecektim fakat yine de elimi hızla çevirip kadehi kafasında parçalamama ramak kala belimden kavradı ve elimdeki kadeh bir anda durdu. Adamın bakışları kocaman olurken, o fazlasıyla-

la tanıdık duruma daha da büyük bir tanıdık ses eşlik etti:

“Kadınlarla konuşmasını öğrenemediğin gibi her geçen gün daha da hayvan olmaya başladın.” dediğinde, ona karşılık olarak ses çıkmıyordu. Kumral adamın sesi kesilmiş, bakışları benden uzaklaşmış hatta ukala tavrının yerini korku almıştı. Belli ki bu adamdan korkuyordu. Keskin bir İtalyan aksanı vardı. Sesi kalın ve bir o kadar da ürkütücüydü fakat ben korkmaktan ziyade güvende hissediyordum kendimi. Etraftaki birkaç kişi haricinde kimsenin dikkatini çekmemiş olmamız herkesin buraya odaklanmasını engelliyordu. Fakat ben çok fazla öfkeliydim. Tam ağzımı açıp kendi kendimi koruyabileceğimi söyleyecektim ki o bal rengi derin bakışlar gözlerimle buluştu.

“Arkadaşımın kabalığı yüzünden özür dilerim. Bu nişan çok değer verdiğim bir dostumun, onun için lütfen bu seferlik sizden affetmenizi istiyorum.” dedi. Sadece o bakışlarındaki derinlikte kaybolmayı diledim. Çok güzel bakışları vardı. Bakışlarının derinliği sanki orada kayboldun o huzur cennetinden çıkmayacakmışın gibi hissettiriyordu. Elimde kadehle öylece kaldığım esnada bakışları bir an olsun bakışlarımdan ayrılmadı. Anı bozan, tek kelime etmeme müsaade etmeden beni oradan hızla uzaklaştıran Daniela oldu.

O esnada içeriye giriş yapan damat ve gelin için coşku dolu bir alkış koptu. Daha evlilik yolunda ilk adımı atan çiftin günü bozulmasın diye olanları aklımdan çıkarmaya karar verdim. Kafamda netleştiremediğim tek şey ise o bakışları daha önce nerede gördüğüm idi. Hafızamın bu kadar zayıf olması gerçekten sinir bozucuydu. Bununla kafa yormamaya çalıştım. Daniela:

“Hande, gerçekten özür dilerim. Bana da aynısını yaptın, belki sana cesaret edemez dedim ama sanırım domuzluk kişiyi özel bir davranış değilmiş.” dedi.

Gözlerimi bir an olsun birkaç saniye önce karşı karşıya

kaldığım kişiden ayırmıyordum. Elinde kadehiyle arkadaşlarına gülümsüyordu. Ağır bir duruşu ve güçlü olduğunu gösteren bir havası vardı. Kimseye bakmıyor, gerekmedikçe konuşmuyor ve sadece arkadaşlarıyla ilgileniyordu. Markajunda olan hiçbir kadınla ilgilenmediği ortadaydı. Ya gerçekten sevdiği biri vardı ya da babamın söylediği gibi çakalların içindeki tek aslandı. Onun kim olduğunu öğrenebileceğim kimse yoktu. Ona olan bakışlarımın bende hissettirdiklerine kendi kendime gülmeden edemedim. Adırı dahi bilmediğim bir kişinin sanki tanıdık biriymiş gibi hissettirmesi gerçekten garipti. Gözlerimi kapadım ve onun ses tonunu kulaklarımda tekrar hissetmeye çalıştım fakat odaklanamıyordum çünkü yanımda sürekli özür dileyen Daniela vardı. Onun için gözlerimi hızla açıp Daniela artık sussun diye soruverdim.

“Senin hatan değil, hayvanın teki işte, birkaç saniye yalnız bırakabilir misin?” Başını salladı ve hızla yanımdan uzaklaştı. Tekrar gözlerimi kapattım. Tören alanındaki tüm seslerin kaybolmasına odaklandım. Tüm sesler bir bir gidiyordu. Birkaç saniye önce içime dolan kokuyu nerede olsa tanurdum. Evet, o kokuydu. Derin bir nefes aldım ve kulağıma dolan sesini daha önce nerede duyduğuma odaklanmaya çalıştım. Sonradan hafızama gelenlerle neredeyse yerimde sendeledim. Bir anda gözlerimi açtım ve birkaç masa ileride gözlerini bana dikmiş bakan bal rengi gözlerle karşı karşıya kaldım. O olması imkânsızdı ama sesi gerçekten de çok ama çok fazla benziyordu ona. Aynı zamanda İtalya’ya gelirken uçakta yanımda oturan kişi de oydu.

Nefesim sıklaştı ve bir mola vermem gerektiğini hissettim. Hemen ilerideki sorumlumuza el işaretleriyle mola vermem gerektiğini söyledikten sonra hızla restoranın arkasındaki garsonların dinlenme bölümüne geçtim. Açık hava gerçekten iyi gelmişti. Temiz havayı derince içime çektim. Bu kadar şeyin üst üste gelmesi ve burada tek başıma oluşum beni dibe çekip duruyordu. Bir psikoloğa gitmeyi artık ciddi ciddi dü-

şünmem gerekiyordu. Sarınım tek başıma üstesinden gelebileceğim küçük bir depresyondan fazlasıydı bu. Ben bunları düşünüp dururken arkamdan yaklaşan adım sesleriyle geriye doğru baktım. Bana doğru yaklaşmakta olan kişiye içimden 'Yok artık!' diye bağırarak geliyordu. Hep mi beni bulurdu?

Bazen erkeklerin dili, dini, ırkı veya hangi ülkeden olduğunun pek bir önemi olmadan tek bir ortak noktaları olduğunu düşünüyordum. O da reddedilmeleri yüzünden verdikleri anlamsız savaş. Buna ne dersiniz deyin ama ben beyinsizlik diyordum. Biri seni hoş karşılamadı ve reddetti ise uzatmaya gerek yoktu. Israr seni sadece küçülttü. Daha fazlası olmazdı. Fakat içeride yeterince aşağılanıp küçük düşürülmek yetmezmiş gibi buraya kadar gelen bu gereksiz adamın bence laftan çok dayığa ihtiyacı vardı.

Kadir Ertürk, seni burada görmeyi ve şu anda yanımda olmanı dileyeceğimin aklımın ucundan bile geçeceğini söylediler kesin gülerdim fakat şu anda burada olmanı ve bu pisliğe yumruklarınla sıkı bir ders vermeni çok ama çok diliyordum. Ne yazık ki bunu kendim halletmem gerekiyordu. Burası çok tehlikeli bir yerdi, stajım yanabilirdi ama umurumda bile değildi. Gerçekten bu sefer kendimi kontrol edemeyebiliyordum. Etmek de istemiyordum. Bakışlarındaki iğrençliği görmek, zaten beynimi karanlık gecelere, hiç de istemediğim bir ana götürüyordu fakat bu sefer gerçekten küçük kedi yavrusu olmayacaktım.

İnsanları tanımadığım bir yerde ve ailemden fazlaca uzakta, kendi başıma yaşıyordum burada. Bir koruyucuya ihtiyacım vardı ve hayat boyu tüm bu tip saldırılarda tek başıma olacaktım. Hemen arkamdan fırlayıp gelecek bir kahramanım olmayacaktı. En azından şimdilik tüm kahramanlarım benden kilometrelerce uzaktaydı. Onun için başımın çaresine bakmalıydım. Bakışlarındaki iğrençliğe öfkeyle karşılık verdim. Pis sınıtmasının verdiği mide bulantısını yok saymaya çalıştım.

“Bakalım bizim güzel gözlü sürtük ne kadar zormuş.” diye mırıldanıyordu. Mırıldanma da denmezdi. Bilerek duyabileceğim bir ses tonunda devamlı konuşuyordu. Tam karşında durduğunda ise hâlâ benden tek kelime çıkmamıştı. Sadece içimi korku kaplamadan yapacağı hamleye karşılık öylece duruyor, öfke dolu gözlerimle bakıyordum. Bakışlarını tüm vücudumda gezdirerek;

“Parada anlaşıcağımızı düşünüyorum. Ne istersen kabul, bacaklarını yatağında açık vaziyette görmek istiyorum. Sana söz, buna değecek.” dedi. Tırnaklarının etimi deldiğini falan hissettim. Kadir, kesinlikle burada olman gerekiyordu. Gerçekten bu sefer seni durdurmaya falan çalışmayacak, sadece işin bitene kadar seni zevkle izleyecektim. Gözlerimi öfkeyle kıstım ve derin bir nefes aldıktan hemen sonra gözlerimi açtığım, hâlâ pis bir şekilde benden gelecek olan cevabı bekliyordu. Sesimi yükseltmemeye dikkat ettim çünkü genç bir çiftin en önemli günüydü bugün. Burada bir kavga çıkırırsam, kargaşa kaçınılmaz görünüyordu. Parmağımı tehdit edercesine ona doğrulttum, o hâlâ bana doğru yavaşça adımlar atıyordu ve birkaç adım yakınuma çoktan gelmişti bile. Yine de korkunun beni ele geçirmesine izin vermedim:

“Benimle bu şekilde konuşamazsın pislik herif.” dedimde sırttı.

“Emin ol, yatağında daha güzel cümleler kurma yeteneğim var.” diye söyledi. Bu adamın bacak arasından başka bir şey düşünmediği kesindi. Midem daha çok bulanmıştı ve gördüğüm kadarıyla sarhoşluğa çok yakındı adam. Sanırım bir duble daha içse dünyanın yanması bile umurunda olmayacaktı. Daha sert olmanın da bir yararı olmayacaktı.

“Üzgünüm ama o it yatağında tek başına olacaksın.” dedim. Gözünün seğirdiğini fark ettim fakat belli etmemeye çalışıyordu, benim de farkında olmam için çaba sarf etmem gerekmiyordu. O biraz daha sertleşen ses tonuyla konuşmaya devam etti:

“Zor sürtük olmayı tercih ederim diyorsun yani. Tamam, iki gece ücreti öderim. Burada bir gecede kaç para kazanıyorsan iki gecelik vereceğim.” O sıkıttığım yumruğu suratına resmen geçirdim. Tamam, elim kınıldı sanmam normal çünkü elim demire yumruk atmışçasına ağnyordu ama onun suratına bir tane çakmışım artık. Suratı sağa savrulmuştu ve eliyle yanağını ovalıyordu. Birkaç saniye öylece kaldı ve yüzüme bakmadan, “Sertliğin bu kadar mı?” diye sorduğunda gözlerim kocaman oldu.

Tabii ki benim elimin kınılmış olması sorun değildi, adamın demir gibi bir çenesi vardı ve ona hiçbir şey olmamıştı. Fakat bir anda omzundan çekilip bu sefer yere uçarak savrulduğunda, görüş alanıma giren kişi salondaki o adamdı. Gözlerinin içindeki öfke tam da düşmanına bakan aslan gibi sert sert bakıyordu. Şu an karşısında kim olursa olsun korkmaldı. Gerçekten korkmaldı çünkü ben ondan resmen korkmuştum. O ise sesinin ürkütücü hâliyle, “Bu sertlik umarım hoşuna gitmiştir.” dedi yerdeki adama.

“Si*tir dostum senin derdin ne?” diye sordu ve gözleri bir anda beni buldu. Kalbim içten içten titredi, ayaklarım sızladı ve nefesim gerçekten kesildi. Bakışları beni olduğum yerden daha güvenli bir yere çekmeye çalışıyormuş gibiydi. Beni çekmek istediği yere sanki gönüllü gidebilmişim gibi hissediyordum.

“İşinin başına dön ve hiçbir şey olmamış gibi çalışmaya devam et. Bu düğün böyle bir olayla mahvolmayacak.” dediğinde ise dilim tutulmuşçasına ona bakakaldım. Bunların hepsini Türkçe söylemişti. Onun İtalyan falan olduğunu düşünmüştüm. Aksanı gerçekten o şekilde düşünmemde etkili olmuştu. Yıllardır burada yaşadığından emindim. Başka türlü bu şekilde aksanlı bir tarzda İtalyanca konuşması imkânsızdı. O bana söylediklerini anlayıp anlamadığımı sorarcasına bakarken, ben sadece donuk gözlerle ona bakakaldım. O ise 48

beni kendime getirmek istercesine, “Şoka girmenin hiç sırası değil.” dedi.

Yüksek şekilde çıkardığı ses tonuna rağmen tüm bedenimin uyuştüğünü falan hissettim. Nefes alamıyordum ve sanırım gerçekten şu anda olmaması gereken tek şey gerçekleşiyordu. Şoka girmek üzereydim. Üstelik girdiğim şoklardan kolay kolay çıkabilen bir yapım da yoktu. Hızla toparlanmam gerektiğini hissettim ve anında derin derin nefes almaya başladım; gözlerimi açıp kapattım ve sonunda biraz da olsa kendime geldim. O da bunun farkına vararak gülümsedi bana.

“Güzel, şimdi içeriye geç ve işini yapmaya devam et.” dedi. Ben de başımı tamam dercesine salladım. Her ne kadar bu adamı şikâyet etmeyi ve burada fazlasıyla hırpalanmasını izlemek istesem bile içeride en güzel günlerinin mahvolmasını istemeyeceğim bir çift vardı. Onun için kısık bir sesle, “Teşekkürler.” dedim Türkçe konuşarak ve kaşlarını çatmasına gülümsedim. Türkçe konuştuğunun farkında olmayışına neredeyse kahkaha bile atabilirdim fakat bunun için uygun bir zaman olmadığına karar verdim.

Restoranın kapısından içeriye girerken dönüp omzumun üzerinden geriye baktığımda pislik herifi bir taksiye bindirdiğini fark ettim. Günün geri kalanında burada olmayacak oluştan gerçekten kendimi daha da güvende hissettirmişti.

Gün boyu endişelenmeden rahatça çalışabilirdim fakat öyle olmadı. Gece boyunca o bal rengi açık kahve bakışların beni içine çekmesine engel olmak için çabaladım. Beni rahatsız etmiyordu fakat bakışlarını hep üzerimde hissediyordum. Sanki o derin bakışlarıyla beni saklıyor veya korumaya çalışıyormuşçasına üzerimden ayırmıyordu. Bundan rahatsız olmam gerekiyordu. Endişelenmem hatıta korkmam gerekiyordu fakat bundan ziyade sanki ailemin yanındaymışım gibi geliyordu. Onların bulunduğu bir ortamda çalışıyordum ve bana gelecek olan tehlike daha

yanuma yaklaşamadan ortadan kaldırılacakmış gibiydi...

Nihayet gün bittiğinde soyunma odasında derin bir nefes almıştım çünkü nişan törenine gelen herkes törenin bitimiyle birlikte geldikleri gibi gitmişlerdi. Sessizlik bedenime yükle- nen yorgunluğu daha çok hissettiriyordu. Misafirler giderken restorana sessizlik çökmüştü ve onlardan geriye bir ton kirli bardak, tabak ve kaşışık bir mekân kalmıştı. Benim işim bu ka- dardı. Gerisi temizlikilerdeydi ve gerçekten işlerinin kolay ol- masını diliyordum. Onlar da fazlasıyla yorulmuştu. Neyse ki yarın birçoğumuz izinliydi. Gelecek olanlar ise öğle saatlerin- de mesai yapacaktı ki yorgunluğumuzu üzerimizden atalım.

Sırt çantamı koluma aldığımda aklımda sadece dinlen- mek vardı. Bugün kendime bir ödül verip, gece bir şişe şarap eşliğinde, küçük ama yeten kvetimde dinlendirici m- ziklerim ve gerçekten beni kendime getiren mumların yaydı- ęı koku ile kendimi şımartmak istiyordum. Aylardır yoğun bir tempoda çalışıyordum. Neredeyse saat 6.00'da kalkıp gece geç saatlere kadar hızlı bir tempoda çalışmak fazlasıyla yorul- mama neden olmuştu. Yarın izinli olmam da bu gece fazlasıy- la dinlenebileceğim ve kendimi şımartabileceğim anlamına geliyordu.

Bu düşüncelerimle kendime gelirken restorandan da ık- mak üzereydim. ıkış kapısına geldiğim esnada çalışanlara kolaylıklar dileyerek ıktım. Küçük de olsa bir aracım var- dı. Babam buralarda çok dikkat çekmemek açısından sade- ce ayağımı yerden kesecek bir araç almıştı. O da metro veya otobüslerde başıma daha fazla bela geleceğini dşnmeyiydi. Aracuma binmek için restoranın otoparkına yürüdüm ve tam aracımın olduğu kısma geldiğim anda bir an duraksadım.

Arabama yaslanmış şekilde duruyordu. İhtışamlı grn- tsyle neredeyse tüm kadınları kendine şık edebilecek ka- dar yakışıklı ve bakişları neresi olduğunu bilemediğiniz ve yine de oraya gitmek istemenizi sağlayacak kadar çekici olan

adam oradaydı. Saatler önce bir rezalet çıkmasını ustaca işlemiş o adam, orada o karşı konulmaz vücudunu araya yaslamış bir şekilde bana bakıyordu. Bakışlarının tesiri altında neredeyse erimek üzere olduğumu fark etmem, tüm bedenimi ateşlerin sarmasına neden oldu. Neden orada beni beklediğine dair bir fikrim yoktu fakat geri dönüp taksiyle gitmek için de çok ama çok geçti. Beni görmüştü ve duruşunu kleştirip, ağır adımlarla bana doğru yaklaşmaya başlamış, r veya bir buçuk adım kadar yanıma gelene kadar da duramıştı. Elini gülümseyerek bana uzattı.

“Turan Sarıca,” diye kendini tanıttı. Gözlerim yuvalarının çıkacakmış gibi oldu ama hızla kendimi düzelttim. Türk duygunu anlamış olmama rağmen bunu söylediğinde şaşırak gerçekten komikti. Ben de onun gibi elimi uzattım ve “İlhan Ertürk,” diyerek kendimi tanıttım. Ellerimiz birbiriytemasa geçtiğinde bedeninden bedenime yayılan bir şeyler duğunu hissedenin sadece ben olup olmadığını sorguladım. Tüm bedenim sanki bu enerjiye susamış gibi canlanmaya başlamıştı. Bakışları gözlerimden bir an olsun ayrılmıyordu. Uçakta ismini sorma fırsatım olmamıştı. İlaçların etkisiyle yumuştum ve uyandığımda artık herkes uçaktan çıkıyordu. Sadece uçak kabininden çıkarken omuzlarını fark etmiştim onun. Şimdi ise tam karşımda bana bakıyordu.

“Arkadaşımdın kabalığı için sizden tekrar özür dilemek istedim. Artı, size yaptığı saygısızlık için sessiz kalmanızı talep ettiğim için de emin olun ki cezası bu saygısızlığıyla aynı boyutta oldu.” dediğinde gülümsedim.

“Genelde işin mutfak boyutunda olduğumdan sürekli bu kişilerle karşılaşırım diyemem ama yine de kibarlığınız için teşekkür ederim. Gerekli cezayı verdiğinizden de eminim. Size ikinci kere borçlandım” dediğimde, kaşlarını çatarak bana baktı. Ben fazla meraklandırmadan, “Uçak korkumda da yardımcı olmuştunuz.” dediğimde kaşlarını kaldırıp başını ha-

tırladım anlamında salladığında, bir kadını baştan çıkarmak için ciddi anlamda çaba sarf etmediğini düşündüm. Cidden bu kadar çekici bir adamın karşısında uzak durmayı başara-
bilecek bir kadını tebrik edebilirdim. Elimi yavaşça bırakırken birkaç saniye önce hissettiğim akımın bir anda kopması üşü-
müş gibi hissettirdi beni. O eli günlerce o şekilde tutabilirdim.
O ise bana bakışını hiç ama hiç değiştirmeden, “Evet, sarı-
rım bana borçlandınız. Bunu bir çay ısmarlayarak ödeyebi-
lirsiniz. Türk çayı üstelik.” dediğinde ise yine gülümsedim.

“Uygun bir zamanda neden olmasın fakat şu anda çok
ama çok yorgunum. Malum, aşırı yorucu bir gün.” dedim ve
gözlerinin anlayışla parladığını gördüm. Hiç bekletmeden ya-
nıt verdi: “Bir veya iki hafta sürecek bir seyahatim var, geri
döndüğümde sizi buradan alırım.” dedi ve elini arabamın ka-
pısına yerleştirerek kilidi anahtarla açmamı bekledi. Ben kili-
di açınca o da kapımı açtı. Arabaya geçtiğimde iyi akşamla
diledi ve ben de aynı şekilde iyi akşamlar dileyerek arabam
çalıştırdım. Otoparktan çıkana kadar arkamdan beni seyretti
O bana bakarken kullanmak her ne kadar zor olsa da başar-
mıştım.

Ana yola çıktığımda ise sıntmam fazlasıyla solmuştu
Bir hafta sonra stajım bitiyordu, o ise iki hafta sonra burada
olacaktı ve maalesef ben burada olmayacaktım. Hâlâ kalmam
teklif edilmezse yoluma başka bir yerde devam etmek için
şansımı kovalayacaktım. Telefonumu da istememişti. Şansı-
mın yarattığı karmaşaya acı bir şekilde tebessüm ederek yolu-
ma devam ettim. Eğer yolu benimle çizildiyse zaten beni bir
yerde bulacaktı. Onun için üzölmeye değmezdi...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Zaman tahmin ettiğim gibi hızlı hızlı ilerlemişti ve bir haftalık stajımın -her ne kadar istemiyor olsam da- sonuna gelmiştim. Son güne kadar beni insan kaynaklarına çağırıp staj sonrası devam etmem için konuşmalarını umdum fakat hayal kırıklığım gerçekten büyük olmuştu. Bana staj boyunca verdiğim emekler için teşekkür ettiler. Staj ücretimi vererek yeni bir personel için bütçelerinin olmadığını, sırada bekleyen ve staj için gelecek olan arkadaşları bile kabul edemeyeceklerini söylediklerinde içimden kahrkaha atmak gelmişti.

Burası İtalya'nın önde gelen restoranlarından biriydi. Her akşam hiç boş masa kalmayacak şekilde doluyordu içerisi. Hatta neredeyse bir aylık sıralı randevu defterleri vardı. Burada yemek yiyebilmek için neredeyse bir ay bekleyecek sabırlı müşterilere sahipti. Üstelik hafta sonları rezerv edilmiş düğün nişan organizasyonlarını hesaba katmıyordum bile. Söyledikleri kadar batmış ve zor durumda olmaları imkânsızdı. Sadece ucuza eleman çalıştırmak işlerine geliyordu. Sonuçta staj ücretlerini okul karşılıyordu ve buraya gelen çoğu öğrenciye garsonluk yaptırılıyordu. Onlara verecekleri tek şey sabah ve öğlen yemekleriydi. Vardiyaları akşam olan öğrencilere ise sadece akşam yemekleri veriliyordu. İşin aslı herkes çıkarını düşünüyordu ve

restoranın çıkarları arasında yeni bir personel işe almak yoktu.

Tabii ki bu durum benim pes etmeme neden değildi. Bir kaç yere başvuruda bulunmuş hatta birkaçıyla görüşmeye bile gitmiştim. Hatta üç yerle görüşmeye gitmiş, biriyle neredeyse anlaşma evresine bile geçmiştim. Görüşme esnasında beni şef aşçıyla tanıştırmışlar, birkaç tabak hazırlatmışlar ve tekrar çağıracaklarını söyleyerek beni göndermişlerdi. Neredeyse üç gün geçmesine rağmen arayan da olmamıştı. Hâlâ umudum vardı ve hâlâ umutla bekliyordum. Beni seçmemeleri için kendimce bir neden bulamıyordum ama yine de dua ediyordum.

Güzel bir İtalya sabahına gözlerimi açarken, güneşin odanın içini aydınlatmasını birkaç saniye öylece bakıp izledim. Son bir haftadır sabahın erken saatlerinde kalkıp da telaşla hazırlanma süreci olmayınca, neredeyse kendimi bir boşlukta gibi hissediyordum. İtalya'ya geldiğim günün ertesi günü daha evi bile yerleştirme fırsatı bulamadan okula başlamıştım ve geçen üç aylık zaman diliminde o fırsatı bir türlü elde edememiştim. Şimdi ise her günüm evimde geçiyordu. Dışarıya çıkmayı, dolaşmayı ve İtalya'da okuduğum süre boyunca görmediğim neresi varsa oraları gezmeyi diliyordum ama toparlanıp da kendimi dışarıya atamıyordum. Aslında evimi istediğim şekilde düzene sokmak istiyordum. Kitaplığımı düzenlemek, iyi bir temizlik yapmak, mutfaktaki adamaklılı yerleşmeyi yapmak ve bu boş zamanı değerlendirmek istiyordum. Fakat hâlâ iş konusunda bir sonuca varamadığım için toplanayım mı iyice yerleşeyim mi diye iki arada bir derede kalmıştım. Bu da beni hiçbir şey yapmamaya, pinekleyip durmaya itiyordu.

Tembel bakışlarımla daldığım tavandan gözlerimi çekip yatakta oturdum ve birkaç saniye öylece kaldım. Kendimi çok ama çok yalnız hissediyordum. Bir ailem vardı, her ne kadar anlaşamıyor olsak da düştüğümde hemen yanımda bitecek

olan bir ikizim vardı. İşte tam derin bir nefes aldığım anda telefonum çaldı. Arıyor olabilirler mi diye umutla telefona koştum ve birkaç saniye önce aklımdan geçirdiğim ikizim Kadir'in beni aramasına çok sevindim. Gerçekten bu çocuğun sinyal alıcısı falan vardı herhâlde. Biri onu aklımdan geçirdiğinde onu arayabiliyordu. Tabii ki bu durum sadece ailesi ve arkadaşları için geçerliydi. Telefonda sesimi iyi çıkarmaya çalışarak;

"Artık senin gerçekten sinyal alıcısına sahip olduğunu düşünüyorum." dedim. Karşı taraftan gelen derin bir nefes sesiyle Kadir Ertürk'ün esprilerden de hoşlanmadığını hatırladım. Sonra daha sakın çıkan sesimle;

"Tamam, ne oldu?" diye sordum. Kadir ise:

"Ali'nin yaşamaya devam etmesi için kalbinin herhangi bir sebebi var mı?" diye sordu. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Öğrenmişti ve bunu kimden öğrendiğini araştırmam bile gerekmiyordu. Kesin Filiz onunla buluşabilmek için bu durumu kullanmıştı çünkü başka türlü Kadir'in onunla buluşmayacağını bilirdi. Bir şeylerin iyi gitmesine ihtiyacım vardı ve bunun artık başlaması gerekiyordu. Kadir konuşurken arkasından Filiz'in sesi geliyordu.

"Hande, gerçekten üzgünüm." diye seslenen Filiz konuşmaya devam etti:

"Fakat Kadir'in bilmesi gerektiğini düşündüm. Sonuçta sen Ali'den uzaklaşmak için İtalya'ya gittin. Onun gitmesi gerekiyordu buralardan." dediğinde ise gözlerimi kocaman açtım. Öfkem neredeyse tavan yapmıştı ve konuşmak için kelimelerimi bulmakta zorlanıyordum. Filiz her ne kadar uslu, sevilesi bir kedi gibi yumuşacık olsa da çıkarları için hurçun ve saldırgan bir kedi olmaktan hiç çekinmezdi. Şu anda Kadir'e ulaşmak adına beni harcıyordu ve gerçekten onunla olan arkadaşlığımı sorgulamama sebep oluyordu. O gecenin, yaşadıklarına tek sebep olan o kişinin gerçekten ciddi anlamda

dayak yemesini her ne kadar istiyor olsam da Kadir'in başının derde girmesine izin veremezdim. Kadir gerçekten onu öldürdü. Babamlar devreye girerdi ve Filiz onlara da şirin görünmek adına olan biteni anlatırdı. O zaman iş çıkışından çıkar ve kontrol edilemez bir boyuta gelirdi. Bu da benim için açıklama yapılması gereken bir sürü konu anlamına geliyordu. Onun için hemen kendimi toparlayıp Kadir'e;

"Filiz sana ne söyledi bilmiyorum fakat söylediklerinin abartıdan öteye gitmediğini görüyorum. Ali ile aramda herhangi bir olumsuzluk yok, beni aldattığını öğrendim ve onu terk ettim, hepsi bu. Bunalımda falan değilim ve inan bana, onun için bir an bile olsun üzülmedim. Filiz sana ne anlattı?" diye sordum. Kadir:

"Antalya'da başına bazı olaylar gelmiş." dedi.

"Kesinlikle büyütülecek bir durum değil Kadir. Sadece karanlıkta otele yürümek zorunda kaldım ve sabahında orayı terk ettim. Dediğim gibi, Filiz dikkatini çekebilmek için abartmış." dedim ve telefonu Filiz'e vermesini istedim. Filiz telefonu aldı bu sefer.

"Kadir'in bundan sonraki hayatında suratına bakmasını istiyorsan söylediklerimin dışına çıkma ve bir daha hayatıma burnunu sokma, anladın mı?" diye sert bir sesle konuştum. Bu hayat benimdi ve verdiğim kararların sadece beni ilgilendirmesi gerekiyordu. Sadece İstanbul'da güvendiği tek arkadaşı olmam hayallerimin peşinden gitmeme engel değildi. Her zaman onun yanında olmamı istemesi ve tercihlerimi onun yanında olacak şekilde yapmamı beklemesi büyük bir bencillikti ve benim hayatımda bencillere yer yoktu. Bu konuşmanın sonunda onunla olan arkadaşlığıma gerçekten uzun bir süre ara vermeyi düşünüyordum. Fazlasıyla haddini aşmış ve zaten sıkın olan canımı daha da fazla sıkmıştı. Burada çok zor zamanlar geçiriyordum. Bir hayalim vardı ve neredeyse başarısızlıkla sonuçlanmak üzereydi. Bunun bende

yarattığı bir üzüntü vardı ve ailemin başıma gelenleri öğrenmesinin ardından yaşayacakları üzüntüyü ve hayal kırıklığını gerçekten kaldıramazdım. Tüm bu seçenekleri düşününce Filiz'in çenesini kapalı tutması için gerekirse onu yalancı bile çıkarabilirdim. Telefonun diğer ucunda neye uğradığını şaşırان ve şok olmuş bir şekilde duran Filiz:

"Hande," diye söze başladığında sözünü kestim hemen.

"Şimdi Kadir'e bu durumu nasıl kıvracağın umurumda bile değil, onun için hızlıca düşün. Antalya hakkında tek kelime bile etme, Ali'yi dövmesi için uydurduğunu bile söyleyebilirsin, beni aldatmasına çok öfkелendiğini de. Sana ve becerine kalmış. Yoksa gerçekten Kadir ile hayallerini gerçekleştirememen için elimden ne geliyorsa yapabilirim." dediğimde gerçekten kararlı olduğumu anlamış olduğunu umarak, "Şimdi telefonu Kadir'e ver!" dedim.

"Evet, yumruklarını Ali'den uzak tutuyorsun. Burada olmak benim hayalim ve bunu devam ettirmeyi düşünüyorum. Yeterince zor bir dönemden geçiyorum. Filiz'in seri tavlama için abarttığı olaylar yüzünden daha fazla gerilemem."

"Bir sorun mu var?" diye sordu. Sinirlerim geriliyordu. Neden sürekli soru sormaya kendini programlamıştı. Neden hep bir sorun olduğunu düşünüyordu ve neden hiçbir şekilde yardımcı olmuyordu. Bu konu hakkında konuşmayı istemiyordum ve eğer ona mantıklı bir açıklama yapmazsam, konu anneme burada bir sorunum olduğu hakkında bir açıklamayla gidecekti ve sanırım yarın sabah annemi kapımda açmam için zilimi çalarken görmek kaçınılmazdı. Onun için, "Burada çok yalnızım ve yoğunlaşmam gereken bir uygulama için buradayım. Senin aksine hedeflerim var Kadir. Aklımı bu sorumluluklarla doldurmamam gerekiyor ve senin bana yardımcı olman gerekirken işleri daha da zorlaştırdın hiç iyi değil. Lütfen Ali'den yumruklarını uzak tut. İnan bana buna değmez, benim için hiçbir anlam ifade etmiyor." dedim ve anlamış ol-

duğu bir cevap vermesi için o bir saniyelik zaman diliminde dua bile ettim. Gözlerim dolmuştu ve birkaç saniye gibi olan fakat bana sonsuz bir zamanmış gibi hissettiren o bir saniye zaman bitiminde, "Tamam." dedi ve telefonu kapattı.

Sadece derin bir nefes aldım. Ardından yataktan kalktım ve duşa gittim. Farklı birkaç başvurum daha olabilirdi. Bira ilana bakabilir ve değerlendirmeleri için randevu talep edebilirdim. Bir hayalim vardı ve bunun peşinden koşmam gerekiyordu. Yatağın veya evin içinde birilerinin hayallerim için pes etmem gereken kararlar almasına bir son vermem gerekiyordu. Burası İtalya'ydı. Burada milyonlarca restoran vardı, lüks ve şatafat haricinde tüm aşçılar neredeyse aynı okullardan mezun olmuştu. Bunu başarabilirdim. Ben bu hayatta karşına çıkan her zorluğu bir başıma geçmiş ve hedeflediğim her şeyi başarmıştım. Bunu başaramamam için herhangi bir engel yoktu. Kendime gelmem gerekiyordu, o kadar. Ben Melek Ertürk'ün kızıydım. Kesinlikle savaşmadan pes etmezdim çünkü annemin büyütürken bana itinayla öğrettiği tek şey, "Günü geldiğinde ben kazanmak için ne yaptım dememek için yapabileceğin her şeyi yanlış olmadan yap ki pişmanlık gözyaşların seni boğmasın." cümlesini anlamamdı. O cümleyi üniversite sınavında ve hayatımda hedef olduğuna karar verdiğim her durumda aklımın ucuna yazmıştım. Onun için pes edemezdim.

2 hafta sonra...

Tek başıma içki içmekten hoşlanmıyordum fakat bu geceye de fazlasıyla ihtiyacım vardı ve etrafımda bu durumu paylaşacağım kimseler de yoktu. Tüm arkadaşlarım İstanbul'daydı ve burada edindiğim birkaç arkadaşım da şu anda bulmuş

oldukları işlerinde mesai başındaydı. Tüm gardım düşmüş, tüm ümitlerim bitmiş ve neredeyse pes etme ipinin üzerinden kendimi başarısızlığa bırakmak üzereydim. Yalnızdım ve beni ayağa kaldıracak hiç kimse yoktu. Ailemi arasam hemen İstanbul'a dönmem için başlarımda konuşmaya. Hayallerimin önemini ne kadar biliyor olsalar da burada tek başıma kalmam onları fazlasıyla rahatsız ediyordu zaten.

Bir yıl daha burada kalmak istiyordum sadece. Öğrenmem gereken çok fazla şey vardı. Okul haricinde kendime katmam gereken teknikler ve pratikler vardı. Gerçekten son iş görüşmemde kadının maaş hakkında sormasına ücretle ilgili bir beklentim yok, sadece çalışmak istiyorum demek istemiştım fakat burada farklı anlamalarına neden olacağımı düşünmelerini istememiştım. İtalya'da herkes para için çalışırdı. Çalışmak için paraya ihtiyaçları olmayan kişiler kariyer derdinde olurdu. Ben onların iş pozisyonu için paraya ihtiyacı olan bölümdeydim. Onun için onun verdiğini kabul etmiştım fakat yine beni arayacaklarını söyleyerek göndermişlerdi ve geri dönüş de yapılmamıştı.

Evimin salonunda oturup film izlerken açmış olduğum şarabım sayesinde aklıma gelen İstanbul anılarımdan dolayı kendimi dışarıya atmıştım. Çünkü aklımda öyle deli pes etmişlik düşüncesi vardı ki eğer evde bir başıma içmeye devam edersem, valizimi toplayıp geri dönüş yoluna girmem an meselesiydi. Gözlerimi kapamam ile açmam arasındaki tek fark, artık İstanbul'da odamda ve yatağında olduğum gerçeği olurdu. Şu anda yaptığım kaçınılmaz sonu ertelemek gibi bir durumdu fakat şu anda her türlü ertelemeye teşekkür etme durumundaydım. Elimdeki kadehi hızla diktım ve sesli bir şekilde, "Lanet olsun, neden aramıyorlar ki!" diye söyledim.

Son görüşmemdeki insan kaynakları müdürü Nora Hanım ile fazla güzel bir muhabbet içinde olmuştuk. İş haricinde Türkiye'den ve geçen yaz tatilini yaptığı İzmir'den bahsetmiş-

tik. Geçen yaz İzmir Alaçatı'da tatil yapmış ve orada yakışıklı bir Türk erkeğiyle tanışmıştı. Şanslı kadınlardan ve ülkemi-
zin önde gelen kadın avcılarından değil de gerçekten dürüst
ve mükemmel bir adamla tanıştığını anlamıştı. Adamın aile-
lesiyle geçen ay tanışmış ve önümüzdeki yaz sonu Alaçatı'da
evleneceklerini söylediğinde gülümseyerek onu tebrik etmiş-
ti. Oradan çıkarken gerçekten çok güzel ve olumlu oldu-
nu hissetmişti. Üstelik içindeki umudu fazlaca yeşertmiş
olmanın verdiği hayal kırıklığını yaşıyordum aslında çünkü
neredeyse her sabah uyandığımda güne beni arayacaklarını
ve "Hande Hanım, sizinle başlamak istiyoruz." olumlu ya-
rınları vereceklerini düşünerek başlıyordum. Gün öğleni geç-
tikten sonra umutların fazlasıyla azalıyor ve hüzne boğulu-
yordum. Fakat neredeyse bir hafta olmuştu ve olumsuz bir
dönüş bile olmamıştı.

Moralim o kadar bozuktu ki bardağımın yenilenmiş ol-
duğunu fark etmemle düşünmeden ikinci bardağı da tek içiş-
te mideme indirdim. İçkinin boğazımdan geçtikten sonraki
yakma hissi tüm bedenimi tarifsiz bir rahatlığa bırakırken de-
rin bir nefes aldım. Şu anda bu durum hiç de güzel bir şekil
de ilerlemiyordu. Ne planladıysam ters işlemişti ve geldiğin
noktadan hiç ama hiç memnun değildim. Ruh hâlim beni hi-
de güzel olmayan bir yöne çekmeye başlamıştı çünkü içki iç-
tiğimde eğer kontrolümü elimden bırakıyorsam, bu evreder
sonrası kendimi kaybetme aşaması oluyordu. Hele ki yun-
dışında yanımda kimse olmadan böyle bir durumdaysam
başuma gelebilecekleri tahmin bile edemiyordum. Kendimi e-
gecenin sabahında bir otel odasında veya hiç tanımadığım bir
adamın yatağında uyurken bulabilirdim ki bu isteyeceğim en
son şey bile değildi.

Gece ilerledikçe içkiye ara vermiştim fakat yine de içtiğim
kadar yeterli olmuşçasına bedenimde karıncalarımı başlamış-
tı. Barmen dördüncü kez bardağımı tazelemeyi teklif etmiş
yanıma bilmem kaçınıcı kez takılma ve içki ısmarlama teklifiy-
60

le gereksiz insanlar gelmişti, sayı belirtemiyordum. Bedenimdeki alkolün etkisinin biraz olsun azalmasını bekliyordum ki bu arada kafam dağılsun. Düşüncelerimden uzaklaşmak adına bardaki insanları incelemeye başladım. Tercih ettiğim bu bar gerçekten çok kalabalıktı, orta seviyeli insanların bulunduğu bir mekândı ve dekoru gereği de fazla karanlıktı. İtalyanlar bar ve restoranlarında çok loş ışık kullanan ülkeler arasındaydı. Neredeyse buradaki tüm barlar karanlığa yakın loş ışık kullanıyordu ve birbirini görmek olanaksızdı. Bakışlarımı barın içinde dolaştırdığımda görebildiğim tek şey karanlık gölgelerden ibareti. Ben bakışlarımı etrafta gezdirirken, gürültüden sesini net alamadığım fakat bakışlarından ne istediğini net ifade eden bir adam bana buralı olmayan kırk bir aksanla İtalyanca, “Bir içki ısmarlayabilir miyim?” diye sordu. Sesindeki çıkarıcı tınıyı ve bakışlarındaki ifadenin ne söylediğini anlamasam bile tahmin etmekte de zorlanıyordum. Onun için samimiyezsiz bir gülümseme eşliğinde yüzüne baktım.

“Teşekkür ederim fakat devam etmiyorum.” diyerek karşılık verdim. Gitmesi gerekiyordu, reddedilmişti ve burada biri seni reddettiğinde rahatsız etmeye devam etmiyordu. İtalya’ya geldiğimden beri çok fazla dışarıya çıkmadım fakat çıktığım anlarda yanıma gelen ve ülkemizde çirkin olarak kabul edilse de burada hayatın normalliği olarak görünen tekliflerine hayır cevabı alan İtalyan erkekleri çoğunlukta idi. Fakat bu gereksiz şahıs kesinlikle bir İtalyan değildi çünkü tespitimin aksine gitmedi ve beni rahatsız eden bakışlarına devam etti. O rahatsız eden bakışlarına devam ederken hemen arkamda beliren barmen ise, “Bunu size ikram etmem için sipariş etti. Bence denemelisiniz.” dediğinde, samimiyezsiz olan gülüşüm artık sabrımın son raddesine geldiğimi gösteren bir gülümsemeye dönüşmüştü. Dişlerimi sıkarak;

“Size de söyleyeyim, devam etmiyorum. Devam etmek isteseydim zaten siparişimi verebilirdim. Size herhangi bir sipariş vermediysem devam etmiyorum anlamındadır.” de-

dim. O ise sanki söylediğimi duymamışçasına önünde duran bardağa bakıyordu. Neden insanın sabrını zorlamak zorunda olduklarına dair bir his içinde savaşıyorlardı. Yalnız kalmak ve kafamı dağıtmak istiyordum. Teklif ettin, kabul ettim, neden centilmenlik gereği mesafeni bilip uzaklaşmıyorsun ki diye kendimce kendi kendime söylenirken, barmenin sesi biraz önceki tonundan biraz üzgün bir şekilde çıktı:

“Siz içmezseniz sanırım parasını alamam ve çöpe gider, bu da bana yazılır.” dedi. Gerçekten çok ama çok amatörce bir davranıştı. Bunun bir oyun olduğunu anlamamak gerçekten fazla içine kapanık, iyi niyetli biri olduğum anlamına geliyordu. Ben hiçbir zaman aptal olmadım ve aptal yerine konulmaktan da hiç ama hiç hoşlanmazdım. Onun için gözlerimden sanki birazdan ateş çıkacakmış gibi öfkeli bakışlarımı barmene diktim.

“Sen de sarışınların gerçekten aptal olduğunu düşünen geri zekâlılardan mısın?” diyerek ona biraz daha yaklaştım ve “Bunu içsem de içmesem de bu geri zekâlı onun ücretini ödemek zorunda. Sadece daha fazla satış yapmak adına yapılan söylemen çok komik.” dediğimde, yüzünde beliren öfke gözle görülür bir şekilde belli oluyordu fakat bunu saklamak istercesine savaş vermeye devam ediyordu. Kendinden emin bir şekilde;

“Paraya ihtiyacım var ve her kadeh için bir kotam var, kotayı doldurursam prim alacağım.” dediği esnada sinirle soluma sırası bendeydi. Bu lanet olası içkiyi içmezsem her ikisi de sarurum beni rahatsız etmeye devam edecekti. Şu anda bu savaş için hiç enerjim yoktu. Onun için elime aldığım küçük bardaktaki kırmızıya yakın sıvıyı boğazımı hatta tüm bedenimi yakmasına izin vererek içtim. Birkaç saniye gözlerim kapalı kaldı ve içkinin sertliğinin verdiği şokun geçmesini bekledim. Lanet olsun, çok ama çok sertti. Bedenimde deprem etkisi yarattığı kesindi. Eğer olur da Kadir ile buraya gelirsek

kesinlikle denemesi gerekiyordu. Aralarındaki tek fark Kadir yumruklarını konuşturuyordu.

Gözlerimi açtığımda sıtarak beni izleyen iki geri zekâlıya daha sert bir şekilde baktım ve “Kaybolun ve beni rahat bırakın.” diye söyledim. Başlarını sallayıp anlamsızca sıtarak onayladılar ve başka bir yöne yöneldiklerinde derin ama beni hiç rahatlatmayan bir nefes aldım. Gerçekten bu sonuncuyu içmemem gerekiyordu.

Barda fazlasıyla hareketli bir müzik çalıyordu. Burasının geceleri bu kadar akıcı ve kalabalık olduğunu bilmiyordum. Saat ilerledikçe kalkanlar olur diye bakınsam da her geçen saat daha da fazla kalabalık oluyordu içerisi. Müşteriler ya dans ediyor ya da masalarında koyu bir şekilde muhabbet ediyorlardı. Bir an içim burkuldu. Herkes bir nedenden buradaydı. Ya sevgiliyle bir şey kutlamaya veya eğlenmeye ya da arkadaşlarıyla takılmaya gelmişlerdi. Üstelik kimse benim gibi tek başına vakit geçirmiyordu.

Onca insan arasında hemen ilerimizdeki masada oturan ve yüzü bara dönük olmasına rağmen karanlıkta duran bir adam vardı. Karanlıklar içinde bile fazlasıyla kalıplı ve dev gibi olduğu belliydi. Nedenini bilmediğim bir çekimle gözlerimi ondan ayıramıyordum. Karanlıkta onu tam anlamıyla göremesem bile fazlasıyla çekiciydi. Şaşırtıcıydı çünkü karanlıkta ve görüş alanında olmasa da bakışlarını fazlasıyla hissediyordum. Sanki oturduğu yerden beni saniye saniye izliyormuş gibi hissetmeme neden olan bir çekim vardı ortamda. Tam bu sırada bedenim uyuşmaya başlamıştı ve kontrolüm dışında bir şeyler oluyordu. Hiç ama hiç iyi hissetmiyordum ve sanırım daha da kötü olacaktım. Onun için kendimi bir an öce evime atmam gerekiyordu. Çantama uzandım, zor da olsa cüzdanımı çıkardım ve gerekli olan parayı ayarlayıp barmene verdim.

Birkaç dakika önce benden uzaklaşan kişi bir anda yine tepemde belirdi. Üstelik barmen de bakışlarına sinsilik yük-

lemiş bir yırtıcı gibi bana bakıyordu. Adam hiç de samimi olmayan bir ses tonuyla, "İyi misin?" diye sorunca, dilim ko-
nuşmama müsaade etmiyordu ama yine de, "Sanırım ama
eve gitmem gerekiyor." diyerek cevap verdim. Bu kadar ya-
kırıkta olmasına rağmen yüzünü seçemiyor olmam normal
değildi. Onca reddedilmeye rağmen hâlâ yanımda durması,
benimle ilgilenmeye çalışması hiç ama hiç normal değildi.

"Dışarıya kadar sana eşlik etmemi ve bir taksi bulmana
yardım etmemi ister misin? Dilersen evine de bırakabilirim."
diye sorduğunda artık midemün bulandığını hissetmeye baş-
ladım. Sanki içimde bedenimin kabul etmediği bir şey vardı
ve bir an önce ondan kurtulma çabasındaymış gibi hissed-
yordum. Başım dönüyor, soğuk terler bedenimi sarıyor ve
nefes alamadığımı hissediyordum. Sesler uğultudan öteye
gitmemeye başladığında zor bir şekilde, "Hayır, ben halleder-
im." diyerek cevap verdim. O ise sanki beni duymamışçasına
elini belime yerleştirdi ve:

"Ayakta duramayacak kadar çok içtin, hadi sana bir taksi
bulalım. Güvende olduğunu bilmem gerekiyor." diyerek beni
çoktan sürüklemeye başlamıştı bile. Evet, beni neredeyse zor-
la sürüklüyordu ve bu çok saygısızca bir hareketti. Elinden
kurtulmaya ve onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyordum
fakat bunda çok da başarılı olduğum söylenemezdi. Bedenim
çoktan kontrolümden çıkmıştı. Boynumdaki fularım sanki
beni boğuyormuş gibi hissettiriyordu ve onu çıkarmaya elim
gidemeyecek kadar kendimde değildim. Barın çıkışını görü-
yordum fakat birden hemen solda bulunan koridora girdiği-
mizde içimde panikten bir karanlık oluştu. Onun için kısık
sesimle, "Burası çıkış değil, bırak beni!" diye bağırdım.

Tabii buna bağırarak denmezdi, beni zor duyduğuna ye-
min bile edebilirdim. Burası barın ara koridoruydu. Genelde
bar türü yapılarda işletme sahipleri ya dinlenme odasını ya
da orada kalacak olan personelleri için yatak odalarını bu tip

kusumlara yapardı. Mesai saatlerinde dinlenme odası her saat başı biri tarafından on dakika kullanılırdı fakat kalmak için tasarlanan odalara bar kapanana kadar kimsenin uğrayacağını düşünmüyordum. Hele ki orada sadece bir kişi kalıyor ve o kişi de barmen denen o şerefsiz ise hiç gelmeyeceğinden emindim. Beni tam anlamıyla sürükleyen adam tüm benliğimi ürperten bir ses tonuyla, "Eğlenceli olacak." dediğinde, güçsüzce çırpınmaya başladım.

Lanet olsun, tekrar bunun olduğuna inanamıyordum. Rezil bir durumdaydım. Bu aptal duruma bir kere daha düştüğüm için kendimden nefret ediyordum. Gerçekten aptaldım. Evet, herkesin düşündüğü o sarışın aptallardan olduğum kesindi. Bu durumdan nasıl kurtulacağımı korkuyla düşündüğüm anda, biri tarafından belime yerleştirilen ellerle adamın kollarından hızla çekildim. Ardından, "Sana bırak dedi!" diye gür bir ses kulaklarımda yankılandı.

İçimdeki karanlık bir anda kendini rahatlamaya bıraktı. Kim olduğunu anlamasam da sanki güvenli bir limana sığınmış gibi hissediyordum. Üstelik her ne kadar imkânsız olsa da bu koku ve bu ses yine tanıdıktı. Beni eliyle kavrayarak arkasına çekti. Kalbim içimde deli gibi atıyordu. Adam bir şeyler söylüyordu, anlamaya çalıştım fakat bu konuşmalar arasında birkaç arbede sesi daha duydum ve gözlerim artık kapanıyordu. Gölgeler gözlerimin önünde gidip geliyordu fakat ben ne olduğunu anlamıyordum. Her şeyin bittiğini hissettiğim anda ayaklarım yerden kesildi ve bedenim havalandı. Yine o güçlü kollar, o güvenli liman beni sarmıştı. Kollarında olduğum kişinin imkânsız olsa da kim olduğunu biliyordum. Burada ne işi olduğunu ve bunun bir mucize olduğunu düşünmekten başka bir çarem yoktu ve içtiğim son içkiyi içmemem gerektiğini dilime doladım. Kollarındaki sıcaklığa sokularak;

"O son kadehi içmemem gerekiyordu." diye söylendim. O ise biraz sert çıkan sesiyle;

“İçine uyarıcı madde gibi bir şey attılar, onun etkisinde sin.” dedi. Tepki bile veremedim. Düşünemiyordum ve bu gecenin sabahında gerçekten kendime çekidüzen vermem gerektiğini bir kenara yazdım. Sonra biraz fısıldayarak;

“Olsun, karanlıklar kahramanım sonuçta beni buldu.” dediğimde ise sarırm güldüğünü hissettim. Sonrasında zaten kendimden geçmeye başlamıştım. Tüm bedenim kendini salıyordu ve uyku beni esir alıyordu. Savaşmam imkânsız gibiydi. Onun için ben de savaşmayı bıraktım. Ona tanınmasam da güveniyordum. Hem de çok fazla güveniyordum...

BEŞİNCİ BÖLÜM

Turan Sarıca

Son yarış ve beklenen zafer. Bu sezon başında bir planlama yapmıştım ve gerçekten her şey planladığım gibi gitmişti. Tüm hayatım boyunca her hedefim planlıydı. Planlama gerçekten insanın hayatını düzenliyor ve zafere giden yolda çok yardımcı oluyordu. Sonuç olarak planlı bir şekilde tüm yıl boyunca yaptığım zorlu çalışmalarımın karşılığı şampiyonlukla ödüllendirilmişti. Herkesin korkusunun aksine ben bu sporu seviyordum. Yarışmayı, hızı ve kontrolün ellerimde olması beni gerçekten mutlu ediyordu. İnsanlar, babası otel zinciri sahibi bir yatırımcı olan ve üstelik bu zenginliğin tek varisi bir adamın nasıl oluyor da motor yarışı hastası olabildiğini anlamakta zorlanıyordu. Hiç kimsenin bunu anlamasını beklemiyordum zaten. Hayatım benim kontrolümdeydi ve eğer bir işin tüm kontrolü bende ise mutlaka biraz çılgınlık da olurdu. Bu da etraftaki herkese garip gelirdi. Umurumda olmayan bir şey de pat diye düşünüp yoluma devam ederdim. Bu benim tutkumdu, hiç kimsenin düşüncesi için bu tutkumu değiştirmeye niyetim de yoktu.

Hedeflerim arasında bir de dünya şampiyonluğu vardı. Yarış için sadece bir sene kalmış olmasına rağmen daha çok çalışmam gerekiyordu. Elbette dünya şampiyonluğu son yarışım olmayacaktı fakat şirkette babama destek olmak adına daha

fazla iş yükleneyeceğimden emindim. Çok fazla çalışıyor ve yaş ilerledikçe daha çok yoruluyordu. Bu sene başında yarışlara hazırlık için kampa gitmeden hemen önce benimle çok güzel bir konuşma yapmış ve gerçekten böyle bir adamın benim babam olmasından duyduğum mutluluğu tarif edemeyeceğimi anlamıştım. Babam ve annem tam bir aşk evliliği yapmıştı. Ben de o aşkın içinde dolu dolu bir sevgiyle büyümüştüm.

Babam işlerden dolayı bunca yıl anneme gerektiği kadar vakti ayıramadığını ve annemin de bundan hiç şikâyet etmediğini söylemiş fakat annemin hayalini kurduğu dünya turu için artık işlerin başına geçmem gerektiğini gayet net bir şekilde belirtmişti. Yıllarca beni belli bir düzeye getirebilmek için çalıştıklarını ve artık tatil yapma, hayatın keyfini çıkarma sırasının kendilerinde olduğunu söylemişti. Haklı bir istekti ve bunu kabul etmekten başka çarem yoktu. Babamın yıllarca bu şirketler zinciri için feda ettiği hayat, gençlik, zaman hiçbir şekilde geri gelmezdi ve çok kıymetliydi. Bana sundukları bu hayatın karışılığında benim yapmam gereken sadece bu mirası güvenli ve başarılı bir şekilde geleceğe taşımaktı. Bunun için düşünmem bile adil gelmiyordu. Onun için tüm planlarımı şirkete paralel düzenleyip yoluma o şekilde devam etme kararı almıştım.

Bugün ise tüm ekip için güzel bir yarış olmuştu. Zaferin bizim olması ve ödüller herkesin sevinçten uçmasını sağlamıştı. Herkes planını neredeyse bir yıl önceden belirlemişti. Günün sonunda sadece çılgınca eğlenmek istiyorlardı. Herkes yorgunluğunu ve stresini kendince belirlediği bir şekilde atarak zaferi coşkuyla kutlarken, ben de tüm başarılar sonrasında olduğu gibi elimde biramla motorumun üzerinde dinleniyordum. Üzerimden neredeyse bir kamyon geçmiş gibiydi, yorgunluktan uyuşmuş gibi öylece sessiz oturuyordum.

Elimdeki biradan bir yudum aldım ve gülümsedim. Kimi kandırıyordum, tüm yarış kampı boyunca aklımdan bir an olsun çıkmayan o mavi gözleri düşünüyordum. Açık renk teni,

kusursuz yüz hatları ve mükemmel dolgunluktaki dudakları bir erkeğin dileyebileceği güzelliğin çok üstündeydi. Gülüşü ve gülüşünün gözlerinde bıraktığı ısıltı resmen beni büyülemişti. Onu nişan sonrası yemek için almaya gittiğimde restorandan ayrılmış olduğunu öğrenmiştim ve bu benim için gerçekten hüsrان olmuştu. O nefes kesici güzelliğin ruhumda yarattığı bu elektiriklenmeyi daha derinlerimde hissetmek istiyordum fakat kimse yaşadığı evin nerede olduğunu bilmiyordu. Onu İtalya'nın sokaklarında ev ev arama imkânım yoktu fakat birkaç kişiye haber salmıştım. Nerede olduğu hakkında bir şeyler bulmuşlardı ve sonuç olarak nerede yaşadığına dair fikir sahibiydim.

İtalya'da bir anda kapısında bitemeyeceğimi biliyordum ve uygun bir an kolladım fakat zaman hızlı geçmişti. İlk hafta zaten evinden çıkmadı ve çıktığında ise birkaç iş görüşmesine gitti. Ardından da evinde kalmayı tercih etti. Bir sonraki hafta şampiyonlar yarışı vardı ve geri dönmem gerekiyordu. Bir önceki yılın şampiyonu ile bu yılın şampiyonu arasında yapılan küçük bir yarıştı ve geçen sene milimlik bir farkla beni geçen adı düzenbaza haddini bildirmem gerekiyordu.

Haftanın son günü geldiğinde, başka bir sefer karşılaşmamızı daha da kolaylaştıracak nedenleri dilemeyi umdum fakat gece sabaha karşı uçuşum vardı ve arkadaşlarla bir şeyler içmeye gittiğim barda her şey değişmişti. Hayatın farklı bir tesadüf trafiği vardı. Ne zaman, nerede, nasıl bir karşılaşma olacağını kestiremiyorduk. Bu gece de öylesi gecelerden biriydi ve hayatımın nadir oluşan tesadüflerinden birini iliklerime kadar hissediyordum. Karşımdaki bar taburesinin üzerinde fazlasıyla mutsuz ve üzgün, üstelik bir o kadar da büyüleyici o güzelliği yeniden görünce nefesim kesilmişti. Hüznü, ona ne kadar uzak mesafede olsam da kendini hissettiriyordu. Yanına gidip ona merhaba demek istedim. Tam zamanı olduğunun farkındaydım fakat o anlık yalnız kalmak istediği ve bir karar verme aşamasında olduğunu anlamam uzun sürmemişti.

Bu kız ile kaderimde bir kesişme vardı. Nasıl olduğu hakkında herhangi bir fikrim yoktu fakat sürekli bir yerlerde o mavi gözlerin gözlerimle buluşmasının bir nedeni olmalıydı. Bu karşılaşmaların tesadüf olması imkânsızdı. Onu her gördüğümde kalp ritminin değişmesinin, gözlerimi onun üzerinden alamayışının, onu koruma içgüdüleriyle bir an olsun uzak kalamamamın gerçekten bir anlamı olmalıydı. Yalnız üzgün ve büyüleyici görüntünün yanı sıra fark ettiğim kadıyla çok ama çok hızlı gidiyordu. O tabureye oturduğundan bu yana iki saat geçmiş olmasına rağmen üçüncü shot bardağını da midesine indirmişti. Hâlâ o taburede oturuyor olabilmesi bile bir mucizeyken hâlâ içme çabasında olması da şaşırtıcıydı. Fazla güzel, fazla çekiciydi ve herkesin özellikle de çakalların dikkatini üzerine toplamıştı. Gecenin ilerleyen saatlerinde veya sonunda istemediği bir şeye zorlanması muhtemeldi. Gerçi kendisi başını belaya sokma konusunda kesinlikle bir numaraydı. Bunun tek sorumlusu ise bu kadar güzel ve dikkatsiz olmasıydı.

Gözlerimi bir an olsun büyüleyici güzelliğinden alamıyordum. Daha doğrusu başına bir bela gelmeden evine kadar sağlam gitmiş olduğundan emin olmak istiyordum. Bu şekilde içmeye devam ederse pek mümkün olmayacakmış gibi görünmüyordu çünkü biraz önce kendisine verilen ve kesinlikle içinde tehlikeli bir madde olduğu belli olan içkiyi sırf inat olsun diye içmişti. Üstelik barmen ve yanına yaklaşan şerefsizin niyeti de bariz belliyken. Yerinden bir an olsun kıpırdamadan onları izliyordum. Sanki gözlerimi ondan ayırdığım anda ortadan kaybolacak ve ona zarar vereceklermiş gibi hissediyordum. Mekân fazlasıyla karanlıktı. Barmenler haricinde masa aralarında gezen garsonlar vardı ve sanırım beşinci kere masama gelip bir şey içip içmeyeceğimi soruyordu. Yeterince içmiştim ve daha fazla içsem kendimi kontrol etmekte zorluk çekebilirdim ve karışındaki bu şerefsizi kontrolsüzce öteki tarafa gönderebilirdim.

Benim için hiçbir sakıncası yoktu fakat pisliğin teki yüzünden yıllarımı İtalya'nın pis bir hapisanesinde geçirmek

gibi bir niyetim yoktu. Onun için garsona tam cevap vermeye hazırlandığım esnada, güzelliğin masadan kalkmaya çabalandığını fakat yardıma ihtiyacı olduğunu fark ettim. Nasıl olduğuna dair şaşkınlık yaşadığım tabureden kalkmaya çalışması da şaşırtıcıydı. Tabii ki son içkisini kafa yapıcı olduğuna inandığım bir madde koyarak kendisine ikram eden şerefsiz, vaktinin geldiğini gösterircesine yanına yaklaştığında dişlerimi bu kadar sert sıkıştığımı çenemin ağrısından anladım. Derin bir nefes aldım ve bana içki içip içmeyeceğimi artık cevap vermemi umarak bekleyen garsona, “Sanırım daha hareketli ve sert bir aksiyon istiyorum.” dediğimde, garson ne söylediğimi bile anlamadı. Onun için onun yüzündeki aptalca ifadeye sıkılmış bir şekilde, “Hayır, kalkıyorum.” dedim.

Garson fazla durmadı ve ısrar etmeden masamdan uzaklaşırken, güzelliğin düştüğü çakalın kollarından kurtulma girişimlerini seyrettim. Nasıl oluyor da tüm bu gerzekleri etrafında toplayabiliyor ve üstelik her seferinde ayrı duruma düşmeyi başarabiliyordu? Güzellik başa bela dedikleri bu olsa gerekti. Adamın onu sürüklemesini ve onun çaresiz kurtulma çabasını seyrederken derin bir of çekerek ayağa kalktım ve “Hayatımda hiçbir kız için bu kadar adam dövmedim güzelliğim. Umarım değer.” diye söylendim ve hızla peşlerinden yürümeye başladım.

Adam gerçekten şerefsizdi. Kollarındaki güzelliği daha fazla soldurmaması için çırpınan kızı ondan çekip aldım. Vücudu göğsüme çarptığında saçlarından yayılan kokuyla anlık duraksadıysam da sonuç olarak onu o pislik herifin elinden kurtarmıştım. Onu evine götürmek için arabama kadar kucağında taşıdığım süre boyunca kokusunu içime çektim. Uyumuş bir kedi misali kollarımda kıvrılmıştı. Zararsız uysal bir kedi. Şu anda ona bulabileceğim tek benzetme buydu ve gece boyunca onu kucağıma yatırıp mırlayan bir kedi misali başını okşamamı isteyecekmiş gibi hissettiriyordu. Korku ve endişe bedenini terk etmiş olmalıydı ki neredeyse gevşemiş bir şekilde uykuya dalmak üzere olduğunu hissedebiliyordum.

Onu arabamın ön kapısından içeriye dikkatlice sokup koltuğa yerleştirenken yüzüne daha yakından bakma fırsatım oldu. Ciddi anlamda baş döndürücü bir güzelliğe sahipti. Hiç bir erkeğin sahip olamayacağı kadar güzel ve büyüleyiciydi ve bir o kadar her erkeğin sahip olmak için kıyasıya yarışacağı türden bir güzellikti. Kadınların güzelliğinden her zaman korkmuştum. Güzel bakışlar, güzel bir fizik, harika bir gülüş ve mükemmel bir yüz, bir erkeğin tüm hataları yapmasına neden olurdu fakat bu güzellikle beni çağıran o hissi ertelemek veya unutmak istemiyordum. Kendi kendine bir şeyler mınldanıyordu fakat neredeyse 26 yaşında olmama rağmen daha önce hissetmediğim her ne varsa bu güzellikle içime doluyordu. Ben onu izlerken bir şeyler mınldanmaya başlamıştı ve mırıltı dahi olsa ne kadar da tatlı olduğu için gülümsedim. Söylediklerinin hiçbirini anlamıyordum. Yine de çok keyifliydi.

“Hangi dilde konuştuğunu anladığımda sana cevap vereceğim.” diye söylendi ve hâlâ mınldanıyordu. O kadar tatlı ve şirin bir kedi gibiydi ki kedilerden hazzetmesem de şu anda onu kucağıma alıp uyanana kadar saçlarını okşamak istiyordum. Emniyet kemerini takıp kapısını kapattım ve arabaya binip barın bulunduğu sokaktan hızla uzaklaştım. Onun evinin nerede, kaçncı katta ve hangi dairede olduğunu zaten biliyordum. Onun için arabayı sakın ve yavaş bir şekilde sürmeye başladım. Yaşadığı evin bulunduğu apartmanın önünde durduğumda derin bir nefes daha aldım.

Güzellik fazlasıyla derin bir uykuya dalmıştı ve bu gece orada olmasaydım şu anda nerede olduğunu düşününce kalbimin sıkıştığını hissettim. Uyandığında düşeceği durum ve bu durum karşısında yaşayacaklarını düşündüğümde ise tüm bedenim dehşetle titredi. O pislik herifi kesinlikle öldürmeliydim. Böylesi iğrenç yaratıkların yaşamaya hakkı olmadığını düşünenlerdendim. Hâlâ kendimi durdurabildiğime şaşırmıyordum değilim. Arabamı apartmanın girişinden çok az ileriye sakince park ettim. Koltukta yan döndüm, birkaç saniye he-

men yan koltukta huzurlu ve kendinden geçmiş bir şekilde muşıl muşıl uyuyan güzelliği seyrettim. Bıraksam kendine gelene kadar burada uyurdu. Nasıl uyanacağını ve uyandığında vereceği tepkiyi gerçekten merak ediyordum. Yüzünün sağ tarafına akan saçlarını elimle kulağının arkasına çektim ve sürekli dinlediğim ve gerçekten fazlaca bağımlısı olduğum şarkının sözleri kulağıma dolduğunda mırıltıdanmaya başladım:

“Benim aklım sende, seninki nerede?” Zihni nelerle doluydu? Neden onu her gördüğümde mutsuzluğun kollarından kurtulmak için çırpınıyordu? Neden gözlerinin ışıltısı bir zindana hapsolmuştu fakat sanki çıkış yolunu bir türlü bulamıyormuş gibi sönüktü. Elini tutup seni oradan çekip almak istiyordum ama elimi tutup tutmayacağın konusunda emin olmam gerekiyordu. Birkaç saniye şarkının bitmesini onun mükemmel uykusunu izleyerek bekledim. Şarkı bittiğinde ise arabadan yine sakince çıktım. Arabanın etrafından dolandım ve kapısını açıp uyandırmamaya dikkat ederek yavaşça onu kucağıma aldım. Cidden çok zayıf ve hafifti. Fazla ağırlık çalıştırdığımdan mı bilmiyorum ama kucağımda bir beden değil, tüy taşıyormuşum gibi hissettiriyordu. Apartmanın kapısının açık olması gerçekten sinirlenmemeye neden olmuştu. Ciddi anlamda güvenlik eksikliği vardı. Buraya herkes elini kolunu sallayarak girebilirdi. Bu konuyla ilgili düşünmemeye çalışarak merdivenlere yöneldim. Dairesi birkaç kat üsteydi ve oraya ulaşmam için biraz merdiven çıkmam gerekecekti. Kucağımda bu şekilde uyuduğu sürece zaten herhangi bir sorun yoktu.

Dairenin önüne geldiğimde hiç onaylamasam da çantasını kurcalamak zorunda kaldım. Çünkü neredeyse kendinde değildi, ayakta duramadığı için onu belinden tek kolumla tutmak zorunda kalmıştım ve onun bana sarılıp dudaklarını istemeyecek de olsa boynuma dayaması işimi hiç ama hiç kolaylaştırmıyordu. Anahtarını bulup kapıyı açtığımda yürümesi için, “Hadi bakalım güzellik, sanırım seni artık yatırmamız gerekiyor.” diye söylendim. O ise kollarını boynuma daha sıkı dolayarak;

“Beraber yatacaksak sorun yok.” dediğinde içimde yük-
selen isteği bastırmak zorunda kaldım.

Gerçekten şu anda serinle aynı yatakta uyumayı ve yap-
caklarımızı hayal etmeyi bile istemiyordum çünkü eğer öyle
olursa kendimi durdurabileceğimden bile emin değildim.
Onun için, “Bence sen tek başına uyumalı ve sabah kalktığında
başına giren ağrıyla biraz kıvrınmalısın.” dedim. Başını boy-
numdan sırtarak kaldırdı ve, “Kurtarmış olsan da sanırım beni
beğenmiyorsun. Sence de bu kadar tesadüf fazla değil mi? Yani
eğer bir gün biriyle birlikte olacaksam, bunun sen gibi biriyle
olmasını isterim. Madem bir gün olacak, neden bu gece olmu-
yor?” diye sordu. İçimde uyanmaya başlayan mağara adamına
‘Sakın deneyeyim deme pislik herif!’ bakışı atıp kendimi diz-
ginlemeye çalıştığım esnada gözlerine baktım ve bakışlarındaki
arzu ve karanlığı gördüm. Lanet olası piç kurusu, ona uyandı-
rıcı madde vermiş ve tüm hormonlarını alarına geçirmişti. Şu anda
ne hissettiğinin farkında bile değildi. Onun için gülümsedim.

“Harika bir güzelliğe sahipsin ve inan bana, sana hayır
demek gerçekten beni fazlasıyla zorluyor fakat bir kadın-
la birlikte olacaksam benim kim olduğumun ve kiminle be-
raber olacağının farkında olmanı isterim. Onun için iyi bir
uyku seni kendine getirir.” dedim. Tam o anda dudaklarımı
kaplayan yumuşacık, dolgun ve lezzetli dudaklarla nefesim
kesildi. Elleri boynumu daha çok kavrarken, öpüşündeki sı-
caklık tüm bedenimi sarmıştı. Buna birkaç saniye daha de-
vam edecek olursa içimdeki mağara adamını kontrol etmem
imkânsızdı. Ağzımı tamamen kaplayan bu dudaklara karşılık
vermem de imkânsızdı. Onu bedenime daha çok bastırırken
dudaklarından çıkan inlemeyle ne yaptığımın farkına vardım
ve hızla onu kendimden uzaklaştırdım.

“Durmalsın güzellik.” dediğim anda bakışlarındaki ate-
şin beni daha fazla nasıl yakabileceğini hayal bile edemedim.
Derin bir nefes alıp bedenimde yükselmek üzere olan ateşi

bastırmayı ve kontrol altına alabilmeyi umdum. Ondan sonrasında ise tane tane çıkardığım kelimeler eşliğinde, “Şimdi seni koltuğa yatıracağım ve sen biraz uyuyacaksın. Kendine geldiğinde pişman olduğun bir şey olmaması adına.” dedim. Sonra hamlelerini engellemek için onu hızla koltuğa götürüp uzanacak şekilde yatırdım. Hâlâ mınıldanıyordu.

“Neden pişman olacağımı düşünüyorsun?” diye sorduğunda bir an duraksadım ve yüzüne odaklandım. Gözleri kapalıydı, kendinde değildi ve olağanüstü güzel ve karşı konulmazdı. Birkaç saniye sonra kesinlikle derin bir uykuya dalacaktı ama teni alev alevdi. Ona kontrolü dışında verilen madde yüzünden şiddetli bir arzuyla yanıyordu fakat bu durumdayken ona dokunmak, bildiğin fırsatçılık olurdu. Bu hiçbir şekilde takdir ettiğim bir durum olamazdı. Onu birkaç saniye yalnız bıraktıktan sonra diğer odalara yöneldim. Çok fazla oda yoktu ve yatak odasını bulmak çok da zor olmamıştı. Odası da kendisi gibi sade ve zarifti. Odaya tam anlamıyla sarı renkler hâkimdi ve böylece sarının en çok sevdiği renk olduğunu anlamış oldum. Yatak odasında küçük bir dolap vardı ve rastgele onu açtığımda üzerine örtebileceğim ince örtülerin orada olduğunu gördüm. Bir tanesini hızla aldım ve o örtünün de sarı olmasına sırtımdan edemedim. Evet, kesinlikle sarıyı çok ama çok seviyordu.

Salona girdiğimde gerçekten de uyuyakalmıştı. Ayağındaki ayakkabıları çıkarırken şaşkınlığımı engelleyemedim. Bu derece yüksek topuklu ayakkabılarla yürüeyebilmeyi nasıl başarıyordu? Onun koltukta daha rahat bir şekilde uzanmasına yardımcı oldum ve üzerini örttüm. Birkaç saniye onu izledim ve o esnada;

“Bir gün seninle gerçekten tanışacağım karanlıklar kahrımanım.” diye mınıldandığı esnada, daha da çok gülümsedim ve, “Kesinlikle.” diyerek karşılık verdim.

Gerçekten gitmek zorunda olduğum için kendime bir ton

küfür savurmak istiyordum. Hâlbuki uyandığında onunla talaklamak ve onu güzel bir yerde güzel bir kahvaltıya götürmek ya da ona güzel bir kahvaltı hazırlamak istiyordum. Bazen kendi kurallarını biraz esnetmek konusunda rahat olmak istiyordum. Takımdaki herkes neredeyse kampa bir hafta geç gelirdi. Ben ise ilk günden orada olmak zorunda kalırdım. Hem bu güzelliğin yanında kaldığım anda ondan kopabileceğimi de sanmıyordum. Onun için kesinlikle kalmamam gerekiyordu. Bana neler olduğu hakkında da kesinlikle bir fikir yürütemiyordum. İlk defa kalbim bir kadının güzelliği yüzünden bu denli ritim bozukluğu yaşıyordu. O sırada cebimdeki telefonum çaldı.

“Efendim?” diyerek cevapladım. Telefonun diğer ucundaki gerçekten hayatı sadece zevk olsun diye yaşayan takım arkadaşım John’dü.

“Sanşın hatunla işin bittiyse kaldır kıvrını, uçak iki saate kalkacak.” dediğinde dişlerimi sıkımuştım. Koltukta uzanarak yatan o güzelliğe baktım. Onu bırakırsam, geldiğimimde bulamayabilirdim. Derdi her neyse buralardan gidecekmiş gibi duruyordu. Gözlerimi bir an olsun ondan ayırmadım.

“Benim değil, sizin o uçağa yetişmeniz gerekiyor. Ben üç gün sonra sizinle yarış öncesi son antrenmanlarda görüşürüm.”

“Si*ti! Gerçekten mi? Şaka yapıyor olmalısın!” diye bağırsa da onu duyumsamazlıktan geldim.

“Ciddiyim. Yokluğumu aratmayın.” diyerek telefonu kapattım ve gülümseyerek koltukta uzanan güzelliğe bakmaya devam ettim.

“Bence artık taruşmanın zamanı geldi güzellik.” Yüzüme yayılan masum tebessümlemlerimi de yanuma alarak tam karşısındaki koltuğa uzandım. Sabah olduğunda o güzel gözlerinin açılmasıyla vereceği tepkiyi gerçekten merak ediyordum. Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. Bu yorucu gecenin sonunda benim de huzurlu bir uykuya ihtiyacım vardı.

ALTINCI BÖLÜM

Baş ağrısı kadar berbat bir ağrının olmadığını gözlerim kapalı bir şekilde yatarken daha iyi anlıyordum. Birçok kere içkiyi fazla kaçırdığım ve sabahında da baş ağrıları çok olmuştu fakat bugün sanki başımın üzerinden kamyon geçmiş gibiydi. Kendimi o kadar kötü hissediyordum ki kalkmak zorunda olmamak için gözlerimi açmamaya karar verdim. Zaten ne kadar uğraşsam da gözlerimi açmayı başaramadığımdan, biraz daha uyumanın bir zararı olmadığına karar verdim ve olduğum yerde yan döndüm. Artık bu geceden sonra, yanımda burada durman gerekiyor diyen biri olmadığı sürece tek başıma bara gitme ve alkol almama gibi bir kural koymam gerekiyordu. Hatta bunu hayatımın sonuna kadar devam ettirme kararı almanın da vakti çoktan gelmişti. Hele o kadar içtikten sonra evin yolunu nasıl bulabildiğime şaşıryordum. Ayakta duracak hâlim yoktu ve geceye dair baş ağrısından başka bir şey de hafızamda yok gibiydi. Bu hâlde araba kullanmış olma çılgınlığımı saymıyordum bile... Gözlerim kapalı olarak zihnimden tekrarladığım düşüncelerimin arasından bir anda beynime fırlayan oklar misali gelen görüntüler sonrasında, açmakta zorlandığım gözlerimi saniyesinde hızla açtım. Panik bir hâlde ve sesimin yüksekliğini kontrol edemediğim bir tonda, "Si*tir! Neredeyim ben?" diye etrafıma bakındım.

Etrafta sorumun karşılığını verecek herhangi biri görünmüyordu. Bulunduğum yer kendi evimdi. Üzerimde dün gece dışarı çıkarken giydiğim kıyafetlerim vardı. Salondaki geniş çift kişilik koltuğumun üzerinde, normalde yatak odamda bulunan ama şu anda tüm bedenimi örten battaniyeyle yatıyordum. Hafızamı zorlamaya çalıştıkça başım ağrıyordu ve derin derin nefesler alıyordum. Buraya tek başıma gelmiş olmam imkânsızdı. Bir şekilde taksiye falan binip buraya gelmiş olsam da kesin kapının girişinde falan sızmış olurdum. Odama gidip de battaniyemi alıp buraya kadar gelemezdim sanırım. Zaten odama kadar gitmişsem, kendini yatağumun üzerine atardım. İçimde oluşan panik iyice yükselmeye başladı. Koltuktan kalkarken üzerimde örtülü olan battaniye ayaklarıma doğru kaydı. Tamamen ayağa kalktığımda ise ayakta durmakta zorlandığımı fark ettim. Gecedен sabaha alkolün yarattığı sersemlik bedenimi tam olarak terk etmemişti ve bu durum başımın fena hâlde dörmesine neden oluyordu. Eğer bir yere tutunmazsam yere yığılmam an meselesiydi. Düşmemek için çabalarken, “Oturmalısın.” dedi biri, neredeyse emir kipinden oluşan bir sesle.

Neredeyse yerimde sıçradım ve sesin geldiği yöne doğru döndüm. Onu görünce donup kaldım. Üzerindeki salaş beyaz tişört, siyah pantolon ve dağınık saçları tüm vücuduyla бүtүнleşmiş kaslarının sergilediği mükemmellikle bana bakan Turan’ı görünce gözlerim kocaman oldu. Bakışları tüm vücudumu taradıktan sonra gülümsedi ve tek omzunu salona açılan kapının girişine yaslamış bir şekilde bana bakıyordu. Ne kadar enfes göründüğünü söyleyen olmuş mudur diye düşünmeden edemedim. Hatta söylersem komik olur mu diye de tereddüt bile ettim.

Bakışlarındaki zariflik içimi ısıtsa da onun burada olmasına anlam veremiyordum. Onunla nerede karşılaşmıştık? Beni bu hâlde gördüğü anda düşüncesinin ne olduğunu deli gibi merak ederken buldum birden kendimi. İğrenç bir durumdu ve bu iğrençliğin tam anlamıyla merkezindeydim. Ben bu deli

düşüncelerle ona tam anlamıyla salak gibi bakarken, o sanki yıllardır bu evde yaşıyormuş rahatlığıyla bedenini yasladığı kapının girişinden ayırdı ve bana doğru bir adım attı. O ana kadar elinde tuttuğu kupadaki kahveyi fark etmemiştim bile ama bana birkaç adım yaklaşınca kokusu beni ele geçirmişti. Ben kahvenin kokusunda kaybolmak üzere harekete geçmişken, Turan elindeki kahveyi bana uzattı.

“Nasıl içtiğin hakkında tahmin yürüttüm. Sade...” dedi ve kahveyi hemen ayaklarımın yanında duran masamın üstüne bıraktı.

“Çünkü kahve için krema yoktu.” Bu tahmine nereden vardığını açıklarken, hipnozdaymış gibi izliyordum onu. Bu kadarının fazla olduğu bedenimin de onay verdiğini ayaklarım titremeye başlamasından anlamıştım. Gecenin kalanında neler yaşadığım gözlerimin önünde ılık hızında canlanmaya başlamıştı. Lanet olsun, o adamlar, beni onlardan kurtarıcı, ona sığınmam hatta onu öpmem ve onunla birlikte olmaya ısrar etmem. Bir anda ne kadar da basit bir sürtük gibi davrandığım vesaire ne varsa gözlerimin önünde canlanmaya başlamıştı. Daha birkaç hafta önce tanıştığım ve muhtemel bir randevu için neredeyse yeni adım attığımız bir adamın beni en rezil hâlimle görmesi utanç verici olduğu kadar rezilliğin dibiydi.

Bir gün hayatında olacak olan kadın, ona bedensel bir yasak koyacaksa, bu yasağın kesinlikle bu şekilde gülümsememesi yönünde olması gerekiyordu. Hangi erkek bu denli büyüleyici bir gülümsemeye sahip olabilirdi? Hem bu kadar yakışıklı hem bu kadar çekici ve üstelik büyüleyici bir gülümseme tek bir kişi için haksız bir avantajdı. Bana bakan o güzel gözleriyle her hareketimi takip ediyordu ve aklında canlanları tahmin ettiğinden mi anlam veremiyordum fakat gerçekten çok ama çok güzel gülümsüyordu. Bu kadar olumlu ana rağmen yine de rezilliğimi kapatacak bir şey bulamıyordum. Oldukça panik ve gergin duruşuma oranla o ise masa-

nun karşısındaki koltuğa kendini kibarca bırakarak kahvesinden yine bir yudum aldı ve, “Güzelliğinin başına bu kadar sıkıntı çıkarması konusunda gerçekten bir önlem almalısın.” dedi. Birkaç dakika önce hızla kalktığı koltuğa yavaşça oturdum ve söylediği iltifatla hiç alakası olmayan kelimelerle dolu, “Beni evime nasıl getirdin?” diye bir cümle kurdum.

Bir an bana donuk bir şekilde baktı ve derin bir nefes aldı. “Sen söyledin. Tarifini anlaması gerçekten zor oldu ama nihayetinde seni evine sağ salım getirebildim.” dedi. Bu sefer ben kahveme uzandım ve koca bir yudum aldım kupadan. Lanet olsun, berbat bir durumdaydım. Gecedен kalmaydım ve içki kokuyordum. Saçlarım dağınık, makyajım akmış, üzerimdeki kıyafetin ise neredeyse şaftı kaymıştı. Turan ise bana büyülenmiş gibi bakıyordu. Gerçekten bir içim suydı ve her kadın benim durumumda olsa onu öperdi. Hatta daha da ileri gidebilirdi. Onun için bu konuda özür dilemek istesem de utancımдан konuya girmeye cesaret bile edemedim. Fakat bir de teşekkür etme seçeneğim vardı. Bu adam beni defalarca tehlikelerden kurtarmıştı. Benden koca bir teşekkürü hak ediyordu artık. Onun için, “Bu durumda anlamsız olacak ama gerçekten çok teşekkür ederim. Beni her defasında bir tehlikeden kurtarmak için bir anda ortaya çıkman çok büyük bir şans. Bunun için gerçekten çok ama çok teşekkür ederim. Geceni mahvettiğim için de ayrıca özür dilerim. Niyetlerini anlamam gerekirdi.” dedim.

Elindeki kahveyi masaya bırakmak için öne doğru uzandı, bana daha da yaklaştı ve aramızda da az bir boşluk bırakarak, “Kesinlikle.” dedi. Ardından birkaç saniye gözlerimi taradı ve sanki kelimelerini bulmaya çalışıyormuş gibi düşündü. “Seni restoranda saygısızlık yapan takım arkadaşımдан kurtarmadım, sen için çoğunu halletmiştin ve o gün için teşekkür etmesi gereken kişi benim. Bir başka takım arkadaşımın en güzel günü sayende olaysız geçti.” dedi ve geriye yaslanarak aramızdaki mesafeyi bir hayli açtı.

“Öte yandan, dün akşam senin için tam bir felaket olabildi. İçki içtiğin ve duracağın yeri kestiremeyeceğin zamanlarda mutlaka yanında sana yardımcı olabilecek hatta sana gelecek olan tehlikeleri engelleyebilecek bir arkadaşının olması gerekiyor.” dedi ve azarlayan bir abi veya sahiplenen bir arkadaş ses tonuyla konuşmaya devam etti: “İnat ettin ve bir gerzekten kurtulmak adına sana sunduğu içkiyi kafasına atman gerekirken içmen gerçekten saflık.” dediğinde, içimde yükselen duygusallığa yenik düştüm.

O içkide bir şey olduğunu anlamam gerekirdi. Kadir bu konuda bana sürüyle ders vermişti. Ne olursa olsun önceden tek kelime etmediğim ve bana karşı tek düşüncesinin beni yatağa atmak olduğunu hissettiğim kişilerin ikramını kabul etmemem gerektiğini neredeyse beni bıktıracak derecede anlatmıştı. Bu oyuna gelmem ise maalesef büyük bir utançtı. Hissettiğim aşağılık duygusunun gözlerimi doldurmasına engel olamıyordum. Son zamanlarda her şey üst üste gelmeye başlamıştı ve her seferinde başıma gelen olayların salaklığım yüzünden olması artık beni gerçekten yormaya başlamıştı. Antalya’da olanlar, Ali’ye olan inancımın dolayısı benim hatamdı. Restorandaki adamın kafasında o bardağı kırma noktasına gelmek benim suçumdu, dün gece ise tamamıyla salaklıktı ve o salaklık da benim suçumdu. Kendim için doğru karar verme yetimi kaybettiğim farkındaydım ve gittikçe de dibe gömülüyordum. Bu karmaşa bana gerçekten fazla geliyordu ve hayata artık buralarda devam etme umudumu kaybetmiştim.

Babamın da dediği gibi: “Hayatın bir noktasında hayallerin için kontrolünü kaybetmeye başladığını fark ettiğin anda bir süre ara vermeyi denemelisin. Aksi durumda hayallerin uğruna kayıplar vermeye başlarsın. Kazanmak için bekleyebilir ve zaferini geri getirebilirsin fakat kaybettiklerinin telafisi mümkün olmayabilir.”

Şu an bu öğüdün anlamını daha çok hissediyordum. Bir

hayalim vardı ve bunu elde etmek uğruna neredeyse kontrolümü kaybetmiştim. Hayatıma ve kendime vereceğim her zararın engelleyicisi de karşıdaki bu etkileyici adam olmuştu. Dün gece orada olmasaydı başıma geçecekleri düşünemiyordum bile. Şu anda gözlerimi kendi evimde güvenli bir şekilde açmayacaktım ve bulunduğum yerde kendimi hiç ama hiç iyi hissetmeyeceğimden emindim. Kendimi çok ama çok kötü hissediyordum. Gözlerime hücum eden gözyaşlarımı yutkunarak geri göndermeye çabalasam da başarılı olamıyordum. Beni gören Turan, oturduğu koltuktan sakın bir şekilde kalktı ve bulunduğum koltuğun diğer yanına oturdu.

“Özür dilerim, seni üzme istemedim fakat dün gece başıru gerçekten ciddi bir derde sokmak üzereydin. O pislik adam senin canını fena hâlde yakacaktı.” dedi ve daha sakın çıkan sesiyle konuşmaya devam etti: “Kontrolünü kaybetmene sebep olacak kadar aklını meşgul eden o büyük sorununun ne olduğu ve bir çözümü olup olmadığı hakkında henüz bir fikir sahibi değilim. Akıl hocası gibi de görünmek istemem fakat her ne olumsuzluk varsa hayatından değerli değil, unutma.”

Derin bir nefes aldım. Kendimi toparlamam ve gözyaşlarının durması akabinde hıçkırarak tekrar ağlamamak adına bana yardımcı olmasını diledim. Az da olsa işe yaramıştı ve buna gerçekten memnundum. Ardından sesimi topladığıma inanarak;

“Sadece her şey fazla üst üste geldi. Aslına bakarsan burada hiç arkadaşım veya herhangi bir tanıdığım yok. Bir amaç için geldim ve şu anda hedefimden fazlasıyla uzaktayım. Her şeyi sonlandıracak bir karar almamak için dışarıda içmek istemiştım. Anladığım kadıyla bu daha da kötü sonuçlar getirecek bir kararım.” dedim. Masanın üzerindeki kokusuyla beni iç dercesine bağırın kahveye uzandım ve elimi ısıtan sıcaklığıyla biraz gevşedim. Sadece bir yudum aldığımda bile kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım, tekrar kendimi toplamış olduğuma sevinmek istiyordum fakat utancım daha

büyüktü. Onun bu kadar yakınımda oturması da bana hiç ama hiç yardımcı olmuyordu.

“Gerçekten teşekkür ederim, Antalya’da yaşananlar, nişan ve bu gece için. Seni zor durumda bırakmış olabilirim ama buralarda karşıma çıkmış olman bir mucize.” diye söylendiğinde kaşlarını çatı.

“Antalya?” diye sorduğunda duraksamıştım. “Antalya Olympos’ta gecenin köründe beni üç tane gerzekten de kurtarmıştın. Onun için teşekkür ediyorum.” dediğinde kaşlarını iyice çatı.

“Gerçekten her ne olursa olsun bir koruma eşliğinde dolaşman gerekiyor. İtalya dışına pek çıkmam ve neredeyse tüm hayatım İtalya’da kuruludur. Yıllardır Türkiye’ye de gitmediğim konusunda eminim.” dediğinde yüzüne donuk bir şekilde baktım. Uçakta onunla karşılaşmıştım. Beni Antalya’da kurtaran kişinin sesi de onundu, yemin bile edebilirdim. Bu kadar benzerliğin ve bu unutmadığım sesin iki tane olma olasılığını eminim Cenk burada olsa anında hesapları fakat benim resmen beynim yanıyordu. Yine de kendimi çok ama çok kısa bir sürede topladım.

“Sen değil miydin?” diye şaşkınlıkla sordum. Tüm bunların bu kadar benzer olması imkânsızdı. Bedeninden yayılan o odunsu baharat ve sandal ağacı karışımı olan bu parfümün ve nerede olursa olsun hatırlayacağım ses tonunun bu kadar benzemesi gerçekten imkânsızdı. Yani insanlar çift yaratılmıştır sözünün bu kadar doğru olabileceği aklımdan geçmezdi. O olduğunu umut ediyordum. O ise düşüncelerimden habersiz bir şekilde akıl karıştırarak kadar sarsıcı bir gülümsemeyle konuşuyordu.

“Üzgünüm, benim olmadığım kesin.” dediğinde normalde hissettiğimden daha da yorgun olduğumu anladım. Her şey fazlasıyla rastlantıydı ve tesadüfler zincirlemesine maruz kalmıştım ki doğru düzgün düşünemiyordum bile. Üstelik algılarım beni yanlış da yönlendiriyordu. Mantıklı bir şekilde

hayalim vardı ve bunu elde etmek uğruna neredeyse kontrolümü kaybetmiştim. Hayatıma ve kendime vereceğim her zararın engelleyicisi de karşımdaki bu etkileyici adam olmuştu. Dün gece orada olmasaydı başıma geçecekleri düşünemiyordum bile. Şu anda gözlerimi kendi evimde güvenli bir şekilde açmayacaktım ve bulunduğum yerde kendimi hiç ama hiç iyi hissetmeyeceğimden emindim. Kendimi çok ama çok kötü hissediyordum. Gözlerime hücum eden gözyaşlarımı yutkunarak geri göndermeye çabalasam da başarılı olamıyordum. Beni gören Turan, oturduğu koltuktan sakın bir şekilde kalktı ve bulunduğum koltuğun diğer yanına oturdu.

“Özür dilerim, seni üzmem istemedim fakat dün gece başını gerçekten ciddi bir derde sokmak üzereydin. O pislik adam senin canını fena hâlde yakacaktı.” dedi ve daha sakın çıkan sesiyle konuşmaya devam etti: “Kontrolünü kaybetmene sebep olacak kadar aklını meşgul eden o büyük sorununun ne olduğu ve bir çözümü olup olmadığı hakkında henüz bir fikir sahibi değilim. Akıl hocası gibi de görünmek istemem fakat her ne olumsuzluk varsa hayatından değerli değil, unutm.”

Derin bir nefes aldım. Kendimi toparlamam ve gözyaşlarının durması akabinde huçkarak tekrar ağlamamak adına bana yardımcı olmasını diledim. Az da olsa işe yaramıştı ve buna gerçekten memnundum. Ardından sesimi topladığıma inanarak:

“Sadece her şey fazla üst üste geldi. Aslına bakarsan burada hiç arkadaşım veya herhangi bir tanıdığım yok. Bir amaç için geldim ve şu anda hedefimden fazlasıyla uzaktayım. Her şeyi sonlandıracak bir karar almamak için dışarıda içmek istemiştım. Anladığım kadarıyla bu daha da kötü sonuçlar getirecek bir kararım.” dedim. Masanın üzerindeki kokusuyla beni iç dercesine bağırın kahveye uzandım ve elimi ısıtan sıcaklığıyla biraz gevşedim. Sadece bir yudum aldığımda bile kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım, tekrar kendimi toplamış olduğuma sevinmek istiyordum fakat utancım daha

büyükü. Onun bu kadar yakınımda oturması da bana hiç ama hiç yardımcı olmuyordu.

"Gerçekten teşekkür ederim, Antalya'da yaşananlar, nişan ve bu gece için. Seni zor durumda bırakmış olabilirim ama buralarda karşıma çıkmış olman bir mucize." diye söylendiğinde kaşlarını çatı.

"Antalya?" diye sorduğunda duraksamışım. "Antalya Olympos'ta gecenin köründe beni üç tane gerzekten de kurtarmışın. Onun için teşekkür ediyorum." dediğinde kaşlarını iyice çatı.

"Gerçekten her ne olursa olsun bir koruma eşliğinde dolashman gerekiyor. İtalya dışına pek çıkmam ve neredeyse tüm hayatım İtalya'da kuruludur. Yıllardır Türkiye'ye de gitmediğim konusunda eminim." dediğinde yüzüne donuk bir şekilde baktım. Uçakta onunla karşılaşmışım. Beni Antalya'da kurtaran kişinin sesi de onundu, yemin bile edebilirdim. Bu kadar benzerliğin ve bu unutmadığım sesin iki tane olma olasılığını eminim Cenk burada olsa anında hesapları fakat benim resmen beynim yarımıştı. Yine de kendimi çok ama çok kısa bir sürede toparladım.

"Sen değil miydin?" diye şaşkınlıkla sordum. Tüm bunların bu kadar benzer olması imkânsızdı. Bedeninden yayılan o odunsu baharat ve sandal ağacı karışımı olan bu parfümün ve nereden olursa olsun hatırlayacağım ses tonunun bu kadar benzemesi gerçekten imkânsızdı. Yani insanlar çift yaratılmıştır sözünün bu kadar doğru olabileceği aklımdan geçmezdi. O olduğunu umut ediyordum. O ise düşüncelerimden habersiz bir şekilde akı karıştırarak kadar sarsıcı bir gülümsemeyle konuşuyordu.

"Üzgünüm, benim olmadığım kesin." dediğinde normalde hissettiğimden daha da yorgun olduğumu anladım. Her şey fazlasıyla rastlantıydı ve tesadüfler zincirlemesine maruz kalmışım ki doğru düzgün düşünemiyordum bile. Üstelik algılarım beni yanlış da yönlendiriyordu. Mantıklı bir şekilde

düşünecek olursak ta Antalya'dan buraya kadar hep bir mucize olmasını beklemek gerçekten aptallıktı. Onun için;

“Başımı sandığından fazlaca belaya sokma potansiyelim var ve tek kurtancım sen değilsin anlaşılan. Demek ki Antalya'da teşekkür bekleyen bir kurtancım daha var. Sanırım bu karmaşada zihnim bana fena hâlde oyun oynuyor. Onu sen sandım.” O ise daha fazlasını beklercesine bana baktı ve ben de içimde yükselmeye başlayan gereksiz açıklama dürtüsüne yenik düştüm.

“Tamam, erkek arkadaşı seçimimi zamanında gerzeğin tekinden yana kullandığım için yıllarca utanacağım ve ona inandığım için gerçekten aptal olarak kalacağım. Benim ota ve börtü böceğe karşı alerjim var. Gerçi eski erkek arkadaşımın üzerinden bir yakıştırma yapamasam da böcekler kategorisinden herhangi bir hayvan olduğunu düşünecek olursak eğer, onun yanındayken alerjimin azmamasına anlam vermesem de gerçekten alerjik bir rahatsızlığım var. O gün beni bir şekilde kandırdı ve sahil kenarındaki o karanlık ve ıssız yerde bir çadır kurdu ve gecenin ilerleyen saatlerinde de sızıp kaldı. Alerjim arttı ve gecenin sonu ya hastane olacaktı ya da benim için daha ciddi bir boyuta ulaşacaktı. Sonunda kendi kendime otele gitmeye karar verdim. Telefonumun şarjı bitmişti ve dönüş yolunda hiç karşılaşmamam gereken o üç hayvanla karşılaşmıştım. Bana yapmak istedikleri iğrençliği sesli bir şekilde dile getirmekten kaçınmadılar bile. O an orada birisi ortaya çıktı ve beni son anda kurtardı. Yine uyandığымda kendimi odamda buldum ve ilacımı bile almış, kendime gelmiştim. O kadar benzer bir durum ki neredeyse dejavu.”

Başını tasdik eder şekilde salladı ve, “Büyük benzerlik” dedi. Ardından biraz daha neşeli ve ortamı yumuşatmak istemesine konuştu: “Tamam, gecenin sonunda güvendesin ve herhangi bir zarar görmedin. Bu iyi bir şey ve buna tutunmanı rica ediyorum. Şimdi ben, senin gibi bir güzelliği ilk olmasam da büyük bir beladan kurtarmış ve sabaha kadar herhangi bir ra-

hatsızlığın olmasın diye başında beklemişim. Yorgun uykusuz biri olarak dolabının bomboş olmasının verdiği hüsrandan bahsetmiyorum bile.” Gözlerinde beliren âşık olunası derecedeki o güzel bakışa kendimi kaptırmama yetecek kadar sessiz kaldım.

“Bana kendimi iyi hissettirmek adına bir ödül veriyorsun.” dediğinde kaşlarını çatıttım. Yaptıklarının bir karşılığının olması gerektiğini mi düşünüyordu? Aklından geçenleri tahmin etmiş olacaktı ki, “Her ne kadar aklından geçene bayılmış olsam da ne yazık ki kendini duşa atmandan ve güzelce gecenin yorgunluğundan arınmandan, sonrasında da giyinimenden ve benimle kahvaltıya gelmenden bahsediyorum. Önceki teklifim hâlâ gerçekleşmedi ve bu geceki yardımlarımdan dolayı bunu bana borçlusun.” dedi. Gülümsemeden edemedim hatta bir anda bu kadar tatlı olmasına da şaşkınlıkla bakıyordum.

“Fazlasıyla çekici olabilirim bunu defalarca duydum fakat itiraf etmem gerekirse dün gece o leziz dudaklarının tadına baktım. Her ne kadar kendinde olmasın da ben kendimdeydim ve her bir anını sahne sahne hatırlıyorum. Kontrolümü kaybetmemek adına çok zorlandığımı da itiraf etmem gerekiyor.” dedi.

Bedenim ateş çemberinde kalmış gibi hissetmeye başlamıştım. Dudaklarım için leziz mi demişti? Yok artık. Bununla gururlanmam mı yoksa o anı bana bizzat anlattığı için yerin dibine girmem mi gerekiyordu ayırt edemedim. Fakat o zamana geri dönmeyi dilediğimi fark ettim. O an kızardığıma ve onu bu denli gülümseten şeyin de bu olduğuna yemin bile edebilirdim. Lanet olsun, şu anda burada Filiz olsaydı, eminim bu anın devamında yatak odasına kadar giderdi. Yine eminim ki bu anın sonunda her iki taraf da fazlasıyla zevk almış olurdu. Lakin duyduklarımın sonra bedenimde canlanan tek şey utanç ve panikti. Ne söyleyeceğimi bilemeden oldukça yüksek derecedeki panik hâlimle;

“Gerçekten çok özür dilerim. Kendimde olmadığımı söylemeyeceğim, zaten bu görülen bir şeydi fakat inan,

kendimi kontrol edemedim. Çok..." dediğim esnada,

"Şşşt... Hayatımdaki en hoş demler listesinde bunun birinci sırayı aldığını belirtebilirim. Çok tatlıydın ve kendinde olmadığının farkında olmak acı vericiydi." dediğinde ne demek istediğini anlamamıştım ve, "Anlamadım?" diye sordum.

Beynim gerçekten kazan gibiydi ve bugün fazlasıyla algılama problemi yaşıyordum. Dün geceyi ve şu anı düşünürsek bunun garipsenmeyecek kadar normal olduğunu anlayabiliyordum fakat her saniye aptalmışım gibi davranmak güzel bir izlenim vermiyordu. Kendimi bir an önce ve tam anlamıyla toplamak için acilen duşa girmem gerekiyordu.

Ben içimden bu kararları alırken Turan da, "Sana sadece şu kadarını söyleyebilirim." dedi ve bana o kadar yaklaştı ve öyle bir yerde durdu ki öne doğru en ufak bir milimlik hareketimde neredeyse dudaklarımız birleşecekti. Nefes dahi alamadığımı fark etmem acı verici derecede zorlanmama neden olmuş ve bedenimin alev almasını sağlamıştı. Bu durum gerçekten daha önce hiç başıma gelmemişti. Onu tanıyalı sadece birkaç hafta olmasına rağmen, bu onu ikinci görüşümdü. Bu şekilde hissetmem sadece dış görünüşünden kaynaklı olmamalıydı ve kesinlikle tüm bunların bir anlamı olmalıydı. Turan sonsuzluk gibi gelen ama aslında sadece birkaç saniye süren o zaman diliminde sessiz kalmıştı ve konuşmasını sürdürüyordu:

"Dün gece gerçekten kendinde olmanı ve hissettiklerinin kalbinden gelen hisler olmasını diledim." dediğinde, gözlerindeki karartının, bedenimdeki beklentinin bizi doğru yola çıkarmayacağına emindim. Mükemmel bir adamdı fakat onu hiç tanımadığım hâlde tutkulu bir şekilde öpmekle kalmayıp daha fazlasına neredeyse izin vermişim. Dürüst oluşuna minnettardım, bu durumu kullanabilirdi ve benim hiçbir hesap sorma hakkım olmayabilirdi. Yine de bu kadar karakterli ve dürüst olmasının yanı sıra onu tanımamam büyük bir engeldi. Onu sadece ikinci görüşüm idi ve hakkında hiçbir

şey bilmiyordum. Onun için derin bir nefes alıp; "Etkileyici olduğunu belirtiyim fakat bu henüz seni ikinci görüşüm ve bunun hızlı gitmenin de ötesinde farklı bir durum olduğunun altını çizmeliyim." dediğim anda elimi tuttu.

"Seni ilk gördüğüm günden bu yana aramızda bir bağ olduğunu hissediyorum. Seni aklımdan çıkaramadığım o gerçekle savaşmak acı verici. Bugün aslında kampa olmam gerekiyordu ve sırf senden kopamadığım için arkadaşlara bir hafta geç katılacağımı bildirip burada kaldım. Aramızda her ne varsa ve bize nasıl bir duygu bu şekilde hissettiriyorsa, bence bir şansı hak ediyor."

Yaklaşımının nazikliği, kelimelerinin netliği karşısında neredeyse büyülenmiştim. Yerinde başka bir erkek olsa ki bunu defalarca görmüştüm, duyguları anı kovarı gibi olurdu. Ne düşündüğünü bırakın dile getirmeyi, hissettirmeye bile korkan erkekleri çok görmüştüm. Bunlardan biri ikizimdi ve tüm erkeklerin neredeyse aynı olduğunu netleştireli çok da uzun zaman olmamıştı. Benim için aşk olmasa bile en azından içinde anlam veremediği bir his olduğunu ve bunu birlikte çözmek istediğini söylerken bile dürüstlüğü bakışlarından belli oluyordu. İçimde onun çekimine kapılan duygular hissediyordum. Gerçekten ne olacağı umurumda değildi fakat hayatımda ilk defa hissettiğim duygulara, bu sıcaklığa ve arzusun peşinden gitmeye şans vermeyi istedim. Onu sevdiğimi söyleyemem fakat onda beni derinlere çeken bir şey vardı. Bedenim ona doğru alev alev yanıyordu ve bana zarar vermeyeceğine inanmak istiyordum. Hem ben Hande Ertürk'tüm, bir erkek kalbimi kırmanın yanından bile geçemezdi. Kalbim her daim yalnız kalmayacaktı elbet. Eğer onu titreten biri çıknysa bunun değeri bilinecekti...

Düşüncelerim gözümün dönmesine neden oldu ve onun için neredeyse yanan dudaklarını karşımda baş döndürücü çekimiyle duran Turan'ın dudaklarına bıraktım. Elleri anında bedenime dolandı, ağzımı keşfe çıkmasına izin verdim. Hayatım-

da sadece Ali ile öpüştüğüm ve yaşadığım olayın öpüşmenin yakınından bile geçmediğini şu an fazlasıyla anlayabiliyordum. Bedenim hazzın verdiği yangına neredeyse kendini teslim etmişti. Sadece iki defa gördüğüm bir adamın bana bunu hissettirebiliyor oluşuna ne ad verilirdi bilmiyorum. Gerçi zihnim bu konu hakkında düşünmeyi reddediyordu. Koltukta geriye doğru uzanıp bedenini üzerime uzatmasına izin verdiğim esnada dudakları boynumdan göğüslerime doğru kendine bir yol çiziyordu. Yüz tıraşı birkaç günlüktü ve sert sakallarının bedenimde bıraktığı his karşı konulmaz bir şekilde inlememe sebep oluyordu. Üstelik aramızdaki ateşi daha da yükseltiyordu. Bu durum duygularımızı öpüşmenin ilerisinde ön sevişme moduna almıştı ve ilerlediği güzergâh sanırım yatak odasıydı. Her ne kadar kendini bu ateşe teslim etmek istesem de bu adam şu anda ilkim olacaktı ve ben ilk tecrübemi geceden kalma uyandığım koltuğun üzerinde, sabahın köründe yaşamak istediğimden emin değildim. Onun için her ne kadar kendimle ve duygularım ile savaşmam gerekse de onu durdurmaya yeltenip durması için atlağa geçtim. Arzudan kaybolmuş gözlerine baktım.

“Evet, bu karşı konulmaz. Kendimi şu anda bu duygunun derinliklerine bırakıp tatmadığım ne varsa yaşamak için herhangi bir engelim yoktu fakat inan bana, benim ilkim olacak ve bunu akşamdan kalma uyandığım koltukta bu şekilde yaşamak istemiyorum.”

Gözlerindeki şokun yarattığı şaşkınlığa gülmek istesem de kendimi durdurabildiğim için ödülü hak ettiğimi biliyordum. Turan neredeyse nefes nefese, “İlk derken?” diye sordu ve ben başımı onaylarcasına salladım.

“Bu konuda öpüşme haricinde bir tecrübem yok. Üzgünüm, ilk tecrübemin de bir koltukta olmasını istemiyorum.” dedim. Kibarca üzerimden kalktı fakat aramızda mesafe bırakmayacak bir şekilde durdu.

“Senin gibi bir güzelliğin aklını başından alan bir erkeğin

çıkmasına sevinmeli mi yoksa şaşırmalı mıyım? Bilemedim..." dediğinde ise gülümseyerek;

"Aklımı başımdan aldığına inandığım bir kişi oldu fakat doğru bir zaman yaratamadı desek daha doğru olur." dedim ve konuya açıklık getirdi; gözlerinde beliren bakışa anlam vermeye çalıştım. Hatta gülümseyerek, "Bana sanki nadir bulunan bir şeymişim gibi bakmayı keser misin?" dediğimde ise alaycı bir surat ifadesi takındı.

"Nadir bulunduğun konusunda emin olabilirsiniz." dedi ve neredeyse kıpkırmızı olmama neden olurken daha fazla utanmamak adına, "Tamam, bu konuyu kapatalım ve ben duşa gideyim. Sonrasında sana olan kahvaltı sözümü de yerine getireyim. Yalan söylemeyeceğim, şu anda kurt gibi açım." diyerek koltuktan kalkmak istediğimde beni kendine çekti.

"Burada sadece bana ait olabilecek bir güzellik olduğunu bilmek büyüleyici. Bu şansını kaybetmemek için ne gerekiyorsa yapacağımın emin olabilirsiniz güzellik."

O bunları söylerken gözlerine bakıyordum. Öyle güzel bir ışıltısı vardı ki bu bakışın tek bir benzerini görmüştüm. O da babamın anneme bakışındaki ışıktı. İşte annemin sözleri o an aklıma doldu: "Unutma şirinem, kalbinde dürüstlük, gerçek aşk ve sevmeyi bilen duygu barındırmayan hiçbir erkek bu şekilde bakamaz. Sana bu şekilde ışıkla bakan bir erkekle karşılaştığında, kalbini kazanması için bir şansını hak ettiğine dair kesinlikle güven ve ona bu bir şansını çok görme. Bu şekilde bakabilen erkeklerden çok kalmadığını söylememe gerek yok sanırım." Bu bakışın kalbimin içine saldırdığı sıcaklığa güvenmek istedim ve kalbimin içinde tuttuğum her ne kadar duygu varsa coşması için kapılarını açtım.

"Kaybetmesen iyi edersin o zaman." diyerek birkaç dakikalığına ayrıldığım dudakların ateşine kendimi tekrar bıraktım. Bedenim yeni tanıştığı bu mükemmel hissi keşfe çıkarırken, şu birkaç dakika daha bekleyebilirdi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Sıcak bir duş gerçekten bedenimdeki tüm geceden kalma kalıntıları temizlemiş ve beni tam anlamıyla kendime getirmişti. Bedenimin kendine gelmesi ve canlanması için suya ihtiyacı vardı ve neredeyse yarım saat bunu fazlasıyla karşılamıştı. Kendimi artık yeterince temizlenmiş ve kendine gelmiş hissedince duş kabininden çıkmış ve havluyu bedenime sarmıştım. Banyonun içi buhar doluydu ve dışarıda, salonumun tam ortasında, okuduğum kitaplardan yorumlayacak olursam Yunan tanrısı, meteor, taş, heykel vb. tüm lakapları isminin önünde rahatlıkla taşıyabileceğine inandığım Turan duruyordu.

Aynanın karşısında havluya sarılı duran bedenime baktım. Daha önce ne zaman böyle alev alev olduğumu hatırlamaya çalıştım ve sanırım hiçbir zaman olmadığını anlamamda uzun sürmemişti. Yüzümdeki anlamsız sırtımanın nedeni bir türlü çözemiyordum. İçeride sadece iki defa gördüğüm ve dakikalar önce tutkulu bir öpüşmenin ardından banyoya girip sanki yıllardır tanıdığım bir kişinin salonumda olduğunu bile bile rahatça banyo yapıyor oluşumu garipsememenin ötesinde yaşadığım gelişmeleri hayretle karşılıyordum. Sonuçta adam katil olabilirdi. Aynaya bakarak sırtıttım. Böylesi ne yakışıklı, nazik ve korumacı bir adamın katil olma olasılığı

imkânsız gibi duruyordu. Her ne yapıyorsam doğruluğu konusunda emin değildim ve ne derece yanlış, onun hakkında da fikrim yoktu. Sadece kapıldığım rüzgâr her neyse kendimi çekip alamıyordum. Tüm ruhumla bu rüzgârın beni nereye götüreceğini, nasıl savrulacağımı yaşamak istiyordum. Bu rüzgâr beni ya çiçeklerle dolu bir cennete ya da kalp acısıyla dolu bir cehenneme hapsedecekti. Şu anda hissettiğim duygu karşılığında ödenecek bedel ise şimdilik umurumda değil gibi görünüyordu.

Üzerimi giymek için odama geçmem gerekiyordu fakat havlunun bedenimi tam anlamıyla örtmediğine emindim. Üzerimde küçük bir bez parçasıymış gibi emaneten duruyordu ve odadan çıktığımda Turan'ın beni görmemesi imkânsızdı. Beni gördüğünde vereceği tepkiyi her ne kadar merak etsem de bu kadar da hızlı gitmemeye karar verip üzerime banyo dolabımda duran ve olası akraba arkadaş ziyaretlerinde erkek misafirlerime sunmak açısından hazırda beklettiğim uzun bornozumu aldım ve hızlıca üzerime giydim. Aynada kendime baktığımda tüm bedenim örtünmüştü. Daha önce bu bornozu kimsenin giymesi gerekmediği için şu anda çok memnundum. Saçlarımmın ıslaklığını engellemek açısından küçük baş havlumu kullandım ve derin bir nefes alarak banyodan çıkmak için elimi kapının koluna uzattım. Dışarıda benim kimi beklediğini biliyorken bunu yapmak tüm bedenimi geriordu. Birçok yönden şu anda daha yeni tanıştığım biri için fazla cesurdu. Bu görüntüm ise cesurluktan fazlasıydı. Yine de içeride geçirdiğim bu süre fazlasıyla uzundu ve neredeyse aklıktan ölmek üzereydim. Bir an önce mideme bir şeyler sokmazsam günün geri kalanında karın ağrsından ölmek için dua ediyordum. Onun için artık geri dönüş olmadığından kapıyı açtım ve birkaç adımda kendimi banyonun dışına çıkardım.

Gözlerim küçücük evde onu arıyordu. Görünüşe bakılırsa şu anda burada yoktu ve buna anlam verememiştim. Düş almamı ve hazırlanmamı, sonrasında beni kahvaltıya götür-

me isteğini kendi söylemişti ve şimdi tek açıklama ve neden göstermeden buradan çıkmış mıydı? Allah'ım nasıl bir arın içinde çırpınıyordum ve nasıl bu kadar nedensiz acı çekiyordum diye düşünmenin bana hiçbir fayda sağlamayacağını anladım. Çok fazla öfkeyle kaplanmışım ve bu konu hakkında düşünmek bana hiç ama hiç yardımcı olmuyordu. Salonun ortasında neden gittiği hakkında aklımdan geçen birçok senaryodan herhangi birini seçmeye çalıştığım esnada, hemen önümde duran küçük sehpa tarzındaki masamın üzerinde bir not fark ettim. Eğilip elime aldım ve okuduğum kelimelerle donup kaldım.

"Biraz mahremiyet isteyebileceğini düşündüm. Arabada bekliyorum. Turan Sarıca."

Ölmek az kalırdı hissettiğim suçluluk duygusunun yanında. Aklımdan geçirdiğim her kelime için ayrı ayrı cezalandırılmam gerektiğini düşünürken, resmen kıpkırmızı olduğuma emindim. Her biri için utanmam ve özür dilemem gerekiyordu. Lanet olsun ki düşündüklerimin sonucunda gerçekten aptalın tekiydim. Kâğıdı elimden bırakmadan bulunduğum binanın giriş tarafını ve caddeyi rahatça görmemi sağlayacak, balkondan biraz daha büyük ama küçük bir terası andıran verandaya doğru koştum. Yaşadığım bina eski bir yapıydı. İtalya'da tüm yapılar neredeyse yüzlerce yıllık ve onca eski binanın içinde bu bina hâlâ en iyilerindendi. Veranda, eski balkon tipleri gibi demir korkuluklar yerine beton duvarlarla çevriliydi ve ellerimi o betonun güneşten sıcak olan yüzeyine yerleştirerek aşağıya doğru baktım.

Fazlasıyla lüks siyah bir spor arabanın kapısına yaslanmış ve benim daireme doğru bakıyordu. Beni gördüğünde yüzünde beliren gülümsemeye âşık olmayacak kadının yüzünde nefes almasını zaten. Ben ona büyülenerek bakarken o kolunda bulunan saati işaret etti ve midem anında sinyal vererek guruldadı. En kısa sürede dolabımı yiyecek şeylerle

doldurmayı notlarım arasına aldım ve Turan'a gülümseyerek hızla odama yöneldim. Öncelikle üzerime rahat bir kot ve kısa kollu bir bluz giydim. Saçlarımı hızla kuruttum ve şekil vermek için çok çaba sarf etmedim. Saçlarım kendiliğinden düzdü ve işlem yapmak için zaman harcamam da gerekmiyordu. Makyajım için de normal dönemlerde harcadığımdan daha fazla zaman harcadım ve geceden kalma şişmiş solgun yüzümü biraz canlandırmak adına bildiğim tüm hileleri kullandım. Son işlemim de bittiğinde aynadaki yansımama sırtıttım ve İpek teyzemin bana verdiği mükemmel makyaj derslerine şükrettiğim. Kendisi mükemmel bir kadındı ve her konuda mükemmelliğini konuştururdu.

Çantamı ve telefonumu alıp çantamın içindeki anahtarlarımı kontrol ettim. Küçük ve boyundan geçmeli bir çanta tercih etmiştim. Anahtarları bulmak için etrafa bakındım ve kapının hemen yanındaki askıda olduğunu fark ettim. Dün gece tamamen kendimde olmadığım hâlde onların tam da yerinde olması garipti ama sevindirdi beni. Anahtarları alıp çantama attım ve güzel bir kahvaltı için hemen dışarıda beni bekleyen yakışıklının yanına doğru hızla ilerledim.

Merdivenlerden inerken heyecandan mı bir saat kadar önce yaşanan anın etkisinden mi bilmeyorum ama midemin kazındığını hissediyordum. Tabiri yerindeyse kurt gibi açtım ve her saniye açlığım daha da artıyordu. İtalya sınırları içerisinde restoran haricinde kalbimi bu denli hareketlendiren sadece o olmuştu. Bunun ne anlama geldiğini çok dinlemiştim fakat bugüne kadar yaşamamış olmam gerçekten garipti. Düşüncelerimi zihnimden bir süreliğine kovup bugüne odaklanmam gerektiğini düşündüm ve kendime gelecek kadar derin bir nefes aldım. Ardından bulunduğum binanın caddeye açılan kapısından çıktım ve merdivenlerden orta hızda inip beni bekleyen ultra lüks araca doğru, midemin içinde neredeyse kusmamı sağlayacak hızla kanat çırpın kelebeklere rağmen ilerledim.

Arabanın yanına yaklaşırken neredeyse başımın dönmesine sebep oldu huzlu nefes alıp vermelerim. Olağanüstü ya kışıklıydı ve ne de güzel bakıyordu. Bakışlarındaki sıcaklık kalbime işliyordu ve nefesimi kesiyordu. Hayatımın herhangi bir döneminde karşı cinsten hiçbir erkeğin bana bu duyguyu hissettirmedigine gerçekten emindim. Kalbim, kan yerine basını döndüren, tüm bederimi mutluluğa boğan özel formülü bir madde pompalıyor gibiydi. Bir insanın tüm ruhu bir anda bu kadar ışığa gömülebilir miydi? Bu anların bir rüya olmamasını, eğer rüyaysa asla ve asla uyanamamayı diledim. Araba yavaşça hareket edip de yemek için nereyi belirlediğini bilmediğim gizeme doğru ilerlerken gülümsedim. Bana bakışını sevmiştim ve gülümsemesine âşık olduğumu hissetmiştim. Arabanın içine yayılan erkeksi kokusuyla başımın döndüğünü belirtmeden de edemeyecektim. Bir zamanlar Merve teyzemin anlattığı aşk hikâyelerinden bir anda âşık olma lafına oldum olası inanmamıştım. Bir insan sadece birkaç kere gördüğü bir insana âşık olamaz diye düşünürdüm. Ta ki karşıma Turan Sarıca çıkana kadar.

Kahvaltı yeri İtalya'nın en ünlü restoranlarından biriydi. Kahvaltı menüsü oldukça zengin gurme tatlardan oluşuyordu. Konum itibarıyla çok güzel bir manzarası ve muazzam bir dekoru vardı. Restoranın her bir santimi tarih kokuyordu ve eski bir yapı olmasına rağmen modernlikle nefes alıyor gibiydi. Restoranın fazla kalabalık olmadığı vakitlerdi. Restorana gelene kadar gecenin iğrençliğinden bahsedip benim onu komik gelen fakat dinledikçe rezilliğini sorgulatan konuşmasıyla kahkahalara boğulduk. Masaya oturduğumuzdan bu yana da gerçekten sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşçasına konuşuyor ve birbirimize bir şeyler anlatıyorduk. Çok lezzetli görünen peyniri ağzıma attığımda bana gülümseyen bakışlar attı.

"Kendimi farklı hissetmeni sağlıyorsun." diye söyledim. Turan ise kaşlarını çatı yine.

"Ne gibi bir fark hissediyorsun?" diye sordu. Gözlerine uzun olmayan bir bakış attım.

"Sanki çok değerli bir şeymişim gibi." diye açıklamaya kalktığımda bakışları bir an olsun gözlerimden ayrılmadı.

"Kesinlikle öylesin." dedi ve kalbim göğüs kafesimi resmen zorladı. Bakışındaki sıcaklık bedenimde daha önce hissetmediğim duyguları açığa çıkarırken, nefes almak için talimata ihtiyacım olduğunu anlayan beynim resmen, "Hande nefes al!" diye bağırıyordu. Ben ona bakmaya ve kendimi kaybetmeye devam ederken;

"Birçok kişinin öyle düşünmediğinden eminim." Kıvrılan dudaklarına söylediklerime itiraz eden bakışları eşlik ederken, "İnsanların öncelikleri tartışılır güzelliğin. Şunu asla unutma, kişilerin önceliklerinin kalitesini karakteri belirler." dedi ve gözlerini birkaç saniye bakışlarından ayırmadı. "Bazı karakterler değerli şeyleri nerede olursa olsun görür, hisseder ve yaşar, bazı karakterler ise o kadar şanslı değildir ve o değerli şey onun olmasına rağmen farkına varmaz." dedi ve kahvesinden bir yudum aldı.

"Bence aptallar ve hep de öyle kalacaklar." dediğinde içine girdiğim duygu selünün neredeyse beni ağlatmasından korktum. Daha önce bana bu şekilde bir iltifatta bulunulmamıştı. Bu tür ifadelerin sadece babama ve ailenin diğer erkeklerine özgü bir özellik olduğunu düşünürdüm. Annemi ve ailenin tüm kadınlarını fazlasıyla kıskanırdım. Onlar gibi şanslı olamayacağımı ve babam gibi bir erkekle hiçbir zaman karşılaşamayacağım için asla benim bir düğünüm olmayacağını defalarca söylemiş hatta babam bu duruma gayet memnun olarak şunları demişti:

"Hayatım boyunca bir an bile şikâyetçi olmayacağına emin olabilirsin şirine." Bu, babamın beni kimseyle paylaşmama esprisiydi fakat şu dakikaya kadar aşkın ne demek olduğunu sanırım bilmiyordum. Onun için karşında bana san-

ki rüyadaymışım gibi hissettiren adama baktım ve, "Garip," dedim. O ise açıklama beklercesine kaşlarını kaldırdı ve bana bakmaya devam etti. Gerçekten ne kadar seksi ve baş döndürücü olduğunun farkındaydı ve bunu nasıl kullanacağını fazlasıyla iyi biliyordu. Resmen boğazım kurumuştur karşısında. Biraz suya ihtiyacım vardı ve masanın üzerinde bulunan bardaktan birkaç yudum su içtim. Turan ise gözlerini hâlâ benden ayırmadan bakıyordu ve konuya nasıl başlayacağımı bilemiyordu.

"Yani demek istediğim," dedim ve nasıl ve ne şekilde konuştuğumun bir anlamının olmadığını, sadece kendim gibi davranmak istediğimi hissedip gülümsedim. "Bir gün, sadece birkaç defa gördüğün biriyle bir anda tutkulu bir şekilde öpüşecek, sonra saatlerce konuşup sanki onu yıllardır tanıyormuşsun gibi hissedeceğim söylenseydi, inan bana çok gülerdim." Birkaç dakika söylediklerimi düşünürken oluşan bakışların keyfini çıkardım. Mimikleri etkileyiciydi.

"Neden İtalya'dasın?" diye sordu. Beklediğim aslında söylediklerime karşılık birkaç kelimeydi fakat anlamadığımı, bir şekilde konuyu değiştirmek istemişti. Ben de ayak uydurup ona kısaca, "Ben Türkiye'de açıcılık okudum ve İtalyan yemekleri üzerine devam etmek istediğim için burada staja geldim. Şu anda staj bitti ve biraz daha kalıp mutfağında pişmek ve Türkiye'de İtalyan restoranı açmak istiyorum." dediğimde, gözlerinde beliren bakışın birçok anlamı olabiliirdi fakat hepsi sadece tek bir anlama doğru gidiyordu. O da şaşkınlık. Neye bu kadar şaşırdığını merak ettim. Benim burada okuyor olduğuma mı? Türkiye'den okumak için geldiğime mi? Yoksa açıcılık okuduğuma mı diye düşünürken Turan:

"Güzel yemek yapan kadınlara karşı fazlasıyla zaafım vardır." dedi.

"Bu denli şaşırmak için yeterli bir neden mi?" diye sordum. Bakışındaki huzurluk geri gelmiş ve sırtınmasının bed-

nimde yarattığı elektriklenmeyi fark etmemesini ummuştum. Adamın alaycı sırıtsıyla tüm kadınlık hormonlarının aktif hâle gelmesi normal mi yoksa benim iradesizliğim mi diye bir ara düşünmem gerekiyordu. Turan etkileyici gülümsemesiyle;

“Burada aççılık okuyor olman olasılığına hiç ihtimal vermemiştim yani birçok sebep aklıma geldi ama seçenekler arasında aççılık yoktu.” dedi. Tek kaşımı annem gibi kaldırılabildiğimi umarak ona bir bakış attım.

“Olasılıklar arasında olanlar nelerdi?” diye sorduğumda, elindeki çatalı bıraktı ve birkaç saniye o çekici gözleriyle yüzümü taradı.

“Burada yüksek lisans yapıyor olman, burada yaşıyor olman, modellik yapıyor olman bile olasılıklar arasında fakat aççılık şaşırtıcı oldu.”

Kaşlarını hayretle havaya kalkmıştı. Yüksek lisans, burada yaşamak falan tamam fakat modellik yapıyor olabileceğim çok garipti. Modelliği küçümseydiğimden değil fakat giydiklerim veya giymediklerim ile bir insan sergisi olarak dolaşmak, bundan para kazanmak düşüncesi bana hiçbir zaman sıcak görünmemişti. Güzel kıyafetler giyer ve onları taşımaktan hoşlanırdım fakat bunun bir meslek olması... Aman Allah'ım, bu durumda tercih ettiğim meslek modellik olsaydı babamın neler yapabileceği bir anda gözlerimin önüne geldi. Sanırım bu dünyada Mert Ertürk'ün ellerinde son nefesini veren çok fazla insan olurdu. Şaşkınlığımdan ardından tekrar gülümsedim.

“Yemek yapmaya çocukluğumdan beri merakım var. Sevdığım ve istediğim bir meslek ve hayallerim çok fazla, onun için buradayım.” dediğimde, gözlerindeki şefkat ve hayranlık karışımı büyüünün içinde birkaç saniye kaybolmak için kendime izin verdim. Turan ise, “Bugün kahvaltı sonrası birkaç işimi halletmem gerekiyor fakat akşam güzel yemeklerinin tadına bakmak isterim. Tabii yorgunum dersin anlayış gösterebilirim çünkü dün gece fazlasıyla yorucuydu.” dediğinde

kıpkırmızı oldum. Gerçekten dün geceyi hatırlamak dahi istemiyordum. Onun için;

“Utancımdan ölebilirim. Bu kadar düşüncesiz olabildiği-me inanamıyorum. O içkiyi bana içirmeye kalktıkları ilk anda onu anlamam ve reddetmem gerekirdi.”

“Kesinlikle.”

“Tekrar orada olduğun, önemsedığın ve peşimizden gelecek beni bir felaketten kurtardığın için teşekkür ederim.”

Öyle güzel bir gülümseme hediye etti ki bana, neredeyse yutkunmak zorunda kaldım. O ise hâlâ bedenimi nasıl enilebileceğini düşünürcesine beni izliyordu...

“O iki adı herifi öldürmeyeceğim. Seni hayatıma dâhil ettikleri için teşekkür bile edebilirim güzellik. Onun için teşekkür etmek istiyorsan bana şöyle bakmayı kesmelisin.”

“Böyle gülmeyi de kesmen gerekiyor.” dediğinde kahkaha attım.

“Hey! Her hareketimin sende bir şeyler uyandırmadığına eminim.” dediğimde tek kaşırı kaldırmak gibi çok ama çok seksi bir hareket yaparak yutkunmama neden oldu.

“Tahmin bile edemezsin.” diye itiraf etti. Ardından akşam neler olabileceği aklımın ucundan şöyle bir geçti ve bedenimin ateş aldığı hissettim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hazırladığım son tabağı masaya bırakırken gözlerim masanın karşısında duran saate kaydı. Tüm hazırlığım tamamıydı. Çok güzel bir et yemeği, yanına çok güzel bir salata ve tüm mezeleri birbiriyle uyumlu olarak hazırlamıştım. Masam özenli, sade ve şıktı. Lezzetli ve oldukça değerli olduğuna inandığım kırmızı şarabım ve kadehlerim masada yerini almıştı. Bu şarabı buraya geldiğim ilk ay okulun her yıl düzenlenen şarap festivaline bizi götürdüğünde tadıp almıştım. Tanıtımını yapan genç neredeyse 16 yıllık olduğunu söyleyip iyi bir para karşılığında ellerime bıraktığında bütçemin fazlasıyla sınırına gelmiştim. Fakat babamı aramış ve bunun benim için önemli olduğunu söylemiştim. Kafemi açtığımda borçlarıma yenilerini eklediği için mutlu değildi ama konu ben ise bu şarabı içmeye kıyamamıştı. Kafemi açtığım günkü kutlamada tüm destekçilerim, ailem ve dostlarımla beraber içecektik. O gün geldiğinde sanırım yirmi yıllık bir şarap olurdu. Lezzetine lezzet katılmış, değerli ve özel...

İşte bu şaraba kıymış ve bu gece içmeye karar vermiştim. Bu gece benim için oldukça değerli ve de özeldi. Masadaki her şeyi tekrar tekrar gözden geçirip eksik olup olmadığını kontrol ettim. Etrafı gözlerimle taradığımda bir dağınıklık yoktu ve mumlarımla yanıyordu. Evimin içini resmen vanilya ve çi-

lek kokuları sarmıştı. Hazır olmayan sadece bendim. Akşam sekiz gibi bende olacağını söyleyen Turan'ın gelmesine neredeyse bir saat vardı. Onun için hazırlanmam gerekiyordu.

Bu gece hayatımın hiçbir evresinde hissetmediğim kadar heyecanlıydım ve her şeyin mükemmel olmasını istiyordum; evimin ambiyansının, masamın, yemeklerimin lezzetinin ve de benim. Nasıl ki ben onun her şeyinden etkilenmişsem ve de neredeyse her şeyiyle büyülenmişsem, aynı etkiyi ben de onun üzerinde bırakmak istiyordum. Bu hissettiklerimin yoğunluğu gözümü korkutsa da umurumda değildi. Bu gecenin mükemmel olmasını istiyordum ve öyle de olacaktı. Odama geçtim; kırmızı, gerçekten kısa ve göze hitap eden güzellikte dekoltesiyle üzerimde mükemmel duracak bir kıyafet hazırlamıştım bu akşam için. Yemek yaparken ve hazırlıklarımı tamamlarken fazlasıyla enerji tüketmiştim. Duş almam gerekiyordu ve hiç beklemeden direkt duşa gittim.

Suyun bedenimde süzülerek akması içimde daha önce hissetmediğim duyguların canlandığını hissettiriyordu. Tüm bedenim nedenini bilmediğim bir beklentiyle ürperiyordu. Onun yakınında olmasını, kolları arasında beni hiç bırakmayacakmış gibi tutmasını ve salonumda koltuğumun üzerinde beni tutkuyla öptüğü o dudakların dudaklarımdan hiç ama hiç ayrılmamasını istiyordum. Bakışlarındaki derinliğe girip orada kaybolmak ve hayatımın sonuna kadar onun için özel ve tutkulu bir şekilde kalmak istiyordum. Ne zamandan beri bu tür duyguların çekimini en derinimde hissetmeye başlamıştım bilmiyorum ama kesinlikle şu anda bu frekanstan ayrılmak istemiyordum. Duşum, düşüncelerimin ve hislerimde kaybolmamın verdiği huzla çabuk sonlamıştı. Suyu kapattım, ıslak vücudumu kuruladım.

Oldukça seksi olduğunu düşündüğüm dantelli siyah iç çamaşırlarımı giydim ve bu gece bunların üzerimden çıkarken hissettireceklerini hayal ettim. Tüm bedenim karıncalandı

ve bacaklarımın arasında sanki şimşekler çıkmaya başlamıştı. Vücudumdaki tüm kanın bacaklarımın arasında dolandığını ve hislerimin içinde kaybolduğumu hissediyordum. Çevremde daha yeni tanıştığı erkeklerle seks yapıp sabahında birbirlerini unutan birçok kişi vardı ve ben bu konuda fazla katı bir eleştirmendim. Sekse, cinselliğe karşı bir insan değilim. İlk buluşmada cinselliğe karşı değilim. Karşı olduğum, cinselliğin sadece bedeninin isteği olarak görülmesiydi. Sadece tatmin olunmak istendiği için yaşanması gereken bir duygu olması gerekiyordu. İçi boş ve anlamsız değil, tutkulu, ateşli ve duygu dolu olmalıydı. Her bir anından zevk almalı ve sana dokunduğunda bedeninin alev alması sağlayan biriyle yaşamalıydı. Sana bakışından bile haz aldığı, dokunuşunda alev aldığı, öpüşünde resmen eridiğin, kalbinin ona karşı derin bir hissi içinde barındırdığı kişiyle yaşamalıydı. O zaman bir anlamı oluyordu. O zaman anlamlı, unutulmayan bir his oluyordu. Tıpkı Turan Sanca'nın bana hissettirdiği his gibi...

Kıyafetimi giymeden saç kurutma makinesini çıkardım ve saçımı tek bir zerresi ıslak kalmayacak bir şekilde kuruttum. Sonra makyaj malzemelerimi aynanın önüne döktüm ve en etkileyici makyajımı kusursuz bir şekilde yaptım. Kıyafetimi giyip saçıma son şeklini verdiğimde aynadaki yansıma gülümsedim. Tam anlamıyla hazırdım ve daha önce bu kadar bakımlı ve güzel olduğumu hatırlamıyordum. Daha önce bu kadar özeneceğim bir gece ve kişi olmadığı gerçeğiyle yüzleştiğimde, bunun ne kadar garip olduğunu hissettim. Bir süre önce bir erkek arkadaşım vardı ve onunla çok uzun süre bir birlikteliğim olmuştu. Onun için bu denli özen göstererek hazırladığım bir anımı hatırlayamıyor oluşumdan suçluluk hissetmem gerekiyordu fakat bunun için gerekli olan hakkı kazanamadığı için, bunun onun sorunu olduğunu düşündüm. Değer verilmesi gereken bir şey değildi. Kazanılması gereken bir duyguysa. Ali bunu kazanamamıştı ve bu onun sorunuysa.

Ortam, yemekler hazır ve servis edilmek için sıcak, ben hazırdım ve şu anda tek eksik olan gecenin adamıydı. Telefonumun saatine baktığımda hazırlanırken saatin çoktan 20.30 olduğunu fark ettim. Yarım saat gecikmiş olması gecenin büyüsunü bozmuyordu. Bugün ayrılırken küçük bir işi olduğunu söylemişti, mutlaka işi uzamıştı. Bu arada oluşan bu kısa zamanda her şeyi tekrar kontrol etmeye başladım. Her şey tamdı ve gerçekten mükemmel görünüyordu. Gecenin mükemmel olması için gereken her şey vardı. Lezzetli bir yemek, şık bir masa, görsel olarak güzel ve baş döndürücü kokulara sahip mumlar, güzel ve bakımlı ben.

Evde eksik yoktu ve kapının kulak tırmalamayan hoş zil sesi kulaklarıma doldu. Yüzümde engelleyemediğim bir gülümseme belirirken, bedenim kendiliğinden nereden geldiğini anlayamadığım ateş çukurunun içine düştü. Gelmişti. Birkaç adım ötedeki kapının diğer tarafında mükemmel çekiciliğiyle karşı konulmaz Turan Sarıca kapıyı açmamı bekliyordu. Benliğimdeki tüm hücrelerin rahatlayıp nefes alması adına derin bir soluk çektim ve birkaç saniye içinde işe yaraması için bekledim. Sonuç: İşe yaramamıştı. Lanet olsun, heyecandan ölmek üzereydim ve acele edip kapıyı açmazsam evde olmadığımı düşünüp gidebilirdi. Tüm bedenim heyecandan titrerken, sakın adımlarla kapıya doğru yürümeye başladım.

Zil ikinci kez çaldığında elim kapının kolu üzerindeydi. Kolu aşağıya doğru ittim ve kapıyı açtım. Karşılaştığım kişi yüzünden duraksadım ve bedenimdeki ateş bir anda beni terk etti. Kalbim gümbür gümbür atarken yavaşça sakinleşmeye başladı ve tüm duygularımın bir anda yerini bir boşluğa bıraktığını hissettim. Elinde bir buket çiçek tutan ve suratının her bir karesinde orijinal İtalyan erkeği tipi taşıyan yirmili yaşlarında genç bir adam bana gülümseyerek bakıyordu. Neler olduğunu anlamaya çalıştım ve daireleri karıştırdığını düşünüyordum ki gerçek bir İtalyan aksanıyla, "Hande Er-türk?" diye daha çok soru sorarak doğru kişi olup olmadığımı

nelleştirmeye çalıştı. Birkaç saniyelik şaşkınlığının ardından kendini toparladım ve çiçeğin kimden geldiğini sorgulamadım, “Evet, benim,” diyerek bana uzattığı kâğıdı imzaladım. Ardından elindeki kırmızı gülleri aldım. Hemen kapının yanında duran masanın üzerinden cüzdanımı aldım ve içinden küçük bir miktar para alarak ona uzattım bahşiş niyetiyle. Fazlasıyla memnun olduğunu göstermesine yetecek derecede gülümseyerek teşekkür etti ve uzaklaştı. Kapıyı kapatıp bu çok ama çok güzel gülleri gönderen kişinin kim olduğunu öğrenmek için üzerindeki zarfı aldım ve içindeki kartı çıkardım.

“Çok acil ve önemli olmasa gerçekten bu mükemmel geceyi kaçırmazdım. Telefonunu almamam aptallıktı. Bir hafta sonra yanındayım. Çok özür dilerim. Turan Sarıca.” diye yazıyordu. Kendi el yazısıyla yazmaya zahmet bile etmemişti. Çiçek siparişini internette vermişti ve sipariş notu bölümüne özensiz ve deşersiz birkaç cümle yazmış olduğunu tahmin etmek hiç de zor değildi. Belki asistanına veya bir arkadaşına yazdırmış olma olasılığı bile vardı.

Göğsümün sıkıştığını ve nefes alamamanın canımı yaktığını hissetmeye başlamıştım. Elimdeki çiçeklere baktığımda, sanki elimde bir buket harika kırmızı gül değil de bir poşet iğrenç kokulu çöp varmış gibi hissetmiştim. Neredeyse kusmak üzereydim ve nefes almam gerekiyordu. Balkona koştum ve bir an olsun düşünmeden elimdeki kırmızı gül buketini tüm gücümle fırlatıp attım aşağıya. Hayatımda hiç bu kadar küçülmüş hissetmemiştim kendimi. Bu kadar büyük bir hayal kırıklığının içinde boğulmamıştım. Derin derin nefesler alıyordum fakat içimdeki mide bulantısı bir türlü geçmiyordu. Kendime çok ama çok kızgındım. Bu denli aptal olduğum için, bu kadar zayıf olduğum için kendime gerçekten çok ama çok kızgındım. Bu kadar hazırlık, bu kadar özenin karşılığında bana sunulan bu hakareti asla kabul edemezdim.

Söyleyecek o kadar çok laf vardı ki karşımda olsa onu to-

katlayacağım dan da emindim. Her ne olursa olsun, gerçekten de karakteri düzgün bir insana yakışmayan bir hareketi. İçimde ona karşı olan her bir damla hissin yoğunlaştığı tek bir duygu vardı ve onun adı tek kelimeyle nefretti. Aşk, Kadir'in söylediği gibi sadece bir balondur. Patlaması tek bir darbeye bağlıydı. Sonrasında paramparça olan bir kalbin dışında elinde hiç ama hiçbir şey kalmıyordu. Turan Sarıca ve hissettirdiği her ne varsa bir balondur ve gönderdiği bu gül buketiyle patlamıştı. Geriye duygularımın saçıldığı param parça olmuş bir kalp kalmıştı. Bir hafta sonrasında gelmeyeceğinden ve karşıma çıkmayacağından da emindim. Bence bakire olduğumu öğrendiği için korktuğunu ve istediğini elde edemeyeceğini düşünmüştü. O yakışıklı, çekici ve büyüleyici korkağın tekiydi ve benim korkaklarla işim olmazdı. Turan Sarıca'nın yüzünü bir daha görmek dahi istemiyordum.

Balkondan içeri girdim ve mutfaktaki dolaptan koca bir çöp poşeti alarak hazırladığım ne varsa her birini tek tek o çöp poşetinin içine doldurdum. Salonun belirli köşelerine yerleştirdiğim mumları dikkatlice söndürdüm ve onları da çöp poşetine attım. Bunların hiçbirini gerçekten hak etmeyen biri için hazırlamış olduğumu düşündükçe deliye dönüyordum. Her şeyi topladığımdan emin olduktan sonra anahtarı elime aldım ve huzla evden çıkıp merdivenlerden indim. Apartmandan çıktım, hemen kenarda duran ve neredeyse sabaha karşı gelecek olan çöp arabasının boşaltacağı çöp kutusuna attım. İşte bu kadardı.

Gece saat üçü gösteriyordu ve elimde özel bir gün için yillarca bekleyen, o kıyamadığım kırmızı şarabım vardı. Şişenin dibinde sanırım sadece bir veya iki kadehlik bir şey kalmış ve ben neredeyse gözlerimi açamıyordum. Evimi, ailemi ve arkadaşlarımı özlemiştim. Burada kalmak için hiçbir nedenim yoktu. Tüm nedenlerim bitmişti ve bir neden olmasına da gerek yoktu. Burası için artık eskisi gibi bir umudum kalmamıştı. Geri dönmek için de artık gereken her şeyi yaşamıştım.

Okulum bitmişti; umutlarım, kalbim ve gururum kırılmıştı. Oturduğum koltuktan kalktım ve kadehimi masanın üzerine bıraktım. Ayakta durmakta zorlanıyordum fakat yine de çıplak ayaklarımla yönümü buldum ve yatak odama gittim. Üzerimdeki kırmızı elbiseyi giyerken kurduğum hayalleri elbiseyle beraber tekrar üzerinden çıkardım ve öylece kendimi yatağın üzerine bıraktım. Yatağın üzerinde kıvrılırken, göz yaşlarımla akması için özgür bıraktım. Tüm acımı gözyaşlarımla içimden atmak istedim çünkü nefes almama engel oluyorlardı. Kalbim acıyordu. Aptallığım yüzünden düştüğüm bu küçük düşürücü durum yüzünden resmen kalbim acıyordu. Gözlerimi kapattım ve uykunun beni teslim almasına izin verdim. Yeni güne yeni bir umutla uyarlamak için karanlıkta kalmanın faydası vardı.

Hâlâ onu düşünüyor ve aklımın bir köşesinde onun için üzüldüğüm için kendimden nefret ediyordum. Neredeyse bir hafta dolmuştu ve ondan hiçbir haber yoktu. O gece evime gelen özür gülleri ve not haricinde ondan haber almamıştım. Almayı da umut etmiyordum. Çok sıkı bir oyuncu olduğu için bir ödülü gerçekten hak ediyordu. Hatta yılın korkak oyuncusu ödülü verilecek olsa, ondan başka kimsenin aday olmayacağından emindim.

Bugün pazardı ve bir karar vermem gerekiyordu. Burada kalmak için bir nedenim yoktu ve artık buranın bana mutluluk vermediğinin acı da olsa farkına varmışım. Gözlerim açık bir şekilde yatağımda uzanıyordum ve bir haftadır sürekli yaptığım tek şey olduğu için bundan da sıkılmışım. Üzerimde geceliğim vardı ve yatağımın kenarında duran sabahlığıma üzerine giydim. Mutfaktaki kahve makinesinin yanına gittim ve kendime gelmek için ihtiyacım olan kafeini almaya gittim

verdim. Kahvenin o mükemmel kokusu tüm mutfağımı doldururken gözlerimi kapadım. Turan'ın elinde kahvesiyle beni salonumda izlediği an geldi aklıma ve gözlerimi huzla açtım. Kahveyi kupaya doldurdum ve yavaşça balkonuma çıktım. Güneş kızılığıyla gökyüzünü aydınlatmaya başlamıştı ve açık hava kendime gelmemi sağlıyordu. Bir karar vermem gerekiyordu, burada kalmak veya burayı terk etmek için. Burada kaldığım süre içinde yalnız kalacak ve baş etmesi her gün daha da zorlaşacak duygularıyla savaşmak istemiyordum. Elimdeki kahverenden bir yudum alıp gözlerimi kapattım ve uyanmaya başlayan şehrin sesini dinledim. O an telefonum çaldı ve huzla koşturup aldım. Arayan Cenk'ti ve bu saatte araması için gerçekten çok ama çok önemli bir neden olması gerekiyordu çünkü genelde onun yatma saati hemen hemen bu saattedir. Bizlerin günü bittiğinde o daha yeni kalkmış ve kendi gününü yaşıyor oluyordu. İçime dolan bir panikle huzla telefonu açtım.

"Sakın bana kötü bir haber vereyim deme." diyerek cevapladım. Gerçekten kötü ve acı bir habere dayanacak gücüm yoktu.

"Sakin şirine, şu anda uyanık olmamdan daha kötü bir durum yok." dediği anda rahatlatıcı bir nefes verdim. Ardından kaşlarını çatarak;

"Peki, seni bu saatte uyanmaya zorlayan şeyin nedeni nedir? Sarının sesimi özlemen değil." diye sorduşumda neredeyse bağınıyordu.

"İkizin olacak o buz kütesi." dediğinde kahkaha attım. Kadir, Allah bilir yine ona ne yapması için emir yağdırmış ve tehditleriyle bunu kabul ettirmişti. Duymak için sabırsızlanıyordum.

"Söylediğini yapıyor olduğun için eli baya güçlü demek ki?" diye söylendim.

“Onu tartışmamıza gerek bile yok. Kendisinin lakabı demir yumruk.” dediğinde resmen kahkaha attım. Temiz hava ve Cenk ile konuşmak neşemi getirmişti ve mutlu olmuştum. Beni içine çeken bu kara bulutların küçücük bir yanından dahi olsa güneş her şeye rağmen ben buradayım dercesine bana göz kırpyordu.

“Tamam, senden ne yapmanı istedi?” diye sorduğumda ise Cenk birkaç dakika sessiz kaldı ve sonra:

“İtalya’ya gelip senin iyiyim derken gerçekten iyi olup olmadığını kendi gözlerimle görmemi söyledi. Her ne kadar iyi olduğunu söyleyen de mutlu olmadığını düşünüyor.” dedi ve güldü. O benim ikizimdi ve eminim mutsuzluğumu o taş kalbine rağmen hissediyordu.

“Gerek yok, gerçekten iyiyim. Fazla büyütüyor, konuşmalarımız sadece yorgun olduğum zamanlara denk geldi.” dediğinde Cenk kahkaha atıyordu.

“Çok geç şirine.” dedi ve ben bir an duraksadım. Ardından, “Sen neredesin?” diye sordum ve Cenk daha çok kahkaha atmaya başladı.

“Bu kadar uzun yokuşu olan bir ev bulmamalıydın. Hem bu ev ne kadar eski. Mert amcanın senin güvenliğin için önünde koruma askerleri olan bir şato kiralayacağını falan düşünüyordum.” dedi.

“Gerçekten büyük bir hayal kırıklığı yaşadım.” dediğinde, hızla balkonumun kenarlıklarından aşağıya sarktım, gerçekten buradaydı. Binanın önünde ve kulağına dayadığı telefon tutarak bana gülümsüyordu. Güçlü bir çığlık attı.

“Rüyada falan muyum?” diye bağırdım ve Cenk, “Gerçekten şirine, kulak ameliyatının parasını senden alacağım. Senin duymuyorum.” dedi ve kahkaha atarak yanına gitmek için koşturmaya başladım.

Turan Sarıca

Gece çok geç saatte inmiştim uçaktan. İtalya'da sık ve huzurlu bir evim vardı. Burada yaşamaktan mutlu olunurdu çok sık gelmesem de yılda birkaç kere gelir ve birkaç hafta kalırdım. Milano rüyalar şehri gibidir. Her sokağında ayrı bir tarih, ayrı bir büyü seni içine çekerdi. Burada olmaktan ve vakit geçirmekten gerçekten çok zevk alıyordum fakat bu şehirde artık beni iyi hissettiren başka bir güzellik daha vardı. Tüm Milano'nun büyüsunü gölgede bırakan bir güzellik.

Güneş yeni yeni doğmaya başlamıştı. Lise yıllarımdan bu yana güneş doğarken uyanmak alışkanlığım olmuştu. Küçük bir kahvaltı yaptım ve burada kullandığım gündelik motoruma bindim. Beni bekleyen kızgın, kırgın ve nefes kesici bir güzellik vardı. O akşam verdiğim sözde duramadığım için sıkı bir cezayı gerçekten hak ediyordum fakat takım arkadaşlarımdan biri antrenman esnasında rahatsızlanmıştı. Ciddi rahatsızlığı olan bir arkadaşımı ve yılın çoğu zamanını hastanede geçiriyordu. Doktorlar hayatta kalması için ellerinden geleni yapıyorlardı ama sanki ölmek istiyormuş gibi pes etmişti. Her ne kadar yaptığım yanlış olsa da bir zamanlar benim için neredeyse canını feda eden arkadaşımın ölümünü bekledikleri o zamanda onun yanında olmam gerekiyordu. Güzelliğin de bunu anlayacağını umuyordum. Elimde onun odasından aldığım şalı vardı ve telefon numarasını almadığım için her gün kendime küfretmişim.

Şimdi ise motorumun üzerindeydim ve binanın hemen karşısında durmuş, onu izliyordum. Güneş, ışıklarını tam terasa yöneltmişti ve bakışlarım dairesinin küçük terasına doğru bakmak için yukarı doğru yöneldiğinde gördüğüm

güzellik karşısında neredeyse nefesim kesilmişti. Güneş kızıl ışıklarını tam üzerine isabet ettirmişti. Öyle güzel görünüyordu ki saatlerce burada hiç gözümü ayırmadan onu izleyebirdim. Sarı saçları, açık teni ve o derin parlak mavi gözleri, tabii bir de o büyüleyici gülüşü. O kadar büyük bir tehlikenin içinden çekip almış olmama rağmen kollarım arasındaki o masum gülüşünü günlerdir bir an olsun aklımdan çıkaramamış, o teninin kokusunu, dudaklarının tadını zihnimden bir an olsun uzaklaştıramamıştım. Her geçen gün beni içine çeken ve hapseden bir büyü gibiydi.

Bu saatte terasından doğan güneşi izliyor oluşuna şaşırmış olsam da şu anda onu izlemekten kendimi alamıyordum. Bir an gözden kayboldu ve tekrar onu gördüğümde elinde bir telefon vardı. Bu saatte onu arayan birinin olması içimde anlam veremediğim bir kuzgunluğun yükselmesine neden oldu. Sokağın başından binaya doğru, biraz da yüksek sesle telefonda konuşarak yaklaşan genç bir çocuk dikkatimi çekti. Bakışlarım onu takip ederken en fazla yirmili yaşlarda olduğunu fark ettim. Ona rağmen fazla gelişmiş ve olgun bir bedene sahipti. Uzun boylu ve kumraldı. Telefondaki esprili ses tonundan eğlenceli bir tip olduğunu da anlayabiliyordum. Birkaç adım daha attıktan sonra karşısında durduğum binanın hemen dibinde durdu ve elindeki telefonu hiç kulağından ayırmadan yukarıya doğru baktı. Ben de aynı yöne baktığımda ise içime yüklenen öfkenin boyutu katlandı.

Hayran kaldığım güzellik, terasın duvarından sanki aşağıya atlayacakmış gibi tutunuyordu. Sevinci o kadar büyüktü ki bu çocuğa olan sevgisini görememek aptallık olurdu. Zaten sadece birkaç dakikanın sonunda binanın giriş kapısından üzerine bir şey alma fırsatı bulamadan koşutarak çıkmış ve çocuğa büyük bir özlemle sarılmıştı. Sadece bir hafta beklemesini istemiştim ve sadece bir hafta ona ulaşamamıştım. Önemli bir gerekçem vardı ve hayatımda ilk defa beni ardında bekleyeceğine inandığım biriyle karşılaşbğımı düşünmüştüm. O

gün aramızda yaşanan her ne ise gerçek olduğuna inanmış-
tım fakat koca bir yalan olduğunu görmek öfkemi daha da
arttırmıştı. Sadece bir haftada bu denli âşık olabilmiş miydi
yoksa bu çocuk zaten hayatındayken benim dudaklarıma mı
yapışmıştı? Gerçekten rolünü iyi oynayan sıkı bir aktörle kar-
şı karşıyaydım. Ben bu düşüncelerle öfkeden delirirken genç
çocuğun konuşmalarını duydum.

“Şirine, senin yüzünden katil falan olmak istemiyorum.
Giy hemen şunu!” diye sitemli bir sesle azarlarcasına söylendi
ve o da durumu onayladı. Böyle bir güzelliğin yalnız olabile-
ceğini düşünmek aptallıktı fakat bu güzelliğin arkasına sak-
lanmış oyunculuğu görmezden gelemezdik artık. Onun saf,
temiz ve masum bir kalbe sahip olduğuna inanmıştım. Bileği-
me bağlamış olduğum fularına bakıp gülümsedim ve, “Bana
kalan da sen oldun.” dedikten sonra motorumu çalıştırdım ve
yalnuzluğuma doğu sürmeye başladım.

Kadınlar yalancıydı, sadakatsiz, duygusuz, değersiz ve
önemsizdi. Sevmeyi hak eden gerçek kadınlar geçmişte var-
dı ama bu çağa genleri sadece güzelliklerini getirmişti. Onun
için bir daha aşkın ve sevginin kalbimi eline geçirmesine asla
ve asla izin vermeyecektim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

4 yıl sonra...

Hayalini kurduğumuz her ne varsa her zaman planladığımız yol üzerinden gerçekleştiremezdik. Bazen rota değiştirmek zorunda kalır ve farklı yollar denerdik. Ben de öyle yapmıştım. İtalya'da hayallerimin peşinden koşma girişimim son bulmuş ve ülkeme geri dönmüştüm. Tabii ki bunun ana nedenlerinden biri Turan Sanca'ydı. Cenk geldiğinde ona bşımdan geçenleri anlatmıştım. Her zamanki alaycılığıyla;

"Şirine, yalnız bırakılmaya gelmiyorsun." demiş ve devam etmişti: "Geri dönme seçeneklerini değerlendirmelisin, burada üzölmeye başlamışsın. Hayallerin için orada da çabalayabilirsin, üstelik destekçin de çok fazla."

Cesaretlendirmişti beni. Tabii ki Cenk, hayatımın Turan Sanca kısmını bilmiyordu. Onunla yaşadığımın bir adı olacaksa bu kesinlikle bir aşağılamaydı. Birine öylece veya yakın bir dostuma anlatabilmem söz konusu değildi bunu. Kimenin bunu bilmesini istemiyordum. Cenk geri döndükten sonra bir hafta Turan Sanca'nın umutsuzca geri dönmesini bekledim. Bu durumun geçerli nedenleri olduğuna beni ikna etmesini, her şeyin bir yanlış anlamadan ibaret olduğunu söylemesini hayal ettim. Aramasını ya da bir haber göndermesini bekledim fakat ondan hiçbir ses çıkmadı. Aksini beklemek ise

aptallıktı. Zaten aptallık olduğunu adını internette arattığımda anlamış oldum. Motor yarışlarında takımı efsanelere imza atmıştı. Birincilik kürsüsünde takımın kaptanı olduğu için o bulunuyordu ve patlattığı şampanyanın verdiği mutlulukla kahkahalar atıyordu. Aklında olmadığı aşıkardı. Aptaldım çünkü bakire olduğum için sorumluluk altına gireceğini düşünen korkak bir adama değer vermiştim. Klas duruşunun ardında bir zavallı vardı ve dilediği kadar zafer kazanabilirdi fakat benimle girdiği savaşın zaferi benimdi.

Tek kelime etmeden kaçıp giden ve geri dönme tenezzülünde bile bulunmayan bencil bir adam için gerçekten zaman harcamayacaktım. Onun için tüm yaşadıklarımın sona hayallerime giden yollara veda edip tek bir gecede toplandım ve İstanbul'a ailemin yanına dönmüştüm. En azından ailem bu durumdan gerçekten mutlu olan tek taraftı ve bu da benim mutlu ediyordu.

Azimli ve yorucu bir sürecin ardından İstanbul'un nezih semtlerinden birinde küçük ama güzel bir kafe açmış, Masal ile tanışmış, işimi ilerletmişim. Hayallerim kusmen de olsa istediğim sonuca ulaşmıştı. Masal, Ankara'dan buraya okumaya gelmişti, başından birçok bela geçmiş, mutsuz bir anneyle tek başına savaşmış, sonunda kalbi olmayan Kadir Ertürk'e toslamıştı. Birbirlerini önceleri çok üzseler de şimdi evliler ve hayatımıza dâhil olması için bir bebek bekliyorlardı. Her ne kadar Kadir'i çoğu zaman bir güzel dövmek istesem de Masal'ın onun için kıymetli olduğunu fark etmiş, aralarındaki probleme dâhil olmamayı seçmiştim. Sonuçta onlar bir yola kol kola ve zoraki olarak girmiş olsalar bile birbirlerine olan aşklarının görülmemesi imkânsızdı. Fakat Masal sevgisiz, ilgisiz, onun yokluğunu bile günler sonra fark eden bir anneyle büyümüştü. Bağlanma kaygıları, sevgi kavramları oluşmamıştı. Hayatının hiçbir evresinde sevgi aşk, bağlılık beklemiyordu çünkü bu duyguların nasıl hissettirdiğini bilmiyordu. Kadir ise tam bir aptal gibi davranıyordu. Sevgi dolu bir ailede olmasına rağmen

men duygusal olarak hep çıkmazdaydı. Masal'ın tecrübesizliği Kadir'in bencilliğiyle karşılaşınca, hâliyle birbirlerini yıpratmaya başlamışlardı. Tek umudum bir an önce bu durumu aşmalydı. Sonuç olarak hayat devam ediyordu. Kaldığı yerden olmasa bile yaşamaya değer bir yerden hem de tüm hızıyla...

İtalya'dan sonra hayatım güzel anlamda ilerlemişti ve mutfağımdan yayınlan kurabiye kokusunu içime çektim ve elim aldığım kahveyle ferah ferah beni bekleyen bahçeme çıktım. Burası tam da hayal ettiğim gibi olmuştu. Kendime ait bir dünyanın içinde mutlu bir şekilde yaşamaya başlamıştım ve hayatım sıradan olmasına rağmen keyifliydi. Her daim kendimi eksik hissetsem de tamamlanmak için gereken şeyin asla olmayacağını bildiğimden fazlasıyla çaba sarf etmiyordum.

Masal birazdan burada olurdu, bugünkü dersi erken bitiyordu. O etrafımda olduğu sürece bu işte yalnız olmadığımı hissediyordum. Mükemmel bir dost ve çalışandı. Onunla patron-eleman ilişkimiz hiçbir zaman olmamıştı ve o da bu durumu çıkarları için hiçbir zaman kullanmamıştı. Düşüncelerim beni güldürürken telefonum titriyordu masanın üzerinde. Kimin aradığına baktığımda ekranda "Yakışıklı Babam" yazıyordu. Evet, haddinden fazla yakışıklı bir babam vardı ve annemin her anlamda şanslı kadınlardan biri olduğunu ergenlik döneminden beri düşünüyordum.

"Benim yakışıklı babam!" diyerek telefonu cevapladım. Babam bu güzel iltifatıma karşılık;

"Kafen için kuruş çıkmaz artık şirine. Sana verdiğim bütçeyi planlı harca demiştim. Kalan eksiklerini kazandıkça alırsın." dediğinde kahkaha atma isteğiyle dolup taşmışım. Gerçekten asla kandırılamaz bir babam vardı. Ona ne zaman şirinelik yapsam ardından bir borç isteme durumum vardı, bilirdi. Gerçi bu kafeyi açarken ciddi ciddi borçlanmıştım. Neyse ki hepsi aile içi borçlardı ve hiçbir boğazıma yapışmayacaktı. Babamın sitemine karşılık dudaklarımı büzdüm.

“Hayır, bir şey istemiyorum. Bu sefer sadece gerçekten içimden öyle açmak gelmişti.” dediğimde, babam bu söylediğimin gerçeklik payını kendince ölçtüğünü hissettiren sessizlikte birkaç saniye bekledi.

“Güzel,” dedi ve ben daha bir şey söylemeden huzla; “Kendine şık ama gerçekten usturuplu bir kıyafet ayarlıyorsun. Annen rahatsız olduğu için bu gece davette bana eşlik etmen gerekiyor.”

Gözlerim kocaman oldu. Babamın katıldığı davetler işle ilgili düzenlenmiş organizasyonlardı. Yaş olarak benimle aynı olan kimse olmadığı gibi merakımı uyandıracak herhangi bir konu da yoktu aslında. Fazla sıkıcıydı ve gitmeyi tercih etmedim genelde. Onun için babamın anlayış göstermesi umuduydu; “Baba, gerçekten yorgunum. Büyükanne mi taksan koluna senin için daha şık olmaz mı?” diye çözüm üreterek ricada bulundum. Babam sesi biraz sıkıntılıydı.

“Denedim ama davetlerde harcayacak enerjisinin olmadığını söyledi. Uzun kalmayacağımıza söz veriyorum.”

Büyükanne Aylin’i ne kadar özlediğimi düşündüm. Aramızdan ayrılalı çok uzun bir zaman olmadı ama sanki onu görmeyeli bir asır olmuş gibiydi. Büyükanne Azra, babamın annemin gidemediği birçok davette yalnız bırakmadı ama bazen o da kendini yorgun hissedebiliyordu. Fakat büyükanne Aylin ne kadar yorgun olursa olsun babamın her zaman yanında dururdu. Onu önceki senelerde kaybetmiş ve acısını fazlasıyla yaşamıştık.

Tek avuntumuz büyükbabam Yiğit’le birlikte olduğuydu. Yiğit Ertürk, babamın örnek aldığı insandı. Büyükbabamı hiç tanınamış olsam da herkes her detayına kadar onu bize anlatmıştı ve ben de onu tanımış kadar olmuşum. Büyükanne mi deliler gibi severmiş ve işinde, karakterinde ve kalben mükemmel bir insanmış. Hâlâ adı geçtiğinde çoğu kişi, “Fazla erken gitti, birçok şeyi görmek isterdi.” der fakat ölümünü anlattıklarında

her zaman gözlerim dolardı. Sanki nasıl bir tedavi olursa olsun kendisi için bir mucize gerçekleşmeyeceğine inanmış gibiymiş. Kalan tüm zamanını büyükannemle beraber geçirmek istemiş ve bunu da kimse engelleyememişti. Büyükannem kendisine vedasını anlatırken gözlerinin içinde oluşan özlem her zaman kalbimi acıtmıştı ve inceden bir kıskançlık hissetmiştim.

Hayatımın sonuna kadar bu şekilde sevilmenin nasıl bir his olduğunu tadamayacaktım. Deli gibi sevdiğimi iddia ettiği kişi tarafından ne kadar değersiz ve cinsel bir obje olarak görüldüğümü anladığım gün bunu onaylamış ve böyle sevilmenin ne demek olduğunu hiçbir zaman hissedemeyeceğime inanmıştım. Bazen babamların döneminde yaşamak ve o mü-kemmel aşklardan birine yelken açmak isterdim diye düşünüyordum. Acı bir şekilde tebessüm edip zihnime dolan anı-larımı bir kenara bıraktım ve babama odaklanmaya çabaladım.

“Baba, lütfen, gerçekten bitkin vaziyeteyim.” dedim, canı sıkılmış bir ses tonunda konuşuyordu.

“Beni onca erkek avcısı kadının bulunduğu o davete bir başıma göndermeye çalıştığınıza gerçekten inanamıyorum. Siz gerçekten beni gözden çıkarmışsınız.”

Gözlerim yine kocaman oldu. ‘Onca erkek avcısı mı? Bunu annem biliyor mu? Nasıl olur da izin vermişti?’ diye düşünürken babam sanki telefonun diğer ucundan düşüncelerimi okumuştı bile.

“Annen bilmiyor fakat orada fazlasıyla rahat edebilmem için yanımda birinin olması gerekiyor. Birçok kadının markasında olacağımı bilmen gerekiyor. Her birini kovalayamam. Annen çok rahatsız olmasa beni zaten bir başıma göndermezdi. Bu davet benim için önemli.” Babamın cümlesi biter bitmez sordum.

“Tabii ki seni annemin olmadığı koca avcısı kadınlarla dolu davete bir başına göndermeyeceğim. Elbisemin usturup-

lu olup olmadığını tartışabiliriz ama yanına gelecek kadının kovma tarzını tartışmaya kapatıyorum. Saat kaçta hazır olmam gerekiyor?”

Babamın kahkaha attığını duydum. İstedğini elde etmenin verdiği rahatlıkla tabii ki keyfi yerine gelmişti. Bazen ben nasıl gaza getireceğini çok iyi biliyordu, söylemeden edeme yeceğim. Gerçekten işi bilen bir babam vardı. Onun için gayet keyifli bir ses tonunda cevapladı: “19.00’da.”

Saatime baktım ve pek de zamanımın olmadığını anladım. Masal gelir gelmez çıkarsam bir elbise ayarlayabilir ve gece için hazırlanabilirdim.

Kendimi bildim bileli topuklu ayakkabı hastalığım vardı. Uzun süre topuklunun üzerinde olmamın hiçbir sakıncası olmazdı fakat bu gece gerçekten ayağımdan çıkarıp fırlatmasını geliyordu. Şu saatte elimde kahvemle dinleniyor olmam gerekirken, babamın peşine takılmış, bunca sıkıcı insanın içine giriyordum.

Ortam şık masalar ve görkemli ışıklar ile süslenmiş olsa da içerideki insanların bu görselle ilgilenmesi beklenmiyordu. Her biri nasıl büyük bir anlaşmaya adım atarım düşüncesiyle şirketlerinde yarım bıraktıkları işlerini devam ettiriyordu. Yanlarında getirdikleri eşleri vakıflar için nasıl para toplatabilirler onun telaşında olduğundan gözleri kimseyi kaçırmıyordu. Konu topladıkları yardım değildi. Bunu canıgönülden sadece yardım içi yapsalar sempatik gelebilirdi. Cemiyet hayatında vakıf üyesi değilsen veya vakfa bir katkı yoksa oraya ait değilsindir. Onun için kadınların çoğu aslında ne olduğunu, kime gittiğini ve amacını bilmeden tüm çabalarıyla sadece o vakfa para toplamaya çalışırdı.

Masalar arası yapılan içki servisinin hızı gerçekten şaşırtıcı boyuttaydı. Önümden geçen garsonlardan birinin tepsinde sahipsiz olduğu belli olan bir kadehi aldığım esnada babamın yalancı ve uyarıcı bir öksürükle gözlerime bakması sonucu derin nefes aldım. “İyi, tamam içmiyoruz.” dedim. Gerçekten sıkıcı bir iki saat geçecekti ve geleli henüz iki dakika bile olmamıştı. Babam ise bana sinsice sırıttı. “Harikasın prensesim.” dedi ve beni kendine daha çok çekerken yanımıza doğru yürüyen bir çift dikkatini çekti. Arunda gülümsedi ve:

“Kemal Sarıca,” diye seslendi. Adamın gözleri bir anda parladı ve gayet memnun bir şekilde elini babama uzattı. O da, “Mert Ertürk,” dedi ve babamın elini samimiyetle sıkarak gülümsedi. Her ikisinin de eski dost olduğu belli oluyordu hatta hissediliyordu. Kemal Bey gayet özlem dolu bir ses tonu eşliğinde konuşuyordu:

“Çok uzun zaman oldu. Nereledesin?” diye sordu. Babam hep buralardaydı fakat bu adamla görüşme fırsatı olmamıştı sanırım. Babam sevdiği insanlarla böyle konuşurdu, bir samimiyet vardı aralarında.

“Sanırım yurt dışına yerleştiğini düşünmeye başlayacağım.” diye karşılık verdi ve Kemal Bey itici olmayan güzel bir kahkaha attı. Ardından gözleri bana kaydı ve büyülenmiş bir şekilde bakmaya başladı: “Bu güzelliğin Hande olduğunu söyleme sakın?” diye sorduğunda gülümseyerek elini uzattım ve “Evet, Hande Ertürk,” diyerek elini sıktım. Adam elimi sıkarken gözlerine daha büyük bir gülümseme yayıldı.

“Telefonumu sakladığın ve bizi tam iki gün arattığın günün üzerinden bu kadar uzun zaman geçtiğine inanamıyorum.” dediğinde kızarmıştım. Sanırım beni bebekliğime varıncaya kadar tanıyordu. Yanındaki kadın ise yine kendi yaşlarındaydı. Çok güzel ve alımlı bir kadındı fakat aralarındaki benzerlik gözle görülebiliyordu. Adam gülümseyerek bakan gözlerini yanındaki kadına çevirdi.

“Sevil bu kıza bayılırdı. O küçük cadının böylesi bir prensese dönüştüğünü görmeyi dilerdi.” dediğinde, yüzüne yerleşen acı ve hüznün içimi burkmuştu. Yanındaki kadın hüznü gülümseyerek bana baktı ve, “O her zaman bir tane de kızı olmasını dilerdi. Mekânı cennet olsun, onu gerçekten özlüyörüz.” diyerek elini bana uzattı ve, “Suzan Sarıca, Kemal Bey’in bir türlü evlendiremediği kız kardeşiyim.” dediğinde de babam kakhaha atmıştı. Kadın babama baktı.

“Komik ama gerçek.” dediğinde, babam yine sevecen bir şekilde; “Seni hak eden birinin karşına çıkmaması hiçbir zaman çıkmayacağı anlamına gelmiyor, zamanı vardır.” dedi.

Gülümsemeden edememiştım. Umarım biz de dostluklarımızı bu denli mükemmel bir şekilde ilerletirdik diye düşünmeden de edemedim. Suzan Hanım babama; “Melek’i de göreceğimi umut etmişim.” dedi.

“Fazlasıyla ağır bir grip geçiriyor. O da gelmeyi çok istiyordu ama bu gece kızıyla beraber kaldık.” dediğinde anlayışla gülümsediler. Buradaki birçok insana göre fazlasıyla samimi ve doğaldılar.

Etrafıma bakındığımda abartılı giyimleriyle boya kuklası olmuş birçok kadın ve onların yanında onları samimiyetsiz, soğuk tavırlarla ve sır gösteriş olsun diye taşıyan erkekler vardı. Birçoğu baba kız gibi duruyordu ama bazılarının birbirlerine dokunuş tarzlarından onların çift olduklarını anlayabiliyordum. Kızların o adamların yanında para için takıldıkları her hâllerinden belli oluyordu. Peki, ya adamlara ne demeliydi? Babamı geçtim, büyükbabamın yaşlarındaydılar. Gerçi Bora Yılmaz hâlâ efsanevi bir yakışıklılığa sahipti. Tüm genç kızların o yaşta bile aklını başından alabilirdi. Tabii onun da kalbini kapırdığı bir kadın vardı. Benim idollerimden biri olan büyükanne Azra Yılmaz’dı o kişi.

Zaman geçmek bilmiyordu. Babam ve Kemal Bey’in konuşmasını dinlemek ise zevkliydi. En azından ortada gerekiz

yorumlar yapan insanlar yoktu. Yine de içimden eleştire eleştire zamanın hızla geçmesini umut ederek etrafı izliyordum. Şık bir ortamdı, herkes iş hakkında konuşuyordu ve herkesin yüzü gerçekten samimiyetsiz bir şekilde gülüyordu.

Tam da o anda gözlerim kehribar rengi bir çift gözde takılı kaldı. Kalbim öylesine hızlı atmaya başlamıştı ki bunu engellemek adına nefesimi tutmayı denedim. Bedenim o kehribar rengi bal çukuruna bulanırken, kalbimin ritmi daha da hızlanıyordu. Bu adamın burada olma ihtimali yüzde kaçtı bilmiyorum ama buradaydı. Neden buradaydı bilmiyordum ama bedenim bundan fazlasıyla huzursuz oluyordu. Bunca zamanın ardından onu tekrar karşımda görmek kalbimin ritmine hiç ama hiç iyi gelmemişti. Onu aklıma getirmemeye çalıştığım tam dört yıl geçmişti. Sancılı süreçte onu internetten takip etmiştim fakat son iki yıldır hiçbir yerde yoktu. Hiçbir yeni haber olmadığı gibi yeni hayatını bilen de yoktu. İki yıl önce her ne olduysa tamamen kaybolmuştu. Her ne olduysa ortaya çıkmaya karar vermiş olmalıydı ve neden bize doğru yürüdüğünü anlayamıyordum.

Pahalı bir tasarım olan takım elbisesinin içerisinde kısa dalgalı saçları ve vücudunu nefes kesici yapan kasları eşliğinde neredeyse baş döndürücüydü. Saçları uzamış ve yüzüne karanlık çökmüştü. Onu uzun zamandır görmemişim ama yüzündeki bu değişimi anlamak için çok ama çok dikkatli olman gerekmiyordu. Buradaki tüm kadınların dikkatini çektiği, her kadının büyülenmiş gibi bakmasından belli oluyordu ki yaklaşıpça kalbimin deli gibi atması da arthiyordu. Yanımıza geldiğinde Suzan Hanım gülümsedi ona.

“Sana bu kadar yakışıklı olup kızların aklını başından almaman gerektiğini söylediğimi hatırlıyorum.” dediğinde kendisine sarılan Turan Sarıca:

“Kimse aklıyla bir derdim yok, aklınları başlarında tutmayı öğrensiner.” diyerek karşılık verdi. Yanağından öptü

ve ben her ikisi arasında şaşkınlıkla bakışımı devam ettirdim. Suzan Hanım gözlerime sabitlediği o muhteşem gözleri eşliğinde;

“Bu da benim prens yeğenim Turan.” diye tanıttı onu ve bana doğru eğilerek ve, “Tek farkı, at yerine motora biniyor olması.” dedi.

Bir an onun motora binmiş hâlini gözlerimin önünde canlandırdım. Siyah kot pantolonu, siyah ceketi ve kaskı... Bir an kalbim küt küt diye çarpı ve yüreğim bu sahneye dayanamayacağını belli ederken derin derin nefes aldım. Durumu belli etmemeye çabalamak gerçekten zordu ama yine de ondan etkilenmediğimi belli etmemeyi başarıyordum. Bunu ne kadar devam ettirebileceğimi bilmesem de gittiği yere kadar hakkını vermem gerekiyordu. Bu konuşmalar geçerken benimle bir kez bile göz göze gelmeyen Turan Sarıca, sanki beni hiç tanımıyormuş gibi soğuk bakışlar attı ve buz gibi bir elki bırakarak elini uzattı.

“Turan Sarıca,” diyerek kendini tanıttığında içimde patlamak üzere olan öfkemi dizginlemekte gerçekten çok zorlandığımı fark ettim. Nasıl oluyor da sanki beni hayatında ilk defa görmüşçesine bakabiliyordu? Nasıl oluyor da onca yılın ardından onunla bir kere daha karşılaşmak zorunda kalıyordum? Fakat ben Melek Ertürk’ün kızıyordım, her zaman kendimi kontrol etmesini başarır ve altına asla kalmazdım. Elimi ona az onun kadar soğuk bir şekilde umursamazca uzattım.

“Hande Ertürk,” diyerek de kendimi tanıttım. Elimi eliyle karşıladığında bedenimdeki her hücrenin bir anda titrediğini hissettim. Sadece bir el sıkma diye kendime tekrar etsem de bedenim çoktan yanmaya başlamıştı. Bakışları gözlerimden ayrılmıyordu. Bakışlarında ne vardı çözemi-yordum fakat en çok hissettiğim şey öfkeydi. Kendisi hatalı olduğu için mahcup olması gerekirken, öfkeli olması tamamen haksızlıktı ve ben onun durumunda olmayacaktım. Hayatıma gelmiş ve

ona verdiğim şanssı değeriendirilememişti. Kalanı benim değil, onun problemiydi. El sıkışmaya son verdiğimizde, bir dans müziğı çalmaya başlamıştı ve Suzan Hanım, Kemal Bey'e gülümseyerek bakıyordu.

"Ayaklarım beni zorlamasa asla hayır demem, biliyorsun." dedi. Kemal Bey ise zaferle gülümsedi.

"Kesinlikle. Ayaklarına teşekkürlerimi iletmek için sana yeni otelimizde bir yıl ücretsiz spa hediye ediyorum." diyerek karşılık verdi. Babam da dâhil olmak üzere herkes kahkaha atarken, biz ikimiz de bu esprilerden etkilenmiyorduk. Bakışlarımızla birbirimize bir savaş açmış durumdaydık ve her an sen bunu nasıl yaparsın diye bir konuşmaya girerek herkesi şok etmemek için kendimizi zor tutuyormuş gibiydik. Suzan Hanım sitemli bir gülüşün ardından benimle göz göze geldi.

"Fakat gençler fazlasıyla enerjik gibi duruyorlar." Hemen yanında duran Turan Sarıca'ya baktı ve, "Turancığım, bu güzel küçük hanımı dansa kaldırman gerektiğini birinden duymam gerekiyor sanırım." diye imalı bir şekilde konuştuğunda, bizim gözlerimiz tekrar birleşti. Bakışlarındaki kibir ve alay başımın dertte olduğunu hissetmeme neden oluyordu. Çok uzun zaman olmuştu ve ona bu kadar öfkeli olduğum sürece iyi bir fikir değildi bu dans işi. Kısa bir bakışın ardından elini bana uzattığında, gözlerim o kehribar rengi bal çukurunda yanmaya başladı. Lanet olsun, bu şekilde hissetmem gerekiyordu. Bedenim gerçekten bana ihanet ediyordu. Bunu yapmasından nefret ediyordum ve onunla dans falan edemezdim. Bu büyüğü kaldırmaya gücümün yetmeyeceğini hissediyordum. Onun için, "İlk dansımı babama söz verdim." diyerek reddetmek istedim. Hem babamın beni zaten bırakmayacağını umuyordum hem de kesinlikle o ellerin bedenime tekrar dolanmasına izin falan veremezdim. O ateşin beni tekrar sarması demek, kalbimin uykudan uyanması anlamına geliyordu fakat hemen yanımdaki babam gayet rahatı.

Babam, "Ben sıramı daha genç ve sana ayak uydurabilecek birine devredebilirim şirine." diyerek beni anında satışında gözlerimi devirmek istedim. Bunu bana babam yapmazdı, değil mi? Zaten bunu belli eder bir şekilde babam kocaman olan gözlerimle sert sert baktım. Turan ise daha fazla itiraz etmeme izin vermeden elimi ellerinin arasına alıp bende nefesimi kesmişti.

"Endişelenmeyin, dans etmesini bilirim." dedi ve ben bir anda pistin ortasına getirdi. Elini belime yerleştirirken diğerlerime dolan o tanıdık kokuyla yutkundum. Bu kokuyu birçok erkekte tesadüfen de olsa görmüştüm ama hiçbirini bu kadar net hatırlamıyordu, korku ve güveni aynı anda canlandırmıyordu içimde. Bu adam ne zaman birkaç santim yakınuma yaklaşırsa hatta gözleri gözlerimle birleştiği anda kalbimin deli gibi atması normal değildi. Hele bana yaşattığı hayal kırıklığının ardından benim bu şekilde hissediyor oluşum gerçekten utanç vericiydi. Bedenim kontrolüm dışı aler alırken beni kendine daha çok yaklaşırdı Turan Sarıcı, "Gel bakalım bayan şımarık." diye söylendi ve gözlerim o derin bakışlarından bir saniye bile ayrılmadı. Onu tanıdığım hiçbir an şımarıklık yapmamıştım ama o şu anda ukalalığın kitabını yazıyordu. İçimde büyüyen nefrete tahammül sınıırım kalmıyordu gibi hissediyordum. İçimde bir yerlerde ayağa kalkan şeytani kız bu kadar yeter diyordu artık.

"Son derece ukala ve sadakatsiz olan siz mi bunu söylüyorsunuz?" diye karşılık verdim. Kesinlikle sadakatsizdi ve ukalaydı. Zamanında o kadar derin derin baktığı bir kızı etkikten sonra, onca yıl kaybol, sonra hiçbir şey olmamış gibi davranabilecek kadar umursamaz ol; ukala ve kendini beğenmişti. Tepkime karşılık tek kaşını kaldıran Turan, gözlerini alaycı bir bakış attı.

"Ukala ve sadakatsiz?" diyerek söylediğimi tekrar edip bedenimi bedenine yapıştırdı. Sert göğsüne değen bedenimin

her yanı alev alırken, nefes almak için kendimi zorladım. O ise neredeyse çelikten yapılmış gibi hiçbir hissini belli etmiyordu. Bakışları neredeyse içimi görüyor gibi hissettiriyordu.

“Karakterimdeki bazı durumlar için ukalalığın kabul edilebilirim fakat sadakatsizlik doğamda yoktur güzellik.”

Kalbimin teklediğini hissettim. Güzellik daha önce de kullandığı bir hitaptı ve her şeyi unutmuş olmasına rağmen bu hitabı unutmamış olması garipti. Galiba ilgilendiği her kadın için kullanıyordu bunu. Ben bunları düşünürken Turan daha da çok yaklaştı, dudakları kulağımın üzerinde durdu ve kısık, etkileyici hatta baştan çıkarcı bir ses tonuyla tüm bedenimi ürpertti.

“Karşılaştığım sadakatsizliğin aksine üstelik.” dediğinde, başımı kaldırıp gözlerine baktım. Öfke ve hüznün karışımı bir kurnalık yüklendi içime. Ne yaşadığını çözmek için çabalamak istemedim çünkü beni ilgilendirmiyordu artık. Kiminle ne yaşadığı beni gerçekten ilgilendirmiyordu. Kimi sevdiği, kimin sadakatsizliğinde kaybolduğunu düşünmek istemiyordum. O benden bir şans istemişti ve ona o şansını verdiğim an kaçmayı tercih etmişti. Seçimlerinin verdiği hayal kırıklığında ezilmenin ne demek olduğunu iyi bilirdim ve ona acımıyordum. İçimden yükselen öfkemin gözlerimde belirmesini dileddim. Öfkemi hissetmesini ve ona karşı olan hislerimi fark etmesini istedim. Tekrar konuşmaya başlamadan önce biraz sessiz kaldım.

“Yaşatmış olduğun hayal kırıklığının karşılığında muhtemel bir sonuç.” dedim. Bakışlarındaki şaşkınlığı görebiliyordum. Bedeninde yükselen öfke belimi kavrayan elinin sıklığından, bedenindeki kasların gerilmesinden hissediliyordu. Evet, eğer bir savaş varsa kazanan bendim. Tek kelime etmedi ve müzik bittiğinde sadece öylece durup kollarından çıkmamı engellerken, bedenim biraz titremeye başladı. Gözlerimin içine bakmaya devam ederken;

“Benden korkuyor musun?” diye sordu. Sesi kısık, güçlü ve de garip bir okşayıcı tınıya sahipti ve cidden kalbim için tehlikeliydi. Kesinlikle ondan korkmuyordum çünkü onda korku hissetmemi sağlayacak hiçbir his yoktu. Hissettiğim korkudan daha fazlasıydı. Onu istiyordum. O zaman da istemiştim ve tüm bedenimin alevlenmesini sağlamıştı. Şimdi yine onu istiyordum. Lanet olsun, bana yaşattığı o aşışılana maye rağmen yine de onu istiyordum fakat bunu bilmesine gerek yoktu.

“Senden hoşlanmıyorum.” diye söyleyiverdim ne hissettiğini umursamadan çünkü gerçekten umurumda olmamalıydı. O gece ve ondan sonraki çok uzun geceler boyunca yaşadığım hayal kırıklığının altında fazlasıyla ezilmiştim. Turan bana öyle bir bakıyordu ki sanki sen onu benim külahuma anlat dercesine hissettiriyordu. Bunu umursamamaya özen gösteriyordum.

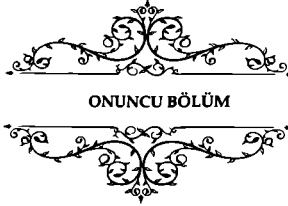
“Hoşlandığın bir anı hatırlıyorum.” dediğinde ise sinirim daha çok arttı. Bunu bilerek yapıyordu. O gece beni beklettiği için hissettiklerimin yarattığı hüznü görebiliyordu. Bu onun hoşuna gidiyordu ve daha fazla bu zevki tatmasına izin vermeyecektim. Bedenimi kollarından zarif bir hareketle kurtarmayı başararak gözlerine sert sert baktım.

“Hayatında hoş duygular tatmamış olan bir adama kalbimi açmanın hayal kırıklığını yaşamış bir kadın olarak, bazen tehlikeli sulardan uzak kalamadığımı kabul ediyorum fakat zarar görmemiş olduğumu hahırlayınca şükretmiyor da değilim.” dedim ve ona gülümsedim. “Kibar dansınız için teşekkür ederim Turan Bey, görüşmemek üzere.” Alaycı bir şekilde ellerimi tımak işareti yaparcasına kaldırdım. “Merhaba deyip dört yıl kaybolacağınızı bildiğim için sanırım bir dört yıl sonra daha konuşabilir durumda olabiliriz.” Gözlerindeki yan keyif alan, yanı oyunbaz durumu görmezden geldim. Bana yaklaştı.

“Flörtlerinizi biraz ağırdan almayı tercih etmeyi deneydiniz belki benim de sıram gelebilirdi Hande Hanım. Bu dört yılda sıram gelmemiş olmalı.” dedi ve beri çok olmuş bir şekilde orada bıraktı, ardına bile bakmadan pisti geçip çıkışa doğru yürüdü. Ne demek istediği hakkında ona soru sormama bile fırsat vermemişti. Ardından sadece bakmıştım ve o an burada tek başıma olmadığımı hissetmiştim. Birçok kişi bana bakmasa da gözlerini benden bir an olsun ayırmayan babamın neredeyse kalp krizi geçirdiğimin farkına varması zaman almamıştı. Kaşları çatık çatıktı ve bakışlarında birçok soru vardı. Bir cevabın olursa iyi olur şirine dercesine bana bakıyordu.

ONUNCU BÖLÜM

İnsanların doğduklarında kendilerine hediye edilen zamanı sadece bir kereliğine geri alma haklarının olması gerekiyordu. O geceye, barda kendimi kaybettiğim o geceye, geri dönmek istiyordum. Hatta o bara hiç gitmemeyi ve Turan Sarıca ile hiç ama hiç karşılaşmamayı diliyordum. Koskoca yaşamım boyunca böyle bir geri dönüşe bir kereliğine dahi olsa hakkım olması gerektiğini düşünüyordum fakat sonuç her geçen gün daha da büyüyen koca bir pişmanlıktı.

Gece, Turan Sarıca'nın dans bitiminde salonu terk etmesiyle sanki sessizliğe bürünmüştü. Kemal Bey, Suzan Hanım ve babam bizim bir geçmişimiz olduğunu ve birbirimize karşı hissettiğimiz nefreti naklen görmüştü. Bu kadar soru soran bakışlarla beni bir başıma bıraktığı için artık ondan iki kat nefret ettiğimi hissediyordum. Gecenin sonuna geldiğimizde babamla etmemiz gereken vedaları bitirmiştik ve arabaya geçip eve gitmek üzere hareket etmiştik. Babam sessizdi ve ne kadar kurgun olduğumu hissettiğinden tek kelime konuşmuyor ve bir şey de sormuyordu fakat aklındaki sorularla kendini yemesini istemediğim için derin bir nefes aldım.

"Onunla dört sene öne İtalya'da tanıştım. Kalbime girmek için bir şans istedi ve bunu istediğinin ertesi günü orladan kayboldu. Onu bir daha görmedim, ta ki bu geceye kadar."

Babamın direksiyonu kavrayan ellerinin neredeyse sıkmaktan bembeyaz olduğunu gördüm. Aklından geçenleri anında tahmin ettim ve ben konuşmadan babam konuştu: "Seni incitecek bir şey yaptı mı?"

"Hayır baba, sadece onu bir gece barda gördüm. Beni rahatsız eden birini engelledi ve bilirsin işte, bir sıcaklık oldu. Ertesi gün kahvaltıya davet etti. Sanki yıllardır onu tanıyor-muşum gibi hissettim fakat o birkaç işi olduğunu söyleyip ortadan tam dört yıl kayboldu yani başlamadan bitti. Sarının o iki günde ona fazlaca değer vermişim."

Biraz olsun rahatlamış görünüyordu. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, "Turan çocukluğundan beri güzel bir ortamda yetişti ve güzel bir mizaca sahip. Karakteri her zaman güzel ve dürüst bir kişiliği vardır. İşim var dediyse bunun doğru olduğuna eminim fakat iki yıl önce annesini kaybetti. Kendisi motor yarışundayken annesi onu izliyordu ve heyecana dayanamayarak kalp krizi geçirdi. Kendisini toparlamasının gerçekten çok ama çok zor olduğunu düşünüyorum."

Bederime yüklenen acının kelimelerle tarifi imkânsızdı. Annesini mi kaybetmişti? Bakışlarındaki karanlığın, yüzündeki mutsuzluğun nedeni bu olmalıydı? Derin bir nefes aldım.

"Buna üzüldüm." diye söylediğim esnada babam:

"Onu seven herkes fazlasıyla üzüldü. Turan o gece motorunu yaktı ve bir daha yarışlara dönmedi. Kendini babasının işine gömdü ve sarının hız tutkusunu iş dünyasında kullanıyor. Otel ve restoran sektöründe rüzgârlar estiriyor ve rüzgârına kapılanlar da fena savruluyor. Resmî avukatlığını şirketim üstlendi ve usulsüz hiçbir durumunun olmaması da ne kadar dürüst olduğunun göstergesi."

Bütün bu duyduklarım midemin kasılmasına neden oldu. Babam ise konuşmaya devam etmekteydi:

"Senin genlerinde ana kraliçe kanı var. Eminim cezasını

çekmeden tekrar hayatına girmesine izin vermeyeceksindir.” dediğinde, gözlerim kocaman oldu.

“Hayatıma tekrar girmek isteyeceğini sanmıyorum çünkü kaçıp giden oydu.”

“Ben de bir zamanlar Amerika’ya kaçmıştım.” dedi kahkaha atarak.

“Sonuç?” diye sordum. Babam ise olanca yakışıklılığıyla gülümsedi.

“Sizin gibi iki tane sıpam oldu, yeterli değil mi?” diye söylendi. Bu bir soru değildi. Bu gerçektir fakat babam ile anemin durumu çok ama çok farklıydı. Benim Turan ile karşılaşma olasılığım bile olmayabilirdi. Annem ile babamın bir geçmişi vardı.

Her günü neredeyse düşünceler içinde boğuşarak geçen bir haftanın sonunda artık Turan Sarıca’yı düşürmeme karar aldım. Tamam, çok ağır bir kaybı olabilirdi fakat bu iki yıl önceydi. Benim hayatıma girmesi ile kaçmasının ardından neredeyse dört yıl geçmişti. Onsuz gerçekten güzel bir iş çıkarmıştım ve bu düzenimin altüst olmaması gerekiyordu. Yoluna devam etmeyi ve benden kaçmayı o seçmişti. Bunun için üzülmemiş, yas tutmuş ve her kadın gibi ben de ayağa kalmıştım. Onun kalbine ihtiyacım yoktu.

Bugün sadece yoğun ve sıradan bir gün değildi, daha fazlasıydı. Kafemin devamlılığını sağlamak için işletmeler ayarlamam gerekiyordu. Evet, yemek restoranı olduğu kadar, kuru pasta çeşitlerimin olduğu bir kısım da vardı. Her bir pastam kendim yapıyordum. Her birinin tarifi bana özeldi ve toplantılar, düğün gibi organizasyonlarda tercih edilmek fazlasıyla gelir sağlıyordu. Üstelik bugün yeni bir sunumum vardı. Bu firma en büyüklerindendi. Finansal olarak toparlanmam ve belki biraz daha büyümem için güzel bir adım olacaktı. Büyük bir otelin toplantı rezervasyonu için hazırlanan salonunun

ikramları benim pastanemde özel olarak hazırladıklarından olacaktı. Bu benim herkes tarafından tanınmamı sağlayacaktı.

Bugün yapacağım sunum ise çok önemli bir toplantının ikramı olacaktı. Otel sahibi güzel bir ikram istiyordu ve özel olarak aranmıştım. Sunum mükemmel olmalıydı ve eğer istediğim gibi ilerlerse iş benimdi. Onun için en güzel ikramlık kurabiyelerimi hazırlamıştım. Bugün kafeyi part time çalışan elemanların idare edecekti. Tüm yemekler hazırды ve bu saatten sonrasında çok yoğunluk da olmayacaktı. Kurabiyeleri yerleştirdiğim kutuyu özenle arabama koydum. Çok dikkatli olmalıydım ve hiçbir zarar görmeden otele varmam gerekiyor. Bu sunumu defalarca yapmışım ve her sunumun sonunda önüme koyulan yıllık sözleşmeler buna değdiğini gösteriyordu. Bugün olmaması için bir neden yoktu. Sadece biraz daha büyük bir sunum olacaktı. Direksiyonun başına geçip derin bir nefes aldım ve otele doğru sürdüm. İki saati geçen bir süre içinde otelin yemek alım bölümünden yani mutfak tarafından içeriye alındım ve toplantı organizasyon bölümüne ilerledim.

Toplantı odası oldukça kaliteli döşenmişti ve epey büyüktü. Bu salonda ve bu devasa masada yaklaşık 20 kişi ayrı anda oturabilir ve saatlerce toplantı yapılabilirdi. Bardakları ve diğer kapalı içecekleri, peçeteleri ve ikramlık kurabiyeleri tuzlu tatlı olarak ayrı ayrı yerleştirirken heyecanımın bedenimi sarmasına engel olamadığımı fark ettim. Bunun gibi üç tane daha bağladığım firmam vardı. Bu sunumu ilk defa yapmıyordum ve burada bulunan klas iş adamlarının önünde ilk defa sınava çıkmıyordum. Hadi ama ben Bora Yılmaz ve Çağlar Albayrak'ın önünde sunum yapmış ve bileğimin hakkıyla kazanmıştım. Buradakiler de kim oluyordu diye düşünerek kendimi motive etmeye çabalasam da içimdeki kelekler can suyu almışçasına kanat çırpıyordu. Tamam, herhangi bir tanıtım yapmıyordum. Konuşmayacaktım fakat yediklerini lezzetli bulmazlarsa bu benim için olumsuz olacaktı. Bu heyecanı derin nefes alarak

bastırarak istesem de rahatlamama müsaade etmiyorlardı.

Son dokunuşumu da yaptığım anda gözlerim kapıday. Keni içeri bir asistan girdi. Gözleri yeşildi ve sarı saçlarını ense kısmında zarif bir topuz yapmıştı. Giydiği krem renkli bluz ve siyah kalem etek ile kusursuz görünüyordu. Öyle sürtüğe falan da benzemiyordu. Gerçekten işini tam anlamıyla başarmıyla yaptığı kesindi. Gülümseyen bir ifadeyle, "Hande Hanım, herkes geliyor. Tamam mıyız?" diye sorunca masaya bir göz gezdirdim.

Kendi formüllerimle hazırladığım tüm kurabiyeler buradaydı. Her biri eksiksizdi ve her toplantı katılımcısının biraz sağında duracak şekilde yerleştirilmişti. Çatal, bardak ve otelin logosunun üzerinde bulunduğu peçeteler özenliydi. Su şişesi tam olması gereken yerde duruyordu ve yedek içramları da burada duruyordu. Gülümsedim ve elimdeki bakarak, "Bunu da bırakınca tamam oluyoruz." dedim. Ardından elimdeki son tabağı da düzelttiğim esnada teker teker içeriye girmeye başlayan adamlara bakmamak için özellikle çaba sarf ettim. İçimdeki heyecan tüm bedenimi sarmıştı ki bir an önce bu odanın dışına çıksam iyi olacaktı.

Elimde duran tabağa da uygun bir yer bulduktan sonra masaya bıraktım ve tam doğrulup ileri yürüyeceğim esnada burnuma gelen kokuyla olduğum yerde duraksadım. İçime dolan tanıdık kokunun verdiği hisle gözlerim kontrolümün dışında kapanırken, içimdeki kelebekler daha bir hızlı kanat çırpmaya başladı. Öyle hızlı kanat çırpıyorlardı ki neredeyse nefes almamı engelliyorlardı. Lanet olsun! Hissediyordum. O buradaydı. Lanet olsun! Turan Sarıca buradaydı. Tabii ya Sarıca Blue Otel, başka kimin olabilirdi? Kalbim sanki sınıyal almasıcasına yerinde çağıladı. Orada gözlerim kapalı daha uzun süre kalamayacağımı bildiğim için kaçınılmaz ceherne me gözlerimi açtım. Gördüğüm ilk şey ise karşımda duran o kehnibar rengi bal çukurlarıydı.

Tam da o anda dünya dursun istedim. Tam da şu anda her şey ve herkes dursun istedim. Herkes kaybolsun ve bir tek biz kalalım istedim. Tamam, ondan nefret ediyordum ama bu bakışların ruhumu okşamasını da çok özlemiştim. O kadar kısa sürede kalbime hissettirdiklerine lanet olsam da kalbim onu özlemişti. Hüzün, özlem ve öfkenin hâkim olduğu bakışlarını çekmemekte direniyor gibiydi. Bu gerçekten kalbim için hiç ama hiç iyi olmayacaktı. Buna bir son vermeli ve karşılaşmamaya özen göstermemiz gerekiyordu fakat sanırım kader de bize karşıydı.

Aklıma İtalya'daki o bir anlık yakınlaşmamız geldi, gözlerimi bakışlarından bir saniye olsun ayırmadım. Dört beş adım ilerimde duruyordu ve bakışları bedenimi yakmaya bir saniye bile ara vermiyordu. Birkaç saniye içinde duruşuna bir son verdi ve gözlerini bakışlarından yine saniye ayırmadan bana yaklaştı. Attığı her adımda bayılacak gibi oluyordum. Daha bir kaslı olmuştu sanki? Daha iri bir bedene sahipti. Acı onu daha bir soğuk gösterse de bakışlarındaki o tatlı ama ateşli ifade hâlâ aynıydı. Yanımdan tüm kokusuyla beni boğarcasına geçip hemen arkamdaki koltuğa oturduğunda bir an olsun bayılacağımı sandım. Bedenim girdiği büyüden bir türlü çıkamıyordu. Çıkamam ve kendime gelmem gerekiyordu ama çıkamıyordum. Tüm bu büyüyü bozan ise asistan kızdı.

"Hande Hanım, biz çıkalım." diyerek seslenmesi dalgınlığımı bozdu ve bence de hemen buradan çıkmamız gerekiyordu. Benim bu adamla hiçbir yerde karşılaşmamam gerekiyordu. Hele hazırlıksız hiç yakalanmamam gerekiyordu. Hızla kendime geldim ve, "Tabii tabii," diyerek kapıya doğru yöneldim. Tam kapıdan çıkarken bir anda durmamı sağlayan ise Turan Sarıca'nın sesi oldu. Soğuk ama bir o kadar da keyifli çıkan sesi her ne kadar karşısındakini eritse de, "Bu kurabiye-leri yaparken umarın şeker ile tuzu karıştırmamışsınızdır?" diye sormuştu.

Hayatımda hiçbir zaman tuz ile şekeri birbirine karıştır-
mamıştım. İşimi her zaman layığıyla yapardım. Bu kadar in-
sanın içinde kimse benimle bu şekilde konuşamazdı. Onun
için yavaşça arkamı dönüp onunla göz göze geldiğimde ise
gözlerindeki ışıltı kalbimi tam da ortasından vurmuştu. Bu-
nun ne demek olduğunu anlayamıyor, anlamını çözemiyo-
dum ve uğraşmak da istemiyordum aslında. Kendini haklı
görme çabası anlamsızdı. Bu hikâyede canı yanan bendim
onun için yerini bilmesi gerekiyordu. Gözlerimi o alaycı ba-
kışlarına sabitleyerek net çıkan sesimle, “Zehir ile susam
karıştırdığım olmuş olsa da hayır, şeker ile tuzu hiç karıştır-
madım.” dedikten sonra, hemen köşedeki dosya masasını
üzerinde duran sunum tepsisini elime aldım, yine gözlerin
baktım ve gülümseyerek, “Afiyet olsun Turan Bey.” dedim.

Gözlerindeki alevin o kadar uzaktan bile beni nasıl çek-
tiğini hissedebiliyordum. Tabakta duran kurabiyelerden bi-
tanmesini aldı ve ağzına götürüp ısırdı. Birkaç saniye çiğnedik-
ten sonra yuttu ve bu aşamada gözlerini bir an olsun bende-
ayırmadı. Ardından da, “Umarım zehirlenmem.” dedi ve sin-
sice sırtıttı. “Umarım.” dedim ve dışarı çıktım. Bu işin ban-
dönemeyeceği kesindi ve bu benim umurumda bile değildi ar-
tık. İş yaptığım yeterince firma vardı, maddi sıkıntım yoktu
Onun bana bu kadar yaklaşmasına ise hiç ama hiç ihtiyacım
yoktu. Benden, duygularımdan ve kalbimden uzak durmas-
gerekiyordu. Kesinlikle...

Gün çok stresli bitmişti hatta gün boyu yanıma kimse dah
yaklaşmamıştı. Eve geldiğimde annem ile babamın yemek-
te olduğunu öğrenmişim ve bu benim biraz da olsa rahat-
lamamı sağlamış. Güzel bir duş almıştım ve sert bir kahve
yaparak kendimi pencerenin önündeki koltuğun üzerine at-
132

muştım. Gözlerim kapalı bir şekilde bugünü düşünüyordum. Bana yakın durması, bakışlarının verdiği etki ve bedenimde oluşan yangını yeniden hissettim. Nedenlerini bilmek istiyordum. Gidişinin ardındaki korkunun ne olduğunu gerçekten bilmek istiyordum. Onda bir etki bırakmamış olabilirim fakat unutmak yerine hâlâ bu şekilde nasıl bakabiliyordu? Bakışı bedenimde böylesi bir etkiyi nasıl bırakabiliyordu?

O arada telefonum çalmaya başladı ve derin bir of çeke- rek telefona uzandım. Arayan Cenk'ti ve hiç havamda değildim. Onun için, "Kesinlikle adrenalin istemiyorum." diyerek telefonu açtım çünkü Cenk beni bu saatte arıyorsa kesinlikle günün sonunda bir kavga olacaktı. Yalnız kalmak istemiyordur ve saracak birini arıyordur. Bu cevaplama şeklime Cenk koca bir kahkaha attı ve ardından, "Her zamanki mekândayız ve burada eğlence büyük." diyerek karşılık verdi.

O mekânda fazla eğlence olmazdı. Ben daha ne eğlencesi olduğunu sormadan Cenk, "Ali burada. Üstelik yanında geri zekâlı bir kız var ve adam felaket sarhoş, onu böyle görmek isteyeceğini düşündüm." dediğinde ise derin ve sıkıcı bir nefes verdim. Ali, dünya üzerinde hiçbir zaman görüp de eğlenemediğim bir insan değildi. Onun yüzünü görmek bana sadece uğursuzluk getirirdi.

"O gerzekle ilgilenmiyorum." diyerek karşılık verdim. Gerçekten şu gecede o geri zekâlının yeri yoktu. Bugün yeterince gerilmiştim. Hayatımın dört yılını nasıl bir geri zekâlıya harcadığımı görüp kendimden utanmak gibi bir niyetim yoktu. Cenk ise ısrarcı bir ses tonunda konuşuyordu.

"Hadi ama şirine, yalnız kaldım ve canım sıkkın, beni yalnız bırakmamalısın." Asıl nedeni ortaya çıkmıştı ve tam ona yalnız kaldığı için mi beni aradığını söyleyecekken, Cenk şaşkın bir şekilde, "Bir dakika, Turan değil mi o?" dediğinde, elimdeki sıcak kahve bardağını üzerime devirmemek için büyük çaba sarf etmiştim.

“Kim dedin?” diye resmen bağırmışım. Kalbim göğüs kafesimi delip de uçup gidecekmiş gibi hissediyordum. Cenk ise, “Turan Sarıca dünyaya dönmüş,” diye şaşkınlığını devam ettiren bir ses tonuyla söylenirken elimi kalbime götürdüm. Sanki oradan uçup gitmesini engelleyecekmişim gibi sıkıca bastırdım ve yutkundum. Cenk’in söylediklerine inanamıyordum.

“Turan Sarıca mı?” diye sordum.

“Ta kendisi.”

“Hadi ama şirine, tek kalmak istemiyorum.” dediğinde ise hızla ayağa kalkmışım.

“Tamam, bir saate oradayım.” Cenk’in ne diyeceğini beklemeyen telefonu kapadım ve alt kattaki odama koştum. Burada birkaç tane gece elbisem vardı. Onlardan biri bu gece için beni idare edebilirdi. Dolabı açtım ve siyah ama çok kısa olmayan o şık kıyafetimi elime aldım. Gözlerimi kısıtım ve kıyafeti elimde şöyle bir süzdüm. Ardından kafamı sağa sola sallayarak, “Çok renksizsin.” dedim ve yatağın üzerine fırlattım. Ardından fuşya renkli kıyafeti elime aldım ve ona da, “Sendeki çok renklisin.” dedim. Onu da yatağın üzerine fırlattıktan sonra, dolabın arka askısında asılı olan parlament mavisi, kısa ve derin dekolteli kıyafetimi bana şirince göz kırptı. “Kesinlikle sen benimle geliyorsun.” diyerek elime aldım ve dolabın kapısını kapalıp üzerimdekileri çıkardım. Hemen yatağın üzerine bıraktığım kıyafeti giydim ve elbiseyi üzerimde düzelttim. Ardından saçlarımı açtım ve dalgalı bir şekilde omuzlarımdan dökülmesini sağladım. Makyajımı tozpembe bir rujla tamamlayıp siyah topuklu ayakkabılarımı ayağıma giydim.

Aynada yansıyan görüntüme baktım ve bu yaptığımı gerçekten inanamayan bir tavırla, “Aleşle oynuyorsun şirine.” dedim. Onun karşısına çıkıp çok güçlü durmam gerekiyordu. Evet, ondan nefret ediyordum fakat neyi kaybettiğini de bilmesini istiyordum. Ondan korkmuyordum, bunu hissetme-

liydi ve yoluna devam etmeliydi. Tamam, kabul ediyorum, ben de onu görmek istiyordum ve bu durum standart bir hâl alana kadar ondan asla kaçmayacaktım. Evden uçarcasına çıkıp aracıma bindim ve yaklaşık kırk dakikalık bir zamanın ardından mekân önünde durdum. Vale hemen kapımda bitti ve kapıyı açıp çıktığımda anahtarımı eline bıraktım.

Mekâna baktığımda burayı özlediğimi hissettim. Burası orta seviyede bir mekândı. Genelde 90'lı yılların muhteşem şarkıları çalardı. Kapıdan içeriye doğru uzun bir koridor vardı ve müziğin sesi dışarıya kadar taşıyordu. Ayaklarım titremeye başlamıştı. Bu gereksiz bir aksiyondur. Belki de içeride değil, çoktan gitmiştir diye geçirdim içimden. Koridorun sonunda bulunan merdivenlerden inerek mekâna girebiliyorduk. Onun için düşmeden inmek adına derin bir nefes aldım ve adımımı attım. Basamakları tek tek inerken bedenime bir heyecan yüklenmişti. Buradaydı. Evet, buradaydı ve beni görmüştü. Ben onu görmesem de o beni görmüştü. Kalbim bunu hissediyordu. Etrafına bakındım ve Cenk'in bulunduğu yeri görmeye çabaladığım anda hemen karşıdan gelen Cenk, "Oha, ne yaptın şirine sen?" diye seslendi ve ona bakarak gülümsedim. Bu sefer Cenk bana kaşlarını çatı.

"Bu gece kavga etmek istemiyorum şirine." Ben kahkaha atarken hemen yanımdan geçen adama ters bir şekilde, "Önüme bak lan!" dedi ve adam daha ne olduğunu anlamadan hızla uzaklaşırken Cenk de bana dik dik bakıyordu.

"Yahu bir kere de beraber gittiğimiz bir ortamdan birilerini haşat etmeden çıkalım." deyince ben de parmağımı göğsüne bastırarak gözlerine dik dik baktım. İnsanların bakışlarına engel olamazdık, bana her bakana da yumruk atamazdık. Buna Kadir de dâhil. Onun için, "Beni buraya çağıran sendin." diye söylendim. Cenk ise, "Dolabundaki en güzel kıyafeti giy ve beni katil et demedim." dediğinde ise ofladım. "Yumrukların cebinde dursun! Buraya kavga izlemeye gelmedim şampiyon." de-

dim ve koluna girerek beni masasına götürmesine izin verdim.

Masaya oturur oturmaz kaçamak bakışlarla etrafı taradım ama Turan Sarıca'dan hiçbir iz yoktu. Nasıl bir büyüğü vardı bu adamın, hiç anlam veremiyordum. Kalbim, gözlerim onu görmese de sanki görmeyi başanyor gibiydi. Kalbim, onu hissediyordu. Göğüs kafesimin içinde deli gibi atıyordu, onu göremiyordum fakat burada bir yerlerde olduğunu hissediyordum.

Cenk kendisine sonradan katılan arkadaşlarıyla muhabbete devam ederken, gözlerim, bir zamanlar sevdiğime, gerçekten inandığım adam bozuntusu Ali'ye kaydı. Fazlasıyla sarhoştı. Fazlasıyla rezil ve basitti. Yarındaki kalitesiz âlem kızlarıyla oturduğu masada küçüklüğün dibine vuruyordu. Bu adama âşık olan şu kalbimden şüphe ettim. Nasıl oluyordu da onun bu zavallı hâlini görmezden gelebilmişim ya da görememişim. Onu bir çırpıda unutmuş olmama şaşırmanın gerekiyordu.

Buraya geleli yaklaşık bir saat olmasına rağmen Turan Sarıca'dan bir iz yoktu. Kalbim içimde yanlış sinyal veriyordu ama ben kesinlikle gitmiş olduğuna inanmak üzereydim. Kalbimi acıtan bir nefes aldım ve gözlerimi etrafta dolandırmaya bir son verdim. Tamamen ergen bir genç kız havasındaydım. Onun burada olduğunu duyunca süslenip buraya gelmek de neyin nesiydi? Benim kalbimi çok küçük düşürücü bir şekilde kırmıştı. Ona neyi kaybettiğini göstermeye çalışmak çocukluktan başka bir şey değildi. O beni umursamadan yoluna devam etmişti. Bir öpüşmenin hafızada kalması ve kesinlikle unutulamaması sadece bana özgü bir durumdu. Silkelenerek kendimi toparladım ve ortama ayak uydurmaya çalıştım. İki kadeh şarap içtim. Şarkı söyledim, kahkahalar attım ve gecenin keyfine varana kadar eğlendim. Hayat devam ediyordu.

Bir süre sonra lavaboya gitme ihtiyacım olduğunu hissettim. Ayağa kalktım ve lavaboya girmek üzere sağ tarafımda bulunan merdivenlerden çıkmaya başladım. Koridor duvar-

ları boydan boya aynalarla kaplıydı. Kısık bir ışık vardı ve şık bir ortam yaratıyordu. Kulaklarımı Ege'nin söylediği 'Delice Bir Seveda' şarkısı dolduruyordu. Bu şarkıyı oldum olası sevmişimdir diye düşünürken, adımlarım hızlanmıştı. Bir anda koridorun başında beliren Turan ile karşı karşıya kaldım. Karşımda belirmesi hiç de beklediğim bir durum değildi. Onun için tek adım atamıyordum ki o da karşımda öylece durup bana bakıyordu. Hiç şaşırma benzemiyordu. Gözlerini gözlerimden bir saniye çekmedi ve tüm bedenimi etkisi altına alan bir ateşle savaşmak zorunda kalmaya başladım. Bu hiç de adil değildi. Onu her gördüğümde kontrolü elinde tutanın o olması gerçekten hiç adil değildi. Giden oydu, önemsemeyen oydu ve etkilenen ben olmamalıydım. Kendimi toparlayarak ilk adımı attığımda o da kendini toparladı ve adım atmaya başladı. Ateş daha da arttı ve nefesimi düzensizleştirdiğinde yan yana gelmiştik bile. İkimiz de birbirimize bakmıyor olsak da içime dolan yoğunluğu hissediyordum. Şarkının sözleri canımı yakıyordu sanki ve Turan:

"Seni sonsuza kadar sevebilirdim güzellik." diye mırıldandığında yutkunmuş, bir anlık şoka girmiştim. Bu da ne demek oluyordu? Bu gerçekten saçmaydı fakat ona herhangi bir tepki vermeden benden uzaklaşmış ve ona sesimi duyurabilmek için artık bağırmanın gerekebilirdi ve başkalarının geldiğini görünce kendimi lavaboya atmıştım.

Lavabonun kapısından girdiğimde neredeyse bayılmak üzereydim. Kendimi toparlamak adına suyu açtım ve ellerimi usatarak yanaklarıma dokundum. Kendime gelmeye başladığımda kalbimin ritmi de düzelmişti. Bu esnada içeriye başka biri girmediği için şükrettim. Kabinlerden birine girdim ve lavabodaki ihtiyaçlarımı da giderdikten sonra derin bir nefes alıp verdim. Seri adımlarla aynalı koridorda yürüdüm. Tam merdivenlere geldiğimde durdum ve sanki gözlerim yerini biliyor muşçasına bir anda kehribar rengi bakışları buldum ve sadece birkaç saniyelik bakışmanın ardından kafamı hızla çevirip baş-

ka yöne baktım. Bu kadar toyluk yeterdi. Bu durumun suçlusunu ben değildim, oydu ve suçluluk duymam gerekmiyordu.

Basamakları indim ve Cenk'in olduğu masaya yürüdüm. Tüm bedenim alev içindeydi. Fakat bunu hissetmesi için bir neden yoktu, benim her adımımı izliyor olduğunu görmesem bile hissediyordum. Gergin hâlimi gören Cenk, "Sorun ne?" diye sordu. Ona bir şey anlatamazdım ve hemen, "Sorun yok." diyerek gülümsedim. Cenk ise tek kaşını kaldırarak bakışlarını bakışlarıma sabitledi. Onu kandırmak gerçekten çok zordu, neler olup bittiğini anlamaya çabalıyordu. Aslında üzerinde biraz kafa yorsa hemen çözerdi. Birbirimizi o kadar çok belli ediyorduk ki gözden hiç ama hiç kaçmayacak açıklar veriyorduk. Neyse ki onun anlayacağı kadar açık bir olay yoktu.

Zaten birkaç dakikanın ardından Turan mekândan çıktı ve içeriye saran ateş yerini buz gibi bir havaya bıraktı. İçerideki hava sıradanlaştı ve tüm heyecan kayboldu. Geceyi de epey ilerletmiştik. Herkesle beraber ben de kalkmıştım ve Cenk bana beni eve bırakma teklifinde bulunsa da kendi kendime gidebileceğimi söylemiştim. Gerçi eve değil, kafeye gitmeye karar vermiştim.

Yol hüznü doluydu ve bana söylediği sözler beynimde dolanıp durdu. Kafeye geldiğimde üzerimdekileri çıkarıp yine çatıda sabahın ilk ışıklarına kadar oturmıştım. Bu durum gerçekten saçmalıklı. Sadece birkaç kere gördüğüm ve bir kere sıcak temas kurduğum biri için çok fazla anlam yükliyordum kalbime ve aklıma. Kendimi bir an önce bu yalana büyüden sıyırmam gerekiyordu. İçimde yeşeren ve büyüyen bu duygu benim acı çekmemi sağlayacaktı. Onun için son bulmalıydı. Hem de acilen...

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Pastanın son rötuşlarını atarken gülümsedim. Gerçekten güzel olmuştu ve afiyetle yenmeye hazır bir şekilde paketlenmeyi bekliyordu. Dikkatli bir paketlenme yapıp soğuk pasta dolabıma yerleştirdim. Bir saatlik bir araba yolculuğunun ardından, doğduğu günü şanslı günlerden biri olarak ilan eden sosyetik güzellerden birinin ihtişamlı doğum günü partisinin baş tacı olmaya hazır olacaktı. Sadece bir saniyelik mum üfleme merasiminin ardından bir iki fotoğraf karesinden ibaret olacak pasta için tam tamına dört saatimi vermiştim.

Lezzetli, görseli güzel ve ağız sulandıran bir güzellik ortaya çıkmıştı fakat sıfır beden olma yolunda yarışan sosyetik güzeller tadına bakma tenezzülünde bile bulunmayacaklarından, günün sonunda büyük bir kısmının çöpte olacağını düşününce derin bir nefes aldım. Kafenin gelirine çok fazla katkıda bulunmasından dolayı seçim yapma şansım da yoktu. Yine de dört saatlik emeğimin sonucunda ortaya çıkan lezzetli pastamın sadece gösteri aracı olarak kullanılmasından çok afiyetle yenilmesini tercih ederdim. Yapılacak bir şey yoktu ve bir yer edinme yolunda hızla ilerleyen kafemin ek gelire ihtiyacı vardı. Bu tip organizasyonlar da bunu fazlasıyla karşılıyordu. Onu sadece süs olarak kullanacaklarından ve birer tadım alacaklarından dolayı günün sonunda neredeyse

tamamının çöpte olacak olmasını umursamamaya çalıştım

Pasta her şeyiyle hazırды, süslemeleri çok güzel görünüyordu. Geriye başına bir olay gelmeden yerine götürmek ve sunum için hazırlamak kalmıştı. Büyük boy pasta kutularından birini elime aldım ve dikkatlice paketlemeye başladım. Saat çoktan yaklaşmıştı ve trafik yoğunlaşmadan onu parti evine götürmem gerekiyordu.

Eve sandığımdan daha kısa sürede ulaşmıştım ve bu çok iyi bir gelişmeydi. Pastayı kutlama yapılacak odaya doğru götürdüm. Koşturan ve hazırlıklar için fazlaca çaba sarf eden birçok kişi vardı ama bana yardım etmeyi teklif eden kimsenin olmaması can sıkıcıydı. Son zamanlarda fazla gergin olmam, kafamı her türlü küçük detaya takmam benim için yorucu olmaya başlamıştı. Derin bir nefes aldım ve zihnim yoran ne varsa kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım. Lakır gözlerimin önünde bir anda beliren o adam yüzünden nefesim kesildi. Lanet olsun! Turan Sarıca ve onun laneti diye düşündüm. Neden onu unutmak için bu kadar uğraşmam gerekiyordu. Sadece birkaç kurtuluş, bir öpücük ve kalbimin ritim bozukluğu bu kadar kafama takmamı gerektirecek bir durum değildi fakat inatla hafızamdan ve benliğimden çıkmıyordu.

Gözlerimi açtım ve dikkatlice masanın üzerine bıraktığım pastayı hazırlamak için işe koyuldum. Yaklaşık yarım saatlik hazırlık sonunda her şey tamamdı. Mumlar yerleşmişti, görsel hazırlanmış ve geriye kalan sadece mumların yakılması ve doğum gününün başlamasıydı. Önümdeki güzelliğe bakıp gülümsedim ve emeğimin verdiği huzurla içimi dolduran bir nefes aldım. O an burnuma dolan kokuyla gözlerimi istemsizce kapattım. Tarçın ve sandal ağacı ile harmanlanmış baharat kokusu kalbimin içinde kıpırdanmasını ve bedenimde bulunan hücrelerin bir anda uyanılmasını sağladı. Bedenimin sanki bir düğmesi vardı ve o düğmeye basıldığı anda kendimi hazzın olduğu bir odanın içinde hissediyordum. Daha önce hiç hisset-

mediğim arzuların bedenimin kontrolünü eline almasına izin veriyordum. Bu duyguların varlığından bile haberim yoktu.

Ta ki her birini tek bir dokunuşuyla hayatıma sokan Turan Sarıca ile karşılaşana kadar. Lanet olsun, buradaydı. Çok yakınımdaydı hatta tam arkamdaydı. Vücudundan yayılan erkeksi sıcaklığı neredeyse bedenime ulaşıp beni yakmasını hissediyordum. Nefes dahi alamadığımı fark etmem çok da zaman almamıştı. Bu hiç adil değildi. Onunla karşılaşlığım her an bu şekilde kalbimin bana ihanet etmesi hiç adil değildi. Ona karşı bu kadar savunmasız ve hazır olmam adil değildi. O beni aşağılamış ve kendimi kötü hissetmemi sağlamıştı. Aylarca onu internetten takip etmiş ve bir an olsun beni düşünmediğini gördüğüm her an ondan nefret etmiştim. Şimdi ise bedenim sanki tek açlığının o olduğunu hissedip acıyla ona çekiliyordu. Bu oyun bitmişti ve bu çekime harcayacak bir kalbim daha yoktu, onun için kendimi toparlamaya zorladım. Fakat Turan, “Pasta işinden gerçekten anlıyorsun.” diye kısıp, davetkâr ve baştan çıkarıcı bir ses tonunda söylediği kelimelerle bedenimdeki alevlenmenin ateşini yaktı. Lanet olsun, bu hiç de olması gereken bir şey değildi. Hiç kolaylaştırmıyordu. Acilen kendimi toparlamam gerekiyordu. Onunla her karşılaşığımda bu şekilde kontrolden çıkamazdım. Onun için yüzüme sanki ondan hiç ama hiç etkilenmemiş bir gülümseme yerleştirdim.

“Beni takip ettiğini düşünmem için özel bir çaba harcıyorsun gibi geliyor.” diye söyledim. Kendimden emin bir şekilde ve yüzümdeki gülümsemenin alaycılığını bir an olsun kaybetmemesini umarak ona doğru döndüm. Bunun bir hata olduğunu ise o an anladım.

Gözleriyle karşı karşıya kaldığımda nefesim kesildi. Bakışlarındaki arzu, öfke ve derin karanlık neredeyse başımı döndürdü. Salaş bir kot, beyaz bir tişört, düzene sokulmak için hiç çaba sarf edilmeyen dağınık saçları ile fazlaca sek-

siydi. Hafif uzamış sakalı tenime değdiğinde nasıl hissettirir diye düşünmekten kendimi alıyordum. Davetkâr dudaklarıyla beni öperken o kaslı bedenün beni sardığını hayal ettim ve neredeyse kendimi kaybetmek üzereyken bir anda toparlanmak için kendimi zorladım. İtiraf etmem gerekirse hiç kolay olmadı. Ben büyük bir savaş verirken, Turan'ın dudağı seksi bir şekilde yukarı kıvrıldı ve onu tam oradan soluksuz bir şekilde kendimi kaybedene kadar öpmek için resmen duygularıyla savaştım.

“Davetli listesinde adım olduğu kesin.” derken, kafamın içindeki sahneleri sanki görüyormuş gibi bakıyordum. Nefes alışım değişmeye başlamıştı ki yeni bir başarı göstererek kendimi toparladım. Burada bir kazanan olacaktı ve kesinlikle kaybetme gibi bir düşüncem yoktu. Bu seksi Yunan tanrısına bir kere yenilmiştim ve bir sonrakine iznim yoktu. Oyun mu oynuyordu, o zaman onu kendi oyununda rahatsız edecek-tim. Zaten yakın olan bedenine biraz daha yaklaştım ve neredeyse mesafe bırakmayacak şekilde durdum. Yutkunduğunu gördüm ve evet beklediğim tam olarak da buydu diye düşünerek kendime biraz daha cesaret verdim. Sonra, “Benim de pasta siparişini getirdim.” dedim. Kendimden emin duruşum karşısında tek kaşı kalktı ve daha hiç çaba sarf etmeden ne kadar yakışıklı olabilecek diye düşündüm.

“Bir tesadüf daha.” diye konuştu sadece benim duyacağım ses tonunda. Ben ise anın büyüüne kapılmamak adına verdiğim savaşıma ustaca devam etmeye çabalıyordum.

“Aşk tesadüfleri sever...” diye mırıldandım. Aşk kelimesi her ne kadar bize yakışmasa da benzetme içimi bir tuhaf etti.

“O filmi severim.” diyerek bedenlerimizin birbirine değeceği kadar yaklaştı. Tamam, bu kadarıyla baş etmek zor olacaktı fakat geri çekilmek de korkmak anlamına geliyordu. Bunu istemiyordum. O ise konuşmamdan yararlanıyordu.

“Bir ara birlikte izlememiz gerekiyor.” dediğinde beraber

film izlediğimiz o anları hayal ettim. Elimizde patlamış mısırlarla koltuğun üzerinde birbirimize sokulmuş vaziyette aşk filmi izlemek. Gerçekten inanılmaz olurdu diye hayal ettim. Sonra birlikte yemek yemenin de mükemmel olduğunu hayal ettiğim o gün yaşadığım hayal kırıklığı kalbimi doldurdu. Bir film izleme planının bize kaç yıla patlayacağını düşündüm ve göğsümü sıkıştırarak yükselen kahkahaya engel olamadım.

“Ortadan sonsuza kadar kaybolmana sebep olmasını istemem.” dedim. Söylemek istediğim bu değildi. Orada takılı kaldığımı da bunun kalbimi açtığını da bilmesini istemiyordum fakat kelimeler birden çıktı ağzımdan ve artık geri almak imkânsızdı. O an sadece yüzündeki alaycılığın yerini alan öfkeyle mutlu oldum. Dişlerini öyle bir güçle sıkıyordu ki çenesinin bir an kırılabileceğini fark ettim. Sanki öfkesini kontrol etmeye ve kelimelerini özenle seçmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

“Bir hafta kadar bekleyebilseydin eğer, şu anda mükemmel bir çift olabilirdik.”

Bir anlık şok sardı bedenimi. Kendisinin bir buket gül ve anlamsız bir not ile beni bir başıma ektiği gecenin üzerinden dört yıl geçtikten sonra, karşıma geçip de bana sanki bu durumun sorumlusunu bir hafta onu beklememiş olmam gibi gösteremezdi. Ne var ki onu bir hafta değil, iki hafta beklemiştim. Gelmeyen oydu. Kaşlarını çatırdım ve tüm öfkemi gözlerimden onun gözlerine kusmaya çalışırcasına baktım. Sesimdeki öfke-yi daha önce kimsenin duymadığına yemin bile edebilirdim.

“Seni birkaç kez görmeme rağmen sana kalbimi açtım ve sen bir çiçekle, basit bir notla seni beklememi söyleyip ortadan kayboldun. Tam dört yıl.” dediğimde dişlerinin arasından konuştu.

“Kalbini başka birine açman fazla zaman almamış. Bunun senin için bir anlamı olmadığı kesin.”

“Sana kalbimi açtım. Seni en özel yerime aldım. Sana kendi ellerimle yemek hazırladım, senin için hazırlandım ama çalan kapıdan iğrenç güllerin ve değersiz bir notun girdi. Bir haftada döneceğini söylediğin nottan tam dört yıl sonra ortaya çıkıyorsun ve bunun sorumlusu olarak da beni mi görüyorsun?”

Gözlerindeki şaşkınlığı anlamlandıramıyordum. Biraz da hüznün vardı ama ben bunu görmezden gelmeyi, önemsemeyi tercih ettim.

“Turan Sarıca, sana sorgusuz bir şekilde açtığım kalbimi incittin. Bunun sorumlusu ben değilim ve mükemmel bir çift değilsen bu senin hatan.”

Burada işim bitmişti. Onu elimle itip yanından geçtim ve ardımda bırakıp gidiyordum ki, “Geceliğinle sevinç çılgınlıktan atarak sevgiline sarıldığın gün oradaydım.” dediğinde hemen durdum. Zaman bir an yavaşlamış ve bir anda beni hızla İtalya’daki o güne geri götürmüştü. Her saniye gözlerimin önünde canlandı. O hafta oraya gelen bir tek Cenk idi. Ona sarıldığım ana odaklandım. Onu gördüğümde gecelikte dışarıya fırlanmıştım. Ona sarılmış, kahrkaha atmıştım. Onu görmeyeli epey zaman olmuştu ve içimdeki özleme engel olamamıştım. Tam binanın içine gireceğimiz esnada kulaklarımıza dolan o motor sesiyle ürkmüştük. O simsiyah motoru kullanan Turan Sarıca mıydı? Gözlerim öfkeyle parladı.

“Gelip onun kim olduğunu sormak yerine ortadan kaybolmayı mı tercih ettin?”

O ise sanki soru sormamı beklemiyormuş gibi gözlerime şaşkınlıkla baktı.

“Sadece birkaç kez beni görmüştün ve benden hemen sonra başka birini değerlendirmen muhtemeldi.”

Beni daha fazla hayal kırıklığıyla cezalandıramayacağını düşünmek iyi gelmiyordu ve bu haksızlıktı. Bu gerçekten haksızlıktı. Annemin ve diğer tüm aile büyüklerimizden olan

144

kadınların dediği gibi: “Kalbini kıranın kalbine öyle bir hasar bırak ki hayatının sonuna kadar senin canını acıttığı için pişmanlıkla kavrulsun.” Ben de öyle yapacaktım. Ona öyle bir ders verecektim ki kalbinin yanması için hiçbir söze gerek kalmayacaktı. Onun için “Tamam, bu konuyu konuşup tartışacak kadar zamanım yok. Yetiştirmem gereken işlerim var ve burası da bu tartışma için uygun değil.” dedim.

Gözlerindeki parlamanın ne anlama geldiğini çözmemek için uğraşmadım. Eğlendiği fazlaca belli oluyordu ve ben bu konuda artık hiç eğlenmiyordum.

“Akşam yeni açılan otelimizin kokteyli var. Davetli listenize ismini yazdırıyorum. Konuyu uzunca konuşma vaktimiz olacağına inanıyorum.” dediğinde dişlerimi gerçekten çok fazla sıkımtım. Çenemin kırılacağını hissettiğim an gevşemeye çalıştım ama bakışlarındaki alaycılığın karşısında yapabileceğim tek şey o seksi ve baştan çıkarıcı suratına tokat atmaktı fakat yapmadım. Ona en büyük tokadı kendi oyununda atacaktım. O ana kadar sabredebilirdim. Bu nedenle, “Tamamdır.” dedim ve kaşlarının çatılmasını izledim. Kabul etmeyeceğimi falan düşünüyordu sanırım. Bu da Hande Ertürk’ün kim olduğunu bilmiyor anlamına geliyordu. Tek kelime etmeden arkamı döndüm ve çıkışa doğru yürüdüm. Aracıma vardığımda ise kendimi bir an önce kafeye atmak için hızla sürdüm.

Tüm ruhumu saran öfkenin yönünü değiştiremediğim gibi dinmesini de sağlayamıyordum. O lanet olası karşılaşmanın ardından hızla kafeye geri dönmüştüm fakat tüm benliğimle bu yanlış anlamayı düzeltmem, tüm öfkemi kusmam hatta onu tekme tokat dövüp öyle dönmem gerektiğini hissediyordum. Lanet olasıca bir yanlış anlama yüzünden mi duy-

gularım tamiri imkânsız hasarlar almıştı? Bu gereksiz ayrıntı için bunca yıl beklediği ve bunca yılı ziyan ettiği için gerçekten parçalamak istiyordum onu. Canının en az benimki kadar yanmasını, kalbinin benim kalbim gibi paramparça olmasını ve bunlar olurken de onun gözlerinin içine bakmak istiyordum. Ondan en acı intikamımı almak için sadece üç saatim vardı. Hazırlanmalı, davetin verileceği otele gitmeli ve kalbimin intikamını yaşıyanan o her bir an için almalıyım. Ona kesinlikle acımayacaktım. İsim bittiğinde o da bitmiş olacaktı ve hayatımın hiçbir anında Turan Sarıca'ya yer olmayacaktı.

İtalya'dayken onun için hazırladığım gece üzerimde olan ve bir daha asla giymeyeceğimi düşündüğüm o kırmızı elbisemi dolaptaki kıyafetlerimin arasından buldum ve giydim. Hâlâ aynı o geceki gibi muhteşem duruyordu üzerinde. Tüm vücudumu sanyor ve göz kamaştırıcı derecede şık bir görüntü sergiliyordu. Saçımı o gece yaptığım gibi açık ve dalgalı olarak şekillendirdim ve bu gerçekten gözüme güzel göründü. Saçlarım o günkü kesimden daha uzundu ve daha hacimli duruyordu, bu durum daha güzel şekillenmesini sağlıyordu. Makyajımı özenle yaptım ve o gece olanın aynısını biraz daha abartmış olmama rağmen yüzüm fazlasıyla uyumlu ve güzel görünüyordu. Annemin de dediği gibi bir kadının en sıkı silahı makyajının güzelliğidir. Ayakkabılarımı giydim, telefonumu elime aldım.

Bu gece intikamımı almak konusunda bana en büyük desteği verecek kişiyi yani Cenk'i aradım. Beni alması için kafeye gelmesini, üzerine takımlarından birini giymesini ve soru sormamasını söyledim. Tabii ki hiçbir şey sormadan yola devam etmeyecekti. Gerekli olursa ona tüm gerçeği anlattım ki o benim dostumdur, bana yardım eder ve bu sırrı benim için sonsuza kadar saklardı. Aynada görüntüme baktım ve gözlerimden okunan öfkem de dâhil her şeyin hazır olduğunu gördüm. Buna memnundum ve o öfkenin yerini asla sakınlığa bırakmamasını diliyordum. Elimi kalbimin üzerine

yerleştirdim ve, “Eğer bu gece beni yolumdan sapıracak bir şey hissedecek olursan, yemin ediyorum seni kendi ellerimle soker atarım.” diye syrendim.

Masamın üzerinde duran çantamı alıp çıkışa gitmek için merdivenlere yöneldim. Kafe bölümüne ıkışımda kafede birkaç müşterinin olduğunu gördüm. Her ne kadar onları görmezden gelmeye çabalasam da onların beni görmezden gelmediklerini fark etmem fazla uzun sürmedi. Tabii bakışlarından burasını davet verilen bir mekân zannetmiş bir kadın olarak göründüğümü düşündüklerinden emindim. Kıyafetim sıktı ama basit bir görüntü sergilemiyordu fakat kesinlikle günlük kafe tarzı da değildi.

O an arkamdan, “Vay canına Handel!” diye seslenen Masal yüzünden duraksadım. Onunla göz göze geldiğimde glmseyan yüzünün bir anda dehşete düştüğünü gördüm ve derin düşüncelere dalmadan, “Sadece geç kalınmış bir hesaplaşma için, özel bir durum yok.” diyerek ona durumu açıkladım. Hamileliğinden dolayı fazla kurguluyordu kafasında. Bir anda aklına gelen binlerce endişe uyandırıcı senaryo yüzünden sana sorular sormaya başlayabiliyordu. Masal:

“Karşında olanın Allah yardımcısı olsun. Her kimse canına oku!” dediğinde ise ona gülümsedim. O gerçekten beni tanıyan iyi dostlardan sadece biriydi. şu anda hamile olmasına rağmen fiziksel olarak olmasa da zihinsel olarak bana yardım ediyordu. Burada işleri kontrol altında tutmak için destek veriyordu. Tamam, çoğu zamarı işi alt kattaki odada dinlenmek olsa bile burada olması beni fazlasıyla rahatlatıyordu. Ben onunla birkaç detay hakkında konuşurken kapıdan içeriye giren Cenk’ten bir ışık sesi yükseldi ve onunla göz göze geldim. Onun bakişlarındaki şaşkınlık beni neredeyse kahkahaya boğacaktı. Gözleri göz çukurlarından fırlayacakmış gibi bakıyordu. Başını sağa sola salladı ve onaylamayan bir ses tonuyla konuştu.

“Lanet olsun şirine, şu anda nereye gideceğimizi bilme-

sem de kaç kişiyi nasıl dövebileceğimi hesaplamaya çalışmaktan sarurım beynüm yanmak üzere. Kesinlikle Kadir'i aramam gerekecek. Çok güzel görünüyorsun." diye söylendiğinde kulağına yaklaştım.

"Bu gece sana ihtiyacım var, yumruklarına değil." Cenk en az Kadir Ertürk gibi korumacıydı ve onun yanındaiken sana bakan, laf atan, taciz etmeye hatta bakışıyla rahatsız etmeye kalkanların sonu gerçekten hastanede bitiyordu.

"Yumruklarımı kullanmam gerekmeyecek mi?" diye sorduğunda, en şirin gülümsememi suratıma yerleştirdim.

"Sanırım hayır." diyerek karşılık verdim. Cenk cevabıma karşılık yüzünü buruşturdu.

"Hiçbir anlamı kalmadı." dediğinde koluna girerek onu çıkışa doğru yürüttüm ve Masal'a el sallarken Cenk, "Kadir'e ona konum atacağımı ve aradığım anda da o konuma ısınmasını söyle." dediğinde Masal kahkaha attı.

"Bence sen tek başına üstesinden gelirsin. Kadir işin içine girince ağır yaralı vaka hâline geliyorlar." dediğinde her ikimiz de gülümsedik. Kafeden ayrılıp davetin yapılacağı otele doğru hareket ettiğimizde Cenk derin bir nefes aldı.

"Şirine, dökül bakalım." diye sordu. Kesinlikle gerçek açıklamayı yapmazsan gecen başlamadan biter ses tonuydu bu. Konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes alma sırası bendeydi bu sefer ve içimi dolduran derin ama derin bir nefes aldım. Bu durumu toparlamak için özel bir çabaya ihtiyacım yoktu. Cenk'e her türlü konuyu anlatırdım fakat şahsıma yapılan bu küçük düşürülmeyi en yumuşak hâliyle dile getirmek istiyordum.

"Turan Sanca beni İtalya'da iki kez tacizden kurtardı." dediğim anda sert şekilde arabanın frenine bastı ve bir an arabanın önüne doğru fırlayıp durduğumuzda küçük bir çığlık atmış olabilirim. Beklediğim ani tepki bu değildi. Kesinlikle hazırlıksız yakalanmıştım. Cenk de fazlasıyla hazırlıksızdı

ve duymayı beklediği açıklamanın bu olmadığını bakışlarını gördüğümde anladım. Şaşkın şaşkın sordu:

“Seni tacizden mi kurtardı?” diye sorunca gözlerimi kapap konuya ne kadar yanlış yerden başladığımı fark ettim. Sonrasında ise sakın bir sesle, “Evet, fakat ileri boyutta bir durum değildi. Adamlar sarkıntılık etti ve o da bunun karşılığında onları patakladı.” dedim. Cenk hâlâ gözlerini kıpmış beni izliyordu.

“Konunun sonundaki pis kokuyu alabiliyorum Hande.” Gözlerimi gözlerinden bir an bile ayırmadım, öfkesinin arttığını görebiliyordum.

“Tamam, birbirimizden etkilendik. Benden bir şans istedi ve yemek teklifinde bulundu. Onun için hazırlandım, yemek yaptım ve onu beklerken bir buket gül ve küçük bir not geldi. Bir işi vardı ve beni ekmişti. Tam dört yıl ortadan kayboldu ve bunun nedeninin ise aslında bir hafta sonrasında İtalya’da üzerinde gecelik varken sana sarıldığımı görmesinden kaynaklı olduğunu bugün öğrendim.”

Kaşlarının havaya kalkışını izledim, aklımdan neler geçtiğini ilk defa anlayamıyordum. Ne tepki verebileceğini ölçemiyordum ve anın gerginliğini göğüs kafesinde atan kalbimin sıkışmasından net bir şekilde hissediyordum.

“Senin sahte sevgilin oyununu oynamayacağım, bunu en son yaptığımda Mert amca beni öldürüyordu şirine.”

Üniversitede birçok takılanım oluyordu ve Ali ile tanışmadan önce bir keresinde Cenk’in sevgilim olduğu yalanını yaymak istemiştik. Bu hayatımızda yaptığımız en büyük aptallıklardan biriydi ve olay bir şekilde annelerimizin kulağına gitmişti. Tabii onlardan da ailenin diğer üyelerinin kulağına gitmişti. Kadir bir ara Cenk’i öldürmek için anyordu, babam ise Cenk’i benden uzak tutmak için elinden geleni yaptığını hatırlıyordum. Her ne kadar ona bunun bir oyun olduğunu

nu anlatmaya çalışsak da, “Kimi kandırıyorsunuz siz? Annem ile ben de o oyunu oynardım.” cevabını veriyordu. O günün hatırlayınca gülümsedim ve hep o dönemde kalmayı diledim. Gerçekten mükemmel yıllardı ve her gününü ayrı ayrı özleyordum. Anılarından sınırlarak Cenk’e baktım.

“Hayır, hayır, onun gibi değil. Her şeyi bilirsin, senin kim olduğunu, o gün asıl neyi gördüğünü ve neyi nasıl yanlış anladığını bilirsin istiyorum. Canı yansın, onun da kalbi acısız hatta sürünsün istiyorum.”

Suratına yerleştiği sinsi bir sırıtmayla baktı bana. Biliş diye söylüyorum, Cenk Demir sinsi sırıtırca ciddet büyük bir can yakacak ya da sizinle sonuna kadar savaşıcalı demektir. Cenk Demir, güven demektir. Bir yola onunla çıkarsan her ne olursa olsun yolun sonunda yanında olacaktı. Arabayı tekrar çalıştırırken;

“Turan Sarıca’ya o zaman bol şans diliyorum.” dedi ve sonra hareket ettik. Kısa yolculuğumuz keyfimi en üst noktaya taşımak adına bol espri ve Turan Sarıca şakaları ile geçti. Cenk en sonunda bu kadar zahnete girmek yerine Kadir’i çağırmanın, onunla Turan’ı bir güzel pataklamayı teklif etti.

“Tamam şirine, bu akşam senin emir erinim. Ne dersene o.” dedi. Sevincimden kazanılacak zaferimiz için şimdiden yanağına kocaman bir öpücük bıraktım. Cenk’in babası Doruk amca annemin gerçekten kardeşi gibiydi ve Cenk de benim için öyleydi. Her ne kadar Kadir Ertürk benim ikizim olsa da kesinlikle bir karışma vardı. Ben Cenk ile ikiz falan olabiliirdim. Cenk kahkaha atarken;

“Eğer gözünde yaş görürsem, Turan Sarıca’nın bu âlemde bırakmış olduğu güzel itibar umurumda değil, onu davetinde rezil ederim.” dediğinde ise ona sadece gülümsedim. Gerçekten yapardı. O daveti Turan Sarıca’nın başına yıkardı.

Yoğun olmayan trafiğin olanak sağladığı kadar kısa bir sürede davetin yapılacağı otelin önünde aracımızı durdurduk. Cenk gergin olmayan bir hâlde gülümseyerek araçtan indi, ön taraftan dolaşarak bulunduğum tarafım kapısını açtı ve onunla göz göze geldiğimde ben de gülümsedim. Gerçekten işini bilen adamlardandı. Onun hayatına giren birini bu zamana kadar görmedim. Birini sevdiğini söylediğini veya kız arkadaşı olduğunda bizi tanıştıracak kadar önem hak eden biri olduğunu hiç görmedim ama âşık olduğunda gerçekten mükemmel bir âşık olacaktı. Çünkü her ne kadar kabul etmese de Doruk amcarın resmen kopyası olarak büyümüştü. Esprileri ve karizmatik tavırları, gülüşü, duruşu ve kalbi tıpkı onun gibiydi. Kapıyı ardından kapatırken koluna girdim.

“Saçmalarsam durdur.” derken, Cenk sadece benim duyabileceğim bir ses tonuyla;

“Karşındaki saçmalayacak şirine, çıkarken aynaya baktın mı?” diye sordu ve ben ona sadece gülümseyerek cevap verdim. Öyle olmasını gerçekten umuyordum. Gerçekten karşımda aptala dönmesini istiyordum. Vale anahtarımızı alırken, karşılama elemanı, “Hoş geldiniz efendim.” dedi. Gülümseyen kıza isimlerimizi söylediğimizde listeden adımı buldu ve bize saygıyla gülümsemeye devam ederek geçmemiz için eliyle yön gösterdi.

Davetin verildiği salona girdiğimizde ise neredeyse nutkum tutuldu. Gerçekten çok şık ve gösterişli organize edilmişti. Hiçbir şekilde masraftan kaçınılmamıştı ve kalite her yerde kendini gösteriyordu. Işıklar ölçülü ve masalar zarafetle hazırlanmıştı. Adımlarımızı huzlandırdık, adımızı tekrar söyledik ve bizi duracağımız loca tarzı masalara yönlendiren

elemanın ardından yürürken gözlerim asıl adamı, Turan Sarıca'yı aradı. Burada olduğunu hissediyordum fakat onu göremiyordum. Beni gördüğünden adım gibi emindim fakat neredeyse onu hiç ama hiç göremiyordum. Gözlerim etrafı tararken gecenin kâbusa döneceği anla yüzleşmek zorunda kaldım. Babam ve Doruk amca'yı masalardan birinde gördüm.

"Kahretsin, benim gördüğümü sen de görüyorsun değil mi?" diye sorunca Cenk, kalbimin yerinden çıkacak gibi almasına engel olamamıştım. Kahretsin, bu hiç hesapta yoktu. Ben titreyen sesimle, "Kesinlikle bittik." diyerek karşılık vermiştim. Cenk derin bir nefes alarak sakın kalmaya çalışıyordu. Yine de ikimiz de titriyorduk.

Cenk, "Mert amca kesinlikle beni öldürecek." derken, babam ve Doruk amca da bizi gördü. Suratlarındaki şaşkınlığın ardından gelecek olan öfkeli bakışlara kendimi hazırlamaya başladım. Burada olmamızı ve şu durumumuzu açıklayabileceğimiz kelimelerimiz yoktu. Onlara yaklaşıırken Cenk, "Tamam, açıklama yapmamız gerekiyor şirine, sendeyiz." dedi. Artık babam ve Doruk amca ile karşı karşıyaydık. İkisi de ellerini göğüslerinde kavuşturmuş, kaşları kalkık bir şekilde bize bakıyordu ve yalanları bir yalan makinesi gibi yakaladıklarını var sayarsak bu sandığımızdan da zor olacaktı. Onun için ben başlamayı tercih ettim.

"Tamam, burada olabileceğiniz ihtimalini kesinlikle atlamışız ve atlamamamız gerektiğiyle şu anda yüzleşiyoruz. Turan Sarıca tarafından davet edildik. Yani aslında ben davet edildim ve Cenk'in de bana eşlik etmesini rica ettim. Canım kardeşim de bana eşlik etmeyi kabul etti." dediğim anda babamın tek kaşı iyice kalktı. 'Bunun yalan olduğunun farkındayım şirine' cümlesinin beden diliydi. Yalan değildi ama birçok yalanımız olduğundan babamın inanmama durumu çok doğaldı. Kendimi toparlamaya gayret ettim.

"Evet, evet, annem ile siz de aynı oyunu oynamışsınız la-

kat bizimki gerçekten oyun değil. Cenk benim gerçekten kardeşim baba yani Kadir'den farkı yok ve bunun açıklamasını ikimizden biri evlenene kadar tekrarlamak istemiyoruz."

Doruk amca, "Benim evlenmeniz durumunda herhangi bir şikâyetim yok." dediği anda, babamın bakışları mermi misali Doruk amcaya yöneldi. Doruk amca gayet eğlendiğini gösteren bir tavırla konuştu:

"Ne bebekken bana âşıktı ne de büyüyünce genlerimden birine âşık olabilme ihtimalini düşünmek istiyorum. Gerçekten benim gibi dünürü nerede bulabileceğini bir düşün bakalım." dediğinde Cenk:

"Bu adamın babam olmama ihtimali yüzde kaç acaba diye DNA testi talep ediyorum." dedi ve normal şartlarda olsa kahkaha bile atabileceğim tavrına karşılık sadece sıkıntılı bir nefes verdim çünkü gidişat hiç ama hiç güzel görünmüyordu. Doruk amcam, Cenk'in söylenmesine karşılık sadece sınıtı.

"Reddedildi bücür." dedi ve Cenk homurdanarak, "Heyy! Aramızda gerçekten ciddi yaş farkı var ve prensip olarak kendimden büyük karşı cinslerime abla teyze falan demeyi tercih ediyorum. Siz ihtiyarlar bunu idrak etmeniz iyi edersiniz." dediği anda her ikisinde de gözle görülür bir rahatlama gözlemlerdim. Bu iyiydi, artık bizi rahat bırakabilirler diye düşündüğüm esnada arkamızdan;

"Hoş geldiniz," diye seslenen kişiye döndük. Kenan Sanca bize samimi bir gülümsemeye bakıyordu ve hemen yanındaki kişi ise kalbimin yerinden çıkmasına neden olacak derecede yakışıklı bir şekilde bana bakıyordu. Nefes kesiciydi. Takımının zar zor kavradığı kasları neredeyse şov yapıyordu. İri kaslı vücudu, çekici yüz hatları ve o karanlık baştan çıkarıcı gözleri ile baş döndürücüydü ve gece için planladığım hiçbir şey gerçekleşmiyordu. Bunun yarattığı hayal kırıklığıyla gülümsemeye çalıştım.

Babam, "Her ne kadar şaşkınlık dolu olsak da hoş bulduk." dediğinde, Kenan Sarıca kaşlarını çattı.

"Sıradan bir açılış davetinde seni bu kadar şaşırtan durumu merak ettim." diye sorduğu anda ise derin bir nefes aldım. Bir durum en fazla bu kadar batabilirdi ve ben de bu kadar rezil olabiliyordum. Lanet olasıca bir gecede sadece bir intikam almak istemiştım ve gelinen noktada herkese açıklama yapmak zorunda kalıyordum. Bu hiç ama hiç çekici değildi. Gayet sıkıcı bir durumdu. Hızla ama bir o kadar sakin bir tonda hatta biraz da eğlenceli çıkarmaya çalıştığım ses tonumla konuştum:

"Oğlunuz Turan Sarıca ile doğum günü pastasını hazırladığım bir organizasyonunda karşılaştım ve beni buraya davet etti. Tek başıma gelmek istemediğim için aile dostumuzu oğlu olan yani..." derken Doruk amcayı işaret ettim. "Doruk amcanın oğlu olan Cenk Demir'den bana eşlik etmesini istedim fakat davetli listenizde babam ve Doruk amcanın olabileceğini düşünemedik. Bizi görünce cidden şaşırdılar." diyerek açıkladığımda gözlerim Turan Sarıca'ya gitti. Çatık kaşlarını ardında zihnindeki düşüncelerde kaybolmuş bir şekilde bakıyordu. Evet, istediğim buydu ve ilk adımı zor da olsa atmıştık. Babam elini belime yerleştirdi.

"Tamam, bir yanlış anlaşılma söz konusu şirine, daha fazla kuzmana gerek yok." dedi. Bakışlarım Turan'ın bakışlarına kitlendi. Şu anda aslında ona vermek istediğim mesajın ne olduğuna dair bir fikri olup olmadığı görmek istiyordum. Nasıl bir şeyi mahvettiğini ve neyi kaybettiğini görmesini istiyordum. Bakışlarındaki durgunluk, yüzündeki kızarıklık ve derin derin aldığı nefes ile ilk raunt bendeydi. Onun için ne söylediğini bilen bir sesle;

"Evet, bir yanlış anlaşılma oldu ve artık bu konuda net bir açıklama." dedim ve Cenk'e dönerek elimi yumruk yaptım. Cenk de kahkaha atarak yumruk yaptığı elini yumruğumla tokuşturdu ve, "Kanka?" diye seslendi. Genelde ne istediğimizi ve nasıl

tepki vermemiz gerektiğini bilen bir yapınız vardı. Onun için birçok kişiden daha hızlı ve uyumlu hareket edebiliyorduk. Ben de ayrı o şekilde, "Aynen kanka!" dediğimde, babam ve Doruk amcanın hatta Kenan amcanın bile kahkaha attığını gördüm.

Herkes gayet eğleniyordu bu ortamda, eğlenmeyen tek kişi ise bakışlarındaki acıyla bana bakan Turan Sanca'ydı. Ne hissettiğini kalbimde hissediyordum. Yanan, pişmanlıktan kavrulan, içinde patlamak üzere olan o kalbin hissettirdiklerini içimde hissediyordum. Fakat daha fazlasının olmasını istiyordum. Ona olan öfkem bununla sınırlı değildi. Kenan amca:

"Yanlış anlaşılmayı düzelttiyseniz." diyerek babam ve Doruk amcaya baktı.

"Birinize hukuki, diğerinize ise mimari anlamda bir sorunumu danışmam gerekiyor. Gençler konuşup kaynaşabilirler." dediğinde bedenimi ter bastı. Bu kadar erken bir karşılaşmada yalnız kalacağımızı tahmin etmeden atağa kalkmışım, sürenin geri kalanında nasıl bir yol izleyeceğime dair herhangi bir plan düşünmemeye fırsat kalmamıştı. Üçü uzaklaşırken Cenk:

"Ben içecek bir şeyler bulmaya gidiyorum, oradan da kaçanım şirine. Satış olarak görme ama babam sanırım buradan iş kapacak ve bil bakalım bu işi kime satacak?" dediğinde, gözlerim kocaman açıldı. Bunu bana kesinlikle yapamazdı. Lanet olsun, yanımda durmalı ve beni yalnız bırakmamalıydı. Onun için, "Cenk, hiçbir yere gitmiyorsun!" diyerek onu çaresizce durdurmaya çabalamam karşılığında bakışlarını Turan'a doğrulttu ve, "Ben Cenk Demir, İtalya'da bu şirineyi geceliğiyle sarılırken gördüğün genç benim. Çok büyük bir hata yapmışsın dostum. Bil diye söylüyorum, eğer bu şirineye karşı herhangi bir hissin varsa başın büyük deritte." dedi ve elini omzuna vurarak noktayı koydu. "Şimdiden iyi şanslar."

Teselli edercesine konuştuğunda gözlerim neredeyse yerinden çıkacaktı. Lanet olsun, hayatımda ilk defa Cenk tarafından satılmıştım. İlk defa onunla girdiğim bir yolda bir başı-

ma bırakılmıştım. Bunu asla yapmazdı hatta yapamazdı. Bana hiç bakmadan arkasını dönüp giderken, “Bücür, bunu sana ödeteceğim.” diye söylendiğim anda döndü ve pis pis sııttı.

“Gece kulübünden bu yana sizin bir olayınız olduğunu anlamayacak kadar aptal değilim. Detayları bilmiyordum ve inan, bu şekilde bir detay da beklemiyordum. Canına oku ve kardeşim olduğunu karutla.” dediğinde, Turan’ın keyifli bir şekilde güldüğünü gördüm. Onun eğlenmemesi ve pişmanlıktan kıvrınması gerekiyordu. Ne halt yediğini düşünerek kahrolması falan gerekiyordu. Onun için huşumla ona baktım

“Komik olan ne?” diye sordum. Gerçekten bu durumda kıkırdayacak kadar komik olacak ne buluyordu? Ondandır ediyordum ve canını yakmak için elimden ne geliyorsa yapacaktım. Buna kıkırdaması veya sevinmesi değil, asıl olaklardan korkması gerekiyordu.

Turan ise, “Onu sevdim.” dediğinde dişlerimi sıktım. Onu sevmesi söz konusu değildi. Cenk sevilirdi zaten ama Turan onu sevmezdi çünkü buraya onunla gelmişim. Üstelik ondan intikam almak için onun canını yakmak için gelmişim. Burada sempati duyması söz konusu değildi.

“Onu sevdiğin için dört yıl ortadan kayboldun, unuttu” diye söyledim ve o an gözlerindeki acının bir nebze geri geldiğini gördüm. Evet, bu şekilde hissetmesi gerekiyordu, bu görüntü biraz olsun içimi rahatlatırdı.

“Aptalın teki olduğumu kabul ediyorum güzellik.” dedi ve duruşu, konuşmaları gerçekten ciddiydi ve ciddiyetin farkında olan bir tondaydı fakat bu benim istediğim sahne değildi, onun daha çok canını yandığını hissetmeyi ve görmeyi istiyordum. Bunun gerçekleşmemesi fena hâlde canımı acıtıyordu. Gözlerim dolar gibi oldu ve ona bir adım daha yaklaştım.

“Aptalın teki olduğumu ne zaman anlamıştım biliyor musun? Senin için gün boyu yemek yaptım, şık bir masa için çabaladım, sonra üzerime tam da bu gece giydiğim bu elbi-

seyi giydim, özenle hazırlanıp seni beklerken gelen bir buket çiçeğin ve saçma sapan anlamsız birkaç kelimeden oluşan notunu okuduğumda. Anladın mı şimdi?" diye sordum. O ise neredeyse yutkunarak gözlerime baktı.

"Özür dilerim güzellik." Bana bakmaya devam etti, bu yerli değildi. Dört koca sene bir bilinmezin içinde karşılaştığım o değersizlikte bekledim. Gelip gelmeyeceğini düşünmeden ve kalbimi bir daha kimseye açma ihtiyacı duymadan yapayalnız bekledim. Niçin? Gereksiz saçma sapan bir yanlış anlama yüzünden. Bu kadar hüznün karşılığı sadece üç kelime olmamalıydı. Gözlerimi kapattım ve kalbimi yokladım. Hâlâ onu ilk gördüğüm andaki kadar hızlı çarpıyordu ve bu gece gerçekten sert bir şeylere ihtiyacım vardı. Ama önce kendimi toparlayarak ikinci golü atmaya ihtiyacım vardı. Sonra gözlerimi açtım ve bana derin bakışlarla bakan Turan Sanca'ya;

"Seni sonsuza dek sevebilirdim fakat çok geç kaldın Turan Sanca." dedim. Bakışlarındaki o yıkılışı kalbimde hissettim. Sadece öyle dururken bir şey söyleyecek gibi oldu ve ben elimle onu susturdum.

"Söyleyeceğin hiçbir kelime anlamlı olmayacak. Tek bir günde hissettiklerim için teşekkür ederim fakat fazlası olmayacak. Yanlış anlaşılmayı düzelttiğimize göre bana müsaade." diyerek onun yanından tüm gururumu ve duruşumu geri kazanarak geçtim. Arkama bakmadım, etrafıma bakmadım, kendimden emin ve kazandığım zaferin verdiği mutlulukla yürüdüm ve çıkışa gittim. Cenk çoktan kaybolmuştu ve babamları bekleme durumum yoktu. Nasıl olsa bu akşam eve falan gitmeyecektim. Onun için tüm sorularına daha sonra yanıt alabilirdi. Gördüğüm ilk taksiye bindim ve bu gece fena hâlde dağıtmak için gerekeni yapmaya yani kulübe gitmeye karar verdim. Bu gece içecek, dans edecek ve kendimi kaybedecektim. Bunu her zaman takıldığım kulüpte yapacaktım ki barmenler bana gelebilecek olan herhangi tehlikeyi engelleyebilsinler.

ON İKİNCİ BÖLÜM

İçkiyi tek dikişte bitirirken, elimle bir tane daha hazırlanmasını işaret ettim. Barmen bizi yıllardır tanıyordu. Hatta aynı okulda okumuştuk ve o bu işletmenin ortaklarından biriydi. Cenk'in kız kardeşi Mira'nın platonik aşkıydı ve Cenk henüz bu durumu fark etmemişti. Onun için Mira fazla özenli davranıyordu. Tabii ki benim gözümünden kaçmamıştı bu durum. Barmen Ege bana göz kırptı.

"Bu gecenin katili kim?" diye sorunca gülümsedim.

"Ben," diyerek yanıtladım. Bu gecenin ve bundan sonra geçecek olan tüm gecelerin tek katili bendim. Bundan sonra kesinlikle âşık olmayacaktım. Kimseye kalbime girme şansı vermeyecektim. Cenk'in de dediği gibi kucagımda kedilerimle yaşanmış tonton bir şirine olarak kalacaktım fakat kimseye âşık falan olmayacaktım.

"Sorun ne bilmiyorum ama hızlı gidiyorsun Hande." dediğinde ona gülümsedim.

"Senden başka kimseden içki almama izin verme yeter. Fazla dağıtırsam da Cenk'i ara, beni alsın. Buradan da tanımadığım biriyle çıkmama sakın izin verme, olur mu?" diye sordum. Bana sorgulayan bakışlarla baktı. Başıma gelen kâbuslara bir yenisinin daha eklenmesini asla istemi-

yordum. Onun bakışına gülümseyerek karşılık verdim.

“Başıma bela almak istemiyorum ve senin beni koruyacağına eminim. Sadece bu gece kontrolümü kaybetmek istiyorum. Sarhoş olmak ve dağıtmak. Tanıdık birilerinin önünde olmak güvende hissettirecek.” dediğinde, bana gülümsedi ve:

“Keyfine bak şirine,” dedi, ben de ona gülümseyerek teşekkür ettim. Önüme koyduğu bardağa baktığımda bir öncekiyle aynı olmadığını fark ettim. Bakışlarını şaşkınlıkla ona yönelttim.

“Daha sert bir şey sabah canını yakacak ama bu gece seni uçurur bu. Rahat takıl, gecenin sonunda Cenk burada olur.”

Tereddüt etmeden bardaktaki sıvıyı mideme indirdim ve bir anda bedenime hücum eden o tanıdık ürpertiyle gözlerimi kapadım. Lanet olsun, buradaydı ve o kadar yakınımdaydı ki kokusunu hissedebiliyordum. Hâlâ yakın mesafeme izinsiz girdiğinde bu duyguyu hissedebiliyor oluşuma lanet okusam da uzun bir süre bu duyguyla savaşmam gerekecekti. Fakat bir gün bana bu duyguyu hissettiremeyecekti çünkü bu duygunun en kısa sürede icabına bakacaktım artık. Bedeninden yayılan sıcaklığı tüm benliğimde hissediyordum ki kulağımın hemen yanına yerleşen bir gölgenin fışıldayarak;

“Senin gibi güzelliklerin tehlikeli gecelerde tek başına kalmaması gerektiğin söylemiştim.” demesiyle yutkundum. Lanet olsun, bitmişti. Neden peşimden buraya kadar gelmişti ki? Onu tekrar görmeye bu kadar erken hazır değildim ve bu gece gerçekten fazlasıyla dağıtmak istiyordum. Onun bu geceyi görmemesi ve bundan keyif almaması gerekiyordu. Birkaç saniye içinde görüş alanıma giren bakışlarıyla beynim buhar olmaya hazırlandı. Bu kadar yakışıklı olması adil değildi. Ona karşı koyamamak da adil değildi. Nedensiz bir yutkunma beni yoklarken, barmen Ege ona gülümsedi.

“Turan Sarıca, davetin var diye duydum, seni bu gece beklemiyordum.”

Turan bakışlarını benden ayırmadan, "Sanırım, kalbimi çalan biri için savaşmam gerekiyor." dedi. Barmen önce bana, ardından Turan'a baktı ve güçlü bir ısıklık çalarak kahkaha attı. Gerçekten onun için keyif verici bir bilgiydi ve bunu kendine saklamasını ummaktan başka elimden bir şey gelmemesi ise sinir bozucuydu.

"Bol şans hızlı adam. İşin hiç kolay değil." dediğinde bakışlarımı Ege'ye diktim. Ege kendinden emin bir tavırla; "Bu âlemden tanıdığım en güvenilir adam olur kendisi. Onun için mesaimi ona devrediyorum, istediğin kadar dağıt şirine, o seni toplayacaktır." dedi.

Şaşkınca ona baktım ve içkinin de vermiş olduğu saçmalama hâlimle, "Şu anda dağıtma istememin tek sebebi bu adam." diyerek bağırdım. Bu bilgi karşısında ne söylemesini bekliyordum bilmiyorum fakat Ege tekrar gülümsedi.

"Onu dövmemi ister misin?" diye sordu. Bu sefer Turan kahkaha attı ve benim tüm kalbim mum misali eridi. Öfkem içimden uçup giderken onu yakalamaya çalıştım. Beni terk etmemesi gerekiyordu. Bu gece ona olan nefretime ve sonsuz öfkeme hiç olmadığı kadar ihtiyacım vardı. Bu adama kahkaha atmak kesinlikle yasaklanmalıydı. Bir anda ona bakınca kahkahasını durdurmak için çabaladı ve sevimliliğinde saklanması gerektiğine kanaat getirdim. Lanet olasıca burada olmaması gerekiyordu ve Ege'ye döndü.

"Beni dört yıl unuttu!" diye bağırdım ve Turan bana gülümseyerek baktı. Bakışındaki sıcaklığı hissetmemek aptallıktı ama hissetmemeye çabaladım. Ardından bana yaklaştı ve:

"O dört yılın hiçbir gecesi seni düşünmeden uyudum güzellik. Tamam, aptallığın kralını yaptım ve telafi etmek için elimden gelenin fazlasını yapacağımıdan emin olabilirsin. Sen de bu arada beni dilediğin kadar süründürebilirsin."

Bakışlarımı ondan bir saniye bile ayırmıyordum. Onu 160

seviyordum, bana bu şekilde bakışını, kendinden emin duruşunu ve bu hissi seviyordum fakat bana bir an olsun güvenmeyen, açıklama yapmama izin bile vermeden dört yılını çalan bu adamın kalbime ikinci bir darbeyi vurmasına asla izin vermeyecektim. Önüme koyulan diğer içkiyi de mideme indirdikten hemen sonra kulübün içinde kulakları sağır edecek kadar yüksek sesle çalan müziğe kapıldım ve 90'ların kulübünü ne kadar çok sevdiğimi bir kez daha anladım. Şarkılar yıllar öncesine aitti fakat ne kadar da geceme uygundu.

Hande Yener'in "Şansın Bol Olsun" şarkısı çalıyordu ve piste kendimi kaybedercesine dans etmek için çıkmıştım. Öyle de oldu. Şarkının kelimelerini Turan'ın gözlerine bakarak söylemeye çalıştım, çoğunu da başardım. Herkes dans ediyordu fakat ben neredeyse coşuyordum ve tam nakarat sözleri geldiğinde Turan'a bakıp tüm kelimeleri gözlerine bakarak söylüyordum. Bu onu sadece keyifli bir şekilde gülümsetiyordu ve gülümserken gerçekten çok fazla çekici oluyordu. Tamam, kabul ediyorum, fazlasıyla baş döndürücü oluyordu fakat bu akşam bunu görmezden gelmek istiyordum. Şarkının sesi kulakları daha da çok doldurduğunda zıplamaya ve tüm gücümle dans etmeye devam ettim. Sonunda şarkı bittiğinde bir başkası başladı. Tekrar barmanın yanına gittim ve bana verdiği içkiyi tek dikişte yine mideme indirdim. Ardından yine dans ettim, tekrar içtim ve tekrar dans ettim.

Bu arada Turan Sarıca beni sadece izliyordu. Tek kelime etmiyor, gülüyor ve öfkelenmiyordu. Sadece arlamını çözediğim bir bakışla bana bakıyordu. Bense gecenin sonuna kadar resmen banı komple içmiştim. Bir duble bir şey daha içecek olsam kesin içki komasına falan girerdim. Onun için bir ara başım döndü ve barın yanına varmadan düşecek gibi oldum. Arunda kollarını bana dolayan Turan ile burun buruna kaldım.

"Tamam güzellik, sanırım limitin burada bitiyor. Seni evine bırakma zamanı geldi." dediğinde kahkaha attım ve, "Ba-

bam seni vurur." karşılığını verdim. Turan ise sıkılı dışlerinin arasından, "Kesinlikle." dedi ve ona, "Ben bu gece kafemde kalacağım. Bir taksi çağırman yeterli olacaktır." dedim. Gözlerime baktı, ardından sınıtarak beni bıraktı ve bir anda neredeyse yere çuval misali düşecek olduğum anda tekrar beni tuttu.

"Taksiden şoförün kucagından inme ihtimalini unut güzelliik. Nerede kalacaksan seni oraya ben bırakacağım." dediğinde kakhaha attım ve, "Beni tekrar öpebileceğini düşünüyorsan yanıliyorsun." dedim. Turan gözlerime şaşkınlıkla baktı.

"Beni ilk öpen sendin." dedi ve ben düşünür gibi yaparak

"Hımm, tamam o zaman, seni tekrar öpeceğimi sanıyorsan yanıliyorsun." dedim.

"Sanırım bir süre evet." diyerek karşılık verdi ve ben daha çok gülümsedim.

"Hayır, taksiyle gidiyorum." dedim inatçı bir kişiliğe būrünerek. Turan sabrını zorluyormuşum gibi hırladı resmen.

"Hiç sanmıyorum güzelliik."

Kendimi bir anda Turan Sarıca'nın omzunda buldum. Tüm dünyam bir anda tepetaklak olmuştu ve görüş alanımda resmen sıkı poposu belirmişti. Ciddi spor yaptığını anlamamak aptallık olurdu. Bu vücut sporsuz var olamazdı. Sonra nerede olduğumu fark ederek çığlık atmaya başladım.

"Beni hemen indirmezsen babam seni gerçekten vurur, haberin olsun!"

"Kesinlikle cezai indirim için dinlemek isteyecektir." dediğinde ise kakhaha atıyor, çırpınıyor, şarkıya eşlik ediyor ve avazım çıktığı kadar bağınyordum. O ise kalçama kilitlediği kolunun altında boş bir yastık taşıyormuş gibi hiç etkilenmiyordu. Birkaç dakikanın ardından kendimi barın dışındaki sessizliğin içinde buldum. Bar gerçekten insanın kulaklarını patlatabiliyordu. Hâlâ Turan'ın omzunda çırpınıyorken gelen arabanın kapısı açıldı ve beni bir poşet misali içine hıkarın

dikkatli olmaya çabalıyordu. Ben ise gerçekten içkinin bedenimin kontrolünü eline almasıyla kendimden geçmek üzereydim. Zihnim bulanmaya başlamıştı ve arabaya binip çalıştırmasını hatta arabanın hareket ettiğini bile fark etmemiştim.

“Kafenin adresini tarif edebilecek kadar kendinde olmadığın kesin. İsmi söylemen yeterli.” dediğinde ona gülümsedim. O kadar güzel bakıyordu ki bakışlarında kaybolup hiç ama hiç kendimi bulmak istemezdim. Sonsuza kadar o bakışların içinde kaybolabilir, bundan hiç ama hiç şikâyet etmezdim. Beni saran o kollarını çok özlemiştim. O sıcaklığı, o dudakların lezzetini ve bir günde hissettiğim her ne varsa hepsini o kadar çok özlemiştim ki gözümden süzülen yaşı fark etmedim bile. Bakışlarındaki pişmanlığın her bir zerresini gördüğümde bana yaklaştı.

“Canını bu kadar yakışım için özür dilerim güzellik. O kalbinde bana bu denli büyük bir yer açtığın ve bunu görmediğim için gerçekten aptalın tekiyim.”

Ben ona inanmadığımı gösteren bir gülücük takındım ve boğazımda biriken hıçkırığımı tutmaya çabalarken; “Benden gerçekten etkilendiğini, saçma da olsa bir günde kalbinde olduğumu hissetmiştim. Aşk bu denli hızlı olduğunu düşündüğüm için ben aptalım.”

Elini yüzümde hissettim. Yüzü o kadar yakınımdaydı ki nefesinin dudaklarımı yaktığını hissediyordum. Bedenimin her bir zerresi karıncalanmış ve alev almıştı. O ise derin bir nefes alıp, “Etkilenmek hissettiklerimin yanında hiçbir şey kalır güzellik.” dedi.

Sanırım artık nefes falan almiyordum fakat zihnim nereye gittiyse oradan bana, “Hayır!” diye sesleniyordu ve ben bir an önce kendimi toparlamazsam onun bu oyununu yeniden kanacaktım. Onun için yüzüme yerleşen elini uzaklaştırdım.

“Bana güvenmedin, bu da her ne hissettiyisen yalan olduğunu anlamam için yeterli.”

Pes edercesine bir nefes verdi ve, "Vazgeçmeyeceğim güzelliik." dedi.

Ben sinsice sınıtarak, "Göreceğiz." dediğimde meydan okumama karşılık önüne döndü ve arabayı hareket ettirerek "Görelim." dedi.

Ben de kendimi koltuğa bıraktım ve bakışlarım hızla giden arabarın camundan dışarıya daldı. Hayatın ne getireceği belli olmazdı. Kalbin ne hissedeceği de bilinmezdi fakat hissettiğim tek şey acıydı. Onun bu kadar yakınmda olmasına rağmen uzak durmam gereken tek kişı olması kadar canı yakıcı bir şey yoktu.

Baş ağrısı hiç bu kadar can yakıcı olmamıştı. Her geceden kalma bir şekilde uyandığımda bir daha bu duruma gelmeyeceğimi söylesem de gerçekten yine bu durumda uyanmaktan nefret ediyordum. Üstelik geceleyin yaşananları hatırlamak için biraz düşünmeye başladığımda beynimin kafatasının içinden fırlayacakmış gibi zorlamasından nefret ediyordum.

Bugün kafede kimse yoktu. Genel temizlik günüydü ve saat 12 gibi temizlik şirketinden gelip dezenfekte çalışmasının yapılması gerekiyordu. Saatin şu anda kaç olduğunu bilmiyordum ve ekibin gelip de karşılayan olmadığı için çekip gitmediğini umuyordum. Yavaşça gözlerimi açtım ve yine aynı yavaşlıkta etrafı taradım. Evet, kafedeydim ve o hâlde buraya gelmeyi başıarabildiğim için kendimle gurur duymalıyım. Yerimden kalktım ve oturur pozisyonda kendime gelmeyi bekledim. Dün gece beni buraya getiren kişı ve konuşmalar bir bir akluna gelirken koca bir si*tir çektim. Gecenin sonunda beni buraya getirenin o olduğundan emindim. Uzanıp telefona baktım ve telefondaki beş mesaj, sürüyle gelen aramayla gözlerim kocaman oldu. Tsunami, sel, deprem falan olmuş olmalı diye

düşünüyordum ki Masal'dan gelen mesajlardan birini açtım.

"Hande, baban arama emri çıkartmak üzere, kafenin kapalı olduğunu gördü ve üstelik telefonun orada görünüyor."

Bir sonraki mesaj Kadir'dendi: "Hangi cehennemdesin? Cenk'i öldürebilirim."

Bir sonraki mesaj annemdendi: "Hande, sanırım çok fazla şey açıklamam gerekiyor. Öncelikli madde Turan Sarıca."

Bu mesajı görünce gözlerim kocaman olmuştu. Lanet olsun, tek bir gecede neler olmuştu. Ne haltlar kanışmıştı da herkes bu kadar soru sorma ihtiyacı duymuştu.

Sonraki mesaj ise Cenk'tendi: "Tamam, her şey kontrol altında. Kafede olduğunu ve canının sıkın olduğunu söyledim. Mert amcam konuyu anladı, sanırım ve tek bir kelimesiyle herkes rahatladı fakat Turan'ı gördüğünde canını yakacağından eminim şirine. Bu arada annemler detayları bilmek istiyor. Turan ile aranda olanlar her neyse damat adayı olduğu için pek bir mutlular. Aynı mutluluk baban için geçerli değil. Annem, 'Bora amcamın ahı tuttu.' diyor. Babam ise şimdiden Turan'a şans diliyor. Kendini toparlamadan gelme." dediğinde gülümsedim. Cenk gerçekten bulunmaz bir dosttu. Gerçekten bazı dostlar hayat kurtarıcı olabiliyordu.

Masanın üzerinde duran telefonumun saatine baktım, çoktan öğlen olmuştu ve gelen dezenfektan ekibinin şimdiye geri dönmüş olduğunu fark etmem zaman almamıştı. Üzerimdeki gece elbisesini bir daha giymemek üzere çıkarmaya karar verdim ve bir duş aldım. Duş tüm baş ağrıma iyi gelmiş ve neredeyse tümüyle kendime gelmeme yardımcı olmuştu fakat yine de sert bir kahveye ihtiyacım vardı. Belki güzel bir kahvaltı da hazırlayabilirdim. Onun için üzerimi giyindim ve saçlarımı kurutma ihtiyacı duymadan kafenin mutfağına geçmek için merdivenlere yöneldim.

Birkaç basamak çıkmıştım ki burnuma gelen kahve kokusuyla gözlerimi kapattım. Şu dünyada sabah saatlerinde

içilecek en güzel içecek olarak bir ödül verilmesi gerekiyorsa kesinlikle bunun kahve olacağından emindim. Sanırım Masal mesajlarına cevap bulamadığı için buraya gelmişti. Bu gerçekten istediğim bir durum değildi. Bir süre daha yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Eve gittiğimde fazlasıyla çok soruya maruz kalacaktım ve ön savaşını vermek istemiyordum fakat kaçınılmaz son diye bir şey vardı. Derin bir nefes aldım ve kahve kokusuna doğru yavaşça yürümeye başladım. Mutfağın kapısını açtığım anda tezgâhımın başında onu görür görmez öylece kaldım. İşte bu beklediğim bir şey değildi. Benim mutfağında, benim alanımdaydı ve onu orada görmeyi isteyecek son kişi bile değildim. Beni buraya getiren kişinin kim olduğunu hatırlamak acı vericiydi ve bir dejavu yaşanmış olması her şeyin tekrarlanacağı anlamına gelmiyordu.

Kapı onu tutan elimi yalayarak geçti ve ileri geri gidip gelerek durduğunda, onun mutfağındaki duruşuna baktım. Ceketini çıkış, sadece gömlek ve takımının pantolonu üzerindeydi. Hiç yorgun görünmediği gibi rahatsız edici derecede yakışıklı ve çekici görünüyordu. Her ne kadar göze hitap etse de içimde büyüyen acıya engel olamıyordum. Bu kadar basit değildi. 'Neden anlamıyordu? Neden anlayamıyordu?' diye düşünürken, o kehribar rengi büyümlü bakışları gözlerimle buluştu. Kalbim ben buradayım atışı yaparken, yutkunmadan edemedim. Daha da derinleşen bakışlarıyla savaşıırken nefesimin tıkanıp hissettim. Tüm benliğime hâlâ bu şekilde hissettirebildiği için ondan nefret etmem ve hatta bunu ciddi ciddi yapmam gerekiyordu. Derin bir nefes aldım ve birkaç adım atarak tezgâhın diğer tarafına geçip onunla karşı karşıya gelecek şekilde durdum. Aramızda bir veya iki adımlık mesafe vardı. Bakışlarındaki yoğunluk tüm bedenimin alev almasını sağlıyordu. Adam sanki motorcu ya da iş adamı değil de hipnozcu falandı. Bakışlarım o kehribar rengi gözlerle ne zaman buluşsa kendimi bir büyüye kapılmış gibi hissediyordum. Her ne kadar kaybolmak ve bir daha hiç

166

ama hiç bulunmamak istesem de sakın bir şekilde konuştum.

“Bunu istemiyorum.” diye söyledim. Bakışları daha ne kadar büyü yayabilirim dercesine bana bakıyordu ve lanet olası o gülümseme dudağının kenarına yerleşti. O gülümseme için yanıp küle dönen kadınlar olabileceğini biliyordum. Yerimde başka bir kadın olsa kendini Turan Sarıca’nın kollarına çoktan atmıştı ve yaşanan her ne varsa yerini çoktan geçmişe bırakmıştı fakat ben öyle bir şey yapmak istemiyordum. Yaşadığım dört yılı ve onun nedenlerini düşündükçe hissettiğim değersizliği unutmak falan istemiyordum. Turan güneşten ışık saçan ısıtıcı gülümsemesinin arasından;

“Kabul et, uzmanlık alanın olmasına rağmen en az serün kadar güzel kahvaltı hazırlayabilirim.” dediğinde, gözlerim masayla buluşmuştu. Peynir çeşitleri tam da olması gereken tabak kullanılarak özenle yerleştirilmiş, yeşillikler şahane bir görsel verilerek şekillendirilmiş ve diğer tüm kahvaltılıklar uyumlu bir şekilde masada yenmeyi bekliyordu. Görsel olarak birçok şey eklenebilirdi fakat bu hâliyle bile mükemmel görünüyordu. Geceyi birlikte geçirdiğiniz bir kız uyanmadan ona sabah bu şekilde bir sofraya hazırlarsanız, sanırım kalbinde bir daha asla kaybolmayacak bir yere sahip olurdunuz. Fakat bu durumun benim üzerimde etkili falan olmaması gerekiyordu. Onun için;

“Kastettiğim bu değil Turan.” dedim ve bakışlarını masadan çekerek kehribar rengi bakışlarına daha güçlü bir şekilde sabitledim.

“Aramızda olanları demek istiyorum.” dediğimde, elindeki tabağı masaya bıraktı ve kaşlarını sanki söylediğimi anmaya çalışıyormuş gibi çatı.

“Hâlâ alkollü olma ihtimalin var, o nedenle kahve yaptım, bir kupa içsen iyi edersin.” dediğinde ona öfkeyle baktım.

“Tamam, yanlış anlaşılmalara giderildi ve yılların neden

ziyan olduğunu ikimiz de fark etmiş bulunuyoruz.” dedikten sonra kışları havaya kalktı ve bana bir adım yaklaştı. Neredeyse aramızda mesafe yokmuş gibiydi.

“Evet.” dediğinde ses tonu neredeyse tüm bedenimi içine çeker gibiydi. Bakışlarını verdiği his ise kelimelere dökülemezdi. Kokusu başımı döndürmeye başlamıştı fakat gözlerimi gözlerinden bir an olsun ayırmıyordum. Burası fazla sıcak olmaya başlamıştı, kendimi bir ateşin ortasında hissediyordum. Yine de kendimi toparlamaya çalıştım.

“Seni etrafımda görmek istemiyorum yani seninle bir yerlerde karşılaşabiliriz fakat artık konuşmak veya iletişim kurmak zorunda kalmak istemiyorum seninle.” dedikten sonra bakışları kararmaya başlamış ve o karanlığın beni yutmasını dilercesine bakıyorduk. Pes etmeden, “Senden etkilendiğimi falan düşürme, bazı duygulara yeni olduğum dönemdi ve kırılmıştım. Çocukça diyebilirsin ama sadece nedenini bilmek...”

Cümlemin sonu gelmeden dudakları tarafından kalan kelimelerim resmen yutuldu. Sakin, ağırdan bir öpücük dudaklarımla dansa hazırlanırken, elleri yüzümden sabitlendi. Tamamen kontrolü ele geçirirken dudakları daha da derinleşmeye ve daha da ateşli hissettirmeye başlamıştı. Kontrol denen bir şey kalmamıştı ve neredeyse tüm bedenim kollarında eriyerek akıp gidecekti. Gözlerim kapanmış ve resmen başka bir evrene geçmiş gibi hissediyordum ki o dudaklar yavaşça dudaklarımı serbest bıraktı. Gözlerimi açmak birkaç saniyem almıştı ve kalbim göğüs kafesimin içinden pıt diye çıkıverecekmiş gibi hissettiriyordu. Bakışlarındaki ışıltı her kadının kalbini yerinden çıkaracak kadar samimi hissettiriyordu ve Turan’ın yine dudağında o gülümseme vardı.

“Nerede kalmıştık güzellik?...” diye fısıldadı ki her bir kelimesi bedenimi yakmaya yetmişti. Gözlerim yanmaya başlamıştı ama ağlamak, istediğim en son şeydi. Nefes almam zordu ama yine de bakışlarımı ondan geri çekemiyordum. Ona

kapılmamam gerekiyordu ama tek bir öpücüğüyle beni etkileyen bu duygu seliyle nasıl başa çıkacağımı kesinlikle bilmiyordum. Yine de bir şey söylemek istedimde, Turan elini elimе yerleştirdi ve avucumun içini kalbimin üstüne gelecek şekilde tuttu. Sonrasında alnını alruma yaslayarak gözlerini kapadı. Sesi bir fısıltıdan öteye gitmiyordu fakat yüzümü yakarak ilerleyen nefesi gözlerimi kapamamı sağlamışb.

“Benim hissettiğimi hissetmediğini söylemeye kalkma güzellik. Kalbinin atışını hisset, benim kalbimin de seninkinden farkı yok.”

Elimin hissetmesine gerek yoktu çünkü kalbim resmen kulaklarımda atıyordu. Tek kelime etmeden gözlerimi açtım ve Turan’ın kehribar rengi gözleriyle hapsoldum. İki elini de yüzüme yerleştirdi.

“Telafi etmeme izin ver güzellik.” diye söylediğinde yutkundum. Bir şey olacaksa da bu kadar çabuk olmamalıydı. Kaybettiklerini tek bir öpücükle geri alamazdı. O kadar kolay ve basit olmamalıydı. Bir anda kendime geldim ve huzla kollarından çıkarak ondan neredeyse iki adım uzaklaştım ve öfkeyle gözlerine baktım. Ardından dişlerimi sıktım.

“Bunu bir daha yapmaya kalkışma Turan Sarıca!” dedikten sonra devam eden öfkemle, “Beni öptüğünde ne hissettiğim, bana dokunduğunda ne hissettiğim veya kalbimin atışı umurumda değıl, benden uzak dur!” diye bağırdığımda bana adım adım yaklaştı. Tekrar o çekime kapılmamak adına birkaç adım daha geriye gittim ve öfkemin doldurduğu gözlemlerle ona baktım. “Lütfen!” diye bağırdım. O an olduğı yerde durdu ve yutkunduğunu gördüm. Umurumda değıldi.

“Canım yandı, kalbim kırıldı. Lanet olsun, gecelerce uyumadığım ve sapık gibi seni sosyal medyada takip ettiğim günleri hatırlıyorum. Katıldığın yarışlar sonrası verilen partilerde koluna taktığın kızlara gülücükler saçtığın fotoğraflarına saat-

lerce baktığımı hatırlıyorum. Aynaya baktığım her an ne kadar değersiz olduğumu yüzüme haykırarak günler geçirdim. Üstelik bunca berbat duyguyu sadece aptal bir yanlış anlama yüzünden yaşadığımı öğrendiğim andan beri kontrol edemediğim bir öfke büyüyor içimde. Nefes alamıyorum, anladın mı?" diye bağırdığımda bakışlarındaki şokla beni izliyordu. Gözümden süzülen yaş sildim ve, "Benden uzak durmalısın Turan Sarca! Toparlanmam çok zaman aldı ve bir kere daha kalbimi kırmana izin vermeyeceğim." Gözlerinin kızardığını, göz pınarının kenarının gözyaşlarıyla dolduğunu görmeyi beklemiyordum.

"Özür dilerim güzellik." diye gözerime bakarak fısıldadı ve, "Özür dilerim ama hissettiklerinin hepsini yıllarca ben de hissettim. Onun için aramızda olan yani birkaç saniye önce ikimizin de kalbini yerinden çıkaracak kadar hızlı atıran o his var ya, işte onu görmezden gelmemi bekleme benden." dedi ve bana bir adım daha yaklaştı. "Vazgeçmemi bekleme güzellik." dediğinde, hâlâ gözlerine bakıyordum. Kelimeler aklına gelmiyordu. Sadece bakıyordum. Bu kadarı yeterliydi ve bir şekilde son bulmalıydı.

"Bugün için bu kadarı yeter artık. Gitsen iyi olacak." dediğinde gözlerini bitkin bir hâlde kapayıp kafasını öne doğru eğdi ve birkaç saniye öylece kaldıktan hemen sonra bakışlarını kaldırdı ve bakışlarındaki gülümsemeye kalbimi bırakmaya hazırlandım. Ardından dudağına yerleşen gülümsemeyle geri geri gitti ve sandalyeye asmış olduğu ceketini sık hareketlerle düzelterip omzuna doğru attı ve tek parmağıyla tuttuğunda gözlerindeki gülümseme hâlâ gitmemişti. Bana adım adım yaklaştı ve burun buruna kalacağımız bir şekilde durduğunda fısılhyla konuştu:

"Bir daha seni görmek istemiyorum Turan Sarca!" diye söyledim ve o ise sadece büyüleyen bakışları eşliğinde parmağıyla kalbimi işaret etti.

“Onun ne hissettiğini biliyorum.” dedikten sonra başparmağını kendi kalbine doğrulttu.

“İçimde nasıl attığını da hissediyorum.” dedikten sonra burnunun hemen üstüne bir öpücük bıraktı.

“Vazgeçmem için çok geç güzellik.” Beni ardında pörtleyen bakışlarla bıraktı, kafeden çıkıp gitti. Kalbim deli gibi atıyordu. Bu onu daha çok göreceğim anlamına mı geliyordu? Lanet olsun.

Yorgunluk bedensel olunca biraz dinlenmek yeriden canlanmak için yeterliydi. Kalben ve ruhen yorgun olduğunuzda dinlenmek pek mümkün olmuyordu. Her yeni güne aynı mutsuzlukla başlamaktan, başladığım her günün aynı şekilde kafa karışıklığıyla devam etmesi ve gecenin çökmesiyle ruhumun daralmasından artık bıkmıştım. Düzelmeye gereken yanlış anlaşılma düzelmiş ve gereken açıklama yapılmıştı fakat içimde her geçen gün daha da büyüyen bu karanlık artık beni korkutmaya başlamıştı. Engelleyemediğim düşüncelerimin beni yönlendirmesinden endişeleniyordum.

O yüzleşmenin ardından iki hafta kadar geçmişti ve Turan Sarıca cephesinden ikinci bir hamle gelmemişti. Ondan hamle bekleyip beklemediğim konusunda bu süre zarfında gerçekten ciddi tartışmalar yapmıştım. Aklım, herhangi bir hamle bekleme, yoluna bak ve onu bir an önce unut derken; kalbim, sadece gelecek olan adımı ve hamleyi bekle diyerek içimde her gün bir umutla çarparak uyanıyordu. Bu çok sınırlı bozucu bir durumdu ve her geçen gün daha da can sıkıcı oluyordu. Biraz değişikliğin iyi geleceğini, buralardan uzaklaşmanın beni kendime getireceğini düşünüyordum. Her ne kadar şu aralar bu biraz imkânsız olsa da işler yoluna girdiğinde kendime küçük bir tatil vereceğimden emindim.

Gerçi son zamanlarda yaşananların bu kadar tesadüfi olması gerçekten tahammül edilemeyecek boyuttaydı. Masal'ın annesinin onun gerçek babasının kim olduğunu itiraf ettiği zamandan bu yana tüm aile ayaktaıydı. Kafamın allak bullak olduğu şu dönemde Masal ile detaylı konuşamadım. Gerçi kendisinin de akllı karman çormandı. Zihninde dolaşan soru işaretlerini bakışlarından anlayabiliyorduk. Her ne kadar bu durum karşısında dik durmaya çalışsa da içindeki yıkımın altında ezildiğinin farkındaydım. Yıllarca annelikten zerre anlamayan bir kadının sevgisizliğinde savrulmuş, babasının onu öğrendiğinde ortadan kaybolduğuna, onu istemediğine inandırılmıştı. Oysa olaylar tamamen farklıydı ve ne hissedeceğini bilemiyordu. Onun yerinde olsam kesinlikle çıldırabilirdim. şimdi ise her ikimiz de aklımızdan geçenleri susturabilmek adına var gücümüzle çalışıyorduk. Kendisi hamile olmasına rağmen buradaydı ve her ne kadar yorulmamasını söylesem de bunu duymazdan geliyordu.

"4 numaralı masa hazır!" diye bağırdım. Ardından 7 numaralı masanın siparişini hazırlamaya başladım. Ne kadar çok çalışırsak, sorular bir o kadar azalacakmış gibi hissediyordum. Sadece birkaç dakika çalışmasam aklıma dolan sürüyle soruya cevap bulmaya çalışıyordum ve bu durum beni neredeyse tüketmişti. Birkaç dakikanın ardından ise, "7 numara hazır!" diye bağırdım. Bugün müşteriler fazlaydı ve boş kalamayacağımız kadar çok sipariş alıyorduk. Ben siparişleri hazırladııkça bağırıyordum ve kapının ağzından;

"Hande yetişemiyoruz!" diye sitem eden Masal'a gülümşedim. Bu kadar yoğun olmamıza sevinmem gerekiyordu aslında.

"Tamam, bende!" diyerek tabağı elime aldım. Üzerimdeki önlüğe aldırış etmeden tezgâhın arkasından dolanarak bahçeye açılan kapıya doğru yürüdüm. O arada içeride bir homurdanma vardı. Bazı masalardan, "Heyy! Adam taşş!"

gibi cümleler yükseliyordu ki tam kapıdan çıktığım esnada çarpıştığım kişi yüzünden neredeyse düşüyordum. Elimdeki lerin yere saçılmasını engellemeye çalışsam da sanırım tabak fazlasıyla bozulmuştu. Ben ise belimi kavrayan kollar sayesinde havada kaldım. Elimdeki tabakta ne varsa her yere saçılmıştı. Çarpışmanın etkisiyle gözlerimi sıkıca kapamıştım. Kollarında olduğum kişinin kim olduğunu görmek için gözlerimin açık olması gerekmiyordu. İçime dolan kokuyla kollarında olduğunu görmesem de biliyordum.

Kollarında olduğum kişi Turan'dı. Kalbim onu görmüşçesine deli gibi atıyordu. Eli tam belimin üzerindeydi ve bedenime ateş yayıyordu. Yavaşça gözlerimi açtım ve karşılaştığım kehribar rengi bal çukurlarıyla nefesim kesildi. Her ne kadar bu durumu artık aşmış olmamız gerekiyor olsa da gerçekten her karşılaşma bir öncekinden daha çarpıcı oluyordu.

Bir adam kalbiyle bakabilir miydi? Kalbiyle bakmanın ne demek olduğunu annemden öğrenmiştim. Babam anneme çok güzel bakardı ve annem babam için bana, "Kalbiyle bakıyor." demişti. Bunun üzerine anneme, "Bir erkek kalbiyle nasıl bakar ki?" diye sormuştum. Annem de, "Eğer bir adam sana baktığında içindeki sevgiyi kalbinde hissediyorsan, o sana kalbiyle bakıyordur." diyerek açıklamıştı.

Şimdi Turan'ın bakışlarının bir yol bulup kalbime aktığını hissediyordum. Sanki etraftaki herkes kaybolmuş ve bir tek biz kalmıştık. Kalbimin ahşın kulaklarımda hissediyordum ve ayakta durmak için gerçekten o kolun desteğine ihtiyacım vardı. Onu tüm düşüncelerimden uzaklaştırmaya bu denli çabalarken karşıma çıkıyor olması, gerçekten ne kadar başımsız olduğumu kanıtlıyordu. Âdeta evrene gönderilen kötü enerji gibiydi. Ne kadar çok düşünürsen o kadar çok karşına çıkıyordu. Ne işi vardı onun burada? Gereken ne ise konuşulmuştu ve her türlü tepkim belliydi diye düşünürken, Turan tam da kendine yakışan bir ukalalıkla;

"Patates kızartmalarını genelde tabakta ve masamda severim güzelliik." dedi. İçimden ona bay ukala diye haykırmak gelse de sadece gözlerine bakmakla yetinmişim. Buradaydı, ona ben-den uzak durmasını, bir daha onu görmek istemediğimi söyledim hâlde benim kafemdeydi ve bunun cevabını merak ediyordum. Onun için bedenimi o ateş alarundan biraz uzaklaştırdım.

"Şey, özür dilerim." Buna buradaki herkesin ağzı açık baktığına emindim hatta garsonlardan birinin, "Özür mü diledi o?" diye sorduğunu bile duydum ama hâlâ gerçek hayata dönemeyişimin verdiği şaşkınlıkla öylece duruyordum. Turan ise takındığı ukalalığı elden bırakmadı.

"Bana şimdi de bir gömlek borcun var güzelliik." dedi. Hâlâ etrafımdaki homurdanmalar devam ediyordu ve kesinlikle bizim önceden tanıştığımızı anlayanlar da vardı.

"Her yerde karşıma pat diye çıkmaya bir son vermeyi dersen sana bir borcum olmayacağına eminim."

Gözleri parladı Turan'ın. "Sanırım bunu güzelliğiniz nedeniyle tehlikede olduğunuz herhangi bir gecede tekrar konuşalım." diyerek verdiği cevaba istinaden derin bir nefes aldım ve onunla kelime oyunu yapmak istemediğimi fark ederek tam burada ne işi olduğunu soracağım esnada, tam ona bir cevap vereceğim o esnada, hemen arkamda duran Masal'la göz göze geldi. O kadar şaşkındı ki neredeyse yutkunduğunu görmüştüm. Kehribar rengi gözleri bir an olsun Masal'dan ayrılmıyordu. Tek kelime edemeyişini izlerken, saniyeler içinde gözlerindeki ukalalık yerini acıya bırakmıştı. Gözlerinin nemlenmesi ise beklediğim bir durum değildi. Masal bu belirsizliği gidermek adına hemen arkamdan yaklaştı.

"Merhaba, ben Masal Ertürk. Sanırım buraya beni görmeye geldiniz?" dediğinde, Turan Sanca'nın şaşkınlığına benimki de eklenmişti. O büyük elleriyle Masal'ın elini kavradı ve tekleyen sesiyle konuştu: "Turan Sanca, Sevil ve Kemal Sarıca'nın oğlu ve..." Cümlenin devamını nasıl getireceğini bile-

mez bir şekildeydi, kararsız görünüyordu. Ben ise neredeyse dilimi yutmuşçasına onlara bakmaya devam ettim.

Masal, "Benim abim." dediğinde ise bedenim resmen felç geçirdi. Turan ise derin bir nefes alıp Masal'a baktı ve gözlerini gözlerinden ayırmadan, "Babam haklıymış. Gerçekten babam haklıymış." dediğinde kaşlarını çattım. Masal'ın abisiydi. İçimde tüm hücrelerim şaşkınlıkla ağzı açık bakarken, şok olmuş bir şekilde hemen yanlarında durmaya başladım. Birçok sorum olmasına rağmen kelimeleri bulamıyordum.

Masal ise, "Hangi konuda?" diye sordu. Turan Sarıca ise Masal'ın imalı sorusuna karşı kaşlarını havaya kaldırıp şaşkınca baktı. Ardından, "Sanırım bizim de bir konuşma yapmamız gerekiyor." dediğinde gözleri benimle buluşan Masal'a huzla başunu tamam anlamında sallarken, Turan ise bu sefer o kehribar rengi gözlerini gözlerimle buluşturdu.

"Sen Masal'ın patronu musun?" diye sordu. Bu soruyla artık büyüden çıkma vaktinin geldiğini anlamış bulundum ve kendimi toparladım.

"Hem patronu, hem görümcüsü, hem ablası hem de en yakın arkadaşı." diyerek cevapladım. Kehribar rengi kahvenin, okyanusla savaşına şahit oldum. Gözlerini kullanarak resmen benimle savaşıyordu ya da bakışına yüklediğim anlam sadece benim hissettiğimdi. Ukala, sert ve anlayamadığım bir anlam eşliğinde bakıyordu. Birkaç saniye o şekilde baktı ve:

"Aynı zamanda tehlikeli bir güzelliğisin." dediğinde ise turnaklarımın etimi delmesine izin verdim. Bu bir iltifat değildi. İmalı bir laf sokmaydı ve benim haricimde herkes bunu iltifat olarak algılıyordu. Masal yıllar sonra bir aileye sahip olmuştu ve bu ukala, onun abisiydi. Şimdilik istediği gibi davranabilirdi. Elbet bunun hesabını soracak zamanım olacaktı. Onun için derin bir nefes aldım.

"Sizin kadar ukala olamasam da evet." diyerek karşılık

verdim. Turan Sarıca sadece başını tamam anlamında alaycı bir tavırla sallayıp gözlüklerini gözüne taktı ve tek kelime etmeden arabasına doğru yürüdü. Sanki iki hafta öncesine kadar derin derin ve tutkuyla öptüğü kadın ben değilmişim gibi alaycı bir mesafe takınmıştı. İstedğim bu olabilirdi fakat neden rahatsız olduğumu çözemiyordum. Her zamanki ukalılığı işte diye düşündüm.

“Konuşacak daha rahat bir yer biliyorum.” dedi ve Masal ile kafeden çıkarken bakışlarım ondan bir an olsun ayrılmıyordu. Her zaman duruşu güzel erkeklere hayran olurdum fakat bu kadar kendinden emin, ne yaptığınu, ne hissettiğini hatta ne hissettirdiğini çok iyi bilen insanlar hayranlıktan fazlasını hak ederlerdi. Ona olan duygularımın hayranlıktan ya da bir heyecandan daha öteye gitmesine izin vermek istemiyordum fakat onu her gördüğümde içimde göğüs kafesime sığmayan kalbimin kontrolünü kaybetmek üzereydim. Sanırım o da bunun farkındaydı. Onun için beni her gördüğünde kendinden bu kadar emindi. Onun için onunla her karşı karşıya kaldığım an, gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmıyordu. Aslında baktığı gözlerim değil, kalbimdi. Onun nasıl kırındığını izliyordu. Masal, Turan ile birlikte kafenin önüne çekmiş olduğu lüks aracına doğru yürürken dişlerini sıktım ve bunun bir son bulması gerektiğini anladım.

Masal ve Turan konuşmak için kafeden farklı bir yere gittiklerinden bu yana kaç saat geçtiğinin farkında değildim. Saat epey geç olmuştu ve bu saatten sonrasında onları geri beklemiyordum. Kafede hiç müşteri kalmamıştı ve beni merak edip gelen de olmadığı için kapatmak üzere ortalığı toplamaya başlamıştım. Kafam neredeyse çorba gibi olmuştu. Hazmedilmesi çok şey varken bunlara yenilerinin eklenmesi gerçekten sınırı zorluyordu.

Turan Sanca, Masal'ın abisiydi. Bu durum inanması güç bir durumdu. Onu görmemeye, onu hayatımdan ve hafızamdan silmeye çalışmama rağmen, her defasında hep bir engel belirmesi duygu sistemimi iflas ettirme aşamasındaydı. Yıllardır Masal'ın yüzünün bana nereden tanıdık geldiğini düşünüp dururdum. Tamamen Sevil Hanım'a benziyordu. Bu durum gerçekten görmezden gelinemeyecek kadar büyüktü. Onun Sevil Hanım'ın kızı olduğunu kanıtlamak için gözleri-ne ve gülüşüne bakmak yeterli olurdu.

Derin bir nefes aldım ve bunları artık düşünmemek adına masaların sandalyelerini toplama işine geri döndüm. Aklımı çalışmaktan başka hiçbir şeyin meşgul edemeyeceğini biliyordum. Sandalyelerden sonuncusunu da kaldırdığım esnada kafenin bahçe kapısından içeriye giren bir gruba duraksadım. Beş kişilik genç bir gruba benziyordu. Her biri en fazla 25-26 yaşları arasındaydı ve bakışlarındaki ifadeyi gerçekten beğenmemiştim. İçimde bir anda yükselen korku ellerimin titremesine neden olmuştu. Kolumdaki saate baktım ve saatin çoktan 23.30 olduğunu öğrendim.

"Beyler, kapattık." dedim. İçlerinde esmerce olan ve sanki grubun lideriymiş imajı yaratan adam sırtarak yönünü bana çevirdi ve adım adım yaklaşırken, etrafıma kendimi koruma ma yardım edecek bir şeyler olup olmadığını anlamak için bakındım. Nedenini bilmiyorum ama ne zaman bu tür kişilerle karşılaşsam resmen geçmişteki o ana ışınlanıyordum ve o andan ise bir türlü çıkış yolu bulamıyordum. Genç adam tam dibime geldiğinde ağzından yayılan içki kokusu resmen midemi bulandırmıştı. Saygısız bir tavırla, "Açalım o zaman." dedi. Elimde bir şey olsa kesin kafasına vurabilirdim. Tamamen iğrenç bir görüntüsü vardı. Öfkeli ve gergin olmama rağmen daha da ürkek çıkan sesimle, "Mutfak kapandı ve servis edecek bir şeyimiz yok." diyebildim.

Adam ise, "İçkiyi pişirmen gerekiyor." diyerek karşılık

verdi. Zekâsundan dolayı onu tebrik etmeyi diledim ama yine de oluşacak olan sahnelerin korkunçluğundan çekiniyordum. Bir an önce hepsinin geldikleri gibi burayı terk etmelerini diliyordum. Ben ondan uzaklaşmak isterken tüm grubun etrafını sardığını hissettim. O an tüm bedenim karşı konulmaz bir titremeye teslim oldu. Beş kişiydiler, etrafta kimse görünmüyordu ve lanet olsun, beni iki adım ötede duran odaya atmaları ve her birinin istediğini alması saniyelik bir iş gibi görünüyordu. Bana yapabilecekleri her bir kötülüğün yarattığı sahneler aklıma geldiğinde ise nefesimin daraldığını hissettim. Lanet olsun, bu durum neden hep yeniden tekrarlanıyordu? Beni mi bulmak zorundaydı? İstanbul'da milyonlarca insan yaşıyordu ve bu milyonlarca insanın en yok olması gereken karakterleri benim karşıma mı çıkmak zorundaydı? Tam bu düşünceler içerisinde ne yapacağımı saptamaya çalışırken biri seslendi.

"Hande!" diye bağırın Masal'ın sesiydi. Sesin duyulmasıyla beraber hemen yan tarafımda duran hafif kumral ve iğrenç bir nefes kokusuna sahip adam, "Humm, adın Hande demek." dedi ve bakışlarını kapıya doğru çevirdi. "Sanırım bu gece kafedeki partiye davetsiz misafirlerin de var." dedi onu göğsünden sertçe iterek.

"Sürünü de alıp defolun kafemden!" dediğimde, hayvan demeye dilim bile varmayan adamlar kahkaha atmaya başlamışlardı. Bakışlarımı her birinin iğrençliğinde dolaştrdım. Bunlar kendilerine insan ve adam diyorlardı. Bunlar şu hayatta bir yer edinmişlerdi de bu hayatı yaşamak için bir nedenleri vardı, öyle mi? Her biri kendisine ait olamayan şeylere izinsiz ulaşmaktan başka hiçbir işe yaramayan zihinden yoksun aptalların tekiydi. Tepkime her biri kahkaha attığı anda, Masal kapının eşliğinden öfkeyle bağırdı:

"Siz ne yapıyorsunuz? Sanıyorsunuz!" Hamileydi, neredeyse karnı bumundaydı ve böyle bir ortamda olması gereken son insan bile değildi.

Adamlardan biri iğrenç bir şekilde, "Ooo! Bir sarışın daha!" dediğinde neler olacağını korkusu bedenimi daha çok sarmıştı. Bakışların Masal ile birleşince gözlerimdeki korkuyu hissetmiş olacak ki daha sert bir bakışla öne doğru atılacağı anda, belinden onu kavrayan kollar ayaklarının yerden kesilmesini sağladı. Masal birkaç saniye içinde görüş alanından kaybolunca, göz göze geldiğim kişi kehribar rengi bakışlarıyla beni süzen Turan Sarıca'ydı. Bakışları birkaç saniye bende sabit kaldı ve sıkılan çenesi eşliğinde içerideki adamların karşısına geçerek birkaç adım attı.

"Kumrala ne dersiniz?" diye sordu. Gözlerimi bir an olsun ondan alamıyordum. Korkutucu kehribar rengi bakışlar, sıkılmış yumrukları ile ürkütücü görünüyordu. Karanlık bakışları neredeyse korku yayıyordu ve kapının eşiğinde sanki devleşiyor gibi geliyordu. Bakışlarını ondan ayırmazken, zihnimde yıllar öncesine ait kötü o an belirdi. Karşımda kaçmaya çalıştığım adamların iğrenç kahkahası ve hemen arkamdan, "Kumral işinize yaramaz mı?" diye soran sert, acımasız ve bir o kadar da güvenli o ses...

Turan, adamların bir şey demesine fırsat vermeden hemen önünde duranlardan birine sıkı bir yumruk savurdu. Adam neredeyse masanın kırılmasına sebebiyet verecek şekilde yere yığıldı. Gözlerim Turan Sarıca'dan bir an olsun ayrılmıyordu. Diğerine de bir yumruk geçiren Turan'ın ardından içeri giren Cenk'in, "Kafeyi ayılar basmış diye haber geldi!" diye yankılanan sesi tüm kafeyi doldurdu. O da bir tanesini kapı ve adamlar bir bir devrildi. Sadece bir kişi kalmıştı ve kapıda karanlık bakışlarıyla duran Kadir Ertürk göründü. Adamı tam arkasından yakaladı ve öyle bir kafa attı ki yere yıkıldığında yüzü kanlar içindeydi. Tabii ki bu kadar Kadir'e yetmezdi. Yere yıkılmış adama tekmelerini savururken Turan hemen karşımda belirdi.

"İyi misin?" diye sorunca bakışlarımı Kadir Ertürk'ün

boks ringinden çekip kehribar rengi o bakışlara sabitledim. Kokusu burnuma dolarken, bakışlarım bir saniye olsun ondan ayrılmadı. Oydu. Beni Antalya'da kurtaran oydu. Yıllardır merak ettiğim kişi işte oydu. Bu ses, bu koku onundu. İçim sıkışmaya başladı. Nefesim sanki bedenime yetmiyormuş gibiydi. Başım dönmeye başlarken, yerin ayaklarımın altından kaydığını hissettim. Bedenim artık kendini bıraktığında bulunduğu kollar, kaybolduğum bu koku Turan Sarıca'ya aitti. Karanlık ve sessizlik beni esir almadan, "Sendin..." diye fısıldadı.

"Korkma güzellik." diye kulağıma fısıldadığını duydum. Korkmaktan çok ötelerde bir yerlerdeydim. Tüm sessizlik beni yuttuğunda ise hiç uyanmamayı diledim. Hep bu kollar da, bu kokuda kalmayı diledim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Zihnim, mantığım, hiçbir algım artık almıyordu. Ne olursa olsun tüm bu olumsuzlukların beni bulmasına ve bu olumsuzlukların kurtancısının Turan Sarıca olmasına artık tahammül edemiyordum. Masal'ın yıllar sonra onun abisi olduğunu öğrenmesi ve artık aileden olduğunu gösteren bu adımla onu her zaman göreceğim olmam, her geçen saniye beni delirtiyordu.

O kavgalı gecenin ardından neredeyse bir hafta geçmiş ve her geçen gün aklımdakilerle çıldırma boyutuna geliyordum. Antalya'da beni o sapıkların elinden kurtaran oydu. İtalya zaten belliydi. Masal'ın yıllar sonra bulduğu abisiydi. Aile dostluğundan akraba statüsüne geçmişti. Üstelik onu gördüğüm her saniye daha çok öfkelenmem gerekirken, kalbimin karşı konulmaz bir tutkuyla yanıma başlamasından da nefret ediyordum. Ondan da bana hissettirdiklerinden de nefret ediyordum. Evdeki odamda bir o yana bir bu yana doluyordum. Her şey bir şekilde kontrolümden çıkıyordu, toparlayamıyordum.

Akşama barmen Ege'nin doğum günü kutlaması vardı. Bu Mira için çok ama çok önemli bir geceydi. Kadir, Cenk hatta Masal bile davetli listesinde başı çekiyordu. Bu demek oluyordu ki Turan Sarıca da orada olacaktı ve tüm gece gözlerinin

hülsindeyken eğlenmek hiç ama hiç kolay olmayacaktı. Dolabımda fazlasıyla geceye uygun kıyafetim vardı. Fakat doğru düzgün bir tercih yapamıyordum. Her elime aldığuma bir kusur buluyordum ve bu beni hiç ama hiç mutlu etmiyordu.

Tam da elbiseler arasında kaybolmuşken, kapım çaldı ve birkaç saniye içinde kapının ardından bana bakan annem, "Birinin yardımına ihtiyacın var gibi." dedi. Bakışlarında öylesine güzel bir gülümseme vardı ki babamın bu gülümsemeye bunca yıl âşık kalmasına imreniyordum. Ben de bitkince gülümsedim.

"Gece çok çekici olup ortamı kasıp kavurayım, Cenk ve Kadir katil mi olsun? Yoksa sade ve zarif olayım, Kadir ile Cenk yine katil mi olsun karar veremedim." diyerek açıkladığımda annem kahkaha attı.

"Her iki seçenekte de katil olacaklarsa, sen çekici olup ortalığı kasıp kavur."

Onun bu laflarının üzerine ben de kahkaha attım. Haklıydı, bu gece herhangi birimiz yüzünden illa katil olacaklardı. Annem ve ailenin diğer kadın üyeleri Turan Sarıca durumunu biliyordu. Her biri kendisini mükemmel bir damat adayı olarak görüyordu. Bu beni cidden rahatsız etse de onlarla savaşımayı bırakmıştım. Annem derin bir nefes alıp gece elbiseleriyle dolu olan dolabıma doğru yürüdü ve elbiseleri incelemeye başladı. Yanlış anlaşılmasını istemem, alışveriş çılgını bir kız değildim fakat insanın modacı bir teyzesi varsa kesinlikle tasarım modeli olarak kullanılıyordu. Rüya teyzem beni her fırsatta tasarım modeli olarak kullanıyordu. Bundan tek memnun olmayan kişi babamdı çünkü giymem için tasarladığı kıyafetler fazla cesur ve seksi kıyafetlerdi. Annem birkaç elbiseyi göz ucuyla inceledi ve yüzünü buruşturarak eledikten sonra bir anda yüzünde bir ışıldamayla gülümsedi. Bu demek oluyordu ki gece giyeceğim kıyafet bulunmuştu.

"Madem canını yaktı ve üzgünsün, bunu giy, güzel bir

makyaj yap ve bu gece onu yakıp kavur. Güçlü dur, temkinli ol ve sakın kal. O delirdikçe senin içindeki öfke yerini mükemmel bir keyfe bırakacaktır. Sen sadece hissettiklerinin tadını çıkar.” dediğinde sınttım. Elindeki kıyafet Rüya teyzemin tasarımını ve dikimini yaphğı en cesur kıyafetlerden biriydi. Hâkî yeşili, kısa ve her ne kadar göğüs dekoltesi olmasa da ciddi bir sırt dekoltesi olan bir elbiseydi. Elbisenin kumaşı tüm bedeni saran mükemmel bir rahatlıktaydı. Elbiseyi bir an üzerimde hayal ettiğimde sıntmam tüm yüzüme yayılmıştı. Sıntmamı fark eden annem de bana kahıldı.

“Bu elbiseyi giydiğimi gören babam, bir koruma ordusu- nu peşime takar ve inan, onlara da güvenmez, partide yanı- bışmda durur. Cenk ve Kadir bir yana, babam kesin katil olur.”

Annem sinsice bana baktı. “Baban için bu gece özel bir or- ganizasyonum var. Kadir’in markajında Masal olacak ki ona da cidden güzel bir kıyafet hediye ettim. Cenk, Mira’yı kontrol edebilirse sana vakit ayıracak.” dediğinde, bu plana nasıl bu kadar kafayı yorduğuna anlam veremedim. Annem bana birkaç adım yaklaşıp beni yatağımın üzerine oturttuğunda gözlerime tüm şefkatiyle baktı. Sanki içimdeki yangını biliyo- rum dercesine bakıyordu ve bana gülümsüyordu.

“Kalp her zaman dengini ve diğer yarısını bulamaz şirine. Tamam, carun yarımış ve buna istinaden öfkene engel olami- yorsun ama sana nasıl baktığını görenleri dinledim. Eğer sen de onun gözlerinin içine baktığında kalbinin titrediğini hisse- diyorsan, süründür ama kaybetme.”

Gözlerim doldu. Yutkundum ve derin bir nefes aldım. “Kalbimin acısı ile nefreti birbirine karıştı. Onu deli gibi se- viyor muyum yoksa ondan ölesiyse nefret mi ediyorum, ayı- ramıyorum.”

Gülümseyen annem elini yüzüme yerleştirdi ve, “Her iki- si de ayrı kapıya çıkıyor şirine. İnsan çok sevdiğinden çok nef- ret eder ama şunu unutma, bazı insanlar ikinci bir şansı hak

eder. Turan Sanca ikinci şansı hak eden bir adam. Kalbinin ıncısını geçirmek adına süründür ama kesinlikle kaybetme.” dediğinde gözlerine bakakaldım. Sonra annem elini kalbime yerleştirdi ve, “Bu kalbi ilk attıran o, değil mi?” diye sordu. Sorusuna başımı evet dercesine sallayarak cevap verdim ve annem, “O zaman işin içinde ihanet yoksa her kalp ikinci bir şansı hak eder. Yanlış anlaşılabilir olabilir, tatlı can yakmalar olabilir. İkinci şansı verip aşkın ateşine kendini bıraktığın günü görmek için sabırsızlanıyorum güzel kızım.”

Anneme gülümsedim ve ona sıkıca sanıldım. İyi ki vardı. İyi ki benimleydi. Sonraki iki saat boyunca annemin elime tutuşturduğu kıyafeti üzerine giyerek ve ihtişamlı bir şekilde hazırlanarak geçirdim. Saçlarımı açık bir şekilde geriye doğru taradım ve saç spreyi sayesinde şık bir şekil verdim. Makyajım biraz koyu ve elbiseme uygun tonlardaydı. Kulaklarımı altın sarısı şık küpeler taktım ve ayakkabılarımı da gold renkten yana kullandım. Küçük çantamı da elime alınca geceye hazırdım. Aynada yansımapa baktım ve gecenin kalanında bana yardımcı olması için dualar ettim.

Masal son zamanlarda evi terk edip eski evinde yaşamaya başladığından, Kadir de onun evine çöreklenmiş durumdaydı. Kadir ve Masal’ın mükemmel bir erkek çocukları olmuştu. İsmi Bariş koysalar da kendileri bir türlü bariş içinde yaşamıyorlardı. Onun için bu akşam bara kendi imkânlarıyla yani arabamla gidecektim. Turan Sanca’nın orada olup olmayacağına dair net bir bilgi yoktu fakat orada olacağından emin olduğuma dair hislerim vardı. Her ne kadar yanlış yapmamam için içimdeki bu hissi susturmam gerekse de bir şekilde gece her anıyla yaşanacaktı.

Saat 21.20'yi gösterdiğinde arabamı barın önünde durdurdum. Kalbim yerinden çıkacak gibi atsa da derin derin nefesler alarak sakinleşmesini sağladım. Evet, onu seviyordum. Onunla karşılaşığımda etrafımızı saran ateşin sıcaklığını iliklerimde hissediyordum. Bakışlarında kayboluyor ve o çektiğim karanlığın içinde çıkışı bulamayacak kadar aptal oluyordum ama kendimi ona ikinci kez teslim etmek için kullanabildiğim kadar zamanı kullanacaktım. Ona tam anlamıyla güvenmeden bir daha kalbimi ellerine bırakmayacaktım.

Yan koltukta duran çantamı aldım ve aracımın kapısını açtım. Dışarıya çıktığımda barın valesi anahtarı almak için bekliyordu. Anahtarı ona verdim ve kulübün içine doğru yürümeye başladım. İçeriden doksanlara ait Ajda Pekkan'ın "Oyalama Beni" şarkısı çalıyordu ve tam barın içini gören merdivenlerin başına geldiğimde etrafa bakındım. Kalbim içimde dörtüneli koşmaya başlarken, yine Turan Sarıca'nın burada olduğunu hissettim. Gözlerim gözleriyle buluşmadı ama beni gördüğünü ve o bakışların üzerimde olduğunu kesinlikle hissediyordum.

İlk adımı attığım anda Mira'nın sesini duydum ve bakışlarımı o yöne çevirdiğimde Turan'la göz göze geldim. 'Si'tir' diye içimden söylenirken gülümsemeye çabaladım. Tamam, burada olmasını bekliyordum fakat bizimkilerin masasında olabileceği aklıma bile gelmemişti. Mira tam anlamıyla pembelere boğulmuştu. Masal kırmızı bir elbiseyle nefes kesiyordu. Gerçi o işi, milletin boğazına çökerek yapacak Kadir'in devralacağı kesindi ki bakışları bunu fazlasıyla belli ediyordu. Cenk ve Kadir durumdan hiç memnun görünmüyorlardı.

Ben adım adım yaklaşıırken, Turan'ın bakışlarındaki karanlık tüm bedenimi ele geçirmeye başlamıştı. Siyah bir gömlek, kot ve tam üzerine oturan spor bir ceket ile mükemmel görünüyordu. Gözlerindeki karanlığın yüzüne yayılmasına izin veriş, onu karşı konulmaz hâle getiriyordu. Bakışlarını

Bir an olsun benden ayırmıyordu ki bu durum Cenk ve Kadir'in gözünden kaçmıyordu. Ege doğum günü çocuğu olarak fazlasıyla yakışıklı ve eğlenceli görünüyordu. Adımlarım bitip locanın yanına vardığımda herkese "Merhabalar!" diyerek selam verdim.

Cenk tek kaşını kaldırarak bana baktı ve, "Gecenin kızları bizi katil etmek adına dolaplarındaki elbiselerden en ateşlisi ni seçerken, senin bu kadar uygun giyinmiş olmanı neye borçluyuz bilemedim." diye sorduğunda sınttım. Mira kahkaha attı ve beni kolumdan tutarak kendi etrafımda döndürdüğünde Masal ve Mira ıslık çalarken erkeklerin, "Tabii ya!" diye söylendiğini duydum. Tekrar onlara döndüğümde Turan'ın gözleri bakışlarını buldu. Bulmasa daha iyiydi ama ne yazık ki bir anda o ateşin içinde yanar vaziyette kaldım.

Kadir sert çıkan sesiyle, "Babamı göremedim?" dedi ve ben onun ne demek istediğini anlayarak kahkaha attım ve, "Ben de çıkarken göremedim. Sarının annemin büyüüne kapılmış." diye açıkladığımda, öfkesinden bir şey kaybetmeden başını salladı ve Cenk hemen yanında duran Turan'a eğildi.

"Bu şirine sende dostum. Bana kardeşim dediğim bu çingene yeterli." dediğinde Kadir'le göz göze gelen Turan, anlamadığım bir bakışmanın ardından bana baktı ve dudağının kenarına yerleştirdiği o ateşli sıntmasının ardında saklı olanlardan korkmak üzere olduğumu hissettim.

Mira çemkirerek, "Beyler, abartmasak mı? Masada siz varken bize göz ucuyla bakan olabileceğini sanmıyorum." dediğinde Cenk, "Öyle olsa iyi olur." dedi ve masaya getirilen içkiler için Ege'yi alkışlayıp eğlencemize döndük.

Gece boyunca Turan'ın yakıcı bakışlarıyla savaşmak ve tek kelime etmemek beni neredeyse savunmasız bırakıyordu ki fonda Suat Suna'nın "Aramızda Uçurumlar" şarkısı çalmaya başladı ve yerinde duramayan Mira, Ege'yi kaptığı gibi piste doğru koşturdu ve Cenk arkalarından, "Yapmayın

ama mikrofonları elinize alayım demeyin.” diye bağınyordu

Masal, “Bu sahneyi kaçıramam.” diye söylenerek hızla masadan uzaklaşırken Kadir oslayarak, “Ben birkaç kafa patlatıp rahatlayayım.” dedi ve masadan uzaklaştığında arkasından bakakaldım. Bu beklediğim bir sahne değildi. Bu gece Turan Sarıca ile yalnız kalmaya gücüm yoktu ve o an kulağımın dibine kadar eğildi.

“Bu rengi çok severim güzellik.” diye fısıldadı. Tüm bedenimin beklentiyle kasıldığı hissettim. Ayak parmaklarımla bile kasılması normal falan olmazdı. Kalbim deli gibi atarken hızla kendimi toparlamam gerektiğini algılamaya çalışarak gözlerine baktım ve o an o kadar yakındık ki dudaklarımız anlık bir hareketle birbiriyle buluşabiliyordu. Yine de gözlerine bakmaktan pes etmeden, “Karanlıklar kahramanı olduğunı sarıyordum.” dedim. Bakışlarındaki pırlantıya âşık olmamak gerçekten imkânsızdı. Turan boynuma doğru daha çok eğildi.

“Nefesimi kestiğini itiraf etmem gerekiyor güzellik.” dediğinde ise kelimeleri kulağıma ulaştıran nefesi, bedenimde değdiği her yanıma yakmaya yetmişti.

“Amacım bu değil ama hislerine engel olamam.” Yine o sırtınımasın dudağına yerleştirdiğinde adil oynamayacağını anlamıştım. Zaten bu ana kadar yeterince hamlesiz kaldığımı bildiğimden, biraz geriye gidip masanın üzerinde duran içki bardağıma uzandım. Hemen yan tarafımda oturduğundan tüm sırtının zarafetine bizzat gözleri şahit olmuştu.

Bir anda “Si*tır!” diye bir küfür savurduğunda sırtımdan edememişim fakat bu zevkli anı bozan o ses kulaklarıma dolduğunda neredeyse içtiğim bir yudum içkide boğulacağımı sandım.

“Hande?” diyen ses, dünya üzerinde belki de görmek istemeyeceğim tek insana aitti. Bakışlarım sesin geldiği yöne döndüğünde, karşımda tüm karaktersizliğiyle duran Ali’nin

mide bulandırıcı gülümsemesiyle karşı karşıya kalmıştım. Onu uzun zamandır görmemiştim hatta çok uzun bir süredir aynı yerlerde olmamıza rağmen karşılaşmamıştık. Bu benim için sevindirici bir durumdu. Şu anda burada olması ise onun şanssızlığıydı.

Elimdeki içkiyi bırakırken, pek de memnun olmayan bir şekilde, "Ali?" diye seslendim. Bakışlarındaki iğrenç parlama-ya bir zamanlar âşık olduğumu düşündükçe midem daha da bulandı. Ali bana doğru hızla bir adım atıp elini bana uzatırken, elini belime yerleştiren Turan bir anda bedenimin felç geçirmesine neden oldu. Bedenime aniden hücum eden ateş baş edemeyeceğim boyuttaydı. Ali'nin eli havada kalırken bakışları hemen arkamda duran Turan Sarıca'ya kaydı ve tepeden tırnağa süzmeye başladı. Bakışları Turan'ın elinin durduğu yeri görünce kaşları havaya kalktı. İçinden koca bir lanet okudum. Ali bu şekilde şaşkınlıkla kaldırdığı kaşlarının ardından mutlaka saçma sapan bir cümle kurardı ve o saçma sapan cümle çoğu zaman karşısındakini çılgına çevirirdi. Tam da tahmin ettiğim gibi birkaç saniyenin ardından gözleri beni buldu.

"Bana ait olduğun zamanlarda arkadaşlarınla konuşma özgürlüğün vardı çiçeğim." dediğinde gözlerimi kapadım. O an bir kol beni geriye doğru çektiğinde, ben de başımı sağa sola salladım. Turan artık önümde olduğundan yüzünü gör-remiyordum ama Ali'nin bakışlarından ne kadar öfkeli olduğunu tahmin edebiliyordum. Ali ona bakarken elini bu sefer Turan'a uzattı ve, "Her ne kadar yanındaki çiçeğin önceki sevgilisi olsam da modern bir insanım, Ali ben." dediğinde Turan'ın yumruğunu nasıl sıkıştığını gördüm. Ali ise bunun farkında değildi, belki de şov yapıyordu ama bu onun için sonu iyi bitmeyecek bir durumdu. Turan dişlerinin arasından çıkan ürkütücü bir sesle konuşuyordu.

"Onu ormanın ortasındaki çakallara bir başına salaraks

neredeyse kopanlacak olan çiçeğinden mi bahsediyordun?" dediğinde, resmen sesinin tonundan kanım çekilmişti. Ali'nin surat ifadesi değişirken Turan, "Tabii, oteli terk ettiğinde yarına gelen kız unutmamı sağlamıştır." dediğinde de gözlerim kocaman olmuştu.

Ali öfkeyle; "Sen kim olduğunu sanıyorsun?" diye sorduğunda ise Turan dakikalardır sıkıktığı yumruğunu Ali'nin suratına öyle bir savurdu ki kulaklarıma ulaşan sesin sadece burun kılma sesi olmadığına yemin bile edebilirdim. Ali yerde kıvrılırken, kalabalığın içinden fırlayıp gelen kıza ise neredeyse şok olmuşçasına bakakaldım. Gelen benim yıllardır görmediğim ve bir anda arkadaşılığını bitirmiş olduğum Filiz'di.

Tüm parçalar bir anda zihnimde yerine oturmaya başlamıştı. Ben Antalya'dan döndüğümde Filiz ortadan kaybolmuştu. Londra'da annesinin yanında olduğunu düşündüğüm zamanlarda da Ali'nin yanında olduğunu düşünmüştüm. Lanet olsun, yıllardır aptal yerine konmuşum. Zihnimde canlanan görüntü parçalarını toplarken kusmak istemiştim. Burada gerçekten duramazdım. Turan bana dönüp de gözlerime baktığında, bu gerçeği şu anda öğrenmiş olduğumun farkına varınca gözlerindeki öfke yerini endişeye bıraktı. Lanet olsun, buradan çıkmak istiyordum. Bir anda Mira ve Masal yanımda biterken, Ali'yi yerden kaldırıp sıkıştırarak Kadir yüzünden de ortalık cidden karıştı.

Masal, "Hande iyi misin?" diye sorarken, içinde bulunduğum duygu karmaşasından kurtulmak adına, "İyi değilim, gitmem gerekiyor." diye fısıldadım ve çantamı alıp hızlı çıkışa doğru yürüdüm. Turan çoktan Kadir'in devam ettiği kavgada Ali'nin kavgaya karışan arkadaşlarını halletmeye başlamıştı. Hızla çıkışa koşarken, Mira "Turan! Hande!" diye bağırıyordu fakat sesini duyuramıyordu defalarca Turan'ın ismini seslenmesine rağmen.

Daha da hızlandım ve kapıya geldiğimde valeden arabamın anahtarını aldım. Bana arabanın nerede olduğunu göstermesini istedim. Şükürler olsun ki arabam çok da uzakta değildi. Arabaya binip hızla buradan uzaklaşma isteğiyle do-
luydum, öyle de yaptım. Arabayı otoyola sürmeye başladım ve bu saatte boş olan yollarda hızla ilerlemeye başladım. Lanet olsun, bunca zaman Filiz için kötü düşünmemiştim. Kadir'i etkilemek için yaptığı oyun yüzünden fazla tepki verdiğimi düşünüyor, bir ara onu aramayı bile istiyordum. Lanet olsun, onun için üzülmüş, Kadir'e kızmıştım. Ali karaktersizdi, ne hissettiği umurumda değildi ama ben o kızla büyümüştüm, böylesi büyük bir alçaklığı yapabildiğine inanamıyordum.

Yolda daha da hızlanırken arkamdaki aracın ışıklarını deli gibi yakıp söndürdüğünü fark ettim. Kim olduğunu anlayamadığımı için biraz yavaşladım ve araba hemen yanıma yaklaşırken camı açtı ve içindekinin Turan olduğunu gördüm. Öfkeden delirerek arabanın gazına daha sert bastım. Onu ardımda bırakırken otoyol çıkışından sapıp onu atlatmaya çalıştım fakat peşimden bir türlü ayrılmadığı gibi gidecek yerimin de kalmadığını düşünmeye başlamıştım. Şile tarafında bir yola sapmışım ve bu yolun sonunda sağımda kalacak bir uçurum vardı. Tabii ki kendimi tehlikeye atmayacaktım fakat orası karanlıktı. O kısma ondan önce girersem ışıkları kapatırdım. Beni göremeyeceği için ileriye doğru gidecekti ve ben de geri dönebilirdim. Fakat Turan bir anda önüme geçti ve her ne yaptıysa araba bir anda kendi etrafında dönerek tam benim arabamın önünde, bana dönük bir vaziyette durduğunda, ben de anında frene basıp durdum. Derin derin nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum fakat gözlerim endişeyle bana bakan ve bir o kadar da öfkeli olan Turan'dan bir an olsun ayrılmıyordu. Tamam, adamın bir zamanların dünya motor yarışları birincisi olduğunu unutmuş olabilirim. Yalnız burada haklı olan bendim, onun için kendimi toparladım ve sinirle arabadan inerken, o da ayrı şekilde araba-

dan indi ve iki arabanın arasında karşısına doğru yürürken,

“Sen ne yaptın...”

Daha cümlem bitirmeden Turan’ın kolları bedenimin etrafında dolandı ve beni kendine çekerek dudakları dudaklarımı esir aldı. Derin, tutkulu, sert ve ateşliydi. Tüm bedenim bir anda onun kontrolüne geçmişti. Onu itmek mi? Sanki kollarını bedenimden çekerse nefes almayı bırakacakmışım, ölecekmişim gibi hissettim. Kalbim göğüs kafesimde deli gibi atarken, Turan’ın dudakları dudaklarımı anlık bıraktı ve derin derin nefes almaya başladım.

“Yapma güzellik.” diye fısıldadı. Ben daha neyi yapmam gerektiğini algılamaya çalışırken Turan neredeyse açığa çıkan bir sesle, “Aptalların da bir şans hakkı vardır.” dediğinde yutkundum. Turan’ın arabanın farının vurduğu ve ışıktan remen kehribar renginden çok sarıya dönük olan bakışlarında neredeyse yalvaran bir duygu vardı. Biliyorum, onu deli gibi seviyordum. Onu istiyordum fakat hissettiğimi hissetmesini istiyordum. O günlerimi anlamasını istiyordum. Onun için ondan uzaklaştım, gözlerine baktım ve, “Tamam.” dedim ve onun bakışlarındaki umuda tebessüm ederek baktım. Turan bana bir adım yaklaşırken, ben bir adım uzaklaştım ve, “Başa sarıyoruz. Bu sefer sen bana yemek hazırlıyorsun. Sen benim için hazırlıyorsun ve bana söz verdiğin akşam yemeğini yerine getiriyorsun.” dedim ve yine aynı hızla ve bu sefer uyan bir ses tonuyla, “Bu, serin olduğum ve yeniden başladığımız anlamına da gelmiyor. Beni inandırman gerekiyor ve ilk açığında bu kapıyı sana sonsuza kadar kapatırım, unutm!”

Turan gülümsedi ve bana yaklaşarak, “Kabul güzellik.” dedi ve elini belime yerleştirip beni kendine çekerken, “Cumartesi, saat 20.00.” dediğinde gülümsedim ve, “Cumartesi, saat 20.00.” diyerek onayladım. Dudakları tekrar dudaklarımı bulurken neredeyse tüm bedenim gerildi. Kendimi geri çekmeye çabaladığım esnada gözlerimin içine kehribar rengi bakışlarıyla bakarak

“Bu anı savaşın dışında tut güzellik.” dedi ve dudakları dudaklarımı bulduğunda tüm bedenimin de kontrolünü ele geçirdi. Elleri tamamen açık olan sırtımda yerini almıştı ve öylesi bir dokunuşla hapsetmişti ki neredeyse ayaklarımı beni tutmayacaktı. Dokunuşu ateşli ve sahipleniciydi. Turan sanki başka seçeneğim yokmuşçasına beni öpüyordu ve vücuduma bir ateş dalgası yayılırken neredeyse k l olacağımı sandım. Dudakları dudaklarımı ateşi içine hapsederken, kontrolsüzce ellerimi boynuna doladım ve o anın tadını sonuna kadar çıkmaya karar verdim. Bu adamı seviyordum. Sertliğiyle, tatlılığıyla ve sahipleniciliğiyle seviyordum. Bana o gün olduğu gibi kollarımdayken hissettirdiği bu duyguya bayılıyordum. Bu bedenin bir sahibi olacaksa, bu da Turan Sanca olacaktı ama öncelikle zamanında kaybettiğini tek bir hatayla tekrar kaybedebileceğini anlayacak, ne hissettiyse aynısunu hissedecekti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Turan Sarıca

Geçen bunca zamanın bir yanlış anlaşılmaya harcandığına inanamıyordum. Her gece hayalini görmemin, onu bir türlü aklımdan çıkaramamamın bir nedeni olduğunu biliyordum. Her şeyiyle bir işaretti ve ben bunu yıllarca görememiştim. Ona kendini bu kadar zaman değersiz hissettirdiğim için gerçekten gerzeğin tekiydim. Neyse ki bir şansım vardı ve ona hissettiklerimin gerçek olduğunu karutlamak için bunu sonuna kadar kullanacaktım. Ona olan hislerime kesinlikle güveneceği o zaman gelecekti ve bu süre içinde vereceği her türlü ceza kabulümdü.

Her ne kadar onun kadar usta olmasam da elimin lezzet her zaman güzel olmuştu. Geceye yakışan güzel bir et pişirmiş, harika olduğuna inandığım bir salata yapmış ve yılları eskitmekten çok lezzetlendirdiği bir şarapla masamı mühürlemiştim. Tamam, masa ustaca hazırlanmamış olabilirdi fakat bu kadicık detayı görmezden gelebileceğine inanıyordum.

Böyle düşünerek masama şöyle bir bakış attım. Evet, her şey hazır ve eksiksiz görünüyordu. Tabii benim dışımda. Hızla duşa girdim. Kısa sürede duşumu aldıktan sonra gece için seçmiş olduğum rahat kıyafetlerimi giydim. Tişört ve kot pantolon her zaman rahat ve şık olurdu. İçimdeki ergen heve-

canlanmasına anlam veremiyordum ama her şeyiyle canlanmış hissediyordum. Kolumdaki saate baktığımda neredeyse gelmek üzere olduğunu hissettim ve içim daha da kıpır kıpır oldu. İçimdeki canavar 'Oğlum sakın...' diye söylenip beni dizginlemeye çalıştığı anda, gerçekten kahkaha atma isteğiyle dolup taşım. Resepsiyondaki görevliye benim için gelen olursa direkt yukarıya göndermesini ve haber verme gereksinimde bulunmamasını söylemiştim. Kapının zili çaldığında derin bir nefes aldım ve kapıya yöneldim. Birkaç adımda kapının dibindeydim ve kapıyı açtığı anda karşılaştığım kişi yüzünden donup kaldım.

"Turan Sarıca?" diye soran adama, "Evet." diyerek karşılık verdim. Adam elindeki bir demet kırmızı gülü bana uzattı ve imzalamam için evrakı elime tutuşturduğunda hipnoz olmuşçasına ona baktım. Birkaç saniye içinde imzaladığım evrakı alıp kaybolan adamın ardından sadece bakakaldım. Kapıyı kapattım ve güllerin üzerindeki zarfı açtım. İçinde yazılmış notu donuk gözlerle okudum.

"Gerçekten çok üzgünüm bay yakışıklı fakat isim çok önemli olmasa inan bu geceyi kaçırmazdım. Sadece bir hafta sonra yanındayım, beni unutma..." Hande Ertürk

Birkaç saniye nota baktım ve ardından hayatımda daha önce atmadığım kadar gür bir kahkaha attım ve, "Vay be güzelli! Harikası!" diye söyledim. Gerçekten muhteşem bir kadındı ve ne hissettiğini daha iyi anlamıştım. Ona bu denli büyük bir hayal kırıklığı yaşattığım için birinin beni gerçekten tekmelemesi gerekiyordu. Kolay olmayacaktı. Tabii ki kolay olmayacaktı ama hayatım boyunca kolay olan hiçbir şeyden hoşlanmamıştım. Bunun beni yıldıracağını sanıyorsa gerçeklen yanılıyordu. Elime aldığım şarabı açtım ve koca bir kadeh doldurup içmeye başladığım anda annemin kelimeleri aklıma doldu:

"Kadınlar hiçbir zaman kendilerini değersiz hissetmeme-

lidir oğlum. Bir kere onları değersiz hissettirirsen, hayatın boyunca değersiz olduğunu hissederdin, unutma. Onun için hiç bir kadına değersizmiş gibi davranma, yanan sen olursun.”

Tam da annemin dediği gibi yanıyordum. Hem de iliklerime kadar... Elime telefonumu aldım ve gülümseyerek mesaj bölümüne girdim.

Hande Ertürk

Elimdeki soğuk birayla kafenin üst katında, yıldızların altında bu gecenin zaferine içiyordum. Nefes almak her ne kadar zor olsa da zafer benimdi. Ne hissettiğimi, canımın nasıl yandığını, öfkemin boyutunu anlamış olmalıydı. Öyle dört yılın ardından o kadar hayal kınıklığının üzerine üzgünüm ya da yanlış anlamışım diyerekten hayatıma geri giremezdi. Bunun için gerçekten ama gerçekten savaşıması gerekiyordu. Bu kadar kolay olmamalıydı. Biramdan bir yudum daha alırken, telefonuma gelen mesajla kaşlarımı çattım. Bu saatte telefonuma mesaj gelmezdi. Arayan da ya Mira olurdu ya da Cenk. Telefona uzandım ve elime aldığım anda telefonumda kayıtlı olmayan bir numaradan gelen mesajı okumak için üzerine tıkladım.

“Birinin beni tekmelemesi gerektiğine inanıyorum. Böyle bir şeyi sana hissettirdiğim için üzgünüm güzelliğim. Aynı itiraf etmeliyim ki sıkı hamleydi. Turan Sarıca.” diye yazılan mesajı gözlerimi birkaç kere kırparak okudum. Onun şu anda öfkeden delirmiş olması, tabak çanak kırması gerekmiyor muydu? Sonuçta bir hayal kınıklığı yaşamıştı ve bunun öfkesini kusuyor olması gerekiyordu. Onun için hızla, “Senin birkaç tabak bardak falan kırıyor olman gerekmiyor mu?” diye yazıp gönderdim.

Bu durum karşısında eğleniyor olmaması gerekiyordu. Saniyesinde gelen mesajda "Yıllarımı şarabımı bitirmek üzereyim ama tabaklar hâlâ masada." diye yazmıştı. Lanet olsun, bu kadar mı? Sadece bu durum karşısında şarap mı içiyordu? Beklediğim tepki bu değildi. Onun için öfkeyle;

"Tabakları, bardakları hatta o sofrayı darmadağın edip hepsini çöpe atmadıysan ne hissettiğimi anlayamazsın." diye yazdım ve ona gönderdikten sonraki birkaç dakika içinde tek kelime dahi mesaj gelmedi. Ardından telefonumun ışığı yandı ve "Bana geldiğin gün beni evimin önünde bir kadını sevinçle kucakladığımı görmedin güzellik. Bunun nasıl hissettirdiğini de sen anlayamazsın. Ne yaparsan yap haklısın ve bunların beni pes ettireceğini sanıyorsan yanılıyorsun." yazıyordu.

Birkaç saniye söylediklerini hazmetmeye çalıştım. Onu evinin önünde bir kadına sarılırken görmemiş olabilirim fakat magazin haberlerinde birçok kadına sarılırken görmüştüm. Onun için en azından birazını hissetmiştim hatta biraz daha fazlasını. Onun için "Magazin sayfalarındaki kadınları saymazsak." diye yazıp gönderdim ve sadece iki saniye içinde gelen mesajla tüm bedenimin karıncalandığını, bir ateş dalgasının anında beni sardığını hissettim.

"Beni öptüğün o gecenin ardından hiçbir kadın olmadı." diye yazmıştı. Bunun gerçek olup olmadığına inanmak mümkün müydü bilmiyorum ama kalbim bir anda ateş görmüş dondurma misali erimeye başladı. Daha bunu hazmedememişken, "Hep sen vardın güzellik. Gözlerimi kapadığım her an karşımdaydın, onun için kimse ilgimi falan çekmedi. Üzgünüm, ilk görüşte aşık olan sadece sen değilsin." dediğinde ise telefonu elimden anında bıraktım. Lanet olsun, laf çambazlığı yapıyordu ve ben de bu ağa çok çabuk düşüyordum. Buna bir son vermem gerekiyordu.

"Sana inanmıyorum diyor ve yatıyorum. İyi geceler." yazarak gönderdim ve ondan gelecek olan mesajı bekledim.

Telefonun ışığı yandığında kalbimin ritmi de değişti. Mesajda, "Sonunda inanacaksın güzellik. İyi geceler." diye yazmıştı. Bu oyunun hamleleri doğruydı fakat neden kazanan ben değil de o oluyordu. Biramın altında kalan son yudumu da mideme indirip yerimden kalktım. Yavaş adımlarla odama indim. Yatağımın içine kıvrılırken, gözümünden bir damla gözyaşı süzüldü ve bu gece olmam gereken yerde olmadığım için kendime kızdım. Aklım gerekeni yaptın diye beni azarlarken, kalbim boşuna zaman kaybı diye söylenip duruyordu. Derin bir nefes aldım, aklımdakileri susturmaya çalışarak gözlerimi kapadım ve uykunun beni sarmasına izin verdim.

Günün ilk ışıkları odamın merdivenlerinden süzülürken hareket vakti diye mırıldanıp yataktan kalktım. Üzerime işküyafetimi giyip mutfağa çıktım ve bilgisayardan sabah radyolarından çok sevdiğim bir kanalı açtım. Sabah poğaçalarını zın müşterilere yetiştirmesi için işe sabahın 6'sında başlamamız gerekiyordu. Öğrenciler, işe gidenler ve hayat her ne kadar sabah 8'de başlasa da ön hazırlık daha erken oluyordu.

Bugün pazartesiydi ve her zamanki gibi çok yoğundu. Yardımcım yoktu, komiler okuldaydı ve sabahın yoğunluğunu atlatmam için kesinlikle desteğe ihtiyacım olacaktı. Masal devre dışıydı. Eski çalışanlardan birkaçına ulaşmaya çalışmıştım ama öğrenci kısmının gece uyumayan, sabah da kalkmayan tayfa olduğunu unutmuştum. Bir ara gerçekten düzenli çalışacak, tam zamanlı bir eleman bulmam gerekiyordu hatta bir değil, iki tam zamanlı eleman bulmam gerekiyordu. Bu esnada kafenin içine birinin girdiğini duydum. Kapıya yönelmem gerek kalmadan mutfağın kapısında beliren Turan'ı görünce bir an nefesim kesildi. Eskitilmiş kot, griye çalan siyah bir tişört, dağınık saçlar ve o cazibeli gülümsemesiyle el-

lerini göğsünde birleştirerek tek omzunu kapıya yaslamış bir şekilde bana bakıyordu. Radyoda Tarkan'dan "Dön Bebeğim" şarkısı çalıyordu. Bakışmamız birkaç saniye sürdü ve sessizliği bozan Turan'dı.

"Günaydın güzellik." diye seslendi. Şaşkın ördek deyimi var ya, işte onun tam da bu ana uygun olduğuna karar verdim. Şu anda hatta bu saatte yatağında olması gerekmiyor muydu? Hatta bunun için ona, "Şu anda senin rahat yatağında olman gerekmiyor muydu?" diye sordum. Gülümseyen Turan kalbimi saniyelik durdursa da yanıma yaklaşp ellerini tezgâha yerleştirdi ve dudaklarına milimlik yaklaşarak, "Yanımda sen olsaydın, evet." dedi ve beni öper gibi yapıp tüm alevleri üzerime saldı. Ardından geri çekilip, "Yardıma ihtiyacın olduğunu duydum." dediğinde kaşlarını çatarak ona baktım. Hayır, bugün burada olmaması gerekiyordu hatta onun yanımda falan hiç olmaması gerekiyordu. Yanımda olduğu süre içinde mantığım devre dışı kalıyordu. Düşünemiyor, kendimi bir anda duygularımın hükmünde buluyordum.

O ise, "Bu ilişkide destekçim çok. Nereden başlamam gerekiyor?" diye sorduğunda gözlerine şok olmuşçasına baktım. Kimleri kastettiğini biliyordum ve onlardan bunun hesabını en kısa zamanda soracaktım fakat şu anda ilgilenmem gereken kişi Turan Sarıca'ydı. Onun için, "Mutfağında kimseyi çalıştırmam." diye söyledim. Bu söylenmekten çok kesin bir kuralmış gibi çıktı ağızımdan. Turan ise kaşlarını kaldırdı.

"Kahvaltı hazırladığımı hatırlıyorum." diye söylediğinde dişlerimi sıkarak, "İznim yoktu." dedim ve Turan bu sefer "Ne kadar sinirlenirsen sinirlen ve beni kovsan dahi bugün buradayım güzellik. İnatlaşma istersen, benim inadım dünya şampiyonluğunda kanıtlandı." dediğinde gözlerine daha sert baktım.

"Sen..." dedim ama birkaç kere sen diye cümle kurmaya kalksam da devamı gelmemişti. Kahkaha atan Turan ise bana

yaklaştı ve, “Zorlama güzellik. Bugün sana destek olmaya geldim. Beni kullanmana izin vermek için bugünümü komple boşalttım, haberin olsun. İstedğini yapabilirsin, tamamıyla seninim.” dediğinde aklıma gelenlerle sırttım. O an Turan gözlerini kocaman açarak bana panikle baktı.

“Yalnız bu sırtmadan hoşlanmadım.” dediğinde daha çok güldüm ve Turan, “Si*tir! Güzellik çok tehlikeli görünüyor.” dediğinde ise kahkaha attım. Bugün ona bedensel çalışmanın ne demek olduğunu gösterecektim ve bundan sonraki süreçte bu tür jestlerinin neyle sonuçlanacağını kesinlikle öğrenecekti.

Günün sonunda Turan Sarıca kafenin masalarından birinde kendinden geçmiş ve bitmiş hâlde oturuyordu. Ben ise mutfağın kapısından gülümseyerek onu izliyordum. Gün boyu masaları hazırlamış, servis çekmiş, neredeyse beş defa da paspas yapmış ve boşalan masaları temizlemişti. Neredeyse yorgunluktan ölüyor olması gerekiyordu ve ben bundan fazlasıyla zevk almıştım. Her ne kadar ona sarkan genç tayfa olsa da kendimi kontrol etmeyi başarmış olmanın gururu da kalbimi kabartıyordu. Elimdeki tavayı etraftaki birçok genç kızın suratına patlatmamak için fazlasıyla savaş vermiştim.

Kahveyi soğutmadan ona vermek için bulunduğu masaya doğru yürüdüm ve kupayı hemen önüne bırakıldıkda gözlerini açtı. O kehribar rengi bakışların gözlerime değdiği anda kalbimin atışının değişmeyeceği günün hiçbir zaman gelmeyeceğine inanmaya başlamıştım. Bunu belli etmemek için gülümsedim ve, “Bir kahveyi hak ettin sanırım.” diye söyledim. Turan göğsünde birleştirdiği ellerini çözüp biraz öne eğildi ve kahveyi eline alarak bir yudum aldı. Ardından bana bakarak;

“Sanırım daha sert bir şeylere ve senin de on tane falan elemana ihtiyacın var.” dediğinde kahrkaha attım. Sadece işini bilen bir komi ve bir garson ile rahatlıkla üstesinden gelinirdi bu işlerin fakat o tek başına çok düzensiz çalışmıştı. Baba parasıyla okuyup bazı işleri başardığı nasıl da belli oluyordu. Bunu ona söylememiş, durumu farklı bir boyuta çekmemiştim fakat babam Kadir ve beni her zaman sorumluluk sahibi olarak yetiştirmişti. Onun için okuldan arta kalan zamanlarımızı hep bir yerlerde çalışarak geçirmiştik. O ise hayatını sadece yarışa adanmış, planlamadan ziyade strateji öğrenmiş gibi duruyordu. Bu yüzden de fazlasıyla yorulmuştu. Onun için gülümseyerek;

“Tek başıma idare ettiğim zamanlar bile oldu. Burayı kolay bir şekilde babamın parasıyla kurmadım. Her bir karesinde emeğim var. Onun için sadece planlamaya ihtiyacım vardı, onu da çok fazla biliyorum.” dedim. Bana bakışındaki büyüün beni bu kadar etkilemesine izin vermek istemedim ama buna engel olamadım. Mutfaktaki radyo tüm ses sistemi üzerinden çalışıyordu. İki dakika önce hareketli müzikler vardı fakat şimdi Soner Arıca’dan “Seviyorum” şarkısı yükseliyordu. O sıra aramıza sessizlik çökmüş ve elini masaya yaslayıp, başını eliyle destekleyerek gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmadı. Gözlerindeki ifade, buzlaşmış her kalbi eritebilirdi. Bir anda elini bana uzattı.

“Dans et benimle.” dediğinde, ona sadece bakıyordum. Yerinden kalktı, beni de çekerek kafenin ortasına getirdi, elimi bırakmadan diğer elini de belime doladı ve beni bedenine aramızda hiç boşluk bırakmayacak şekilde yasladı. Tüm bedenim karıncalanmıştı ve gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. O kadar zarif ve bir o kadar kibardı ki neredeyse kollarında kendimi prenses gibi hissediyordum. Eli tam sırtımdaydı ve dokunduğu yer ise neredeyse kor ateş olmuş yanıyordu. Başımı hemen omzuna yerleştirdiğimde kokusunun baş döndürücülüğü neredeyse ayaklarımı yerden kesmişti ve

bir şarkı bu kadar mı güzel olurdu ve bu kadar mı farklı bir dünyaya götürürdü. Bulunduğum anın içinden bir an olsun çıkmak falan istemiyordum. Kolları bir an olsun bedenimden ayrılsın istemiyordum. Bir anda kulağımda tüm bedenimi ateşe boğan kelimeler yankılandı.

“Yalvarırım, kendimden daha fazla nefret etmemi sağlama. Seni seviyorum güzelliğin.”

Kalbim, daha sıkı sarıl ona diye tepiniyordu. Kalbim, bu seferki ateş daha büyük adımlarını atmadan önce düşün, ya-narsın Hande diye çığlık atıyordu. Şarkı sona erdiğinde bir sonraki şarkının kelimeleri kulağıma ulaşmıyordu. Ayakla-rım dans etmeyi bıraktı ve nefesimi kontrol altına almaya ça-balayarak kollarından çıktım ve birkaç saniye gözlerine baka-rak kafamdaki kelimeleri toparlamaya çalıştım.

“Kendinden nefret etmeni falan istemiyorum. Sadece...” dedim ve sustuğumda bakışları temkinli bir bakışla yüzümü inceliyordu ve elleri yüzüme yerleşerek beni birkaç adımda kendine çekti ve, “Sadece ne?” diye sorduğunda yutkundum ve gözlerine baktım.

“Sadece korkuyorum.” dediğimde kaşları çatıldı ve söy-lediğimi anlamaya çalışan bir ses tonu vardı.

“Benden korkuyor musun?” diye sordu. Hayır, ondan korkmuyordum. Onun için, “Sana karşı hissettiklerimden.” diye söylediğimde bakışlarındaki ışıltının tüm benliğimi sar-dığını hissettim. Öyle derin, öyle güzel bakıyordu ki neredey-se nefesimi kesiyordu. Şefkati tüm ruhuma huzur yayıyordu. Bir insan bir insana bu kadar duyguyu bir anda nasıl hisset-tirebilirdi? Turan’ın dudakları dudaklarımı bulduğunda tüm bedenim titriyor ve tüm benliğimle ona teslim oluyordum. Dudakları o kadar sakın, o kadar şefkatli ve öylesine baştan çıkarcıydı ki ellerimi boynuna dolarken, tüm ruhumla ona ait olmak istedim. Nefesim kesilecekti ve dudaklarımız ay-rıldığında Turan’ın alnı alnıma yaslandı ve gözleri kapalı bir

şekilde, "Bu zor olacak ama başka yolu yok güzellik." dediğinde anlamayan bir bakışla gözlerimi yüzüne diktim.

"Ne hissettiğimi biliyorsun ve ben de senin ne hissettiğini biliyorum. Üstelik sen ne hissettiğini de biliyorsun. Benim kalbim senin güzellik fakat sen kendini o kapıdan girmemek için şartlandırmışsın. Önce o şartı yenmen ve kendin gelmen gerekiyor." dediğinde kollarını yüzümden ayırıp benden birkaç adım uzaklaştı. Gözlerime baktı ve:

"Aşk, intikam ve zaferden ibaret değildir. Unutma, beni hayatına aldıktan sonra da süründürebilirsin. Kazanmak için cesur olmak gerekir. Bundan sonraki adım senin." dedikten sonra masanın üzerinde duran telefonunu aldı ve beni ardında bırakıp kafeden çıktı. Kafenin hemen önünde bulunan arabasına bindi ve uzaklaştığında arkasından öylece bakakaldım. Benim mi gitmem gerekiyordu? Benim mi adım atmam gerekiyordu? Histerik olarak bir kahkaha attım ve arkasından, "Ukala bozuntusu!" diye bağırdım ve öfkeme daha çok öfke kattım. Ukalaydı işte. Kendini bir şey sanan bir ukalaydı. Ona için adım falan atmıyacaktım. Gerçekten atmıyacaktım. Asla onun yanına falan gitmeyecek, istediği adımı falan da atmıyacaktım.

ON ALTINCI BÖLÜM

Elimdeki kremayı sıkarken o kadar fazla güç kullanıyordum ki neredeyse tüm pastanın üzerinde fazladan 3 kilo krema olacaktı. Tam beş gün olmuştu. Ne bir arama, ne bir adım, ne bir karşılaşma ne de bir tesadüf olmuştu. Benim adım atmamı söyleyip gittiği günden bu yana Turan Sarıca'dan tek bir haber dahi yoktu. Çok bekleyeceği kesindi. Yıllar da geçse ona o zevki vermeyecektim. Artık uğraşmanın bir anlamı olmadığını fark ederek elimdeki kremayı lavabonun içine fırlattım, yapmaya çalıştığım pastayı da çöpe attım. Bu kadar stres ve bu kadar can sıkıntısı yeterdi. Sinirden ve öfkeden çıldırmak üzereydim.

Onu gerçekten çok ama çok fazla seviyordum. Bunun farkındaydım fakat neden bu hiç çaba sarf etmeden ortaya çıkan duvarları kırmayı başaramıyordum, anlamıyordum. Onun da beni sevdiğini biliyordum fakat istediği çok saçmaydı. O gece gitmeyebilirdi. Yanımda kalabilirdi ve yaşadığımız ne varsa aramızda bırakıp yollarımızı birleştirebilirdik fakat aramızda ya da bende ne gördüyse geri adım atarak cesur olmamam gerektiğini vurgulayıp gitmişti. Saçma olan tam olarak da buydu. Ben bu şekilde söylenirken açılan mutfak kapısının Mira giriş yapıp. Çantasını tezgâhuma fırlatırken;

"Bu erkeklerin gerçekten akıldan yoksun olduğuna ka-

204

rar verdim.” dedi. Çantasını fırlattığı tezgâhın üzerinden alıp masanın üzerine koydum. Ben burada yemek yapıyordum ve tezgâhımın üzerinde sadece erzaklar ve yemek yapımında kullandığım malzemelerim bulunabilirdi.

“Sana bunu öğreten kim oldu?” diye sordum. Aslında cevapta saklı olan ismi fazlasıyla biliyordum. Mira gözlerime uzaylı görmüş gibi baktı.

“Ege hâlâ bana çingene diyor. Adamın gözlerine aşkla bakıyorum, onun için ölüyorum fakat o bana hâlâ çingene diyor. Gerçekten anlamıyor olmaz, değil mi?” diye sorduğunda gülümseyerek; “Karşısında hep çingene gibi dövuştüğünden, sataşıp durduğundan olabilir mi? Daha geçen gün sana sarkıntılık yapan bir genci tepetaklak ettiğini duydum.” dediğimde ise gözlerini kocaman açtı.

“Kendimi koruyabiliyor olmam yanlışmış gibi konuş-
tun.” diye söylendiğinde ise dağınık olan mutfak tezgâhına şöyle bir baktıktan sonra, “Hayır, Ege sanırım senden kendini koruyup koruyamayacağını düşünüyor olabilir. Yani çocuk sana yaklaşırsa onu da tepetaklak etmeyeceğinin garantisinin olmadığını görüyor.” Mira tespitime mantıklı bir cevap vermeden içeriye dalış yapan Masal:

“Lanet olsun neden tek bir genini bile babasından almaz ki?” diye söylenirken resmen sinir küpüydü. “Bu da Kadir!” diye haykırmak geldi içimden. Adam gerçekten türünün son örneğiydi. Zaten sorunlu giderken bazı şeyler ve henüz aşklarının büyüklüğünü keşfedip birbirlerini bulmamışken, ne kadar gereksiz durum varsa onları buluyordu. Fakat herkesin sinirli olduğu bu alana giriş yapan Rüya teyzem şaşıracağım son kişiydi. Bakışlarını onu bulduğunda ise gülümseyerek bana baktı ve:

“Kim kimin genini almamış?” diye sorduğunda Masal:

“Kadir’in hastanede karışma olasılığı nedir?” diye sordu.

Bunu yıllardır sorguladığımı söylemek istesem de susmayı tercih etmiştim. Hemen ardından içeriye giren annem kakhaha atı.

“Sıfır.” dediğinde ise bakışlarım kafenin kapısına gitti. Kabul günümdeyim sarurım diye düşündüm. Bütün ailenin kadınları buradaydı ve hepsi de dertliydi. Birkaç saniye içridekilere bakarken, kapıdan giren İpek teyzem sayesinde kadro tamamlandı. Allah’tan ana kraliçeler Azra Yılmaz ve Merve Albayrak İstanbul dışındaydı. Gerçekten onları hep birlikte kaldıracak bir kafam yoktu.

Annem, “Hanımlar, gençler kalp acısı çekiyor.” diye söylenirken Rüya teyzem, “Hanımlar, sizlerin kalbini acıtanın kalbini de görsün.” dediğinde ise kakhahaları korkutucu olmuştu.

“Kadir gerçekten genlerini babasından aldı fakat henüz o genlerin değişimine uğramadı.” dediğinde Masal sıkıntılı bir nefes verdi.

“Bazen onu gerçekten öldürmeyi düşünüyör olabilirim.” dediğinde ise annem kakhaha atıyordu.

“Babasını ben de bir ara öldürmek istiyordum.” diyerek cevap vermişti. Gece boyunca içmişler, kakhaha atmışlar ve neredeyse sarhoş olmuşlardı. Ben sadece onlara göz kulak olmak için biraz içmiştim ve onları buradan göndermeyi başabilirsem daha sert bir şeyler içmeye kararlıydım. Elimdeki birayla terasımın korkuluklarına doğru yürüdüm ve manzarama karşı biramdan bir yudum aldığım esnada yanıma gelen İpek teyzem elini sırtıma yerleştirdi.

“Senin Turan ile olayın ne?” diye sorduğunda, derin bir nefes aldım. Detayları bilmeseler de artık tüm aile Turan ile aramda bir olay olduğunu ve geride bırakamayacak kadar

öfkeli olduğumuzu biliyorlardı. Bir olayım vardı fakat durumun kontrolünün artık elimden gittiğini düşündüm.

“Bir olay yok, sadece inadımızı yaşıyoruz.” dediğimde tek kaşı kalkan İpek teyzem, sanki yorum yapmak için daha fazlasını duymaya ihtiyacı varmış gibi baktı ve ben de, “Yıllar önce bir yanlış anlama, ardından gelen ilk adım, sonra beklenen ilk adım ve daha birçok saçmalık.” dediğimde kahkaha attı ve ardından;

“Aşkınızın içinde kayboluyorsunuz yani.” dediğinde gülümsedim.

“Sanırım.” dedim. Aşkınızın içinde kaybolmak? Yani birbirinizi seviyorsunuz, aynı kalbin içindesiniz ama bir türlü ateşin içine girip beraber yanamıyorsunuz. Sadece birbirinize baka baka yaşıyorsunuz ve acı çekiyorsunuz. Ben acı içinde yüzümü derinlere gömerken İpek teyzem:

“Akışına bırak ve kalbinin ne isterse yapmasına izin ver. Gurur, ilk adım saçmalığına da aldırma, sadece vakit kaybı olurlar.” dediğinde, elimdeki biradan bir yudum daha aldım. Hakkı olduğunu biliyordum. Bir inadın içinde savrulduğumuzun da farkındaydım. Fakat bu girdabın içinden nasıl sıynacağımı bilmiyor oluşum beni delirtiyordu.

Gecenin ilerleyen saatleri çok da anlamadan gelmişti. Masal sarhoş, Mira sarhoş, annem sarhoş, Rüya teyzem sarhoştı. Hatta İpek teyzem bile sarhoştı. Her birini tek tek kontrol edemediğimi fark ettiğim anda destek ekibini çağırma kararı verdim. Annemi gelen babama teslim ettim ve her ikisi de bu durumdan gayet mutlu bir şekilde kafeden ayrıldılar. On dakika sonra gelen Doruk amcama İpek teyzemi teslim ettiğimde her ikisi için de aşk ateşi dememde bir sakınca olmadığını karar verdim. Bu gece onlar için fazlasıyla eğlenceli geçecek olmalıydı.

Masal’ı Kadir’e teslim ederken, Kadir neredeyse kahkaha-

dan ölüyordu çünkü Masal ona ne kadar öküz, hödük, odun hitapları varsa sayıyordu ve acayip bir şekilde bu durum Kadir'in hoşuna gitmişti. En son Cenk, Mira'yı almaya geldiğinde yanında Turan Sarıca da vardı ve onu günler sonra ilk defa gördüğüm için bir an ayaklarımın titrediğine ve neredeyse yerimde sendelediğime emindim fakat yine de kendimden ödün vermediğim için bir ödülü hak ediyordum. Gerçi o da kendinden hiçbir şekilde ödün vermiyordu. Gayet soğuk, gayet uzak ve mesafeli duruyordu. Sanırım Turan ve Cenk birlikte takılmayı seviyordu. Cenk kendi arabasıyla gelmediğine göre Turan onu getirmek için buraya gelmişti. Lanet olsun suratımda tek makyaj yoktu ve üzerimdekilere gerçekten pespaye bir görüntüye sahipti. Bir erkeği etkilemekten fazlasıyla uzaktım. Cenk, Mira'yı kapıdan çıkarırken;

"Kimden hoşlandığı ve hangi şerefsizin onun aşkına karşılık vermediği hakkında bilgi var mı? Dakikalardır bir isim bekliyorum ama her türlü gıcık, iğrenç kelimeyi söylerken isim vermemesi sinir bozucu." diye sorduğunda ona gülümsedim.

"Kafamı dinlemek istiyorum Cenk. Kendine geldiğinde sormayı dene." diyerek cevapladım ve Turan'ın bakışlarının üzerinde olduğunu hissederek güçlü durmaya çalıştım. Zorlu fakat büyük ölçüde başardığımı düşünüyordum. Cenk anladığını belli edercesine kafasını sallayarak Mira'yı kafeden çıkardı ve Turan hâlâ karşında beni izliyordu. Tamam, bu kadarı yeterliydi ve onun için, "Ben içmedim ve bir sıkıntım yok. Gayet iyiyim ve sanırım arabayı senin kullanman gerekiyor." dediğimde bana biraz eğilerek yaklaştı.

"Daha cesur olmanı beklerdim." dedi ve ben onun gözlerine artık yorulmuşçasına bakarak, "Bu da benim sorunum. Başka bir şey yoksa dinlenmek istiyorum." dediğimde sadece birkaç saniye gözlerime baktı ve yine ondan beklediğim gibi arkasını dönüp arabaya doğru yürüdü ve arabanın içinde bağırarak Mira'yı kontrol etmeye çalışan Cenk ile gecenin karanlığına karşı.

Herkes gidince kafemin terasına elimde daha sert bir içeceklerle geri döndüm. Hava biraz sıcaktı ve içmek rahatlatmıyordu. Evet, yalnız kalmaya ihtiyacım vardı, kafamı toparlamaya ve girdiğim bu girdabın içinde ya oradan oraya savrulacak ya kendimi bırakacak ya da o girdabı paramparça edip kurtulacaktım. Her ne kadar gözlerimi kapadığımda gözlerimin önüne gelen kehribar rengi bakışlarla aklımı kaybetsem de bir karar vermek zorundaydım. Elimdeki içkiden koca bir yudum aldım ve boğazımı yalayarak mideme gitmesine izin verirken gözlerimi tekrar kapadım.

Herkes aşkunun yanına gitmiş ve gecenin güzelliğinin tadını çıkarıyordu. Tamam, Mira bunun dışındaydı fakat beni de kalbinin kapıları açık bir şekilde bekleyen bir adam vardı. Üstelik deli gibi yanında olmak istediğim bir adamdı ve inatla onun gelmesini bekliyordum. Bunun cesurlukla alakası yoktu. Bunun benim kalbimle sorunu vardı ve ben bunu halletmedikçe yoluma devam falan edemezdim. Saat neredeyse 02.00 olmuştu. Çoktan Cenk ve Mira'yı evine bırakmış olmalıydı. Elimdeki içkinin son yudumunu da aldım ve her ne dölzelecekse bu gece dölzelecekti. Her ne yaşanacaksa bu gece yaşanacaktı. Bu gecenin sonunda kalbim kırılırsa da onun da bir çaresine bakacaktım. Onun için yerimden kalktım ve biraz sendelesen de odama inip arabanın anahtarını ve çantamı aldım. Yaptığım delilikti fakat bu hayatta deliliğe de ihtiyacımız vardı.

Kafenin önünde duran arabaya bindim ve fikrimi değıştirmeden huzla çalıştırıp Turan Sanca'nın evine doğru sürmeye başladım. İçimde kopan deli duygularla ellerim neredeyse titriyordu. Çok fazla alkol almıştım biraz çakırkeyif olduğum kesindi. 45 dakikanın ardından rezidansın önünde arabayı

durdurmuştum. Burada olduğuma inanamıyordum fakat buradan dönüş şansım yoktu. Arabayı misafir otoparkına çektim ve giriş kapısından içeriye girip danışmaya doğru yürüdüm. Onlarca katı ve yüzlerce dairesi olan bu binada onun olan daireyi bulabilmem imkânsızdı. Danışmaya yaklaştım ve bana gülümseyen güvenlik görevlisi, “İyi akşamlar hanımefendi. Nasıl yardımcı olabilirim?” diye sorduğunda, yutkundum ve biraz gülümsedim.

“Turan Sarıca’nın dairesine gelmiştim.” diye söylediğim. de bir an duraksadı ve ardından hızla kendini toparladı. “Mîsafirinin geldiğini haber verelim, arkadaşım size eşlik eder.” dedi. Yutkundum, kesinlikle beni kabul etmeyecekti. Aptalın tekiydim. Gerçekten böyle bir yerde kim olduğumu haber vermeden beni içeriye alabileceklerini düşünemediğim için aptalın tekiydim. Bunları düşündüğüm esnada adam çoktan telefonu eline almış ve katın numarasını çevirmişti. Birkaç saniyelik bekleyişin ardından, “Turan Bey, iyi geceler. Bir misafiriniz var efendim.” dedi.

Hızla bana baktı ve “Hanımefendi, isminiz nedir?” diye sorunca yutkundum. Bir anda içimi kaplayan panik dalgasını engel olmadım ve bedenimi saran ateş için dua etmeye başladım. Buradan geri dönüş kesinlikle yoktu. Hiç gelmemeliydim. Lanet olsun, buraya hiç ama hiç gelmemeliydim. Onun için adama, “Önemli değil, boş verin.” dedim ve hızla çıkışa doğru koşarak arabamı çektiğim otoparka yöneldim. Adam arkamdan, “Hanımefendi, bir saniye!” diye bağırırken duymamazlıktan gelmeye çalıştım.

Arabanın yanına geldiğimde midem bulanıyor, başım dönüyordu ve neredeyse mide bulanımdan kusacak gibi olmuştum. Derin derin nefes alıyordum. Ben olduğumu anlamayacağını umuyordum ve o an öğürerek içimde olan ne varsa çalılarının arasına bırakmıştım. Bedenimdeki heyecan ve alkol ikisi birlikte çok ama çok fazla gelmişti ve gerçekten y-

gılıp kalacakmışım gibi hissediyordum. Neredeyse beş dakikadır içimi dışıma çıkarmakla meşguldüm ve bu gerçekten beni bitkin düşürmüştü. İçimde kalan son parçaları da içimden çıkardığım anda belime dolanan kollarla duraksadım. Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Lanet olsun, gelmişti ve rezil bir durumdan daha da rezili, kusarken bir adamın yanınızda olmasıydı. Eliyle yüzüme dökülen saçlarını çekerken kokusu beni etkisi altına almaya başlamıştı. Çantamdaki suyu çıkarmam zor olacaktı, o da çantamı elimden aldı ve içindeki suyu bana verirken tek kelime bile etmedi. Onunla göz göze gelmemeye çalışıyordum, ayaklarındaki spor ayakkabıları ve siyah eşofmanı görebiliyordum fakat daha yukarıya bakamıyordum. Başım hâlâ dönüyordu ve ayakta durmak için desteğe ihtiyacım vardı. Kolundan tutup doğrulduğumda bana bakan o kehribar rengi gülümseyen gözler ve bir o kadar da endişeli bakan bakışlar ile karşı karşıya kaldım. Gözlerim doldu ve:

“Üzgünüm, buraya hiç gelmemem gerekiyordu.” diye söylendim. Turan ise beni biraz daha kendine çekti ve elini yanağıma yerleştirdi.

“Sen tarudığım en cesur kadınlardan birisin güzellik. Günlerdir gelmemek için kendimle savaşıyordum.” dediğinde başımın daha da döndüğünü hissettim. Bir an gözlerim kararır gibi oldu ve kendimi o an yerden havalarımı bir şekilde Turan Sarıca’nı kollarında buldum.

Beni koltuğun üstüne bırakırken oldukça nazik davranmaya çalışıyordu. Dokunuşları kesinlikle sanki kınılacak bir varlıkmışım gibi dikkatli ve özenliydi. Çantamı diğer koltuğun üzerine bırakırken içeri doğru yürüdü ve gözden kaybol-

du. Birkaç saniyenin ardından elinde birkaç kıyafetle geri geldi. Sonra beni yavaşça bıraktığı koltuktan kaldırdı ve şefkatli sesiyle, “Önce seni bir temizleyelim.” dedi. Beni yine birkaç saniye önce bıraktığı koltuktan kaldırarak kucağında yürütmeye başladı.

Saniyeler sonra devasa bir banyonun içinde buldum kendimi. Etrafı inceleme fırsatım yoktu fakat gerçekten büyük bir evi vardı. Beni yere bırakırken ayakta durabildiğimden emin olurken gülümsedi. Öyle şefkatli ve o kadar özenli bir hâli vardı ki kendimi kötü hissetmemem için yaptığını anlayabiliyordum. Tişörtümü çıkarırken nefesim kesiliyordu. Karşısında sadece sütyenimle kalıyordum ki elinin tenimde değdiği yerler neredeyse alev alıyordu. Turan boğuk çıkan sesiyle;

“Bu kolay olmuyor güzellik, tek başına devam edebilir misin?” diye sorduğunda bakışlarım bakışlarını buldu ve o an banyoyu saran ateş ikimizi içine çekmişti ve neredeyse tüm bedenim yanmaya başlamıştı. İçimdeki kasılma beni kavururken ona daha da yaklaşarak neredeyse vücutlarımızı birleştirdim ve gözlerinin içine baktım.

“Bu gecenin sabahında kırık bir kalp istemiyorum Turan Sarıca.” dedim ve dudaklarımı dudaklarına bıraktım. Bir an bile tereddüt etmeden beni karşılariken elleri belime dolandı. Nefesim kesik kesikti ve neredeyse tüm bedenim beklentiyle ona dolanmıştı. Beni bir anda havaya kaldırırken bacaklarımı beline doladım ve birkaç saniye önce girdiğimiz banyodan ayrı hızla çıkarak yürümeye başladı. Dudakları dudaklarımdan saniye ayrılmıyordu ve saniyeler sonra sırtım devasa bir yatakla buluştu. Turan beni bir saniye olsun bırakmıyordu. Nefesim kesilene kadar beni öptü ve zaten üzerimde olmayan tişörtüm sayesinde tamamen açıkta olan bedenim iyice alevleniyordu. Dudakları dudaklarımdan ayrılıp boynuma, oradan da göğüslerime doğru yol çizerken, nefesimin bedenime yetmediğini, neredeyse kıvrandığımı hissediyordum.

Yaptığım ne kadar doğrudu, sabaha nasıl uyanacaktım bilmiyorum ama bu gece her şeyi onunla yaşamak istiyordum. Bakışları bir an bakışlarımı buldu ve onun da benden farkı olmadığını gördüm.

“Beni delirtiyorsun güzellik.” diye fısıldadığında ona gülümseyerek baktım ve, “Sana hâlâ kızgıyım.” diye söyledim. Bu söylediğime gülümsedi.

“Onunla sonra ilgileneceğim güzellik. Şimdi seni keşfetmek istiyorum.” Dudaklarımı dudaklarıyla kapattı. Sakin, ağır ve tutkulu öpüşmesi ile aklımı neredeyse kaybetmemi sağlarken bedenim daha fazlası için kıvranıyordu. Bedenim bedeni altında acı çekiyor gibi hissediyordum fakat içimde hissettiklerimin tarifi yoktu. Öpüşme daha derin ve daha tutkulu olduğu anda neredeyse inlememi tutamadığımı fark ettim. Bu şekilde oluyordu sanırım. Daha önce yaşamadığını ne varsa kalbinin diğer yarısını bulduğun anda sanki yıllardır bu hisse açmışsın gibi hissediyordun. Kollarımı boynuna dolayp kendimi dudaklarının ateşine bıraktığımda artık farklı bir dünyada olduğumu fark etmem zaman almadı ve gözlerindeki ateşin tüm benliğimi sardığını hissettim. Dudakları dudaklarımı terk edip boynuma yönlendiğinde, birkaç saniye içinde göğüslerim tamamen önünde sergileniyordu. Bundan utanmam gerekiyordu fakat bakışları kendimi çok farklı hissettiriyordu. Utanmak dışında her şeyi hissediyordum. Beni yatağın ortasına doğru çekti ve elleri pantolonumun düğmesine gittiğinde derin bir nefes aldım. Hayatımın ilk gecesiydi ve bunun gerçekten acısız olmasını istiyordum. Bu geceden oldum olası korkmuştum ve bu gece sadece zevkten çılgık atmak istiyordum. Onun için bir an elimi parmaklarımın üzerine yerleştirdim ve bakışları tereddütle bakışlarımla buluştu.

“Canımı acıtmamı istemiyorum.” dediğimde bir an kaşları çatıldı ve ardından ne demek istediğimi anlayarak üzerime doğru eğildi ve dudaklarına milim mesafede durdu.

“Bunca yıl kendini bana sakladığını mı söylemek istiyorsun?” diye sorunca ona sadece sırttım. O ise dudaklarını dudaklarımla buluşturup beni daha sert, daha derin, daha tutkulu öperek neredeyse öpüşünde boğuyordu ki geri çekildi.

“Sana tapıyorum güzellik.” dediğinde yatağa uzanıp gözlerimi kapadım ve, “Bunu sabah olduğunda da hatırlasan iyi edersin.” diye söylendim.

Sırttığını hissettiğim bir ses tonunda, “Hayatımın sonun kadar unutmak planlarım arasında değil.” dedi ve saniyelili bir süre içinde önünde çınlıplaktım. Üzerimde tek parça kıyafet yoktu ve onun beni tepeden vahşi gözlerle izlemesine izin veriyordum. Üzerindeki tişörtü tek seferde başından çıkartarak odanın herhangi bir köşesine fırlattığında, gözlerimin önüne serilen kaslarıyla tam da olması gereken yerim, bacaklarımla arasına kasıldı. Nihayetinde o da pantolonunu çıkardığında ikimiz de çınlıplaktık ve tüm bedenim alev almıştı. Üzerime eğildi ve önce dudaklarımı, ardından boynumu, sonra göğsümü dudaklarının hapsine aldı. Göğsümü emdiğinde ağzımdan fırlayan inlemeyi kontrol edemedim, kontrol edemediğim diğer şeyler gibi. Elleri, dudakları ve bedeni beni hapsedmişti ve bulunduğum haz denizi neredeyse beni yutmak üzereydi. Dudakları göbeğime ve oradan daha aşağıya, daha aşağıya indiğinde bedenim daha derin bir hazzın içine çekildi. Dudaklarını tam olması gereken yerde bacaklarımla arasına hissettiğimde neredeyse çılgınlaştım. O kadar yoğun, o kadar deli bir histi ki neredeyse acı verici fakat bitmesini istemediğim bir hisle orada kalmasını istiyordum. Durmasını istemiyordum ki o da durmadı. Beni daha yukarı, daha yukarı ve daha yukarı taşıdı, sonra uçurumun kenarından tek bir dil darbesiyle sonsuz zevkin içine bıraktı. Oradan düşerken ağzımda tek isim vardı. O da Turan’ın adıydı.

Kendime gelmem saniyelerimi almıştı ve gözlerimi açtığımda karşılaştığım kehribar bakışlarıyla beni izleyen Turan’a

gülmüsedim. Gözlerime gönderdiği o tatlı bakışın ardından dudaklarıma bir öpücük bıraktı ve, "Kendini daha büyüğüne hanrla güzellik, henüz seninle işim bitmedi." dediğinde tüm bedenim daha da bir canlandı. Gülümseyerek dudaklarımı ısırıldım.

"Bu gece tek görevin bana zevk vermek mi?" diye sorduğunda, Turan'ın bakışları alev almıştı.

"Bu benim daha da zevk almamı sağlıyor güzellik." dedi ve erkekliğini kadınlığının üzerinde aşağı yukarı gezdirmeye başladığı anda nefesimin kesildiğini hissettim. Daha önce hissetmediğim ve varlığından bir haberimin olmadığı arzularının bir anda ortaya çıkması beni daha fazlasını beklemeye itiyordu. O kaslı, iri ve muhteşem vücudunu bedenimin üzerine serdi, üzerime doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarımla birleştirmeden önce, "Sakın kendini kasma, bana bırak." dedi.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, "Bıçak kesliğinden daha can yakıcı olmayacağını düşünüyorum." dedim. Kendini biraz itti ve içimde bir şeylerin yırıldığını hissettim. Bunca kuzun bu acı için mi bu geceden korktuğunu anlayamamıştım. Bıçak yarası daha can yakıcıydı. Bakışlarını bakışlarımdan ayırmadan kendimi ona doğru biraz daha ittim ve onun daha rahat ilerlemesini sağladım.

O an sıkılı dişlerinin arasından hurlayan Turan, "Lanet olsun güzellik, beni öldürüyorsun." dediğinde sııttım. Bu gece kesinlikle unutulmamalı ve günün her anında aklında olmalıydı. İçimde gidip gelmesinin yarattığı histe kendimi bıraktım. Yavaş ve yoğun bir arzuyla tüm bedenimi etkisi altına alıyordu. Nefesim o kadar sıkışmıştı ki bedenim öylesine büyük bir açlığın içindeymiş gibi hissediyordum. Her yanıma daha fazlasını isterken, ağzımdan yükselen inlemeleri kontrol edemediğimi fark ettim. Gözlerimi gözlerinden bir an olsun ayırmak istemiyordum fakat gözlerimi kapatmamak için resmen savaşıyordum. Onu hissettiğim gibi duymaya da ihtiyacım vardı. Beni sevdiğini duymaya ihtiyacım vardı ve

gözlerine bakmayı kesmeden, "Söyle bana." diye fısıldadım

Ne sorduğumu zaten biliyormuş gibi dudaklarımın tam üzerinden, gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadan, "Seni seviyorum güzellik." diye fısıldadı ve kollarımı boyuna dolayıp onu kendime çektim. O içime girip çıkarken dudaklarım dudakların keyfini çıkarmaya başladı. Daha derinlerime daha sert ve daha sert girip çıkarken bedenim patlamaya hazırlanır gibi doluyordu. İnemelerim çığlıklara dönmüştü ve avazım çıktığı kadar zevkten bağırıyordum. Artık dayanamayacağım noktada Turan kulağımı ısırdı.

"Gel bana güzellik." diye emir verdi ve bütün bedenim darbeleriyle neredeyse bin parçaya bölündü. Dakikalar sonrasında Turan da haykırdı ve bir anda kendini üzerime yığılır bir şekilde bıraktı. Her ikimizin de nefesi deli gibiydi. Düzene girmesi imkânsızmış gibiydi ve ilk defa yaşadığım bu duygunun bedenimi hapsedmesine izin verdim. Ellerimi Turan'ın saçlarının arasına daldırıp sakinleşmeye çalıştım.

"Bir şeyi itiraf etmem gerekiyor." dedim ve Turan sessizce devam etmem için bekledi. Ben ise gülümseyerek ve biraz da utanarak, "Sanırım buna doyabileceğimi sanmıyorum." diye itiraf ettim. Turan kafasını kaldırıp gözlerime baktı. Bakışlarındaki anlam artık netti. Hayranlık, aşk ve tutku. Tıpkı benim hissettiğim gibiydi ve ardından o tapılası sırtmasını dudaklarına yerleştirdi.

"İşte benim kızım." Yana yatıp beni kolları arasına çekti. "Hayatıma hoş geldin güzelliğim." dedi ve beni alnımdan öptükten hemen sonra, "Sanırım ben de bu yatakta seninle uymaya doyabileceğimi sanmıyorum." Ona daha sıkı sarıldım. Her ne kadar bunca yılın ardında saklanmış olsa da o gün ne hissediyorsam bugün de aynısını hissediyordum. O gecenin bana bu duyguları hissettirip hissettirmeyeceğini bilmiyorum fakat bu gece yaşadığım şeyin anlamı aşktı. Ateşli, yakıcı, tutkulu bir aşk. Kaybedilmeyecek kadar büyük bir aşk...

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Tüm bedenimi saran sıcaklığın ve ince sızının keyfi başka bir boyuta geçmemi sağlıyordu. Turan'ın dairesi camdan fanus gibiydi. Evin tüm cephesi devasa camlarla çevriliydi ve nefes kesici bir manzarası vardı. Güneş henüz doğmak üzereydi ve gökyüzü aydınlanmadan önce kızıla boyanmıştı. Gün batımının ve gün doğumunun burada yarattığı büyüyle yıllarca yaşanırdı. Ev çok büyük ve moderndi. Diğer kısımlarını görmemiştım fakat yatak odası bu kadar büyük olan bir evin metrekaresinin küçük olması beklenmezdi. Tamamen gri tonlardaydı ve devasa yatağın olduğu oda yine de büyük görünüyordu. Yatağın özel tasarım olduğu kesindi çünkü büyüğün de büyüğü gibi duruyordu. Odanın içindeki banyoyu görmemiştım fakat oranın da kocaman olduğunu tahmin etmekte sorun yaşamıyordum.

Bakışlarım henüz doğmakta olan güneşi izlerken belimde dolanan ellerle gözlerimi kapattım. Tam arkamda duvar gibi bir bedenın olması kendimi güvende hissettiriyordu. Sanki bu bedeni arkanıza alırsanız dünyada hiçbir şeyden korkmanıza gerek kalmayacakmış gibiydi. Turan beni sıkıca saran kollarıyla kendine daha çok çekip tam boynumun derin boşluğuna uzun, ıslak ve baştan çıkarıcı bir öpücük bıraktığında tüm bedenimin sızısını, yorgunluğunu bir kenara bırakıp

arzuyla dolmuştum. Gözlerim kapalıyken kendimi kollama bıraktım. Turan baştan çıkarcı bir şekilde konuşuyordu.

“Sanırım büyüledim?” diye söyledi ve ben iltifatın güzelliğiyle sırttım. Üzerimde sadece onun dün akşamüzen çikardığı tişört vardı ve başka tek bir parça giysim yoktu. Saçlarım dün gecenin hazzından dolayı karmakarışık ve yüzüm yeni uyanmış olmanın verdiği ödemle şiş olmalıydı. Güzellikten ve mükemmellikten çok uzaktaydım. O ise sanki dün gece geç saatlere kadar sevişmiş havasında dinç ve mükemmel görünüyordu. Kollarında döndüm ve ellerimi yüzüne yerleştirerek gözlerine baktım. Sabah ışığında sarının daha açık tonuna bürünmüştü ve bakışındaki sıcaklığı sevmiştim. Bakışımı ona söylemek istediğimi anlıyor gibi bakıyordu. Onun için tek kelime etmek istemedim ama yine de ona söylemek istediklerim vardı. Onun için elleri belimi kavrarken ellerim yerleştirdiğim yüzüne ve bakışlarına odaklandım.

“Ben daha önce hiç âşık olmadım. Bunun bu kadar yoğun bir duygu olduğunu ise seninle tattım. Bu gece yaşadığım hiç bir şeyi kaybetmek istemiyorum ama cesaretim bu kadar. Bazen bocalayabilir, bazen tıkanabilir, bazen pes edebilirim ama sen hep yanımda ol, olur mu? Ben bu geceden sonra yoluma sensiz devam edebileceğimi sanmıyorum.” diye fısıldadı. Gözlerindeki pırıltının çekimiyle dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve tüm iliklerime kadar inlememi sağlayan öpücüğüyle beni kendimden geçirircesine dakikalarca öptü. Ellerimi doladığım boynundan destek alırcasına yükseldim ve bacaklarımı beline doladığımda ellerinin tam da kalçalarımın üzerinde olduğunu hissetmiştim. Saniyeler sonra yataktaydık ve Turan yavaş, sakın, tatlı bir şekilde içime girip çıkıyordu. Gerçekten mükemmeldi ve bu hissin bitmesini falan istemiyordum.

Bugün kafenin kapalı olması beklenmedik bir durumdu çünkü Turan Sarıca'nın benim deyimimle malikânesinden bir türlü çıkamamıştım. Normal günlerimde genelde 6'da kalkardım ve servisler için hazırlığa başlardım. Bugün ise saat çoktan 10 olmuş olmasına rağmen tek bir hazır yemeğim yoktu. Kafeye gitmem ve en azından öğleden sonraki müşteri potansiyeli için bir şeyler hazırlamam gerekiyordu. Turan beni kafeye bırakmayı teklif etmişti fakat kendi arabamla gelmiştim. Onunla geri dönmek daha mantıklıydı. Sadece tişörtlerinden bir tane ödünç almak zorunda kalmıştım çünkü benimki giyilebilecek durumda değildi. Gerçi o tişörtü giydiğim anda gözlerini büyülenmiş bir şekilde bana sabitledi.

"O tişört bundan sonraki süreçte tek favorim." dediğinde kahkaha atmıştım. Resmen kahkaha atmış ve beni tutkulu bir şekilde öpmesine izin vermiştim. Ardından beni bir kere daha yatağa götürme yolunu kapatmak için hızla daireden çıkmış ve arabama atlayıp kafeme gelmiştim. Terastaki tüm dağınıklığı toplamış ve kafenin açık olduğunu göstermesi için tüm giriş kapılarını açmıştım. Mutfığa geçmiş ve hızlıca menümdeki tüm yemekleri hazırlamaya başlamıştım. Dünden kalma tatlılarım vardı ve hâlâ çok güzel ve lezzetli görünüyordular. Çok azlardı ve umarım bugün için tercihlerini ana yemekten yana kullanan müşteri ağırlığım olur diye dua etmeden de edemedim. Ben yemeklerimi hızlı bir şekilde hazırlamaya çalışırken mutfak kapısından giren bir kızla duraksadım. Koyu kahve bakışları, sert bir ifadesi, uzun boyu ve upuzun saçları vardı. Bakışlarındaki acıyla resmen kasılıyor-dunuz. Tereddütle;

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sorduğumda yutkunduydu ve derin bir nefes alıp, "Bir işe ihtiyacım var. Garsonluk deneyimim bulunmakta ve mutfakta çalışabilirim." dediğinde şaşkın bakışlarla gözlerine baktım. Bir sorun yaşadığı kesindi. Hayatın acı yüzüyle tanışmıştı ve bununla başa çıkmaya çalıştığı gözlerinden okunuyordu. Her ne kadar iş istemek için bu

kapıdan girmemiş olsa da daha önce bu bakışa sahip biriyle karşılaşmıştım. O da Masal'dı ve gerçekten doğru olanı yapıp onu işe almıştım. O zamandan bu yana bu kararımın hiç ama hiç pişman olmamıştım. Birkaç dakika onu inceledim ve nihayetinde derin bir nefes alarak;

“Dışındaki masaları servise hazır hâle getirmekle başlayabilirsin.” dediğimde bakışlarındaki karanlıkta bir anda küçük de olsa bir ışığın yandığını görmüştüm. Hayatıyla ilgili detayları ilerleyen zamanlarda net bir şekilde konuşabilir veya paylaşmak istediği kadarıyla yetinebilirdim. Gerçek şuydu ki benden önce burayı açabilecek ve yokluğumda hazır hâle getirebilecek bir elemana kesinlikle ihtiyacım vardı. Tam zamanlı çalışan olmasa bile lazımdı eleman. Neden gerçekten ihtiyacı olan biri olmasın diye düşündüm ve aldığım kararı beni pişman etmemesini umarak işime geri döndüm.

Günün sonunda mükemmel bir mesainin daha sonuna gelmiştik. Gün boyu Turan'dan tek bir haber almamıştım. Bir an içindeki özlem daha da büyüdü ve telefonu elime aldığımda bir mesaj geldiğini fark ettim. Mesaj bir saat öncesine aitti ve Turan'dandı. Mesajı okumak için sabırsızlansam bile telefonumda kayıtlı olan o sade şekilde yazılmış isminden rahatsız olmuştum. Rehber kısmına girip Turan diye kayıtlı olan ismi 'SAHİBİM' olarak değiştirdim. Sonrasında ise hızlı mesajlar bölümüne geçerek bana gönderdiğini okumak için tıkladım.

“Bu akşam saat 9'da seni alırım. Bir yemek için davetliyim ve yarımında olmanı istiyorum.” diye yazmıştı. Ona eşlik etmemi istiyordu. Bu birçok şeyin bir nevi ilanının da habercisiydi. Mutlaka davetlilerden biri benim kim olduğumu biliyordur.

Bu kesinlikle babamın kulağına gidecekti ve bu şekilde öğrenmesi doğru olmazdı.

Turan'a "Tamam, kafedeyim." diye yazdım ve hemen ardından babamın numarasını tuşladım. Babam çok bekletmeden telefonunu açmış ve ona kafeme gelip gelemeyeceğini sorduğumda soru sormadan hemen kabul etmişti. Gece için yaklaşık dört saatim ve hazırlanmam için de bir saat gibi bir süreye ihtiyacım vardı. Bu fazlasıyla yeterliydi ve babama tüm bilmesi gerekenleri anlatıp bu durumu netleştirmem gerekiyordu.

Yaklaşık yarım saatin ardından kafemin kapısından giren babamı görür görmez neredeyse gerilmiştim. Bakışlarındaki endişe beni daha çok gererken, oturması için hazırladığım masaya yönlendirdiğimde bana tedirgin bir şekilde baktı.

"Batiyorsan beş kuruş koklatmam cımcime." dediğinde kahkaha atarak ona sarıldım ve, "İşlerim gayet iyi babacığım. Borç isteyeceğim zaman büyükbabamı aramam gerektiğini çoktan öğrenmiş bulunmaktayım." dedim. Kafasını sağa sola sallayarak;

"Büyükbabanın cömertliği bir bana uğramıyor sanırım." dediğinde ise sağlam bir kahkaha patlatmışım. Babamın her zamanki gibi sevdiği Türk kahvesini hazırlayıp önüne bıraktım ve o kahvesini yudumlarken, "Dinliyorum şirine, para durumu değilse mevzu hoşuma gitmeyecek." dedi ve o ilk gerginliğim geri geldi.

Daha önce babamla bu tür bir konuşma yapmamıştım. Zaten Ali için böyle bir konuşma yapmamam demek, Ali'nin hayatımızdan ayrılması hatta kalıcı olarak yok olması anlamına geliyordu. Onun için derin bir nefes aldım ve kahvesinin ardından suyunu daha içmeden, "Hayatımda biri var." diye pat söyledim. Babamın bardağı tuttuğu eli havada kaldı ve bakışları bakışlarımdan bir an olsun ayrılmadan bana bakmaya devam etti. O soru sormadan, "İyi biri hatta mükemmel biri.

Onu seviyorum ve herhangi bir yerde tesadüfen öğrenmeden ziyade benden duymanın daha iyi olacağını düşündüm.”

Babam elindeki kahveyi masanın üzerine bıraktı, birkaç saniye sessiz kaldı. Bu durum karşısında endişelenmem gerektiğini düşünmeye başlamıştım ki “Turan Sarıca” diye tam da yerinde tahminde bulundu. Tek seferde bilmesi ve tam on ikiden vurması şaşılacak bir durum değildi aslında çünkü karşımdaki Mert Ertürk’tü. Ben gözlerime dolan umut kıvrımlarıyla gözlerine baktım ve:

“Evet, birbirimize bir şans verme ve birlikte yürüme kararını aldık.” Babamın bakışlarındaki sevecenliğin beni sarmasıyla biraz olsun rahatladım. Babamdan bugüne kadar fazla şey talep etmiştim. Birçok şeyi açıklamak zorunda kalmıştım fakat hiçbirinde bu kadar stresli hissetmemiştim kendimi.

“Turan iyi bir adamdır. Onu çocukluğundan bu yana tanım ve olumsuz bir kelimeyi hak etmediğini düşünüyorum fakat yine de onu uzun bir süre süründüreceğini düşünmüştüm.” dedi. Gözlerimin dolmasına engel olmamıştım. Babam ise oturduğu sandalyede doğruldu ve bana doğru eğilip elinin elinin içine alarak bana ne kadar güven verici olduğunu hissettirdi.

“Senin baban olmam hayatına karışabileceğim anlamına gelmiyor. Yanlışında doğruyu göstermek için yanında olduğum gibi, mutluluğunda da yanında olacağım. Turan sahip olduğu karakteriyle takdire layık bir adam fakat olur da karakterini farklı gösteren biri çıkarsa diye söylüyorum, seni özmesine izin vermeyeceğine dair bana söz ver.”

Gülümsedim ve ona sıkıca sarıldım. Herkesin babası kıymetlidir mutlaka fakat benim babam mükemmelin de ötesindeydi. Babam duygusallığa son vererek beni kendinden uzaklaştırdı ve, “Seni mutluluk haricinde ağlatacak olursa ona dünyayı dar ederim, bilsin.” dediğinde ise kahkaha attım. Bunu sadece babam değil, daha birçok kişinin yapacağından

kesinlikle emindim ve Turan'ın da bunun farkında olduğundan emindim.

Babama bu gece onunla katılacağım daveti söylediğimde annemle beraber onların da davetli olduklarını ve orada olacaklarını söylemişti. Öğrendiğim bu bilgi ışığında ne kadar da doğru bir karar verdiğimi düşündüm ve gecenin saat 9'da başlayacağını, yaklaşık bir buçuk saatim olduğunu fark ettim. Acele etmem ve öncelikle de elbise seçmem gerekiyordu. Dolabıma bir göz attım ve babamların dahi davetli olduğu bir gecenin resmiyetinin ne kadar büyük olduğunu düşündüm ve siyah bir elbise giymeye karar verdim. Elbisem kısaydı fakat bu kısalık makul bir seviyedeydi. Kumaşı bedenimi sarıyordu, esnekti ve bir beden büyük bir kadın bile rahatlıkla giyebilirdi. Elbisemi kenara bıraktım ve duşa girdim. Acele bir şekilde aldığım duşun ardından saçlarımı kurutmuş, içime seksi olduğunu düşündüğüm bir tanga giymiştim. Günlük hayatımda tercih ettiğim bir çamaşır değildi. Genelde gece kıyafetlerimin altına giymeyi severdim. Kıyafetimin arkasında iz bırakmazdı fakat bu gecenin nerede sonlanacağını bilmediğim için hazırlıklı olmanın iyi olacağını düşündüm. Saçlarımı açık şekillendirmeyi tercih ettim ve kırmızı rujumla tamamladığım özenli makyajımın ardından gülümsedim. Topuklu rujan ayakkabılarımı ayağıma giydiğimde ciddi anlamda birkaç santim uzamıştım. Elbisemin sırt dekoltesi yoktu fakat göğüs dekoltesini görmezden gelmemiz imkânsızdı. Tamam, o kadar da harum harumcık olmamış olabilirdim fakat görüntü basitlikle bağlanamazdı.

Saatime baktım ve saat tam 21.00'di. Aynı anda telefonuma gelen "Kapıdayım" mesajıyla gülümsedim. Açık bırakarak şekillendirdiğim saçlarımı elimle tek bir omuz tarafında topladım ve çantamı alarak hızla merdivenlere yöneldim. Bu gece hayatımda ilk defa resmî bir davete birlikte olduğum adamla gidiyordum. Bu gece Turan ve Hande çiftinin ilan gecesi gibi bir şey olacaktı ve yarın tüm sosyetenin bizi diline

dolayacağından emindim. Peki, bu umurumda mıydı? Hayır

Kafenin çıkışına geldiğimde takım elbisesinin içinde de vasa duran ve ağız sulandırarak kadar yakışıklı olan o adamı baktım. Koyu lacivert ve tamamen özel dikim olduğunu belli eden bir takım giymişti. Saçları özenli bir şekilde taranmış ve saçının arkasında yarım bir şekilde toplanmış. Bakışlarındaki karanlık bedenimin karıncalanmasına neden oluyordu ve arkasında duran spor, ultra lüks aracına yaslanmış hâlinin neredeyse üzerine atlamamak için kendimi zor tutuyordum. Yürürken bakışlarımız birbirine kenetlendi ve beni saçkun bakışlarla tepeden tırnağa süzdü. Görüntüden fazlasıyla memnun bir şekilde dudaklarını ısırduğunda, beni arzuluyor oluşu cidden hoşuma gitti. Yanına yaklaştığımda kararar bakışları tüm bedenimin ateşe teslim olmasına neden oldu. Dudaklarını öpmek için eğildiğinde rujunun ne kadar yoğun ve kırmızı olduğunu hatırladım.

“Sanırım yanlış ruj tercih etmiş bulunmaktayım.” diyerek onu memnuniyetsiz bir şekilde durdurdum. Turan dudaklarına baktı ve dudaklarını boynuma yönlendirdiğinde öpüşüyle başım dörunüştü. Kulağımın içine alev salan nefesi eşliğinde, “Nefes kesicisin güzelliğin.” diye söylediğinde, onu ceketinden yakalayıp deli gibi öpmek, kafenin alt katındaki odama sürüklemek ve sabaha kadar beni baştan çıkarmasını izin vermek için yanıp tutuştuğumu fark ettim. Bacaklarının arasındaki zonklama bana bunu gece boyunca hatırlatacağı benziyordu fakat bu gece kahlımamız gereken bir davet vardı. Onun için, “Gecenin sonunda nefesimi kesecek taraf olacağımı bilmek heyecan verici.” diye itiraf ettim. Bakışları gözlerimi buldu ve yine o mükemmel tebessümü eşliğinde, “Kesinlikle.” dedi ve tek bir kelimesiyle tüm bedenimde karıncalanmaya sebep oldu. Bu adamın ateşine bedenimin nasıl dayanağını gerçekten düşünmeye başlamıştım. Nefesimi kesiyor bedenimi titretiyor ve alevler içinde yakıyordu beni. Bu gücü edilemezdi...

Yaklaşık kırk dakikanın ardından davetin yapılacağı otelin önünde durmuştuk. Vale hemen gelip Turan'ın lüks aracının kapısını açtı ve Turan valeyi durdurarak kapımı açtığı anda gözlerimiz birleşti. Bana mükemmel bir gülümseme gönderirken elini uzattı ve elimi elinin içine bıraktığımda, tüm bedenimin güvenle dolduğunu hissettim. Arabadan inerken birkaç flaşın patladığını fark ettim ve Turan kulağıma doğru eğildi.

"Kimsesiz çocuklar için yardım gecesi, önce yemek, sonrasında ise bağışlar toplanacak." dediğinde gülümseyerek "Dünya yıldızı gelmiş gibi fotoğraf çekiyorlar." dedim.

Turan kendinden daha da emin bir duruşla, "Dünya motor şampiyonunun kolundasın güzellik." dedi ve bu detayı atladığım için mahcup oldum. Onunla tanıştıktan bu yana hiç motor kullandığını görmemiştim. Annesinin ölümünden kendisini sorumlu tuttuğu için motorunu yakmış ve yarışlara veda edip babasının işlerini devralmıştı fakat motoruna özlem duyduğunu hissetmemek ruhsuz olduğunuz anlamına gelirdi.

Gülümseyerek, "Aşçılıkta bir derecem henüz yok, üzgünüm." dediğimde, Turan elini belime yerleştirerek beni yönlendirmeye çalışırken, "Benim için her zaman birincisin güzellik." dedi. İçimin okşandığını hissettim. Flaşları, magazin ve güvenlik görevlilerini geçtikten hemen sonra otelin lobi kısmına adım attık. Turan beni yine eliyle yönlendirdi.

"Buradan güzellik" dedi ve elini belimden çekip elimi bulduğunda davet salonuna girmek üzere olduğumuzu anladım. Elimi zarif bir hareketle koluna yerleştirdi ve benim yanımda yürümeye başladıktan iki saniye sonra tüm davetlilerin içinde bulunduğu ve çoğunluğun yüksek sosyete de ha-

tırı sayılır bir isme sahip olduğu sayısız insanla karşı karşıya kaldık. Turan elini kolunda olan elimin üzerine yerleştirdi ve yavaş, sakın ve düşmemem için gerçekten dikkatli adımlar atmaya başladı. Sessizlik içinde fiskoslar ve homurdamalar başlamıştı ve birkaçının:

“Turan Sanca değil mi o?”

“Yanındakini tanıyan var mı?”

“Melek Ertürk’ün kızına benzettim.” gibisinden konuşmaları dönüp duruyordu. Neredeyse tüm topluluğun gözleri bizim üzerimizdeydi. Herkes gözde bekârı kapan kızı merak ediyor ve sanırım biraz da kıskançlık krizi içinde kıvrıyorlardı. Bu durum karşısında fısıldayarak, “Sosyetenin gözde bekârına fazla ilgi varmış.” dediğimde Turan gülümsedi ve:

“Üzgünüm, yıllar önce kapılmıştı.” Verdiği cevaba kızarmadan edemedim.

Kalabalığı geçerek bize ayrılan masanın yanına doğru yürürken hemen masanın diğer ucunda bizi bekleyen Kemal Bey’i görünce yerimde sendeledim. Biraz mahcup olurcasına yüzüne bakıp gülümsedim ve yanına yaklaştığımızda, “Kızımın hayatta olduğunu öğrendiğim anı saymazsak, hayatımda hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum.” dedi. Elini bana uzattı ve elimi elinin içine alıp beni kendine çekti. Nazik bir şekilde sarıldığında;

“Sizi dans ederken gördüğüm o gün aranızda bir bağ olduğunu hissetmiştim. Çok mutlu oldum küçük harım.” dedi. Gülümseyerek Turan’a baktım. Babası kadar memnun ve bir o kadar da mutlu görünüyordu. Babasının kopyasıydı neredeyse. Masal için annesinin kopyası, DNA testine ihtiyaç yok denildiği gibi, Turan için de babasıyla arasındaki benzerlik için öyle denebilirdi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde annem ve babam da bizim masaya katılmıştı. Doruk amcam ve İpek teyzem hatta Rüya

226

teyzem ve Savaş dayım bile buradaydı. Sanki bilerek organize olmuş gibiydiler. Tüm bedenim gerginlikle dolarken Kemal Bey gayet keyifli bir şekilde;

“Telefonumu sakladığı günden bu yana kızına gelinim gözüyle bakıyordum. Bunun ilk adımının atıldığına gerçekten memnunum.” dedi. Babam gülümsemekten fazlaca uzak bir tebessümle;

“Kızım telefonunu saklarken ben de onu saklamalıyım.” dediğinde ise annem ve ailenin tüm diğer üyeleri kakhahalara boğuldu. Annem şen kakhahasının ardından, “Eminim babam da yıllar önce benim için aynısını düşünüyordu fakat üzgünüm, senin beni bulduğun gibi şirineni de bulan bir kalp olacaktı.” dedi.

Babamın bakışları hemen yanında duran Turan Sarıca’ya dikildi. Evet, dikildi diyorum çünkü kesinlikle ‘Merhaba, ben Mert Ertürk’ bakışı atmıyordu. Tamamen ‘Kızımı üzersen canına okurum’ bakışı atıyordu ve ürkmemek elde değildi. Gözlerim Turan’ı buldu ve bakışlarını babamın bakışlarından bir an olsun ayırmıyordu. Rahat ve kendine güvenli duruyordu. Dik ve korkusuz.

Birkaç saniye sonra dans müziği çalmaya başladı ve dansa katılmak isteyen çiftler için pist boşaltıldı. Turan elimi nazikçe tutarak, “Açılış dansla yapılıyor güzelliik.” dedi ve onu takip etmem için beni yavaşça peşinden sürüklerken, herkesin piste doğru yürüdüğünü gördüm. Babam, annem ve ailenin diğer üyeleri pistin sahibi biziz dercesine yerlerini almıştı. İlk birkaç saniyelik dansın ardından bir anda beni Turan’ın kollarından çeken Savaş dayım ile gözlerim kocaman olurken, “Hayır, Rüya teyzem olmaz.” dediğinde Savaş dayım kakhaha atarak;

“Durdurabileceğini sanmıyorum şirine.” dedi ve bakışlarım Turan’a gitti. Gülümseyen suratıyla bu durumdan gerekten keyif aldığını fark ettim. Hatta kakhaha bile atıyordu

ve neredeyse birkaç saniye sonunda kendimi Doruk amcamın kollarında ve Turan'ı da İpek teyzemin kollarında gördüm. Derin bir nefes verirken, "Bunu yapmak zorundalar mı?" diye sordum.

"Sen babanın neler çektiğini hiç dinledin mi? Bırak canına okusunlar ki şimdilik iyi gidiyor." dediğinde yüzümü buruşturdum.

"Kendimi kız çocuğu gibi hissetmeme neden oluyorsunuz." dedim.

"İpek teyzen intikamını hep soğuk olarak sever şirine." dediğinde ne söylemek istediğini anlamayarak suratına şaşkınca baktım, o ise kahkaha attı. "Küçük bir şirine olduğun zamanlar bana âşıktın ve İpek teyzen senden çok çekmişti."

Gözlerim bir anda kocaman oldu. O anda bakışlarım İpek teyzemi buldu ve Turan'a her ne söylediyse Turan da kocaman olan gözleriyle bana baktı. İpek teyzem zafer sırtması gönderiyordu ve ben gerçekten ürkmeye başlamıştım.

Doruk amcam, "Umarım seni gerçekten seviyordur." dediğinde ise İpek teyzeme bakarak gülümsüyordu. Amcamı dürterek, "Teyzemi kollarına alma zamanın geldi sanırım." dedim.

O da, "Sanırım." dedi ve onlara doğru yürüdük. İpek teyzem gülümseyerek, "Dansımız henüz bitmedi şirine." diye söyleniyordu.

Ben de, "Kalan ömrünüzde bir tane bile romantik sahneye izin vermem teyze." dedim. Ben öyle deyince kendini huza Doruk amcamın kollarına atarken, beni elimden çekerek belime dolanan babam olunca neredeyse çığlık atacaktım. Tabii Turan da annemin kolları arasındaydı. Babam:

"Sence de bu kadar kolay mı olacaktı şirine?" diye sordu ve yine bir nefes verdim. "Gecenin sonunda sanırım ardına bakmadan kaçacak, dileğim o yönde." diye devam etti.

Sitemli bir şekilde, "Baba!" diye söylendim. Babam ise 228

çatık kaşlarla, "Benden kızımı almak istiyor. Öyle kolayca al senin olsun mu demem gerekiyor?" dedi ve bana daha çok sarıldı.

"Sen süründürmediysen annen ve diğerleri severek yapar." Olduğu gibi anlattığım için gerçekten sinir olmuşum...

Sonunda dans bitmiş ve hepimiz masada yine bir araya gelmiştik. Turan daha masarın yanına henüz ulaşmışken elimi tuttu ve onunla göz göze geldim.

"Ardına bakmadan kaçacağını düşünmeye başlamıştım." diye söylendim.

"Evet ama seni de yanımda götüreceğim." Beni peşinden sürükleyerek masada hiç durmadan salondan hızla çıkışa doğru yürümeye başladı. Ardından hızla giderken;

"Bağış yapman gerektiğini düşünüyordum!" diye bağırduğımda neredeyse kahkaha atacaktım. Turan ise hızından bir an bile ödün vermemişti.

"Ruhumu bağışladım, o yeterli, geri kalanını babam halleder." Çıkış merdivenlerine tırmanmaya başladık. Bir an geriye doğru baktım ve üç meleğin de sırtarak ardımızdan baktığını, babamın ve diğerlerinin ise memnuniyetsiz bir şekilde bizi izlediklerini gördüm.

Çıkışa geldiğimizde ise vale birkaç dakika geçmeden aracı getirmişti. Turan binmem için aracın kapısını açtı ve ben bindikten sonra kapıyı kapatıp aracın ön tarafından dolandım. Kendi tarafının kapısını açıp bindiği anda hemen hareket etmiş ve davet alanından da hızla uzaklaşmaya başlamıştık. Bir an tereddütle, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum ve Turan bakışlarını gözlerime sabitledi.

“Elbisenin altında ne giyiyorsun?” diye sordu. Bir anda aracın içinde açlık derecesinde hissedilen çekim ve arzu yükselmesi oldu ve tüm bedenim beklentiyle yanmaya başladı. Evet, bu beni arzuladığını ve şu anda neyi istediğini gösteriyordu. Bu hislerin içimde yıllardır uyuyor olması ne acıydı. Arabanın üstü açıldı ve üst camın kenarlarından tutup kal karken;

“Cevabını kendin al.” diye söylendim. Aynı anda kısa elbisemin alt kısmına yerleşen elinin acı verici bir yavaşlıkla yukarıya doğru hareket ettiğini hissettim. Tam kalçama geldiğinde içimdeki seksi bir iç çamaşır olduğunu anlamıştı ve araba yol ayrımından hızla döndü. Elini çekti ve ben yerime otururken, “Eve. Yatağıma.” diye söylendiğinden, sesindeki emredici ton bacaklarımla arasında ıslanmaya neden olmuştu. Tüm benliğimle onu istiyordum.

Teyzemler ve annemin onu nasıl bu hâle getirdiğini sonra konuşacaktım elbette. Şimdi ise onun bu arzusunda yanıma, tükenmeyi ve bin parçaya bölünmeyi diliyordum. Evinin önünden kapalı otoparka girdi, kendi dairesinin park alanına arabayı yerleştirip durdurduğunda dudakları dudaklarımdaydı. Elleri oturduğum koltukta kalçalarımla kavrayıp beni havalandırdığında kendimi onun kucağında buldum. Her ikimizin de ateşi tüm aracı yakmak üzereyken öpüşmemiz soluksuz devam ediyordu. Elleri kalçamı sıkarken, arabanın içini dolduran inlemelerime engel olamıyordum. Dudaklarımla dudaklarından saniyesinde çıktım ve, “İçinde sadece o küçük bez parçası mı var?” diye sorduğunda sinsice sınıttım.

“Sadece o küçük bez parçası var.” dedim. Söylediğim doğruydum çünkü elbisenin göğüs kısmı kendinden destekliydi ve sütyen giymeme olanağı sağlıyordu. Şu anda içimde sadece ip şeklinde siyah bir bez parçası ve üzerinde elbisem vardı. Elbisem askılarından aşağıya sıyrıldığında çınlıplak kalacaktım. Bu görüntü bir an aklımda canlan-

lı ve Turan'ın arzudan kararımı bakışlarına odaklandım.

"Elbisemi çıkardığımda sadece o kalıyor." dedim. Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı ve tekrar gözlerini açtığında gecenin uzun süreceğini anlamış oldum. Lanet olsun, bundan korkmam gerekiyordu fakat içimde öyle bir şehvet vükseldi ki onu hemen içimde hissetmek, beni olabildiğince hızlı bir şekilde tüketmesini istiyor olduğumu anladım. Turan dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı.

"Sonunda yürümek istemiyorum." dediğimde Turan karpıyı açtı ve gözlerime baktı.

"Yürüyebileceğini sanmıyorum güzellik." dediğinde dudağıma ısırıldım. Turan önce beni arabadan çıkarttı, sonra kendisi çıktı. Aracın kapısını kumandayla kapatıp beni asansöre doğru yürüttü. Asansöre geldiğimizde birkaç saniye hemen yan tarafımızda duran çiftle beraber bekledik. Turan'ın eli belimdeydi ve yayılan sıcaklık kavrulmamı sağlıyordu. Asansör geldiğinde iki çift olarak asansöre bindik ve Turan en son katın tuşuna bastıktan hemen sonra bir şifre girdi. Asansör kapıları dairesinin içine açılıyordu ve asansörle o kata çıkmak isteyenlerin özel bir şifresi vardı. Ara katlarda asansör duruyordu ve daha fazla insan biniyordu.

Bedenim bundan sızlanıyor ve oldukça şikâyetçi oluyordu. Turan beni hemen önüne çekip ellerini belime dolarken bedenlerimizi iyice birbirine bastırdı ve onun da ne kadar hazır olduğunu hissettiğimde neredeyse inleyecek duruma geldiğimi hissettim. Elleri karnın kısmımda yavaşça dolarken, tüm bedenim kıvrılmaya başladı. Asansör bir katta daha durdu ve kalabalıktan birkaç asansörü terk etti. Turan'ın eli elbisemin arasından bacaklarıma arasına doğru kaydık ki bu derin bir nefes almamı sağladı. Asansör son birkaç kişiyi de indirmek için durduğu anda inen kişilerin ardından kapılar kapandı ve bundan sonraki duruşun Turan'ın katında olacağını anladım. Hızla yerimde döndüm ve büyük bir açlıkla

dudaklarına yapıştım. Tüm hislerimle, tüm arzularımla, tüm benliğimle dudaklarında dans etmeye başladım. Asansör durduğunda açılan kapıdan ateşli bir şekilde öperek içeri girdik. Birkaç saniyenin içinde dudaklarımız ayrıldı ve Turan'ın elinden tutarak onu yatak odasına götürdüm. Yatağın üzerine oturttuk gözlerine arzu dolu bir bakışla baktım. Onu hemen hatta anında içimde istiyordum fakat yapmak istediğim bir şey vardı.

"İçimde ne olduğunu parçalamadan önce görmek isteyeceğini düşündüm." dedim. Bakışlarındaki karanlık sayesinde cevap vermesine gerek olmadığını hissettim. Elbisemin askılarını omuzlarımdan aşağıya doğru indirdiğimde nefes alıp verişinin düzensizleştiğini gördüm. Bu durum beni daha çok cesaretlendirirken, elbiseyi kalçalarımdan aşağıya ittim ve içinden çıktığımda üzerimde gerçekten sadece bir bez parçası kalmıştı. Kendi etrafımda dönerken Turan gözlerini bir an olsun bedenimden ayırmadı.

"Lanet olsun güzellik!" diye söylendi ve ben ayakkabılarımı çıkarmaya kalktığımda, "Onlar da kalsın." diye resmen emretti. Oturduğu yataktan hızla kalktı ve beni oturmam için çektiğinde ceketini çıkardı ve saniyesinde gömleği onu takip etti. Pantolonu ayaklarının dibine düşerken, o da sadece iç çamaşırıyla kalmıştı. Beni ayağımda topuklu ayakkabılarım varken kendi etrafımda döndürdü ve sırtımı ona dönmemi sağladığında gözlerimi kapadım. Elleri karın bölgemden aşağıya doğru kaydılar ve bacaklarımdan arasına ulaştığında, içten bir inlemeyle neredeyse ayakta duramayacağımı hissettim. Dudakları boynumla buluştuğunda ise neredeyse kıvrandığımı hissediyordum. Ne istediğimi biliyordum. O da ne istediğimin farkındaydı fakat beni kıvrandırmak ilgi alanlarından biriydi. Bunu hissediyordum. Parmakları kadınlığımı okşarken, kendini bana doğru bastırıyordu. Dudakları boynumdan enseme yol çizmeye başladı.

“Lütfen.” diye mırıldandım. Bir an durdu ve dudaklarını kulağımın hemen altındaki boynumu öpmekten daha ileriye doğru neredeyse emdikten hemen sonra, “Lütfen, ne?” diye fısıldadı. Tenimde nefesinin değdiği her noktada resmen kıvılcımlar yükselmişti. Tekrar, “Lütfen.” diye fısıldadım ve Turan bu sefer, “Bana ne istediğini söyle güzellik.” diye fısıldadı.

Neredeyse inlercesine onun oyununa katıldım. Birkaç saniye gözlerim kapalı bir şekilde anın tadını çıkardım ve dudaklarının öpüşünü, elinin kadınlığının üzerindeki hareketlerini ve kendini arkamdan bana bastırmasını tümüyle hissettim. Onun ritmine kapıldım ve kendimi ona bıraktım. Parmakları daha da hızlandı ve ben çığlıklar içinde inlemeye başladığım anda durdu ve elini kadınlığının üzerinden çekerek tüm bedenimi boşlukta bıraktı. Arında bundan şikâyetçi bir şekilde inledim ve beni onun yüzüne bakacağım bir şekilde çevirdiğinde bakışlarım kehribar rengi ateş çukurlarına sabitlendi. Lanet olsun, bana yaşattığı her ne varsa sonuna kadar almak istiyordum. Onun tamamını almak ve her şeyi onunla hissetmek istiyordum. Dudaklarım dudaklarını bulurken, beni yatağın kenarına oturttu ve tam önümde eğildiğinde bacaklarımı elleriyle araladı. Gözlerim kapanırken saniyesinde o mükemmel ateşli dudakları kadınlığının üzerinde yerini aldı ve yeni tanıştığım his tüm bedenimi sardı. Lanet olsun, öylesine hızlı yükseliyordum ki bir an kendimi uçurumun kenarında hissediyordum ve neredeyse oradan düşecektim ki dudakları olması gereken yerden yavaşça uzaklaştı. Resmen ceza gibiydi ve bundan hiç ama hiç hoşlanmamıştım. Beni yatağın üzerine doğru çekerken dudakları dudaklarımı oyalamaya, beni daha çok derine çekmeye başladı. Uzun öpüşün ardından erkekliği kadınlığının üzerinde neredeyse dans etmeye başladı.

“Söyle güzellik.” diye fısıldadı. İnleyerek ve neredeyse açlıkla, “Senin olmak.” diye fısıldadım. Turan’ın dudağı yukarıya doğru kıvrıldı ve, “Zevkle.” diye mırıldandıktan son-

ra içimi sert bir şekilde doldurdu. Darbeleri öylesine sert ve zevkliydi ki neredeyse hazdan bayılmak üzereydim. Daha sert, daha hızlı birkaç saniyenin içinde zirveye ulaşmıştım. Çığlıklar içinde parçalanırken, Turan'ın da kasılıp tükenmesi uzun sürmedi. O kocaman bedeni üzerime yığıldı.

"Kahretsin güzelliğim, beni bitirdin." diye mırıldandığında, dudakları boynumu öpüyordu. Tüm bedenim hazzın denizinde sürükleniyordu. İçimde bir yerlerde yükselen duyguya engel olamıyordum. Lanet olsun, ben bu adamı fazlasıyla seviyordum. Onsuz bir anımın geçmesini istemeyecek kadar çok seviyordum. Gözümünden süzülen yaşa engel olamadım ve küçük bir hıçkırık boğazımdan kaçtığı anda, hızla yerinde doğrulup yüzümü tedirgin, korku dolu bakışlarla inceleyen Turan'la göz göze geldim. Panik içerisindeydi.

"Hey, canını mı acıttım?" dedi ve, "Üzgünüm, özür dile-rim güzellik." diye söylenmeye başladı. Ellerimi yüzünün iki yanına yerleştirdim ve, "Canımı acıtmadın." diye söyledim. Kaşlarını çatarak bana bakarken, "Sadece bir şeyi fark ettim." dediğinde anında, "Neyi?" diye sordu.

Gülümsedim. "Seni sevmiyormuşum, halbuki ben sana sevgiden de kat kat fazla." Bakışlarındaki sıcaklığa tüm ömrümü feda edebileceğimi hissettim. Dudaklarıma bıraktığı yumuşak öpücüğün ardından, "Benden kolay kolay kurtulamayacaksınız Turan Bey." dedim.

Gözlerine aşkla bakıyordu. "Hayatımın sonuna kadar öyle bir planım yok güzelliğim." dedi ve yana yatarak beni göğsüne çekti, elini sırtımda şefkatle dolaştırmaya başladı.

O sırada ona, "Üç melekler seni neyle sıkıştırdı?" diye sordum.

Kahkaha atarak, "Üç melekten çok üç Azrail'e benziyor-lardı."

"Azrail de bir melektir."

“Can alıcısından.” dedi ve alnuna bir öpücük bıraktı.

“Onlar için ne kadar değerli olduğunu ve seni üzersem mutlu olmamam için ellerinden geleni hiç düşünmeden yapacaklarını net bir şekilde ifade ettiler.” dediğinde sırtım. “Senin mutsuz olduğun bu hayatta benim mutlu olmam zaten imkânsız.” diye ekledi ve bana daha da çok sarıldı. “Annemin hayatta olmasını dilediğim zamanlardan biri daha, âşık olduğum kızı tanımayı dilerdi. Beni âşık görmeyi her zaman beklemişti.”

Ona sıkıca sarıldım ve, “Eminim bir şekilde hissediyordun.” dedim.

“Umarım.” diye fısıldadı ve ben de gözlerimi mutluluğun kollarında huzurla kapadım, her gece onunla uyumak ve her sabaha onunla uyanmak adına dileğimi gökyüzüne fısıldayarak...

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Zaman korkutucu derecede mükemmel ilerliyordu. Her anın kıymetini biliyor ve tadını hiç çıkarmadığım kadar çok çıkarıyordum. Neredeyse iki aydır, Turan ile girdiğimiz bu yolda zevkin doruklarında mükemmel bir zaman geçiriyorduk. Birbirimize öyle çok alışmıştık ki neredeyse ayrı geçen kısacık zamanlarda bile özlemle yanıp kavruluyorduk.

Turan dairesinin giriş şifresini bana da vermişti ve neredeyse her gecem orada geçiyordu. Bu hayatımın şikâyetler listesine bile girmese de o evin neredeyse evim olduğu hissi her geçen gün beni daha çok sanyordu. Şimdiden dolabında kıyafetlerime ait bir bölüm vardı ve evinin banyosunda kişisel eşyaların yer bulmuştu. Babam bazı durumlardan rahatsız olmasın diye her zamanki rutinim vardı. Genelde evde kalıyordum fakat kafede kalmak için ayarladığım geceler Turan'ın dairesinde geçiyordu. Bu her ne kadar haftanın çoğunluğunu kapsasa da durumdan şikâyetçi olmaktan fazlasıyla uzaktık.

Sabah kafeye yetişmem için herhangi bir çaba sarf etmiyordum çünkü artık kafemde tam zamanlı bir elemanım vardı. Bir anda kafeme işe ihtiyacı olduğunu söyleyerek giren ve üstlendiği tüm sorumluluklarını yerine mükemmel bir şekilde getiren Güneş vardı. Tüm işleri kontrol altında tutma işini fazlasıyla başarıyor ve neredeyse bana bile ihtiyaç duymu-

yordu. Yemek konusunda ilgiliydi ve ön hazırlıkların tamamını yapabiliyordu. Birkaç tarifimi kendisinin de denemesini istediğimde ortaya fazlasıyla mükemmel lezzetler çıkarmayı başarmıştı.

Turan'da kaldığım gecelerin sabahunda kafeye gittiğimde her şey sunuma hazır oluyordu. Gerçi hâlâ hayatındaki sırlarını kendisinden dinlememiştım fakat acısı fazlasıyla büyüktü. Ne yaşadığını ve hikâyesini gerçekten merak ediyordum. Güneş sadece benim hayatımda değildi, onunla fazlasıyla ilgilenen bir de Cenk Demir vardı. Cenk her zamankinden daha fazla kafeye geliyordu ve sanırım Güneş fazlasıyla markajındaydı.

Özellikle Turan'da kaldığım bir gecenin sabahunda kafeye geldiğimde Güneş'in kalacak bir yere ihtiyacı olduğunu öğrenmişim. Kötü bir olay olduğunu ve bu kötü olayın engelleyicisinin de Cenk olduğunu anlamam zor değildi. Güneş'e kafenin alt kısmındaki odada istediği kadar kalabileceğini söylemişim fakat bakışların Cenk'in eline gittiğinde gördüğüm yara izleri canımı sıkımsıtmı. Eninde sonunda her ne yaşandıysa bir gün bileceğimizi hissettiğinden de tek soru sormamışım. Zaten o an sorsaydım, kesinlikle cevap alamayacağımı da biliyordum.

Yataktan zor da olsa kalkmışım, üzerimi giyip pazar kahvaltısını kaçırmamak adına masada yerimi almak için merdivenlerden indiğim esnada evdeki yardımcımız, "Hande Hanım, bu size geldi." diye elime bir zarf verdi. Üstünde yazan okuduğumda zarfın İtalya'da açıcılık eğitimi aldığım okuldan gelen bir davetiye olduğunu anladım. Zarfı hızla açıp içindeki davetiyeyi meraklı bakışlar eşliğinde okumaya başladım ve gür bir çığlık attım. Eğitim aldığım okul açıcılık belgeme şeflik belgesi eklemek için bana bir şans veriyordu. İtalya'da altı aylık bir eğitimin sonunda staj uygulaması olmadan şef olma imkânı sunuluyordu. Bunun için çok az öğrenci davet edili-

yordu ve ben dünya çapında davet edilen o çok az öğrenci arasında yer alıyordum.

Kafemde İtalyan yemekleri yapabilmem için bu dalda şeflik eğitimim olması veya İtalyan yemekleri üzerine şeflik belgesi olan bir şefimin olması gerekiyordu. Kafeyi açtığım dönemde yeni bir işletme olduğumdan, işe bir şef alma durumum olmamıştı çünkü maddi anlamda fazlasıyla zorluyordum. Şef maaşları fazlasıyla yüklüydü ki İtalyan yemekleri üzerine şeflik belgesi olanların yanına teklifle gitmem neredeyse imkânsızdı. Şu anda elimdeki kâğıt benim hayatımı adadığım mesleğim ve hayallerim için gerçekten çok ama çok önemliydi. Attığım çılgına paniklemiş bir şekilde koşturan babam bana korkulu gözlerle baktı.

“Ne oldu?” diye sordu ve gülümseyerek içimdeki sevinçle boynuna sarıldım.

“İtalya’daki aşçılık okulum şeflik belgesi için bana davetiye göndermiş.” İçten bir rahatlama eşliğinde gülümsedim.

O da, “Bunun için bana kalp krizi geçirtmen gerekmiyor şirine.” diye sitem ettiğinde ise kocaman bir öpücükle onu ödüllendirdim.

“Kızın şef adayı, gurur duyman gerekiyor.” dediğimde, babam bana daha sıkı sarıldı.

“Sadece benim evimde oturan bir kız dahi olsan, doğduğun için seninle gurur duyardım. Bu eğitim ne kadar bir süreyi kapsıyor? Bir veya iki hafta mı? Yoksa sadece birkaç günlük bir sınav mı?” diye sordu. İçimden keşke o kadar kısa olsa diye geçirirken, çekingen bir tavırla;

“Altı ay kadar kısa bir sürede.” diyerek yanıtladım. Bakışlarındaki şok beni neredeyse kahkahaya boğacaktı. Babam aşçılık sertifikası için de iki yıllık eğitime sıcak bakmamıştı. Buradaki en lüks kursa göndermeyi teklif etmişti. Bu konuda eğitim almam sorun değildi, sorun olan tek şey ondan uzakla

olmamdı. Babam tam da tahmin ettiğim gibi gergin bir ses eşliğinde, “Burada da o eğitimi alabilirsin şirine.” dedi.

Şikâyet ederek, “Yıllardır bunun hayalini kuruyorum baba, önümde engel olmayı falan düşünmeden bana destek olmalısın.” dedim.

Babam başını sağa sola salladı ve, “Burada da bu eğitimi alabilirsin ama yine de tercih senin. Dileğim gitmemen fakat senin isteğine saygı duyanım.” dedi.

Ben duraksadım, babam da salondaki kahvaltı sofraına geçerken, annem gülen bir ifadeyle bana yaklaştı ve, “Turan ile bir ilişkin olduğunu unutma. Artık vereceğin kararlarda iki kişi düşünüp orta yol bulduktan sonra karar vermeniz gerekiyor. İlişkinizin artık bu süreci kapsayan kısmına geçtiğini düşünüyorum yani sadece takılmak adına birbirinizle vakit geçirmiyorsanız. Ben aranızda yaşananların daha değerli olduğunu hissetmiştim.” dedi.

Bedenimi saran ateşe engel olamadım. Tabii ki aramızda yaşananlar her şeyden daha değerli ve kıymetliydi. Tabii ki birkaç aylık sürecek takılmadan daha fazlasını yaşıyor ve hayatımın sonuna kadar onunla olmak istiyordum. Hayatıma girdiği ilk andan beri ona âşıktım ve bu işe ne kadar değer verdiğimi biliyordu. Benden kesinlikle bir tercih yapmamı istemeyecektir. Beni kesinlikle destekleyecektir diye düşündüm. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu ve neredeyse çocukluk hayalim olduğunu biliyordu. Mesafe aramızdaki duyguya, bu hislere, kalbimizdeki aşka engel olmamalıydı. Sadece altı ay bizi ayırmamalı, soğutmamalı, unutturmamalı diye düşündüm. Her fırsatta gelirdim ya da o gelirdi. Bu ikimizi de farklı bir sürece taşırdı fakat yine de birlikte olabilirdik. Bunun farkında olacağını biliyordum. Beni seviyordu. Onu seviyordum ve onun tüm işine ve benliğine saygısı vardı. Onun da benim işime saygısı olduğunu düşünüyordum. Öyle hissediyordum ve beni yanıltmamasını dili-

yordum. Davetiye'yi katlayıp cebime koydum ve kahvaltıya geçtim. Birkaç dakika sonra telefonuma gelen mesajla gülümsedim. Mesaj Turan'dandı.

"Bu akşam sana kendi ellerimle ziyafet hazırlayacağım. Akşam sekizde evimizde bekliyorum." diye okuduğumda kıpkırmızı olmuşum. Oraya evim demekten benimle geçirdiği ilk gecenin sonunda vazgeçmişti. Orası artık onun deyişleriyle evimizdi. Yatağı da aşk denizimiz. Bu kulağa daha hoş geliyordu ve beni mutlu ediyordu. Onun için değerli olduğumu hissediyordum. Sırtarak mesajına "Tamam, sana güzel haberlerim olacak." diye yazarak mesajı gönderdim.

Birkaç saniye içinde gelen mesajda "Benim de." diye yazmıştı. Ne söylemek istediğini anlamıştım fakat bunu bilmesine gerek yoktu. Onun öncesinde bana ne kadar değer verdiğini anlamam gerekiyordu. Beni sadece kendine eş ve yaptığım işi de sadece bir hobi olarak mı görüyordu yoksa bu mesleğin hayatımdaki önemini de biliyor muydu?

Saat sekiz olduğunda onun tabiriyle evimize çıkan asansörün içinde dairenin şifresini giriyordum. Birkaç saniye içinde daireye açılan asansörün içinden çıktım ve karşılaştığım manzarayla neredeyse nutkum tutuldu. Kalbim içinde deli gibi atmaya başlarken, nefes almak adına birkaç saniye duraksamak zorunda kaldım. Asansörün açıldığı giriş boydan boya mumlarla aydınlatılmış ve tamamen kırmızı güllerle doldurulmuştu. Yerler de gül yapraklarıyla kaplanmıştı ve burnuma dolan gül kokusuyla neredeyse nefes alamadığımı hissettim. Yürümem için mumlardan bir yol yapılmıştı ve adım adım ilerlerken her yeri inceliyordum. Evin her yerinde kırmızı güller ve kırmızı gül yaprakları vardı. O kadar fazlay-

di ki sayısını tahmin etmek neredeyse imkânsızdı. Adım adım yolu takip ettiğimde evin salonuna giriyordum ve burası da tamamen gül ve gül yapraklarına, mumlara teslim olmuştu. Şık bir masa hazırlanmıştı ve çok ama çok lezzetli olduğunu belli eden servisler ağız sulandırıyordu. Masanın örtüsü bile kırmızıydı ve üzeri gül yapraklarıyla donatılmıştı.

Turan masanın bana ayrılan kısmında, takım elbisesinin içindeydi. Oldukça yakışıklıydı ve mükemmel bir şekilde gülümseyerek bakıyordu. Giydiğim elbiseye şükrettim çünkü farklı bir kıyafet mi giysem diye çelişkiye düşmüştüm. Gece mavisini, kısa ve seksi bir kıyafet tercih ettiğim için daha sonraki saatlerde ödüllendirileceğim kesindi. Yanına gittiğimde elimi avucunun içine aldı, elimin üstünü zarif bir öpücükle ödüllendirirken gözlerime baktı.

“Muhteşem görünüyorsun.”

“Siz de fazlasıyla mükemmelsiniz.”

Sandalyemi oturmam için çektiğinde yerime yerleştim ve boynuma bıraktığı öpücükle gözlerimi kapattım. Bu hisse bir gün bağımlı olup olamayacağımı merak ediyordum. Umanın bağımlılık yapmazdı çünkü her seferinde hissettirdiği bu duygunun yenilenmesini istiyordum.

Turan öpüşünün ardından, “Mükemmeli odamıza sakladım.” dediğinde ise yutkunmuşum. Ne demek istediğini fazlasıyla anlıyordum ve büyük bir beklentiyle doluyordum. Servisim açıldı, şarabım bardağımda yudumlamamı bekliyordu ve ben de çok bekletmedim. Şarabımdan bir yudum alıp bedenimi biraz olsun rahatlatmasını diledim. Fazla romantik bir ortamdı ve bu jestlerine alışmam gerektiğini kalbimin bir köşesine yazmıştım. Çoğu erkek kızı tavladıktan sonra rutine bağlardı fakat Turan Sanca öyle değildi. Sürprizleri kesinlikle bitmiyordu ve her buluşmanın heyecan dolu olması sağlıyordu. Bunu gerçekten ustaca başarıyordu çünkü şu anda kendimi fazlasıyla değerli ve mükemmel hissediyordum.

Masa resmen özel olarak düzenlenmişti. Bu ebatta bir masa daha önce evin herhangi yerinde gördüğümü hatırlamıyordum. İki kişilik ve bir restoranda karşılıklı oturup ellerinizi tutabileceğiniz kadar yakın mesafede oturabiliyorduk. Turan şarabından bir yudum aldı ve bakışlarındaki sıcaklıkla beni yakmaya başladığı anda nefesimin kesildiğini hissettim. Sonra dudagının kenarına yerleşen o sırtınmanın yarattığı büyüyle sivrulurken biraz stresliydi sesi.

“Güzelliğim, hayatıma girdiğin günden bu yana tek istediğim...” dedi ve ben bu gece istenen ana gelmeden cesaretimle sarılı hâldeyken söylemem gerekeni söylemek istiyordum. Gece konuşmanın ardından daha mutlu bir şekilde devam edecekti ve bu gerçekten mükemmel hissettiriyordu.

“Öncelikle sana kendimle alakalı mutlu bir haberim var.” dedim.

Turan duraksayıp, kaşlarını çatı ve ne söyleyeceğimi merak ederek, “Dinliyorum.” dedi. Şaşkınlığının yarattığı sessizlikte yerimde kıvrandım. Bu aslında kolay olmalıydı. Bir başarı vardı ve tebrik edilmeyi, desteklenmeyi hak ediyordum. Onun için derin bir nefes aldım ve:

“İtalya’daki aşçılık okulum şeflik belgesi için bana bir davetiye gönderdi. Bu belge sayesinde tüm hayalim olan İtalyan mutfağını faaliyete geçirebilirim. İnanabiliyor musun, dünya çapında sadece yüz öğrenciyle sınırlı bir davetiye ve ben o okulda aşçılık belgesi alıp o yüz başarılı öğrenci arasında olacağım.” dedim ve cümlemin daha devamını getirmeden Turan donuk bakan gözlerine eşlik eden yine o donuk sesiyle;

“Bunun için sevindim güzellik fakat bu eğitim için gerçekten gitmen gerekip gerekmediğini merak ediyorum?” deyiverdi.

Yutkunarak gözlerine baktım. Aşçılık ve şeflik eğitimleri öyle kitaptan okuyarak ya da uzaktan devam edilerek yapı-

lamayacak kadar teknik ve pratik gerektiren bir durumdu. Bunu algılayamamasını anın şartlarına bağladım ve bakışımın ardından, "Gitmen gerekiyor." diyerek kendi sorduğu soruyu cevapladı aslında.

"Peki, bir hafta, iki hafta veya birkaç günlüğüne mi gideceksin? Küçük bir tatil ayarlayabilir ve seninle gelebilirim. İkimiz için de farklı olur." dediği anda yüzümde gülücükler açarak ona baktım.

"Kesinlikle mükemmel olur fakat o kadar kısa bir süre değil. Tüm eğitim altı ayı kapsıyor, tabii ki son bir sınav olur, sonrasında belge süreci, dönüşüm, yaklaşık yedi ayı alır ve..." daha ben cümlemleri devam ettirmeden araya girdi.

"Altı, tam süreyi kapsarsa yedi, aylardan değil de sanki altı - yedi günden bahsedilmiş gibi bahsediyorsun?" diye sert bir şekilde konuştu. Anında susmuş ve gözlerine şaşkınca bakmışım. İçimde yükselen paniğe engel olamıyor oluşum, gözlerimin dolmasına neden oluyordu. Yıllarca birbirinden ayrı kalan sevgililer hatta eşler vardı. Zor olmamalıydı. Zorlukla konuşabiliyordum.

"Bu benim için çok önemli. Yıllardır hayalini kurduğum bir belge ve biz ayrılmıyoruz. Seni ardında falan da bırakmıyorum. Altı ay çok uzun bir süre değil ve her boş zamanında geleceğim. Sen de gelirsin."

Çaresizce açıklamaya çabaladığım esnada gözlerini bana sertçe dikti ve, "Benim de önemli olan hayallerim var ve sen onların üstünde geliyorsun. Bir gün bile ayrı kalmayı göze alamıyorum senden. Bunu bir an olsun düşünmeden şartlanman, aramızdaki ilişkiyi hangi sıraya koyduğunu gösteriyor."

Gözlerine sadece hayal kırıklığıyla baktım. Hayallerine engel olduğumu düşünmüyordum. Bir hayali için onu beklemem gerekirse sonuna kadar beklerdim. Onu destekler, yanında olur, her başarısında ona sanılan ilk kişi olurum. Bu

çok bencilceydi. Derin bir nefes aldım ve söyleyeceklerimi aklımda toplamak için kendime birkaç saniye verdim. Ardından gözlerine baktım. Öfkeliydi, kızgın ve kontrolün onda olmadığını gösterecek kadar öfkeliydi. Yine de:

“Elime bıçağı aldığımdan beri, tek hayalimin senin için çok bir şey ifade etmiyor oluşunu net bir şekilde gösterdiğin için teşekkür ederim. Hayallerine engel olduğumu bilmiyordum, bunun için fazlasıyla üzüldüm. Benimle konuşmuş olsaydın yanında olurdum, seninle gelirdim veya seni destekler, beklerdim. Birkaç ay veya birkaç yıl seni unutmam, hayatımdan silmem veya seni yok etmem için yeterli değil. Ben seni tüm benliğimle, hayallerimle, isteklerimle, sorunlarımla ve mutluluğumla seviyordum. Bu gece fark ettim ki senin sevgin sanırım sadece yanında olduğun süreyle kısıtlı...” dediğinde, gözlerindeki öfkenin daha çok kabardığını ve hayal kırıklığının arttığını hissettim. Burada kırılan ve incinen bendim hâlbuki.

“Hayalin için gitmek istiyorsan bunu engellemeyeceğim güzelliğ, gidebilirsin. Hayallerime engel olmadın. Seni hayallerimden daha çok sevdiğim için tercih etmedim. Aralarında fark var.” dedi ve ayağa kalkıp kırmızı sofrayı örtüsünü huzla çekti. Tabakları, yemekleri, yapay mumları kısaca masanın üzerinde ne varsa yere saçtı ve ben küçük bir çığlık atarak geri sıçradım. “Unut gitsin! Hayallerin için dilediğin ne varsa yapabilirsin!” diyerek beni evin salonunda bir başıma, bin parçaya bölünmüş kalbimle bırakarak asansöre binip evi terk etti.

Canım öylesine yanıyordu ki neredeyse nefes bile alamıyordum. Hıçkırıklarımla bomboş evin duvarlarında yankılanıyordum ve ilk defa bu evin içinde üşüdüğümü hissediyordum. Kışın ortasında falan değildik. Henüz sonbaharın yansıması bile gelmemişti fakat neredeyse donuyordum. Oysa ben bu evin içine girdiğim her saniye alev alev yanardım. Nefes alamıyordum ve boğuluyor gibi hissediyordum... Hayatımda ilk defa yanımda sarılarak ağlamak istediğim biri olsun iste-

dim. Onun için telefonu elime aldım ve belki de ilk defa ruhen ihtiyacım olan kişiyi aradım. Telefon ikinci çalışında açıldı.

“Çok yanlış bir zaman şirine. Bana sadece on dakika ver.” diye seslenen Kadire:

“Beni Turan’ın dairesinden alabilir misin?” diye sordum ve anında sesi sertleşti.

“Yirmi dakikaya kapıdayım.” dedi ve telefonu kapadı. ‘Neden? Ne oldu?’ soruları yoktu. Beni anlayacak tek kişi ikizim Kadir Ertürk’tü.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

“Seni incitti mi?” diye endişeli bakışlarla sorduğunda gözyaşlarımın yanağımdan süzülmesine izin vererek başımı sağa sola hızla salladım.

“Sadece beni buradan götür.” diye yalvarır bir şekilde söyledim. Beni fiziken incitmemişti fakat ruhumu paramparça ettiği kesindi. Kadir arabasını çalıştırıp hareket ettirdiğinde, huçkırıklara boğulmamam için yutkunup duruyordum. Kadir bir kere daha sitemli bir sesle sordu.

“Onu doğduğuna pişman edebilirim şirine.”

Derin bir nefes alarak, “Sadece beni uzak bir yere götür. Bu şekilde eve gitmek istemiyorum. Babam sakın kalamaz, lütfen.” dedim.

“Benim sakın kalabileceğimi düşündüren ne?” diye sorduğunda huçkırıklara boğuldum ve anında arabayı durduran Kadir, “Bana ne olduğunu anlat!” diye sordu. Kesinlikle tek cevap almadan hareket etmeyecekti fakat benim de anlatacak gücüm yoktu. Yutkundum, kendimi durmaya zorlayarak, “Sadece gidelim lütfen.” diye yalvardım ve Kadir arabayı leker hareket ettirerek kendisinin bildiği bir istikamete doğru sürdü.

Sanki bir el kalbimin üzerine yerleşmişti. Sıkabildiği ka-

dar büyük bir güçle kalbimi sıkıyordu ve nefes alamıyordum. Gözyaşlarımı ne kadar engellemek istesem de durmuyordu ki akıp akıp içimi söndürmesini diliyordum. Hayatının hiç bir evresinde canımın bu denli yandığını hissetmemiştim. Ateş hiç bu kadar soğuk hissettirmemişti. Bir insan ateşler içinde üşür müydü? Ben neredeyse donuyordum. Kadir beni sadece kendisinin bildiği ve Sapanca tarafında güvenliği olan villalar içinde bir eve getirmişti. Burası onun Masal ile kaçış mekânıymış.

“Burada istediğin kadar kalıp kafanı dinleyebilirsin. Babama ben neler olduğunu anlatırım fakat Turan’ın ağzını burnunu kırmaya kalkarsa kesinlikle durdurmayacağımı bil.” dediğinde, sıkıca boynuna sarıldım. Doğduğumuz zamandan bugüne kadar ortak hiçbir noktamız yoktu. Her zaman beni korumuş kollamıştı. Çoğu kez bunu yumruklarını kullanarak yapmasına karşı gelmiş olsam da arkamda, yanımda ve hayatımda olduğu için her zaman mutlu olmuştum. Her zaman zor bir karakterdi. Zor, soğuk ve sert olsa da kalbinin bir köşesinde kendinize yer edindiyseniz Kadir’den daha güvenilir bir liman yoktu. Kollarımı sıkıca boynuna doladığımda o da bana sarıldı ve elini sırtıma sımsıcak hissettiren bir dokunuşla yerleştirdi.

“Onun da canının yandığına eminim. Turan kötü bir adam değil. Bunu karşıma geçip ‘İkizine âşığım ve onu hayatının sonuna kadar bırakmayacağım. Bunun için dilediğini yapmakta hatta suratımı bile dağıtmakta özgürsün.’ dediği gün anlamıştım.” dediğinde, kendimi geri çekip gözlerine baktım.

“Emin değilim. Yanundayken aşkı büyük ve uzağına gittiğimde onu unutacağımı düşünecek kadar inanmıyor sevgime.” dediğinde, başını olumsuz anlamda sağa sola sallayarak, “Biraz dinlen ve kendini toparladığında tekrar tartışsınız. Sanırım ailemizin tüm çiftleri önce bir sunamadan geçiyor.”

dedi. Ben gülümserken, Kadir elini yüzüme yerleştirdi ve:

“Hiçbir şey gülüşünden değerli değil. Serinse senindir. Değilse zaten gitsin.” dediğinde yutkundum ve söylediğinin doğruluğu karşısında neredeyse tekrar ağlayacaktım. Benim ise beni bulacak ve bütün bunlar geride kalacaktı. Benim değil ise zaten gelmesinin veya dönmesinin bir anlamı olmayacaktı. Kadir bana evin anahtarını ve burada rahatlıkla hareket edebileceğimi, güvenlik konusunda endişelenmememi söyleyerek gitti.

“Telefonumu kapatacağım. Herkesi endişelenmemeleri için uyar fakat Turan’ın beni bulmasını istemiyorum.”

Onaylarcasına başını salladı ve, “Evin bir sabit hattı var, çaldığında bil ki ben arıyorum ve beni endişelendirmeye kalkma sakın.” dedi.

Ona, “Tamam.” dedim ve gitti. Beni, gecenin karanlığında bir başıma, yalnızlığımla savaşmam için ardında bırakıp gitti. Sessizlik büyüdükçe içimin yandığını hissediyordum. Canımın yanması gözlerimi yaşartmaya yetmişti.

Günler geçmişti. Tam on gün boyunca yalnızlığımla debelenmiş, kendimi salmış ve bırakmış, ağlamış ve yıkıntılardan arasından çıkmak için debelenmiştim. Sessizlik hiç bozulmamış ve kalbimi sıkan lanet el hiç ama hiç gevşememişti. Kalbim hâlâ nefes alamıyordu. Geceleri uyuyamıyordum ve içtiğim alkol bu konuda bana hiç ama hiç yardımcı olmuyordu. Nefes alamıyor gibi hissediyordum.

Henüz sabah olmamıştı ve yatığımdan beri yatağın içinde dönüp duruyordum. Kalktım ve gölü gören tam boy camın önüne geldim. Camı açtım ve hemen masanın üzerinde duran içki bardağından bir yudum daha aldım. Gözlerimi kapadım

ve derin bir nefes aldım. Gözlerimin önünde beliren Turan Sanca yüzünden yutkundum. Kahretsin, tam on gündür onu görmemiştim, sesini duymamıştım; sıcaklığını, sarılımasını, öpüşlerini, bana dokunuşunu öylesine özlemiştim ki onu hatırlamak bile nefesimi kesiyordu.

İçkiden bir yudum daha aldım ve tadı bir an çok ama çok farklı geldi. Fazla içmiş olmamdan kaynaklı diye düşünüp elimden bıraktım fakat midem öylesine altüst oldu ki lavaboya koşma ihtiyacı hissettim. Neredeyse içimde ne varsa çıkıp biraz olsun rahatladıktan hemen sonra yatak odasına geri geldim. Derin derin nefes almaya başladım. Bunun içkiyle bir alakası var mı bilmiyordum fakat içimde bir huzursuzluk vardı. Lanet olsun, kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Başım dönüyordu, midem bulanıyordu ve kendimi kanım çekilmiş gibi hissediyordum. Sanırım kusmaktan tansiyonum düşmüş gibiydi.

Kendimi zor olsa da camın yanındaki koltuğa bıraktığım da telefonu elime aldım ve açtım. Sanırım bu geceyi tek başıma atlatabayacaktım. Onun için telefonun ekranı açıldığında istediği şifreyi girdim ve tonlarca mesajın ve aramaların ekranına düşmesinin sonlanması bekledim. Annem ve babam konuyu Kadir'den öğrenmiş olmalıydılar ki her ikisi de, "Dinlen ve kendini iyi hissedene kadar keyfine bak." diye yazmışlardı.

Turan sadece iki defa aramış görünüyordu. Çoğu arama Cenk, Masal ve Mira'ya aitti. Birkaç saniye mesajların bitmesini bekledim ve karnuma inceden inceden giren kasılmaların etkisiyle yüzümü buruşturduğum esnada derin derin nefes almaya çalıştım çünkü acı her saniye daha da artıyordu. İçkiden zehirlenmiş olma ihtimalim aklımdan geçiyordu ki bir anda şiddetli bir ağrı tüm hızıyla karnuma saplandı. Hatta o kadar sert bir ağrıydı ki küçük bir çğük bile atmış olabiliirdim. Bunun alkolle bir alakası yoktu, tuhaf bir şey vardı ve ben kendimden korkmak üzereydim.

Birkaç saniye durdum ve ağır yavaş yavaş geçmeye başladım. Kalbimin o hızlı atışı geçti ve nefesim düzene girdiğinde, yavaşça yerimden kalkıp banyoya gittim. Regl dönemim gelmişti ve bu tür ağrılar normaldi. Tamam, stresim çok artmıştı ve onun için bu dönem biraz sert geçeceğe benziyordu. Masaj her zaman başı ağrıyan bir kadındı. Mutlaka buradaki banyoda da birkaç ilaç bulundurmuştur diye düşünerek banyodaki dolapları açmaya başladım. Dolaplardan ilkinin açtığı anda karşımda beliren kutuyla donup kaldım. Hızlı sonuç veren o gebelik testlerinden bir tanesi kapalı olarak orada duruyordu. Sonra aklıma hücum eden tarihlerle neredeyse kalp atışım depara geçti. Benim tam iki hafta önce regl olmam gerekiyordu. Hâlâ başlamamıştı ve başlamak üzere olduğum zamanlar bu şekilde hissetmiyordum. Kaşlarımı çattım ve elime aldığım testi kullanmak için paketi hızla açtım. Üzerinde sadece iki dakika diyordu. İki dakika sonrasında dünyamın ilerleyişi değişebilir veya durabilirdi.

Kahretsin! Çift çizgi. Lanet olsun, çift çizgi diye söylene söylene yatak odasının içinde bir sağa bir sola dönüp duruyordum. Bu ihtimali göz ardı ettiğim için kendimden neredeyse nefret ediyordum. Nasıl da bu kadar aptal olabiliştim? Nasıl liseli bir kız gibi tüm seçenekleri ya da ihtimalleri düşünmeden hareket etmişim? Bunu babamın bilmemesi gerekiyordu. Bu onun hassas olduğu bir noktaydı ve onu bu şekilde üzmeyi falan istemiyordum. Lanet olsun! Ne yapacağımı bilmiyordum ve ne durumda olduğumu da bilmiyordum. Daha yeni oluşmaya başlamış olmalıydı. Ellerim titremeye başlamıştı ve gözlerim çoktan yaşıyordu. Karnımdaki ağrı geri gelmişti ve nefesimi kesiyordu. Kadir'i geri çağırıramadım. Cenk de olmazdı. Bu durumu bilmesi gereken tek kişi vardı. O da her ne kadar bu ilişkiyi bitirmiş olsa da Turan Sarıca'ydı.

Telefonu elime aldığımda ekranda ismini aradım. Tek sefer bile aramamış olması durumu açıklıyordu zaten fakat şu 250

anda bunu düşünmek dahi istemiyordum. Telefon numarasının üzerine tıkladım ve sadece ikinci çalışının ardından açıldı telefon.

“Hangi cehennemdesin sen?” diye kükreyen bir sesle karşılaştım. Onunla kavgaya girecek gücüm yoktu.

“Sapanca’da. Konumu göndereceğim, hemen gelmen gerekiyor.” dedim ve karnıma giren ağrı nedeniyle nefesim kesildi. Canımın acısından inlemiş de olabilirdim.

“Neyin var senin?” diye sordu öfkeyle.

“Soru sormayı bırak ve yola çık.” diye söylendiğimde telefon kapandı. Geliyor olduğunu umut ettim. Nefesim hâlâ kesik kesikti. Kendimi yatağın üzerine bıraktım ve acının biraz olsun geçmesi için dua ederek gözlerimi yumdum...

Yatağın üzerinde kendimden geçmiş olmalıydım ki güneş çoktan geceyi aydınlatarak ortadan kaldırmıştı. Üzerimde bir şort ve askılı badi vardı. Evin içi serin olabiliyordu fakat bu kadar üşüyor oluşum normal miydi? Resmen soğuk soğuk terliyordum. Kulaklarımı dolduran güçlü bir motor sesiyle yerimde doğrulmaya çalıştığımda ağrı hemen geri geldi. Tam karnımın üzerine ve bacaklarıma yayılan bir ıslaklık olduğunu hissettim. Yerimden kalkmam ve kapıyı açmam gerektiğini hissettim.

Gelen aracın sesi Turan Sarıca’nın beyaz Maserati’sine aitti. Zor da olsa yerimde doğrulduğunda yatağın üstünde yayılmış olan, çok olmasa bile korkmama yetecek çoklukta kan gördüm. Korkuyla panikledim ve acıyı umursamadan yataktan kalktım. Canım yanıyordu fakat merdivenlerin oraya kadar geldiğimde kapının neredeyse kınılmak üzere olduğunu duydum. Telefonum yatağın üzerinde kalmıştı ve çalmasına rağmen açmak için geriye dönecek gücüm yoktu. Turan kapının ardından, “Hande!” diye bağırırken, tek bir adım atarsam düşecekmişim gibi hissediyordum. Onun için açık olan havuz

kapısını fark etmesini umdum. Yanında biriyle gelmiş olmalıydı ki Turan sesinden akan korku eşliğinde, "Ona bir şey oldu!" diye söyledi.

Başka bir ses ona, "Önden dolanıp benim evden geçerek havuz kapısını deneyin. Havuzlarımız ortak." dediğinde, kapının oradan uzaklaştığını hissettim. Sadece birkaç dakika içinde havuza açılan kapının hızla açıldığını duydum. Sadece saniyeler sonra da Turan ile karşı karşıyaydım. Korku dolu bakışlarla beni süzdü. Hiç beklemeden hızla merdivenleri çıktı ve ben artık gücüm tükenmişçesine kollarına yığıldım. Turan panikle;

"Kendine ne yaptın?" diye sorarken, gözlerine baktım ve fısıldayarak, "Hamileyim fakat bir şeyler ters gidiyor." dedim. Kocaman olan bakışlarıyla beni iyice sarıp kaldırdı ve o an içimden kopan bir şeyi hissedip, "Aaa!" diye acı dolu bir çığlık attım.

O anda hızla merdivenlerden indiğimizi gördüm ve aynı hızla arabanın içinde hissettim kendimi. Araba hareket ederken gözlerimi yumdum ve hissettiğim acının getirecekleriyle yüzleşmek için güç dileyerek karanlığa teslim oldum.

Acı yoktu, üşüme hissim de geçmişti fakat kolumdaki serum ve bulunduğumuz hastane odası durumu az çok bana hissettiriyordu. Sessizlik iyi gelmiyordu. Serum bağlı olmayan kolumun üzerinde bir el hissettim ve bakışlarımı o tarafa yönelttiğimde darmadağınık görünen bir adet Turan Sanca ile göz göze geldim. Bakışlarındaki karanlığın yerini yorgunluk almıştı. Günlerdir uyumadığı gözle görülüyordu. Saçları hiçbir zaman özenli olmamıştı fakat şu anda defalarca stres altında koparılmış gibi görünüyordu. Kısık çıkan bir sesle

252

“Merhaba.” diye fısıldadığında, bakışlarındaki yalvarış neredeyse kalbimi yakmıştı. En az benim kadar canı yanıyordu ve bu her hâlimden belli oluyordu.

Sesim kaybolmuş gibiydi fakat kendimi zorlayıp, “Merhaba.” diye fısıldadım. Turan gözlerini acıyla kapatıp açtığında dolan gözlerinin ağırlığında yutkunarak, “Pislik gibi davranıp sana bunu yaşattığım için affet beni güzellik.” diye fısıldadığında gözlerimi yumdum. Turan biraz doğruldu ve, “Sana söz veriyorum, bir daha böyle bir şey yaşanmayacak.” dediğinde yutkundum. Yaşadıklarımın ağırlığı fazlaydı, tabii ki böyle bir şeyi bir daha yapmayacaktı. Gözlerimi açtım ve acıyla bakan bakışlarına döndüm.

“Gitti değil mi? Öğrendiğim anda gitti.” dediğimde, Turan bakışlarını benden kaçırdı ve ben boğazımdan gelen hıçkıkla, “Lanet olsun, benim yüzümden. O kadar içmemem gerekiyordu. İçmeseydim bu olmazdı.” diye hıçkırmaya başladım. O esnada odaya giren doktor:

“Sakinleşelim biraz Hande Hanım. Zaten gelişmemiş bir fetüsünüz vardı. Düzenli bir ilişkisi olan kadında olur. Sizler bunu regl kanaması olarak görürsünüz. Sizin durumunuz bir hafta kadar geç yaşandığı için daha sancılı geçti. Hastaneye gelmeseniz iki günde toparlar ve siz bunu regl kanaması olarak görürdünüz.” dediğinde yutkundum. Doktor daha ılımlı bir ses eşliğinde, “Bu durumun alkol almanızla veya o kadar stres altında olmanızla falan bir alakası yok. Zaten olmakta olan bir durummuş, size tıbbi olarak aktaracaklarını anlamayacak olduğunuz için net olarak söylüyorum. Sizin içtiğiniz, yediğiniz ve yaşadıklarınız ile alakalı bir durum değil. Seruminuz bittikten sonra çıkış işlemlerinizi yapabilirsiniz. Birkaç ilaç yazıyorum, onları mutlaka bitene kadar kullanmanız gerekiyor. Birkaç güne bu kasık sancıları da geçecek.” diyerek odadan çıktığında gözlerimi kapadım.

Kadın resmen buz kütlesi gibi duygusuz, ruhsuz bir şey-

di. Sanki kalbi alınmış gibi çatır çatır konuşup çıkmıştı. Turan hemen yatağın kenarına oturdu ve elini yüzüme yerleştirdi.

“Lütfen, kendini suçlama ve burada takılı kalma. Hatası olan biri var ise o da benim. Sana bu şekilde davranmasaydım bunların hiçbiri olmazdı.” dediğinde yutkundum. Turan ardından sanki konuyu farklı bir yere çekmek istercesine, “İtalya için beraber gideceğiz güzellik. Hep yanında olacağım, tüm işlerimi ayarlayabilirim.” dedi.

Gülümsedim ve bunu kendimi iyi hissetmem için yaptığını biliyordum ama gülümsemem acı buruktu.

“Bana acımana ihtiyacım yok.” dediğimde, Turan yutkundu ve gözlerini bakışlarımdan ayırmadan, “Sadece zamanlanan çok yanlış oldu. Sana evlenme teklif edeceğim sırada benden altı ay ayrı kalacağını söyledin ve o an buna hazır değildim. O gece için planlamadığım bir konuşmaydı. Bir anlık hayal kırıklığıydı. Sana evlenme teklif etmeyi ve senin evet çığlığını duymayı hayal etmiştim.” dedi.

Bakışlarım hızla onunla buluştu. Bana evlenme mi teklif edecekti? O hazırlık teklif için miydi? O an bana onun içir mi o kadar öfkelenmişti. Bir an gözümün önünde beliren güller ve mumlar şık bir şekilde döşenen masa ile gözlerimi kapadım. Gördüğüm anda anlamam gerekiyordu. Fark etmiş olmam ve ona göre davranmam gerekiyordu. Birkaç saniye öylece kaldım

“Her şeyi berbat ettim, değil mi?” diye söyledim. Turan elini yüzümden ayırmadan bana doğru eğildi ve dudaklarına uzun bir öpücük bıraktı. “Telafi edilemeyecek boyutta değil.” dediğinde gözümden süzülen yaşa engel olamadım. Neyi nasıl toparlayacağımı bilmiyordum. Bildiğim tek şey bu adamın şefkati olmadan kesinlikle yönümü bulamayacak oluşumdu. Bana aşkla bakan kehribar rengi bakışlarının ışığı olmadan yolum hep karanlıkmiş gibi hissedecektim. Karanlıkta kalmak istemiyordum. Benden uzaklaşmasını ve onun yoklu-

ğunu bir daha tatmak istemiyordum. Onun için dudaklarımı dudaklarından ayırdım.

“Sadece iki aramanı gördüm?” diye sorduğunda, Turan gözlerini kısarak bana baktı. Bu bakışta bunun acısı mutlaka çıkacak ifadesi vardı ve biraz sitemli çıkan sesiyle, “Masal, Mira, Cenk ve Güneş’ten kaç arama vardı?” diye sorduğunda gözlerimi kocaman açtım. Şaşkın şaşkın gözlerine bakarak, “Beni onlardan mı aradın?” diye sordum. Turan keskin bakışlarını bakışlarıma sabitledi.

“Telefonumu kırmıştım ve yenisi gelene kadar açık olup olmadığını kontrol ettim. Tabii bu arada hepsi ayrı ayrı beni öldürmeye niyetli. Özellikle Güneş bir daha kafeye gidersem beni gözünü kırpmadan bıçaklayacağını falan haykınıyordu.” diye söyleyince gülümsedim.

“O iyi biri.” diye direttim.

Turan ise, “İyi biri olması sert biri olmadığı anlamına gelmiyor. Allah Cenk’in yardımcısı olsun.” dediğinde bakışlarını ona sabitledim.

“Cenk, Güneş’i fazla düşünüyor.” dedi ve anladığımı gösteren bir bakışla gözlerine baktım.

“Evdekilerin bilmemesi gerekiyor, özellikle babamın. Birkaç gün daha burada kalmak istiyorum. Sonrasında ise döneriz. Fakat İtalya macerasına kendini gerçekten hazırlasan iyi edersin.” dediğimde ise Turan ellerini havaya kaldırıp sinsi bir gülümseme eşliğinde, “Sen ne dersen o güzellik.” dedi.

Hayatın bir anlamı varsa o da bu yakışıklı, tatlı, çekici, seksi ve güzel kalpli adamla vardı. Onu seviyordum ve beni sevdiğini gerçekten biliyordum. Onu tüm bedenimde hissediyordum. İçimde tutunamayan bir kaybım vardı. Kendimi bu konuda berbat hissediyordum fakat kendi hatam olmadığını söyleyen bir buz kütlesi doktorla yüzleşmiştim. İçimde büyümeye devam etseydi, hayatımı onun için nasıl şekillendirir-

dim bilmiyorum fakat benim için zor bir dönem olacağı ke-sindi. Annelik için hazır olup olmadığımı bilmiyordum fakat günün birinde bu güzel kalpli adamın bir parçasını içimde taşımaktan gurur duyacaktım.

“Üzgünüm içimde hâlâ büyüyor olmasını dilerdim. Ha-zır olup olmadığımı bilmiyorum ama bir gün senin bir parça-nı içimde büyüteceğimden emin olabilirsiniz.” diye söyledim. Turan gülümsedi ve alnıma, ardından dudaklarıma birer öpücük bıraktı.

“Bunun için zamanımız çok olacak güzellik. Seninle artık bir aile olduğumuzdan ve kendini ne zaman hazır hisseder-sen o zaman sana gerekli desteği zevkle vereceğimden emin olabilirsiniz. Bunu bu şekilde deneyimlediğimiz için ben de üz-günüm.”

Ona sarılma isteğiyle dolup taşım. Kollarımı boynuna doladım, serumun bana izin verdiği kadar sıkılıkta ona sa-rıldım ve, “Bir daha ayrı kalmak istemediğimi fark ettim.” dedim. Turan kendini biraz geri çekti ve, “Sana çip takaca-ğımın ve gözümün önünden ayırmayacağımın emin ola-bilirsin güzellik.” dedi.

“On gündür neler çektiğimin farkında mısın? Bir ara çı-lıracağımı falan sandım.” dediğinde gözlerine baktım.

“Seni seviyorum.” diye fısıldadım. Turan bana öyle bir baktı ki bakışı kalbimin içinde atıyormuş gibi hissettim.

“Sana âşığım güzelim. Sensiz nefes dahi alamadığımı an-ladım. Hayatımın sonuna kadar yanımda olman için elimden geleni yapacağımın emin olabilirsiniz. Bu sondu. Bir daha ayrı kalmak yok. Onun için İtalya macerasına hazırım. İşle-rimi oradan da yönetebilirim, babam altı ay boyunca işleri devralacağını, kafamın rahat olmasını söyledi. Her zaman yanında olacağım ve hayalin ne ise onun için en büyük des-teğin olacağım. Hem bizim için de evlilik öncesi bir prova

gibi olur.” dediğinde, bunun kulağa ne kadar güzel geldiğini hissettim. Onunla aynı evde yaşamak ve aynı yatakta uyuyup uyanmak. Rüya gibi bir şeydi.

YIRMİNCİ BÖLÜM

İtalya'da ikinci haftamdı ve derslerim başlamıştı. Her sabah erkenden okula koşturuyor ve öğleden sonra saat 16.00'da ders bitimiyle beraber hızla evime geçiyordum. Bu sefer ekstradan çalışmam gerekmiyordu. Burada bir hayat kurmam gerekmediği için de sadece okuluma yönelip belgemi aldıktan sonra da Türkiye'ye dönmeye odaklanmıştım. Sadece hafta sonlarım boş geçecekti ve gecelerim ve hafta sonlanımı dolduracak bir adet Turan Sancam mevcuttu. Hafta içi her günüm okulda olacaktı ve son uygulama sınavını verdiğim anda belgemle birlikte özgürdüm.

Turan söylediği gibi tüm işlerini babasına devredip birkaç güne bana katılmak üzere buraya geliyordu. İtalya'da faaliyetlerde olan otelini takip edecek ve buradaki işlerine yoğunlaşacaktı. Burada bir otelleri olduğunu dahi bilmiyordum. Gerçi Turan birkaç ay önce açıldığını söylerken ona kızarak, "Doğru söyle, benim için mi yoksa otelin gidişatı için mi geliyorsun?" diye sormuştum.

Turan bir kahkaha atıp soruma karşılık, "Senin evin içinde akşama kadar okuldan gelmeni bekleyecek bir tipe mi benziyorum?" diye sormuştu ve, "Burada işini gerçekten mükemmel derecede yapan Julia adında bir genel müdürümüz var. Ben sadece burada olduğum süre boyunca genel olarak

işleri denetleyeceğim. Sen okulda olduğun zamanlarda ben de işte olacağım ama hafta sonlarını ve gecelerim senin güzel-lik.” diyerek cevaplamıştı.

Bu beni fazlasıyla memnun etmişti. Onunla tam altı ay boyunca aynı evde yaşayacak, aynı yatakta uyuyup uyana-caktım. Bir nevi evlilik provası gibi olacaktı.

Turan bu benzetmeme, “Benim için ön evlilik diye bir şey yok. Kâğıt üzerine bir imza atmamış olmam, senin eşim ol-duğun gerçeğini değiştirmiyor. Ben hayatımın sonuna kadar seveceğim kadını buldum ve bunun için tek bir imzayı gerek-çe olarak görmüyorum. Sen benim her şeyimsin. Eş, arkadaş, sevgili, dost, sen adına ne dersen de ben seni her şeyim olarak görüyorum.” dediğinde, onu nefessiz kalana kadar öptüğü-mü hatırlıyorum.

Ben buraya geleli dokuz gün kadar olmuştu. Turan’ı bu dokuz gün içinde hiç görmemiştım fakat sürekli konuşuyor-duk. Hatta her saniye konuşuyorduk fakat onu öyle özlemiş-tim ki resmen uçağa atlayıp gidesim geliyordu. Birkaç önem-li ve önceden planlanmış toplantıları babasına devretmesi mümkün olmadı. Onlarla yapılacak toplantıların akabinde yola çıkacaktı ve son toplantı bugün saat 17.00’de yapılmıştı.

“Gece yatağa hiçbir şey giymeden gir.” diyerek bana me-saj atmıştı ki o sırada dersteydim ve elimdeki kızgın tavayı neredeyse o titremeye başlayan ellerimle taşıyamayacaktım. Bunu fark eden ve birlikte eğitim aldığım öğrenci aşçılardan Rion yanıma geldi ve, “Erkek arkadaşının seni derste rahat bırakması sanırım hepimizin sağlığı için iyi.” diyerek tavayı elimden almıştı.

“Beni özlediğini ifade ederken fazla baştan çıkarcı ola-biliyor.” diyerek cevapladım. Rion bu eğitime İrlanda’dan davet edilmişti. 27 yaşında, uzun boylu ve fazlasıyla atletik biriydi. Koyu kahve gözleri, fazlasıyla gelişmiş, kas yapısı ve ürkütücü bir yanı olmasına rağmen iyi bir arkadaş. Bura-

ya geldiğimde beni her ne kadar İngiliz falan sanmış olsa da Türk olduğumu öğrendiğinde fazlaca ilgili olmuştu. Bunun nedeni ise kalbini çalıp giden kızın bir Türk kızı olmasıydı. Rion'un iki yıl önce İrlanda'da Türk bir sevgilisi olmuş ve kıza bu üç hafta içinde fazlasıyla kapılmış fakat kız üç haftanın sonunda bir sabah, "Seni tanımak harikaydı." yazan bir notla hayatına girdiği gibi çıkmış. Rion, onu her yerde aramış fakat bir türlü bulamamış. Kızın ne bir sosyal medya hesabı ne de bir adresi varmış. Telefonunu da değiştirdiği için onu bulması imkânsızlaşmış. Kızla İrlanda sınırları içerisinde yapılan bir tırmanış yarışmasında tanışmışlar. Rion aşçılıkla ilgilendiği gibi tehlikeli sporlarla da ilgileniyormuş. Buna tırmanış, derin dalış ve paraşütle atlama da dâhil. Bu spor dallarını duyduğum her an aklıma Rüya teyzem ve Savaş dayımın kızı Hayal geliyordu.

"Rion, bizim ülkemizde yaygın kullanılan bir terim vardır. Bir kişi eğer Allah tarafından kaderine yazılmış ise mutlaka hayatına girer. Sadece zamanı vardır." diyerek konuştuğumda, gülümsemiş ve, "Bir hayal gibiydi. Adı gibi." diyerek karşılık vermişti. Kulaklarıma ulaşan isimle kaşlarımla çatmıştım.

"Adı Hayal miydi?" diye sordum. Hayal ismi ülkemizde öyle çok yaygın bir isim değildi ve nedense içimde bir his olmanın daha da yakınımı yaklaşacağını hissetmemi sağlıyordu.

Rion ise elindeki tavayı içindekilerin tam pişmesi için hızla sallarken, "Öyle olduğunu söyledi. Hayal Yılmaz. Onu araştırmaya kalktığımda ülkenizde milyonlarca Yılmaz soy ismine sahip insan var." dedi. O anda gözlerimi kocaman açtım. Lanet olsun, Savaş dayımın kızı Hayal Yılmaz. Tam da hissettiğim gibi diye içimden bir küfür savurdum. Rüya teyzem ve Savaş dayımın birbirlerinden çok çok farklı iki çocuğu vardı. Biri Dağhan ki keskin mimarlardandı. Savaş dayım ile birçok projede imzaları vardı. Kendisi şu anda Po-

lonya’da Umut abimin yanında zorlu bir projede çalışıyordu.

Hayal ise ele avuca sığmıyordu. Spor akademisinde okumuştı ve tüm hayatı boyunca derin dalışlar, köpek balıklarıyla dalışlar, paraşütle atlama, dağlara tırmanma yapmıştı yani kızda tehlike adına her türlü malzeme vardı. Ölümle burun buruna gelme duygusu için yaşıyor gibiydi.

Savaş dayım bir ara “Hastanede karıştığın şüpheleniyorum.” diyordu. Hayal ise, “Anneme tıpatıp benzememden yola çıkarsak bu mümkün değil.” demişti.

Aslında millî takıma bu sene seçilmişti ve millî yarışmalarda birçok dalda mücadele edecekti. Yılda birkaç defa mutlaka gelmeye çalışırdı fakat ne zaman dünyanın hangi bölgesinde, nasıl bir tehlikeye kafa tuttuğunu tahmin edemezdi. Gerçi bir sosyal medya hesabı vardı fakat belli ki paylaşmak istememişti. Hayal, hayatı hızlı yaşayan, aşkla asla işi olmayan, hayatını dilediği özgürlükte tutan bir kızdı.

Birliktelikler ona göre değildi. Aşk hayatı rutin yaşamak isteyenler için geçerliydi. Her zaman, “Ben bu dünyanın tadını çıkarmaya geldim. Âşık olmak, evlenmek ve çocuklar bana göre değil.” derdi fakat bir gün onunla telefonda konuşmuştu. Bana bir adamdan bahsetmişti ve onun yanında giderken içinde bir şeylerin acıdığını söylemişti. İrlanda’da tanıştıklarını fakat anlık bir şey olduğunu söylemişti. Sonra da konuyu kapatmıştı. Bu büyük bir şans ve sanırım bir hatırlatma yapabileceğimi düşünmüştüm. Rion’un fotoğrafını çekip Hayal’in telefonuna mesaj atalı neredeyse beş gün olmuştu ama mesaj okundu işareti bile görünmemişti. Telefonu kapalıysa kesinlikle ölümle dans ediyordu. Ölmeden kurtulursa mutlaka görürdü.

Mesaja “Belki İtalya’da görmek isteyeceğin birileri vardır.” diye yazmıştım. Bakalım ne zaman görecekti ve gördüğünde yapmak istediği şey ne olacaktı? Belki de onu tehlikeden uzak tutacak bir kalbe ihtiyacı vardı. Rion yemek yapmayı seven

ve İtalyan restoranı açmak için burada olsa da İrlanda'da çok köklü ve zengin bir aileden geliyordu. Nasıl olurdu bilmiyorum ama Hayal'in tutunmak için bir kalbe ihtiyacı olduğunu düşünüyordum.

Yatmadan önce güzel, sıcak bir duş aldım. Tüm bedenim Turan için yanıp tutuşuyordu. Şu anda Türkiye'deki havalimanındaydı ve yaklaşık üç saatlik bir uçuş süresi vardı. Malpensa Havalimanı'na inişi ve havalimanından çıkışı bir saat alırdı. Onu kapıda günler öncesinden buraya getirttiği Maserati'si bekleyecekti ve kendini evimize atması yarım saati bile bulmayacaktı. Toplamda dört buçuk saat sonra kollarında olacaktım. Uzun bir süre...

Duştan çıktım ve kendimi kurulayıp havluyu bedenime sardım. Kadehime doldurduğum kırmızı şarabımdan bir yudum aldım ve odamızdaki mumları tek tek yaktım. Oadaki tek ışık bunlardı. Benim önceki yıllarda kaldığım evin bulunduğu sokakta bir hayli lüks ve güvenli bir daire ayarlanmıştı. Tüm dış cephe camla kaplıydı. Aşırı büyük değildi fakat fazla lükstü. Geniş bir banyosu ve duşu vardı. Hatta büyük banyoda bir jakuzi vardı ki buraya geldiğimden beridir kendimi o büyük jakuzide Turan ile hayal ediyordum. Onun için bir kere bile içine girmemiştim.

Kadehimdeki şarabı yudumlarken telefonuma gelen, "Yarına uçmak için havalanıyorum." diye yazan mesaja gülümseyerek, "Ben de zevkten uçmak için bekliyorum. Üzerimde sadece havlu var ve yatağa girdiğimde sanırım sadece yatak örtüsü tarafından gizleneceğim." diyerek yazdığımda, birkaç saniye içinde gelen mesaja neredeyse kahkaha atmıştım:

"Si*tır... Özel bir jet kiralamanı gerekiyordu."

Sonrasında telefonu çevrim dışı görünmüştü. Bu da uçağın havalandığı anlamına geliyordu. Saat 22.00 olmuştu bile. Kadehimi bitirip saçlarımı kuruttum. Yüzüme nemlendirici mi sürdüm ve çok az makyaj yaptım. Makyaj sadece rimel ve var ile yok arası bir rujdan ibaretti. Kadehimdeki son yudumu da içtikten sonra Turan'ın en çok beğendiği kokuyu boynuma sıktım ve bakışlarım saati buldu. Yatağa kırmızı saten örtüler sermiştim. Aşkın rengi her ikimiz için de kırmızıydı. Neredeyse birkaç saate burada olacaktı ve onu beklemek istesem de biraz dinlenmem gerekiyordu.

Üzerime hâlâ sarılı olan havluyu ayaklarımın dibine düşmesi için bıraktım ve tam da Turan Sarıca'nın talep ettiği gibi üzerimde hiçbir şey olmadan yatağa girdim. Pikenin serinliği tüm vücudumu titretse bile umursamayarak gözlerimi kapattım. Gözlerimi açtığımda sahibim olan tek adam burada, yanımda olacaktı.

Kapının açılma sesiyle gözlerimi açmasam bile gülümserdim. Elindeki valizi sert giriş zeminine bırakırken ne kadar sessiz olmaya çalışsa da onu duyabiliyordum. Ayakkabılarını ses çıkarmasın diye ağından çıkarmış olsa bile adım adım yaklaştığını hissediyordum. Üzerinden çıkıp atığı tişörtün çıkardığı rüzgârı bile duyabilmişim. Yatağımın ayakucunda beni izlediğini hissediyordum. Yavaşça üzerinden aşağıya doğru çekilen örtünün açıkta bıraktığı her bir zerrem sanki ateşten bir örtüye teslim oluyormuş gibi hissediyordum. Yavaşça yerimde kıpırdandım ve gözlerimi açarak ayakucumda durup çıplaklığımı boylu boyunca izleyen adama baktım. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi tekleli. Altında sadece spor bir eşofman vardı. Aslına bakarsanız tek kıyafeti oydu. Kasları nefes kesiciydi ve bakışları birazdan başlayacak olan

yangının ateşlerini fırlatıyordu. Bakışlarına odaklanıp sadece gülümsediğimde, bana seksi bir sırıtışla karşılık verdi ve yavaş hareketlerle yatağın içine girerek aklımı başımdan almaya hazırlandı. Bacaklarımı aralayıp onu olması gereken yere aldığımda dudaklarını dudaklarımla buluşturdu.

“Böylesi bir güzelliğin kesinlikle saklanması gerekiyor.” diye fısıldadığında, inleyerek dudaklarında kayboldum. Onu öylesine çok özlemiştim ki nefesim kesilene kadar dudaklarımı dudaklarından ayırmadım. Dudaklarımız ayrıldığında ise, “Seni özledim.” diye fısıldadım.

Turan dudaklarımı tekrar uzunca öperek, “Bir de bana sor.” diye karşılık verdi. Ardından tüm bedenim beklentinin ateşinde kavruldu. Dudakları dudaklarımın, boynumun ve göğüslerimin ayrı ayrı tadına baktıktan sonra gözleri gözlerimle buluştu. Ateşi görebiliyordum. Arzusunun büyüklüğünü görebiliyordum.

“Canını acıtırsam durmamı söyle.” Birkaç saniye geçmeden erkekliğinin içimi doldurduğunu hissettim. Nazik değildi. Sert ve daha sertti. Tüm bedenim bir anda hazla dolmuştu ki neredeyse çığlık çığlığa adını haykırıyordum. Kendimi bu adamın kollarında olduğum anlar dışında sanki yaşamıyormuş gibi hissetmememin normal olduğuna karar bile vermiştim. Darbeleri o kadar sertti ki acıdan çok yakıyordu. Her içime girip çıktığında bedenime hücum eden zevk dalgasıyla çığlık atıyordum ki durmasını asla istemiyordum. Turan içime sertçe girip durduktan sonra gözlerime baktı ve:

“Beni benden alıyorsun güzellik.” diye fısıldadığında, bakışları bakışlarımdan bir an olsun ayrılmadı. Yavaşça kendini çekip tekrar sertçe içime girdiğinde hâlâ bakışları bakışlarımdaydı. Sert darbesini hissettiğim anda inledim ve gözlerimi kapatmamak için neredeyse savaş vermek zorunda kaldım.

Turan ise, “Beni büyülüyorsun.” diye söylediğinde içimde bir şeylerin yükselmeye başladığını hissetmeye başladım.

Nefesim kesilmeye ve tüm bedenimin ateşe teslim olduğunu hissetmeye başladım. İnmelerim artmıştı ve Turan tekrar içime sert bir şekilde girip durdu ve kendini iyice bana bastırduğundan çığlık çığlığa kalmıştım. Kahretsin, öylesine yakındım ki bunu tüm bedenimde hissediyordum. Durmasını istemiyordum. Onun için yalvaran bir sesle, "Turan!" diye çığlık attım ve karşımda sırttığını fark ettiğimde bunu kasten yaptığını anladım. Benimle oynuyordu ve bu onu çok mutlu ediyordu. Onu itmeye ve üzerine çıkmaya kalktığımda beni yatağa geri yatırarak gülümsedi.

"Bu gece kontrol bende güzellik. Sana verdiklerimi kabul edecek ve daha fazlasını istiyorsan söyleyeceksin." dediğinde şikâyetçi bir ses tonuyla, "Seni buna pişman edeceğimi biliyorsun." dedim.

Turan kahkaha atarak, "Yatakta olan her türlü savaşa hazırım güzellik. Şimdi bana ne istediğini söyle." diye sordu. Onun içimde durmamasını istediğimi biliyordum. Onun için gözlerimi gözlerine dikerek, "Orada durmanı istemiyorum." dedim. O anda hareket etmeye fakat o kadar yavaş hareket etmeye başladı ki neredeyse acı verici bir yavaşlıktı. Bedenim tam uç noktadaydı ve hızlanmasına ihtiyacım vardı. Onun için, "Daha hızlı!" diye çığlık attığımda hızlanmıştı fakat yine yeterli değildi. "Daha hızlı!" diye tekrar çığlık attığım anda daha da hızlı olmaya başlamıştı ve daha sertti. Öyle yakındım ki Turan, "Gözler güzellik." diye hurladı ve gözlerimi zorla açtığımda bakışlarındaki ateşe teslim oldu. Sert darbeleri beni tüketiyordu ve durmasını istemiyordum. Tüm kaslarım gerilmişti. Tüm bedenim kasılıyor ve nefes alamıyor gibiydim.

Turan fısıldayarak, "Söyle bana güzellik." diye hurladığında, bunun bitirici an olduğunu anladım ve kendimi içine gireceğim şehvet denizine dalış için hazırlayarak, "Sadece seninim." diye fısıldadım. Turan inleyerek içime öylesine sert girdi ki o denize neredeyse yuvarlandım. İnmelerim çığlığa

döndüğünde, onun da kasıldığını ve sert birkaç darbe sonrasında tükendiğini hissettim. Üzerime yığıldığında nefesimiz neredeyse kontrol edilemeyecek boyuttaydı. Su ile ateş karıştığında buhar olurdu fakat iki ateş karıştığında daha büyük bir yangın olurdu. Sanırım biz Turan ile o yangının içinde kalmıştık ve her bir anından büyük bir zevk alıyorduk. Turan boynumu öperken, “Yarın dersin olmadığını söyle bana.” diye fısıldadı ve ben kahkaha attım.

“Yarın cumartesi.” diye söylendim. Turan hırlayarak, “İşimin bittiğini sanıyorsan yanıyorsun güzellik, bu gece uyuyamayacağının garantisini verebilirim.” dediğinde ise kahkaha atmıştım. Dudaklarımı dudaklarına yapıştırıp onu sırtüstü yatması için ittim ve üzerine çıkarken, “Uyumak iste-diğimi kim söyledi?” diye sordum.

Turan kahkaha atarak, “Kalp krizi için otuz yaş çok tehli-keli güzellik.” dedi.

Ben sırtarak, “Ölmemeye çalış o zaman.” diye söyledim ve onu öpücüklere boğdum. Her erkeğin gülüşü güzeldir fa-kat kahkahasına âşık olmak başka bir şeydi. Ben onundum o benim ve bunu kaybetmeye hiç ama hiç niyetim yoktu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Okul sandığımdan da güzel ilerliyordu. Birçok teknik-te fazlasıyla iyiydim ve daha fazlasını öğrenmek için de can atıyordum. Bu konuda Rion bana takıldığım tüm tekniklerde yardımcı oluyordu. Turan her sabah beni okula bıraktıktan sonra otele geçiyordu, akşam da çoğunlukla almaya çalışıyordu. İtalya'da çoktan bir ayımızı devirmiştik. Rion ile Turan çok iyi anlaşmışlardı. Turan, Rion'u şeflik belgesini aldığı anda İtalya'daki otelde çalışmaya ikna etmek için uğraşıyordu. Fakat Rion burada babasının işlerini devralmamak için bulunduğunu, aslında bunun bir kaçış olduğunu anlatmıştı.

Turan ona, "Dilersen seni otelimde saklayabilirim." espri-sini bile yapmıştı. Rion karanlığın içinden çıkıp geldiğini ve o karanlığa geri dönmek istemediğini, bunun için de elinden geleni yapacağını dile getirdi. Turan onun ne demek istediğini anlamıştı ve, "Ne zaman yardıma ihtiyacın olursa araman yeterli." diyerek destek olmuştu.

Gerçi pek fazla desteğe ihtiyaç duyan biri değildi. Gözleri hep karanlık bakıyor ve etrafındaki insanları gerçekten ürkütebiliyordu. Babasının karanlık işleri için neden onu istediğini fena hâlde anlamış oluyordum. Hatalar yapmış ve yaptığı hatalardan hızlı dönmüştü. Hayal için dönmüştü. Her ne kadar geçmişte karanlık bir adam olsa da ışığı her zaman hak

ediyor olmalıydı. Hayal, kayıp bir karakterdi. Belki Rion ile birbirlerini bulurlardı. Bazı kalpler kayıptır. Kim için atıldıkları bellidir fakat bunu nasıl bir araya getireceklerini bilemezlerdi. Hayal'e attığım mesaj bir aydır okunmamıştı. Ne zaman okunurdu, hiç okunur muydu bilemiyordum. Fakat eğer onun kalbi bir kere Rion için attıysa kesinlikle okuyacak ve dönecekti. Öyle de olmuştu.

Bir ayın sonunda tam da okunmayacak diye düşündüğüm anda okumuş ve bana, "Beni bir hafta misafir etmen gerekiyor." diye mesaj atmıştı. Bu duruma Turan hiç sevinmemişti. Her ne kadar Hayal ile hiç tanışmamış olsa da onunla atışmaları olacağını biliyordu. Hayal etrafında romantik çiftler görmekten nefret ederdi. Kızın aşkla olayı çok katıydı. Kalbinde duygulara yer yokmuş gibiydi fakat Rion'un resmini içeren mesajımı okur okumaz gelme kararı vermiş olması, aşkın onun da kalbine hükmetmeye başladığını gösteriyordu. Bu durumdan Rion'un haberi yoktu. Her ne kadar Turan bu işe karışmamamız gerektiğini söylese de bir kere bulaşmışım ve getirecekleri bizim ölüme kafa tutan kızımızı gerçek dünyaya katıp kendisinin de ölümsüz olmadığını öğretecekse denemeye değirdi.

"Hey, Hayal düşündüğün gibi sıkıcı bir tip değildir." diyerek konuştuğum günden bu yana neredeyse iki hafta geçmişti ve kahvesini yudumlarken bakışlarını öldürücü bir şekilde bana diken Turan'ın görüntüsü karşısında neredeyse kahkaha atacaktım. Turan ile tanışalı neredeyse iki hafta olmuştu ve Turan, bu iki hafta içinde onu tam bin defa evden kovmuş, birkaç kere balkondan atma girişiminde bulunmuş hatta çoğu kez zehirleme tehdidinde dahi bulunmuştu. Tabii Hayal'in onu kesinlikle babamı aramakla ve aynı evde kaldı-

ğımızı ispiyonlamakla tehdit etmesi işi daha da çekilmez hâle getirmişti. Hayal eve girdiğinden beri beni zapt etmiş durumdaydı. Tüm maceralarını anlatmak yıllarını alacak gibiydi fakat beni yatağınıza göndermemekle o kadar meşguldü ki Turan neredeyse çıldırmak üzereydi ve bunu bilerek yaptığının da farkındaydık.

Turan elindeki kahveden bir yudum alıp, “Bugün de tırmanışla ilgili bir şey anlatacak olursa onu otuzuncu kattan aşağıya iple sarkıtır ve düz cama tırmanmasını saatlerce izlerim.” dediğinde mutfağa kahkaha atarak giren Hayal, “Zevkli bir deneyim olacağından eminim. Denemeye hazırım, istediğin dakika başlayabiliriz.” diye karşılık verdi.

Turan gözlerini sabır dilenircesine yukarıya dikti ve, “Bir kule bulmayı deneyeceğim.” diyerek karşılık verdi. Her ikisinin de kimyası tutmuştu fakat bu daha çok büyükbabam ve Merve teyzem kıvamında ortaya seriliyordu. Hayal eline aldığı kahvesinin üstünden Turan’a bakarken, “Binlerce fit yükseklikten atladım. Çok uzun bir kule olması gerekiyor.” diyerek karşı atağa geçtiğinde Turan duraksadı ve elindeki kahve bardağına baktı. Ardından dudağına yerleşen sınıtmayla kalbim içimde hopladı. Turan, elinden bardağı bırakıp ayağa kalktı ve Hayal’in gözlerine alaycı bir şekilde baktı.

“Benimle uğraşmaktan vazgeçmezsen burada olduğunu ağzından kaçırabilirim sert kız.” dedi ve Hayal’in gözleri kocaman açıldı. Turan’a bakıp, “Böyle bir şey yapamazsın.” diye tehdit ettiğinde, Turan ona hiç bakmadan çıkışa doğru yürüdü.

“Dene istersen.” diye yanıt verirken Hayal’le göz göze geldim. Panik hâli ve kalbinin deli gibi atışı gözlerden kaçmıyordu. Geldiğinden beri asıl amacıyla ilgili tek kelime dahi etmemişti. Rion ile ilgili tek soru sormamış veya onu görmek falan istememişti. Konu neydi? Ona olan aşkının farkında olmamak aptallıktı ama onu engelleyen durum neydi anlamamıştım. Geldiğinden beri milyon tane şey anlatmış-

nı fakat ağzından Rion'a dair tek kelime dahi çıkmamıştı.

Turan kapıdan çıktığı anda bakışlarımı gözlerine diktim ve, "Sanırım artık anlatman gerekiyor Hayal." diye sordum. Derin bir nefes aldı ve bakışlarındaki acıyla kalbimin acıdığını hissettim. Kalbindeki acıyı görmemek imkânsızdı ve sessizce anlatmaya başlamasını bekledim. Kelimeleri bulmaya nereden başlayacağını ölçmeye çalışır gibi bir görüntüsü vardı. Sessizce ona zaman verdim ve derin bir nefesin ardından anlatmaya başladı.

"Onunla İrlanda'da tanıştım. Carrauntoohil Dağı'na tırmanışta gruptaydı. Hatta grubun başındaydı desem sanırım daha doğru olacak. Üç hafta orada kaldım. Mükemmel bir üç haftaydı ve her mükemmelin sonu gibi bitti." diyerek açıkladığında tek kaşımı kaldırarak ona baktım.

Canı başka bir şeye yanıyor gibiydi ve bunu kesinlikle derinlerinde saklıyordu. Onun için, "Bittiyse mesajı okuduğun anda seni buraya getiren ne?" diye sorduğumda ise Hayal'in gözleri doldu.

"Onu özledim, aklımdan bir an olsun çıkmadı. Geldiğimden beri yanına gitmiyorum çünkü çoktan evlenmiş olduğun biliyorum."

Kahveyi düşürmemek için elimi yakmıştım. Kahve bardağını tezgâhın üzerine bıraktım ve, "Rion evli falan değil." diye söylendim ve Hayal'in şaşkın bakışına karşılık, "Şu işi bana en başından yani onu terk etme nedeninden başlayarak anlat." dediğimde gözyaşlarını sildi.

"Rion'un babası İrlanda'da yeraltı dünyasından. Hem de büyüklerinden. Rion ile bir anda başladık ama birbirimize ait olduğumuzu anlamamız zaman almadı. Bu babasının dikkatinden kaçmamış. Babası onun yanında kaldığım son geceden önceki gün karşıma çıktı ve oğlunun hayatından çıkmam gerektiğini bana çok net bir şekilde belirtti. Onun yer alacağı

dünya belliydi. Hükmedeceği savaş, kiminde evleneceği ve nasıl yaşayacağı çoktan çizilmişti. Benim kim olduğumu araştırmışlar ve her ne kadar kaliteli bir aileden geliyor olsam da girmek istediğim dünyada yerimin olmadığını söyledi. Ona kafa tutmak istedim. Bunu bilemeyeceğini falan söylediğinde bana Rion'un tek oğlu olduğunu ve devam ederse onu bile gözden çıkarabileceğini söyledi. Adamın bakışlarından korktum. Çok fazla korktum ve onunla bir gece daha geçirip kaçtım."

Duyduklarım yüzünden donup kalmıştım. Tamam, kötü kutucu bir hikâye bekliyordum fakat bu denli büyük bir tehdit beklemiyordum. Rion onu geride bıraktığını ve onun için burada kafa dağıttığını söylemişti. Demek ki bir şeyleri yoluna koymuştu ve düzeltmişti. Bildiğim kadıyla babasını da yakın zamanda kaybetmişti. Hayal'in elini tuttum ve ona samimi bir gülümseme gönderdim.

"Rion her şeyi geride bırakmış, İrlanda'ya dönme gibi bir niyeti yok ve babasını da yakın zamanda kaybetmiş. Planları İrlanda dışında. Bence seni hâlâ düşündüğü için her şeyi bilmeye hakkı var. İyi bir adam ve hayatına devam edebilmesi için bu kadarını ona borçlusun."

Başını sağa sola hızla salladı ve, "Anlatacaklarımdan etkilenemez. Onu terk eden kişiyim ve bu durumu birkaç yıl sonrasında karşısına çıkmamla düzelmez." dedi.

Biraz sert çıkan sesimle, "O zaman neden buradasın?" diye sordum.

"İrlanda'ya adım atsam hemen duyardı. Beni anında bulurdu fakat burada onu uzaktan da olsa izleyebiliyorum."

Gözlerine dik dik bakarak, "Neden?" diye sordum. Gözünden süzülen tek damla yaşın akışına dokunmadan, "Çünkü onu çok özleyorum." dediğinde, kalbime saplanan acıyla ne diyeceğimi bilememiştim. Onu buraya çağırmakla iyi mi ettim, kötü mü ettim bilmiyordum fakat böylesine trajik bir

hikâye de beklemiyordum. Bence akışına bırakmak gerekiyordu bazı şeyleri.

“Seni anladığımı söyleyemem ama istediğin buysa yargılayamam da.”

Bakışlarının arkasında saklanan özlemi hissederek ona sıkıca sanıldım. Bir gün aşkı tadacağını biliyordum. O ateşte kavrulurcasına yanacağını biliyordum fakat hikâyesinin bu şekilde başlayacağını, onu biri için gözyaşı dökerken göreceğimi asla tahmin edemiyordum. Şu anı gören Cenk kesinlikle, “Rion’a madalya takacağımın emin olabilirsiniz.” diye dalga geçirdi. Hele Kadir tüm soğukluğuyla, “Sonunda bizim kızı yere indiren bir insan evladı çıktı ha!” diye söylenirdi.

Aklıma gelenlerle gülümsedim. “Cenk ve Kadir şu anı kaçırdığı için çok üzülecek.” dediğimde kahkaha atan Hayal, “Ne demezsin.” diye söylendi. Hayat onundu. Kalbi aşkı acı bir şekilde bulmuştu ve ona Rion’u bulduran hayatın kesinlikle ikisiyle ilgili planı olduğundandı.

Günün geri kalanında evdeydim. Bugün cumartesiydi ve akademiye gitmem gerekmiyordu. Birkaç işimi halletmek için bilgisayarımı açtım. Maillerime baktım, annemle konuştum, birkaç online alışveriş yaptım ve bakışlarım bilgisayarın tarihine gittiğinde kocaman açıldı. Lanet olsun, Turan’ın doğum günü iki gün sonraydı ve ben bunu fark etmemiştim. Kendisi burada benim aklımı başımdan aldığından beri hiçbir şeyi hatırlayamadığım gibi bugünü de neredeyse unutacaktım. Günlerdir düşündüğüm bir şey vardı aklımda. Doğum günü için olmasa bile onun adına planladığım bir şey vardı ve suntım. Hayal gelmeden birkaç gün önce mükemmel bir gecenin sabahında onunla motor aşkı için konuşmuştuk. Yıllar önce

annesinin ölümünden sonra motora veda ettiğini ve bir daha hiç ama hiç binmediğini söylemişti.

Ona, “Tamam, büyük bir acı ama senin tutkundu. Hiç özlemiyor musun?” diye sormuştum. Turan birkaç saniye sanki o yılları, o zamanları çok özlemiş gibi geçmişe daldı ve buruk bir gülümsemeyle, “Bazen özlüyorum. Tüm kontrolün bende olmasını, rüzgârı delercesine yaptığım hızı ve zaferin coşkusunu bazen özlüyorum. Hepsi geride kaldı güzellik.” dediğinde onun ekibini, yarışları ve motora olan tutkusunu ne kadar çok özlediğini anlamıştım.

Şimdi çok güzel bir doğum günü hediyem vardı. Sevinçle gülümsedim ve bilgisayar ekranından açtığım arama motoruna birkaç isim yazdım. E-posta adreslerini bulmaya çalıştım ve onunla da kalmayıp birkaç sosyal medya hesabına ulaştım. Sıkı bir organizasyon için kolları sıvamıştım...

Hayal Yılmaz

Buraya gelmemem, lanet olsun, onu görmemem gerekliyordu. Ne kadar değişmişti. Daha kaslı bir hâle gelmişti ve gerçekten çok baştan çıkarıcı bir görüntü çiziyordu. Bakışlarındaki karanlık hiç ama hiç değişmemişti. Hâlâ ürkütücü ama baştan çıkarıcı bir şekilde bakıyordu. Her zaman yemek yapmaktan hoşlandığını söylerdi ve İtalyan yemeklerine bayıldığı için, “Senin için İtalyan yemeklerinin tüm tekniklerini öğreneceğim çeyrek mafya.” demişti. Evet, ben her önüme gelene atarlandığım için ve boyumdan büyük laflar ettiğimden, insanlara tehditkâr konuştuğumdan bana ‘çeyrek mafya’ lakabını takmıştı. Bu hoşuma gitmişti hatta bana bir keresinde tırmanış esnasında, “Hey çeyrek mafya, dağa tekme atmaya bir son ver ve tırman.” diye seslenmişti. Onu tırmanışta geçtiğimi sanırken hemen arkamda belirmiş ve neredeyse nefesimi kesmişti. Birkaç saniye kendime gelememiştim.

"Kucağımda yukarıya çıkartmamı ister misin?" diye sormuştu. O anlar aklıma geldikçe gözlerim dolmaya başlamıştı. Sadece birkaç adım uzağımdaydı ve belki de karşısına çıksam sıkıca bana sarılacaktı. Belki benden nefret ettiğini söyleyecekti ama yine de gözlerinin gözlerime değmesine ihtiyacım vardı. Adım atmaya kalktığımda boğazım düğümlendi ve hızla oradan uzaklaştım. Ona ne söylersem söyleyeyim geçmiş düzeltme şansımız yoktu. Şimdi ise Hande'nin evinde ki salonun ortasında elime aldığım içkimi yudumluyordum. Evin kapısından giren ve sevgilisini tutkuyla öpen Turan ile göz göze geldiğimizde bakışlarını kısıt ve bana, "Korkak." dediğinde ona şaşkınca baktım.

"Benimle uğraşma, altı ay kalma kararı alırım bak." diye karşılık verdiğimde kahkaha attı ve, "Hiç sanmıyorum sert kız." diyerek karşılık verdi. Bu gece aslında onları rahat bırakmayı ve dışarıya çıkmayı düşünüyordum. Ona gülümseyerek, "Henüz yeni başladım ve gecenin ilerleyen zamanlarında sarhoş ve sert bir kızla uğraşmak istemiyorsan bence zorlama." dedim. Bakışlarındaki keyif rahatsız ediciydi. Telefonuyla fotoğrafını çekip bana sınttı.

"Bir gün sana karşı kullanmak için anı biriktiriyorum, bu hâlinle mükemmel görünüyorsun." dediğinde, ona sadece dil çıkarmakla yetinmiştim.

Ben elimdeki içkiden bir yudum daha alırken, Hande de mutfakta yerü öğrendiği tariflerden oluşan bir menü hazırlıyordu. Tamam, harika yemek yapıyordu ve Turan gerçekten çok şanslıydı. Lanet olsun, Hande de çok şanslıydı ve her ikisi de benden gerçekten bıkmıştı. Artık gitme zamanı gelmişti. Daha fazla acı çekmeye gerek yoktu. Yerimden kalktım ve:

"Tamam, siz aşkınızı yaşayın diye bu gece yokum. Sararım yarın geri dönerim." dedim. Turan başını mutfak masasının üzerinden sırtarak çıkardı ve keskin çıkan bir sesle, "Bugün kaçtığın yetmedi. Ülkeden toptan gideyim mi diyorsun?" dedi.

Ona sertçe bakıp, "Birçok şeyi bilmiyorsun." diye çıkıştım. Onun üzerine Turan bakışlarını kapıya doğrulttu ve ardından bana baktı.

"O da bilmiyor." dediğinde yutkundum. O tarafa bakmaya cesaretim yoktu. Kalbim deli gibi atıyordu ve nefes alamıyordum. Ayaklarım titriyordu ve tüm bedenim ateşe atılmışçasına yanıyordu. Bakışlarım Turan'dan ayrılp o korkutucu karanlıkla buluştuğunda yutkunmuştum. Özlem, öfke, acı, mutluluk her bir his birbirine karışmıştı. Aldığı kesik kesik nefeslere bakılırsa buraya epey bir hızlı gelmişti. Yüzündeki şaşkınlık gerçek olup olmadığını anlamaya çalışır gibiydi. Kalbimi yakalayan kalbi içimde öyle bir deprem yarattı ki o an ne hissettiğimden korkmuştum. Ben ona mağara adamı demiştim, benimle ilk birlikte olduğunda gerçekten tüm benliğiyle vahşiydi. Sonunda ona mağara adamı gibisin demiştim.

Onun için dudaklarım, "Mağara adamı?" diye fısıldarken, Rion'un gözleri kapandı ve bir an olsun o sahneye gittiğinden emindim. Derin bir nefes aldı ve gözlerini hızla açtığı anda dudağına yerleşen sırtmayla, "Çeyrek mafya?" diye hırladığında gözlerimi kocaman açtım.

"Aklından geçenleri unut. Konuşma falan olmayacak." diye söylendiğim esnada birkaç adımda yanıma geldi ve ben tam kaçmaya kalktığım esnada beni omzuna atarken, "Konuşmayı sonraki adıma saklıyorum." diye hırladı ve ben Turan ile göz göze geldim. Elini Hande'nin boynuna dolamış ve gülümseyerek bana bakıyordu.

Ona öfkeyle, "Sana bunun hesabını soracağımından emin olabilirsin?" diye bağırdığım esnada Rion, Turan'a döndü ve, "Bu çeyrek mafya bende." diye söyledi. Turan ellerini havaya kaldırarak "Görmedim, duymadım, bilmiyorum." dedi. Ben ise o kocaman olan gözlerimle Turan'a bakmaya devam ettim. O ise sadece elini bana güle güle dercesine sallıyordu. Lanet olsun, bunu beklemiyordum. Bura-

dan kaçamazdım. Onunla yüzleşmekten asla kaçamazdım.

Beni omzundan indirmeden ve tek kelime etmeden bina-
dan çıkmış ve yine omzundan indirmeden yol boyunca yürü-
müştü. Baş aşağı omzunda sarkılmış şekilde ona her ne ka-
dar, "Rion beni indir!" diye bağırsam da beni duymuyordu.
İki blok bu şekilde yürüdükten hemen sonra, en az Hande'nin
evinin bulunduğu rezidans gibi lüks olan bir binanın önün-
de durdu, içeri girdi ve herkesin bize bakmasına aldırmadan
asansöre yürüdü. Asansörde beni omzundan indirdi ve eliyle
bileğimden sanki kaybolacak, kaçacakmışım gibi sıkıca kav-
radı. Yirminci katın düğmesine bastı ve sadece iki dakikanın
ardından asansör yirminci katta durdu.

Beni asansörden hızla çıkardı, evinin kapısını hızla açtı
beni içeriye çektiği anda sırtım kapıyla, dudaklarım ise Ri-
on'un ağızla dudaklarıma saldıran dudaklarıyla buluştu.
Avinı yakalamış vahşi bir aslan gibi beni kapı ile kendi ara-
sında sıkıştırmış. Tüm nefesimi kesip başımın dönmesini
sağlarken kesinlikle nazik değildi fakat onun nazik olmasını
hiçbir zaman istememiştim. Bana dokunduğu her an sertli-
ğinden hoşlanan bir yapım vardı. İlk gecemi onunla yaşamış-
tım. Her şeyi ilk onunla tatmıştım. İlk gecemin sahibi olduğu-
nu öğrendiği dakika sadece ona ait olduğumu net bir şekilde
söylemişti. O gecenin üzerinden sadece on dört gün sonra lek
bir not bırakıp yanından kaçmışım. Dudaklarıyla dudakları-
mı resmen hapsedmiş ağzımın tadına varırken, dudakları-
mı ayıran dudakları derin bir nefes aldı ve gözleri kapalı bir
şekilde alnını alnıma yerleştirdi.

"Giderken bir daha nasıl seveceğimi yazmayı unuttun."
diye mırıldandı ve gözümden süzülen gözyaşıma aldırmad-
an, "Üzgünüm." diye söylediğimde, gözlerini hızla açtı ve
bakışlarındaki karanlık beni ta derinine hapsetti.

"Gilmene ne neden olduysa tek tek, hiçbir şeyi atlama-
dan anlatacaksın." dediği esnada sadece başımı tamam der-

cesine salladım ve Rion bakışlarındaki rahatlamayla, “Önce sana olan açlığını rahatlatmam gerekiyor.” dedi ve dudaklarını dudaklarıma tekrar tutkuyla yapıştırdı. Elleri kalçalarını kavradı ve beni kendine daha sıkı bastırduğunda onu ne kadar özlediğimi tekrar anlamıştım. Kollarımı boynuna dolayıp öpüşüne en az onun kadar aç bir şekilde karşılık vermeye başladığımda, bacaklarını beline dolayarak beni kucağına aldı ve dudaklarını dudaklarımdan bir an olsun ayırmadan odalardan birine soktu. Yatak odası olduğunu yatağın sırtımla olan soğuk temasından anlamıştım.

Rion, “Bu gece nazik olamayacağım için üzgünüm.” dediğinde gülümseyerek ona doğru uzandım ve gözlerimi gözlemlerinden ayırmadan, “Hiçbir zaman nazik olmanı beklemedim mağara adamı.” diye fısıldadım. Dudaklarını yine dudaklarıyla kapana kısırdı ve o an üzerimde olan gömlek parçalanarak üzerimden çıktı, sadece sütyenimle kalmıştım. Dudakları boynuma ıslak bir öpücük bıraktıktan sonra elleri sütyenimi çözdü ve göğüslerim gözlerinin önünde belirdi. İstedığı ziyafet buymuş gibi gözlerindeki karanlıkta bir ışık parladı ve o andan sonrasında huzumun verdiği hazzın ateşi sadece bizi değil, tüm adayı sarmıştı. Onu ve bu ateşi öylesine çok özlemiştim ki kendimi kavrulmak adına bıraktım. Tükene kadar, onun olana kadar, onunla tek bir kalpte atana kadar anın ateşinde yandım.

Neredeyse gece yarısı olmuştu. Rion’un lüks dairesinden görünen muhteşem manzaranın karşısında koltuğun üzerine oturmuş, doyumsuz hazzın verdiği yorgunlukla kendimi toparlamaya çalışıyordum. Rion’un tişörtlerinden birini giydim ve o elinde sıcak bir kahveyle yanıma gelip saçlarının üzerine bir öpücük bırakarak karşıma oturdu. Hâlâ kendimi bir rüyanın

içinde gibi hissediyordum. Çok değil, dakikalar önce çığınca onun kollarında kıvrılırken bile yanımda olduğunu, kollarında kıvrandığım bir rüya olarak görüyordum onu. Sanki birazdan telefonumun saati çalacak ve, 'Hey, rüyadan çıkman gerekiyor.' diyecekmiş gibi hissediyordum. Hazırladığı kahvelerden birini bana uzattı ve kararlı çıkan sesi eşliğinde konuşuyordu.

"Hiçbir şeyi atlamadan anlıyorsun çeyrek mafya. Kilometrelerce yüksekten atlamaktan korkmayan seni, neyin korkuttuğunu bilmek istiyorum." dediğinde yutkundum ve bakışlarımı ondan kaçırdığım esnadan parmaklarını yüzüme yerleştirip başımı kendine çevirdi. Tamam, mağara adamı olabilir ve her zaman karşısındakini ürkütebilirdi. Bu yetiştigi ortamda kazandığı bir özellikti. Bakışları her zaman seni korkunun en derinine çekerti ve sen oradan çıkış için resmen yalvarırdın. Fakat onu tanıdığım ilk gün haricinde ondan kesinlikle korkmamıştım. Her zaman bakışları ne kadar güvende olduğumu hissettirirdi. Bu ses tonu nadir kullandığı bir tondur. Kendini güvende hissetmek istiyorsan, bu bakışlara ve bu ses tonuna teslim olman yeterliydi. Başımı gözlerime odaklanabilecek kadar döndürdüğünde hafif meraklı bir şekilde gülümsedim.

"Seni korkutan neydi, bana âşık olduğunu söylemiştin. Âşık olman mı? Ben mi? Ya da ilk geceni benimle paylaşmak mı?" diye sorduktan sonra yutkundüğüm esnada daha yumuşak ve şefkatli çıkan sesiyle, "Anlat bana. Seni neyle korkuttu? Sana karşı hep dürüstüm. Nasıl bir karanlıktan geldiğimi, neler yaptığımı biliyordun. Bir anda korkmuş olabilirsin ama o son gece tamamen bana ait olduğunu hissetmiştim. Korkmana sebep ne yaptığımı bilmek istiyor..." diye konuşmaya devam ederken sözünü bitirmesine izin vermedim.

"Baban." diye tek kelime çıktı ağzımdan. Bir anda eli durdu ve gözlerindeki korku öfke anında geri geldi. Çatık kaşlarla birkaç saniye gözlerimin içine baktı ve söylediğimi

278

hazmetmeye çalıştı. Ardından tüm bedeniyle bana döndü.

“Babam mı?” Başımı evet dercesine salladım. O zamanlarda da babasıyla görüşmeme kararı almış ve babası bunun benimle alakalı olduğunu düşünmüş olmalıydı. Çoğu telefon konuşmalarına tanık olmuştum. Konuşmaları her ne kadar İrlandaca olsa da ses tonundan hiç iyi bir konuşma yapmadıklarını anlayabiliyordum. Benden daha fazla açıklama bekliyordu. Bunu bana olan sessizliğinden ve bakışlarından anlayabiliyordum.

“Seninle geçirdiğim son geceden önceki gece, baban bana İrlanda’yı terk etmem için 24 saat verdi. Sana tek kelime etmeden kaybolmamı, aksi hâlde seni bile umursamayacağını söyledi. Senin dünyana ait olmadığımı ve senin için bir hayat biçildiğini söyledi. Kiminle evleneceğini, neyin başına geçeceğini, beni araştırdığını...” söyledikten sonra Rion elindeki kahveyi hemen önündeki sehpaı bıraktı ve ben de elimde titremekten içemediğim kahveyi hemen bardağın yanına bıraktım.

“Her ne kadar kaliteli bir aileden geliyor olsam da beni kabullenmeyeceğini, senin hayatında yumuşak nokta olacağımı söyledi. Gitmeyi tercih etmez, sana bir şey anlatsam diye.” dedim ve o anın şokuyla gözümünden süzülen yaş sildim.

“Bana en yakın arkadaşın diye tanıştırdığın Will yanındaydı. Ablaı oradaydı ve hiçbirini bana inşafıı bakmıyordu. Baban önüme bir silah koydu ve 24 saat içinde ülkeden ayrılmazsam beni vuracağını söyledi. Bunun seni deliye çevireceğini bildiği ve ona saldırmak isteyeceğin için seni de vurmaktan çekinmeyeceğini söyledi.” Hıçkıldım ve kendimi tutamadım.

“Korkmadım, seni bırakmak da istemedim ama baban seni öldürebileceğini söylediğinde kaçmak istedim. Sanki ben gidersem sen ölmezsin diye düşündüm.”

Artık hıçkırıklarına engel olamıyordum. Rion beni huzla kollarına çekti, kollarını sıkıca bedenime sardı.

“Tamam, tamam, geçti.” diyerek beni sakinleştirdiği esnada bakışlarım göğsünde dövme olarak yazılmış beş harfe takılı kaldı. Nefes alamadım, bakışlarım gözyaşlarımla kayboldu. Parmaklarımı o harflerin üzerinde dolandırdım ve gözlerine baktım.

“Üzgünüm.” diyebilirdim. Rion dudaklarıma bir öpücük bıraktı ve:

“Sana yerinin orası olduğunu söylemiştim.” dedi ve ben bakışlarımı göğsüne yazdırdığı ismüne baktım ve dudaklarımı o ismin üzerinde sabitledim. Rion beni gözlerime bakacak kadar kaldırdı ve, “Babamı yakın zamanda kaybettik. Sana söz veriyorum, ablam ve Will bunun bedelini ödeyecek ama bir daha kaçmak yok. Onlar karanlık işlerdi, İrlanda’ya da dönmeye niyetim yok.” dedi.

“Bu arada artık sevdiğin yemekleri yapılabiliyorum. Bura-ya taşınmanı ve sana tüm marifetlerimi göstermeyi istiyorum. Bu ülkeyi seviyorsun, dilersen ülkene de dönebiliriz. Ailenle tanışabilir hatta dilersen tüm dünyayı gezebiliriz. Sadece bir daha kaçmak yok, anlaştık mı?”

O böyle şeyler söyleyince hıçkırımlarım arasında dudaklarına yapıştım. Onu delice öptükten sonra Rion beni koltuğun geniş bölümüne yatırdı ve üzerime uzandı.

“Sanırım bu koltukta hayal ettiğim birkaç pozisyonumuz vardı.” dedi ve beni öpücüklerine boğduğunda ona kollarımı doladım. Bunca zaman bu adamdan uzak kaldığım için kendimi mutlaka cezalandıracaktım fakat şimdi özlemimi gidermem gerekiyordu...

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Tüm hazırlıklarım tamamı. Çok zor olmuştu ve birçok kişiden yardım almak zorunda kalmıştım. En çok yardımı dokunan kişi de Rion olmuştu. Fazlaca hatırı sayılır tarıdığı vardı ve birçok kişiye ulaşmama yardım etmişti. Turan yarışları bırakalı çok olmuştu ve birçok ekip arkadaşı da farklı takımlarda yer alıyordu. Kimilerine zor da olsa menajerlerinden ulaştım. Kimileri kayıplara karıştığından ya da çok uzakta olduklarından ulaşmak neredeyse imkânsızdı ama sonunda hepsiyle temasa geçebilmiştim. Her biri Turan'ın adını duyduğu anda hazır ola geçmiş ve ne dilersem yapmaya hazır olduklarını söylemişti.

Bu çok sevindirici bir gelişmeydi çünkü bugün itibariyle hepsi İtalya'daydı. Her birini Hayal ve Rion karşılamış, organizasyonun yapılacağı yere götürmüştü. Davetimiz Mugello Pisti'nde hazırlanmıştı. Tabii oradaki anlaşma için de ekip arkadaşlarını kullanmıştım. Gerekli olan görüşmeleri onlar yapmışlardı ve sonuç harikaydı. Turan ilk motor yarışına bu pistte çıkmıştı. Tamam, o zamanlar onu tanımıyor olabilirdim ama bu ilk yarış onun keşfedilmesini ve buradaki ilk zaferiyle ekibin ondan sonraki senelerde değişmeyen tek kaptanı olmasını sağlamıştı. Motoru çok özlediğini ve bu dört yıllık sürenin ardından ruhuna iyi geleceğini düşünüyordum. Üstelik

ekipteki kaptanlık motorunun takım garajından çıkartılması da rol oynayan Clark'a ayrıca teşekkür edecektim.

Şimdi sırada Turan Sarıca'yı otelden almak vardı. Herkes bizi yarış pistinde bekliyordu. Üzerimde motorcu kıyafetleri vardı ve oldukça yakıştığını fark ettiğim için sanırım birkaç takım almam gerekecekti. Otelin resepsiyonuna gittiğimde beni tepeden tırnağa süzen resepsiyon görevlisine, "Turan Sarıca ile görüşmeye geldim." dedim. Bana garip garip baktı. Tamam, haklı olabilirdi; otel çok çıktı ve benim görüntüm fazlasıyla tezatlık oluşturunuyordu. Resepsiyon görevlisi, "Kimin geldiğini iletelim?" diye sorduğunda sinsice sırttım.

"Eşiniz geldi demeniz yeterli." dediğimde, kadının gözleri bir an yuvalarından önüme düşecek sandım. Hızla numarayla çevirdi ve İtalyanca, "Turan Bey, eşiniz geldi." dedi. Sanırım Turan telefonda gür bir kahkaha atmış olacaktı ki kadın bir an elindeki telefona baktı ve ardından, "Tamam efendim." dedikten sonra bana gülümsedi.

"Oda numarası 1201. Sizi orada bekliyormuş." dediğimde gülümsedim. Kral dairesi diye söylendim içimden ama bu gece o odanın jakuzisinde olmayacağımız için üzüleceğinden ve onu fazlasıyla hayal kırıklığına uğratacağımdan emindim. Asansöre binip son katın düğmesine basım ve hızla çıkan asansörün sadece 2 dakikada beni odanın bulunduğu kata getirmesinden memnun olarak asansörden çıktım.

Oda numaralarının asılı olduğu kapılarda göz gezdirdikten hemen sonra 1201 numaralı kapıyı gördüm. Kapıya doğru yürürken içimin yükselmesine engel olamıyordum. Kapı kilitli değildi ve içeriden de loş bir ışık yayılıyordu. Elimde onun için getirdiğim ilk motorcu kıyafeti vardı. Tabii ki bedenine göre ayarlatmıştım. Kapıyı yavaşça açtığımda içeriden yayılan o mükemmel kokusunu aldığım anda gözlerimi kapadım. Gecenin ilerleyen saatlerinde bunu en derinlerimde hissedeceğimi düşünüp kendimi kontrol altına almaya çalıştım ve

bu sınıırım birkaç dakikamı çalmış oldu. Silkelendim ve hızla içeriye geçtiğimde sadece altındaki eşofman altıyla oturduğu koltukta beni beklediğini gördüm. Üzerimdekileri parçalayarak çıkartıp üzerine atlamamak için kendimi resmen zor tutmuştum. Yine derin bir nefes aldım ve gözlerine odaklandım.

“Güzel, giyinmen zaman almayacak.” diyerek elimdeki poşeti ona fırlattım. Bana afallamış bir hâlde bakıyordu. “Bu gece için başka bir organizasyonum var. Üzgünüm ama gecenin ilerleyen saatlerine kadar aklından geçenleri ertelemen gerekecek.” dediğimde, kocaman olan bakışlarıyla; “Jakuzi ziyafeti çekeceğimizi düşünüyordum.” dedi.

Kahkahayla, “Evet ama evimizde. Şimdi giyinsen iyi edersin.” diye karşılık verdim.

Pek de memnun olmamış gibiydi. “Buna değse iyi edersin güzellik.”

Fazlasıyla değeceğini düşünerek gülümsedim. Paketteki kıyafeti gördüğü anda tanımış olacaktı ki, “Sen ne haltlar kaşırtıyorsun?” diye temkinli bir şekilde sordu.

“Pişman olmayacaksınız.” dedim.

Turan tek kaşını kaldırdı ve bana şüpheci bir şekilde bakış atarak, “Göreceğiz.” diye söylendi.

Acele etmesi için, “Sadece on dakikan var, hadi!” diye dırttım. On dakikadan daha kısa bir süre içinde üzerine giydiği yarış kıyafetiyle gözüme muhteşem göründü. Kollarımı boynuna dolayıp onu uzunca öptükten hemen sonra, “Hadi bakalım. Bu gece sana çok güzel bir hediye hazırladım.” dedim ve onu kolundan tuttuğum gibi odanın dışına sürükledim. Odanın kapısından çıkar çıkmaz neredeyse tosladığımı kadınla duraksadım. Mükemmel bir vücuda, tapılası gözlerle ve upuzun saçlara sahip, boyu neredeyse Turan ile eşit olan, güzelliğin tanımını benim diye götüren ve her yerinden cinsellik fişkıran kadın yüzünden donup kaldım.

Kadın kendini, "Merhabalar, Julia ben." diyerek tanıttığında bakışlarının benden çok Turan'da olduğunu fark etmem zaman almadı. Kadın Turan'a öyle bir bakıyordu ki sanki yatakta pasını çıkartıyordu. Nefes kesici olduğu kesindi ama nefesini kesmeye kalktığı adam tümüyle bana aitti.

Kadına gülümseyerek, "Hande ben de." deyip kendini tanıttım. Kadın şöyle bir beni süzdü ve ardından Turan'a odaklandı: "Resepsiyondan eşinizin geldiğini söylediler, bir merhaba demek istedim." diyerek aslında geliş amacını açıklamaya çalıştı. Uzatmış olduğu eline garip bir şekilde bakarak;

"Teşekkürler ama bir dahaki sefere odada bulunduğumuz süreçte rahatsız edilmek istemeyeceğimizi dikkate alırsanız daha hoş olur." dediğimde, kaşlarını çatı ve aldığı karşılıktan pek memnun olmadığını ifade etmesinin üzerinde fazla durmadım. Turan koluyla belimi kavrarken boynuma bir öpücük bıraktı ve, "Kesinlikle güzellik." dedi. Gülümsedim ve Julia bundan fazlasıyla rahatsız olmuşçasına gözlerini Turan'ın elinin bulunduğu belime sabitledi. Burada bir halılar dönüyordu. Ne olduğunu net bir şekilde bilmesem de hissedebiliyordum. Fakat Turan beni belimden hafif iterek yürüme yönlendirdi.

"Yarın işlerini devredeceğin birkaç kişiyle görüşmen var. Elemelerini hızlı yapacağını umuyorum." dediğinde Turan'a şaşırarak baktım ve o bana açıklama yapmaktansa beni asansöre sürüklemeyi tercih etti. Asansöre bindiğimizde ise:

"Tamam, uygunsuz bir harekette bulundu ve hak ettiği ceza kesildi. Bir haftaya yerinde başka biri olacak ve kesinlikle işini bilen bir erkek personelle çalışacağım güzellik." dediğinde ona sadece bakakaldım. Ardından kendimi toparladım.

"Sana asıldı mı?" diye sorduğumda Turan kahkaha attı.

"Oradan bakınca ipe falan mı benziyorum?" diye soruma soruyla karşılık verdiğinde, göğsüne tokat atıp, "Ne demek 284

istediğimi anladın sen.” diye direttim. O ise beni kendine çekip sert bir şekilde öptükten hemen sonra, “Kime ait olduğum kendisine net bir şekilde ifade edildi güzelli.” dedi.

Gözlerim kapalı bir şekilde, “Buraya daha önce de gelmem gerekiyordu ama bu saatten sonra sık sık ziyaret etmem gerektiğini anlamış bulundum.” dedim.

Gözlerinde parlayan ışıqla, “Kesinlikle, bu odada beni jakuzinin içinde çıplak beklediğine dair mesaj bekliyor olacağım.” dediğinde ise sııttım. “Güzel seçenek.” diyerek ona katıldım.

Turan Sarıca mükemmel bir adamdı. Ona her şeyden çok güveniyordum ve ne söylediye doğrudur diye düşünerek olayın üzerinde durmamıştım. Açık olduğu için kendimi değerli hissediyordum. Başka biri olsa kesinlikle bu konuya girmezdi. Annemden ve babamdan deneyimlediğim tek şey aralarındaki ilişkinin şeffaf olmasıydı. Birbirlerinden bir sır sakladıklarını duymamıştım ya da annemin veya babamın bilmediği bir konuyla tesadüfen bile karşılaştığına şahit olmamıştım. Annem her zaman, “Sonu ne olursa olsun aklından geçeni bile kalbindeki insan bilecek ki günü geldiğinde aranızda tek bir şüpheye yer olmasın.” demişti. Sanırım biz o turu başarıyla geçmiştik.

Arabayı kullanan bendim. Tamam, Turan Sarıca’nın göz bebeği beyaz Maserati’sini kullanmak her ne kadar kolay olmasa da direksiyonda ben vardım ve Turan’ın gözleri özel olarak aldığım bandajla kapalıydı. Bundan memnun olmamış, yol boyunca şikâyet edip defalarca gözlerini açmaya kalkmıştı ve onu, “Eğer bir daha o bandajı açmaya kalkarsan, bu gece yatakta tek başına yatarsın.” diyerek kesin bir şekilde

tehdit etmiştim. Bu işe gerçekten yaramıştı ve Turan kalan yol boyunca elini bir kere bile bandaja değdirmemişti.

Sonunda motor pistine geldiğimizde ise onu araçtan yavaşça indirmiş, bandajı çıkarmasına izin vermeden benim kontrolümde yürümesine yardımcı olmuştum. Pistte istediğim yere kadar yürüdüğümüzde ise neredeyse tümü motorlarının başında olan takım arkadaşları aynı anda motorlarını çalıştırmaya başladı. Her biri olduğu yerde motorlarını hareket ettirmeden gazı çeviriyorlardı. Turan şok olmuş bir şekilde yavaş hareketlerle gözlerindeki bandajı çıkardı ve her bir arkadaşına özlemle baktı. Ona motorlarıyla selam verirlerken, ortalarında duran ve Turan Sarıca'yı bekleyen kaptan motorunu fark ettiğinde ise şaşkınlıkla gülümsedi. Adım adım ona yaklaştı ve elini üzerinde gezdirdiğinde gözlerini kapadı. Yarış yaptığı zamanlara geri döndüğüne yemin bile edebilirdim.

Arkadaşlarından biri, "Kaptan, eski günlerdeki gibi bir yarış." dediğinde Turan yıllardır yanına bile yaklaşmadığı motorun üzerine kendini bıraktı ve elimde olan kaskını huzla başına takmak için yanına gittiğimde ise ellerini belime doladı ve dudaklarına nefesimi kesen bir öpücük bıraktı.

"Sana tapıyorum güzellik." diye söylediğinde neredeyse başım dönüyordu. Boynuna ellerimi dolayarak, "İyi ki doğdun tek sahibim." diye fısıldadım ve bana aşkla bakmasına izin verdim. Ardından kaskı başına geçirdi ve, "Ben şunların canına okuyup geliyorum." dedi.

Her biri pistte sırasıyla dizildi. Önlerine geçen Hayal, "Doğum günü çocuğu diye acımayın. Pisti yalasın!" diye bağırdığında, Rion ve ben kahkaha atıyorduk. Turan motoru Hayal'in üzerine sürüp onu neredeyse pistten kovaladığında hâlâ kahkaha atıyorduk.

Rion'a eğilerek, "Bir gün birbirlerini öldürecekler." diye fısıldadığımda, Rion gözlerini bir an olsun Hayal ve Turan'dan ayırmadan, "Birbirlerine değer veriyorlar, bunu biraz

farklı gösterecekler de...” dediğinde, ben de gülümseyerek onlara baktım. Gerçekten birbirlerine fazlaca değeri veriyorlardı fakat bunu fazlasıyla didişerek gösteriyorlardı.

Yarış başladı ve tüm motorlar hareket etti. Tam beş tur döndüler, kazanan ise Turan’dı. Motordan inerek yanıma geldiler ve şampanya patlattılar. Pastanın mumlarını söndürdük ve Turan beni motorun arkasına alarak kendi doğum günü gecesinden kaçırdı. Motoru İtalya sokaklarında hızla sürerken ona sınıksız sarıldım. Cebimde asıl hediyesi duruyordu ve beni götüreceği yerde onu son bir sürpriz bekliyordu. Neredeyse yarım saat son hızda gittik ve saat neredeyse sabaha karşıydı. Güneşin İtalya’nın üzerine mükemmel bir görüntüyle doğduğunu gören bir tepenin orada durup motorun üzerinde kucağına uzandığım anda ona doğru döndüm ve bacaklarımı beline dolayarak gözlerine baktım.

Bana aşkla bakarken, “Nefes aldığım sürece yanında olmak, seninle hayatımın sonuna kadar bir bütün olarak kalmak istiyorum. Her gece seninle uyumak, her güne senin kollarında uyanmak istiyorum. İçimde sana ait bir parçayı büyütmek, seninle bir aile olmak istiyorum. İşin seksi boyutunu, şirirlik durumunu bir kenara bırakıp gerçekten Hande Sarıca olmak istiyorum. Senin karın olmak istiyorum.” dedim.

Cebimden çıkardığım kırmızı bir kutuyu titreyen parmaklarımla açıp içindeki alyansı ona uzattım.

“Küçük bir kelepçe olarak bilinebilir ama parmağında olmasını ve sonsuza kadar sevildiğini bilmeni istiyorum. Senin hazırladığın geceyi berbat etmiş olabilirim. Sıranın bende olduğunu düşündüm ve...” dedikten sonra bana şok olan gözlerle bakan Turan’a gülümseyerek, “Benimle evlenir misin?” diye bir anda sordum.

Bana uzun uzun baktı ve ardından koca bir sevinç kahkahası attı.

“Ben kâğıt üstünde olmasa bile evli olduğumuzu düşünüyordum.” dediğinde, dudaklarına bıraktığım öpücüğün ardından, “Daha iyi bir cevap verebilirsin.” diye direttim. Elini cebine attı ve çıkardığı kutuya şok olmuş gözlerle bakıyordum.

“Hediyeni kabul ederim fakat sen de benimkini kabul edersen.” dedi. Açılan mini kutuda bana tüm ihtişamıyla parlayan tektaş pırlantaya odaklandım. Benimle aynı şeyi mi düşünmüştü? Lanet olsun, bu adamı seviyordum. Aklımdan geçenleri anlamasını, benim gibi düşünmesini ve onu her şeyini seviyordum. Elindeki yüzüğü parmağıma takması için elimi uzattım ve ben de onun parmağına yüzüğünü taktım. Sonrasında ise dudaklarını tüm benliğimi, kalbimi bırakırcasına öptüm. Kalbimi, benliğimi, ruhumu teslim ettiğim adamın kollarında kayboldum...

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Tamam, artık kalkmamız gerekiyor.” diye söylendiğim de Turan kollarını bir santim bile gevşetmemişti. Kahretsin, uygulama sınavına geç kalacaktım. Gecenin tutkusundan uykuya dalmamız zaman almıştı ve yataktan beş dakikaya kalkmazsam yetişmem de zaman alacaktı. Turan beni daha çok kendine çekerek dudaklarımla sakince ve erite erite öpmeye başladığında, onu durdurmam da zaman almıştı. Bu yüzden onu birden üzerimden iterek, “Yetişmem gereken bir sınav var. Eğer geçemezsem sanırım bir altı ay daha burada kalmamız gerekecek.” dediğimde, Turan boynuma bir öpücük daha bıraktı.

“Bence çok hoş olur.” diyerek verdiği cevaba kahkaha attım.

“Beni bekleyen bir kafem var.” karşılığını verdim. Turan ise tüm bedeniyle üzerimdeydi artık.

“Altı ay daha bekleyebilir.” diye verdiği cevaba gülümsedim. Sonra öpüşüne karşılık verdim ve onu tutkunun içine çekip üzerine doğru kaydım ve üzerine çıkmama izin verdiği esnada hızla yataktan kaçarak arkamdan kükremesine kahkahalar attım.

Turan, “Bunun bedeli ağır olacak güzellik.” derken, ban-

yonun içinden attığım kahkahaların arasından, “Yatakta verilecek her ceza beni mutlu edecektir!” diye bağırdım.

Birkaç kelime homurdandığımı duydum ve her ne kadar anlamasam da umursamadım. Bir sınavım vardı ve yetişmem gerekiyordu. Sınav sonrasında Rion ile Turan’ın oteline geçecektik. Otelin ilk yıl gecesi vardı. Bir yılda fazlasıyla adından söz ettirmiş, neredeyse İtalya’nın gözde otellerinden biri olmuştu. Birçok camiadan davetli vardı ve birkaç gün önce doğum günü için buraya gelen takım arkadaşları da otelde konaklıyordu. Verilecek olan davetin ardından hepsini uğurlamamız gerekiyordu.

Saçlarımı topladım, yüzüme çok fazla makyaj yapmama gerek yoktu. Rahat bir tayt ve üzerine de yine rahat hareket etmemi sağlayan bir tişört giymiştim. Telefonumun saatine baktım ve çoktan çıkmış olmam gerektiğini anladım. Çantamı almak için banyodan çıktım ve Turan ile çarpıştığım esnada kollarını belime dolayan Turan dudaklarıma ıslak ve derin bir öpücük bıraktı.

“Bana iki dakika ver, seni yetiştireyim.” dediğinde, gözlerine şirince bakarak kollarından hızla çıktım ve masanın üzerinde duran araba anahtarını kapıp ona salladım.

“Beyaz prenses beni zamanında yetiştirecektir.” dediğim de Turan gözlerini kocaman açtı.

“Hayır!” diye bağıırken kahkaha attım ve hızla odadan kaçarken arkamdan, “Ona şefkatli davran, gecen gece yaşadığı şoku henüz atlattı!” diye bağırmıştı.

Ona her ne kadar dil çıkarmak istesem de şu an görüş alanında olmadığından buna fazla takılmadım ve kapıdan çıkıp hızla otoparka gitmek için asansöre koşturdum. Doğum günü için hazırladığım organizasyona giderken aracını ben kullanmıştım ve sanırım ilk anlarda biraz kontrolsüz davranmış olabilirdim fakat bu benim hatam değildi. Maserati bir ara-

ba değildi. Uçağın kara yolu versiyonuydu. Uçması için gaza dokunman yeterliydi. Ayağımın ayanını yapmam birkaç dakikamı almış olabilirdi. Tamam, yarım saat kadar bir zamanda olabilirdi fakat şu anda aracı kullanmaya alışmıştım ve beni hızla sınav alanına götürmesi gerekiyordu. Sınav bitince otele geçmem ve gece için hazırlanmam gerekiyordu. Hayal otelde olacaktı. Rion ile buradan gidecektik. Arabaya binmek için asansörün kapısı otopark alanına açıldığında bana tüm ihtişamıyla bakan beyaz prensese bakıp sıntım.

“Seni hayal kınkılığına uğrattysam üzgünüm ama beni sınava yetiştirmen gerekiyor.” diye söylendim ve aracın kapısını açıp içine bindim. Arabayı çalıştırdığımda tüm otoparkın motorun gür sesiyle inlediğini duyduğumda gülümsedim ve gaza basıp sınav için yola çıktım.

Koşar adım sınavın yapılacağı bölüme girdiğimde Rion ile göz göze geldim. Yüzüne yayılan sıntmayla bana bakıyordu ve şu anki hâlimden gayet keyif alıyordu. Bana dün akşam Hayal ile kendi evinde kalmayı teklif etmişti. Aksi hâlde sınav kesinlikle zamanında yetişemeyeceğimi ima etmişti fakat Turan kollarını belime kemer misali şarp, “Kesinlikle sabah orada olacak.” sözü vermişti. Rion ise Turan’ın bakışından sabah yetişmek için fazla efor sarf edeceğimi söylemişti. Şimdi ise haklı çıkmanın verdiği zaferle bana gülüyordu. Yanına geldiğimde suratına çatılmış kaşlarımla baktım.

“Suratına kızgın tava yemek istemiyorsan o sıntmaya bir son ver.”

“Bir çeyrek mafyayla daha baş edebileceğimi sanmıyorum.” diyerek pes edercesine ellerini kaldırmış ve içeriye giren şefi görünce ona odaklanmışık. Bu sondan ikinci sınavdı.

Her ay bir sınav oluyorduk, her ay bir özel yemek için ocaklarımızın başına geçiyorduk. Bu beşinci özel yemektir. Bir ay sonrasında artık Türkiye'ye dönüş sürecimiz başlayacaktır. Rion ve Hayal de bizimle geliyordu. Savaş dayımın bu konuyla ilgili düşüncelerini bizzat görmeyi iple çekiyordum. Eğlenceli dakikalar olacağı kesindi.

Şef her birimizin masasına bıraktığı reçeteyi bize gülümsemi ve, "Başarılar." dedi.

Derin bir nefes aldım ve yemeğime odaklandım. Her şey sona erdiğinde ise koca bir çığlık atıp Rion'a sarılmıştım. Bu sınav da tamamdı. Sıra altıncı yemekte ve son sınavdaydı. Tüm hayallerimi süsleyen kafeme ve İtalyan mutfağına sadece tek adım kalmıştı. Sonuçlarımız yemeklerin görseline bakılıp sonrasında yapılan tadımın ardından açıklanmıştı ve huzla okuldan çıkmıştk. Otele yetişmemiz gerekiyordu ve okulun dışına çıktığımızda Rion'un bakışları arabayı bulduğunda gözlerini kocaman açıp bir adım geri gitti.

"Sanırım toplu taşımayı kullanacağım." dediğinde ona dik dik baktım.

"Ne söylemeye çalıştığının farkındayım ama buraya hızlı ve tek parça hâlinde geldim."

Sırtı ve elimdeki anahtarı huzla çekerek bana gösterdi ve "O zaman otele de tek parça hâlinde gittiğimizden emin olalım." dedi. Çoktan arabanın içindeki yerine oturmuştu. Gerçekten bu kadar da korkak olamazlar, değil mi? Yani sonuçta hiç kazam yoktu ve bu arabayı da hiç ama hiç çarpmamıştım. Tamam, sadece iki defa kullanmıştım ama yine de çarpmamıştım. Araca bindiğimde Rion hareket etti ve sadece yarım saatte otelin önünde aracı durdurduğunda ona düşmanca baktım.

"Gerçekten ölmeden durduğumuza inanamıyorum."

"Araba güzel hız yapıyor ama ben hâlâ Ferrari'den zevk alıyorum."

Turan'ın Türkiye'deki araç koleksiyonunda bulunan Ferrari'si geldi aklıma, o anda, "Turan'ın da vazgeçemediklerinden." diye karşılık verdim.

"Adam zevkli." dedi ve araçtan indiğinde otelin valesi hemen anahtarları aldı. O aracı otelin otoparkına çekmek için götürürken, biz de otelin içine girdik.

Tüm hazırlıklar sonlanmak üzereydi. Servisler yeni açılıyordu fakat yarım saat içinde gelmeye başlayacak olan tüm misafirler için hazır olacakları kesindi. Tüm davetin teması beyaz renk üzerine motiflenmişti. Masalar beyaz örtülerle örtülmüş, beyaz güllerle aranjman yapılmış ve kırmızı orkidelerin gözlere hitabı mükemmel hâle getirilmişti. Menü için özel ilgilenmiştim ve tamamı İtalyan yemekleri olan lezzetlerin mükemmelliğiyle büyülenmiştim. Kesinlikle bir on gün kadar bu otelin mutfağında şefle çalışmam gerekiyordu.

Ben salonu incelerken belime dolanan kollar ve saçlarının üzerine bırakılan öpücük ile gözlerimi kapadım. Bu adamın mükemmel sıcaklığına hayatımın her bir döneminde ihtiyacım olacaktı.

Turan, "Tüm ihtiyaçların odaya taşındı. Dilediğin zaman kuaför yukarı gönderilecek güzellik. Aklımı başımdan almanımı umuyorum." dediğinde, kendimi kollarında erirken buldum.

Rion, "Benim çeyrek mafya nerelerde?" diye sordu.

Turan, "Çatıda. Oradan paraşüti olmadan atlamasını umuyorum." dediğinde Rion sııttı ve, "Oradan kayarak ineceğine bahse girerim." dedi.

Turan derin bir nefes verdi ve, "Oteldeki güvenlik görevlilerinden biriyle sıkı bir boks yapt. Sonra bana güvenliğimin bir halta yaramadığını elindeki silahı alnıma dayayarak kanıtladı. Elinden aldığım silahla onu vurmamam için en son çatıya kaçışını gördüm ve onu oraya kilitledim." dedi.

Gözlerimi koca koca açp ona baktığım esnada cebinden çıkardığı anahtarı Rion'a uzattı. Rion buna karşılık koca bir kahkaha attı. Onu tanıdığım günden beri ilk defa böylesi bir kahkaha görmüştüm. Gözlerindeki parlama nadir karşılaştığımız bir durumdu ve bunun nedeni hemen arkamızdan ıslık çalarak gelen Hayal'di. Turan şok olmuş bakışlarla ona bakarken, Hayal göz kırptı ve hızla Rion'un kollarına kendini bıraktı.

"Çatda beni açık olan bir pencereye kadar indirecek ipi unutmusunuz." dediğinde Rion onu öptü ve, "Aferin kızıma." dedi.

Hemen arkadan koşturan resepsiyon görevlisi kız panikle, "Turan Bey, 1002 numaralı odadaki misafirlerimiz, odalarına camdan sarkarak giren ve ne dediğini anlamadıkları bir kadının kapılarından çıkıp gittiğini söyleyip duruyorlar. Oda 27. katta ve bulundukları odaya o kattan kimsenin camı kullanılarak giremeyeceğini onlara anlatamıyorum." dediğinde, resmen katıla katıla gülmeye başlamıştım. Turan uzaylı görmüş gibi Hayal'e bakıyordu. Sanırım Savaş amcam, Hayal'in bu hikâyelerini duysa kesinlikle kalpten falan giderdi. Kız bu dünyaya kalp krizi geçirmek için gelmişti.

Turan, Rion'a karanlık bakışlar attı ve, "Gece boyunca onu benden uzak tut." dediğinde Rion sırttı.

"Mesaj alınmıştır." dedi ve Hayal'i omzuna atarak, "Sen benimle geliyorsun çeyrek mafya." diyerek yürümeye başladığında Hayal kahkaha atıyordu.

Turan o esnada, "Bu insan kılığına girmiş cadının ilerleyen dönemlerde etrafımızda olmayacağını, Rion ile dağ bayır tırmanacaklarını umuyorum." dediğinde sırttım.

"Onlar da bizimle Türkiye'ye dönüyorlar ve sanırım Türkiye'de kalmaları için Rüya teyzem ile Savaş dayım ellerinden geleni yapabilir."

"Tamam, biz İtalya'ya yerleşiyoruz güzellik." dediğinde ise dudaklarına bir öpücük bıraktım.

"Onunla hayatının sonuna kadar dideşemezsin." diyerek yanından uzaklaştım.

"Hayatımın sonuna kadar katil olmamak için savaşmam gerekse bile mi?" diye sormuştu.

Ona hiç dönmeden, "Evet!" diyerek bağırıştım ve asansöre binerken ona koca bir öpücük yollamıştım.

Gece mavisini gerçekten seviyordum. Bu renk bana her zaman mutluluk getirmiş ve bu renkte olan tüm kıyafetlerimin içinde fazlasıyla güzel görünmüştüm. Gece öncesi Rüya teyzemin İtalya'da kıyafetlerini sergileyen bir modaevinden teyzemin yönlendirmesiyle aldığım elbisenin üzerindeki kaliteli duruşundan gerçekten memnundum. Tüm bedenimi sarıyordu ve kollarının omuzlarımla hemen altına kayan askısıyla göz kamaştırıyordu. Tabii ki derin sırt dekoltesi detayını da göz ardı etmemiz gerekiyordu. Tam kalçama kadar açık kalan sırtım birilerini bu gece fazlasıyla kızdıracağı benziyordu.

Buradaki kuaförüm saç ve makyaj konusunda yine harikalar yaratmıştı ve aynadaki yansımama gülümsemeden geçemiyordum. Koyu ve mat tonlar seçmişti. Dudaklarımdaki güllükürsü rengindeki rujun duruşunu fazlasıyla sevmiştim. Parmağımda tektaşım vardı ve kulağımdaki küçük taşlı küpe fazlasıyla şık duruyordu. Bir anda boş kalan boynuma gitti gözüm ve yanıma bir kolye almadığım için kendime kızdım. Ayakkabılarımı giydiğim esnada açıktan kalan sırtımın bel boşluğundan yukarıya doğru dokunuşlar hissettiğimde bir anda donup kaldım. Tüm bedenim bir anda yaklaşan yangını hissetti ve eli omuzlarımla üzerinde dururken bulunduğu

yeri yavaşça ovmaya başladı ve neredeyse orada eriyeceğimi düşünerek inledim. Dudaklarını tam kulağımın üzerinde hissederken, bedenimi bedenine yapıştırmıştı. Bakışları aynadan bakışlarımla buluştuğunda şu anda ne istediğini hissetmiştim. Bakışları o kadar karanlık, o kadar arzulu ve bir o kadar da vahşi görünüyordu. Eli omzumdan yavaşça kayarak belime dolandı ve beni kendine daha sıkı bastırdı.

“Bu gece aklımı başımdan almamanı söylemiştim.” dediğinde inleyerek ona kendimi daha çok bastırdım ve derin nefesini kulağımın üzerine bıraktığında tüm bedenimin kasıldığını hissettim. Turan boynumu uzunca öptükten sonra elini uzattı ve boynuma ucunda minicik bir kepçe olan ve ben pırlantayım diye avazı çıktığı kadar bağırarak tasarımı kolyeyi boynuma takarken gülümsedi.

“Sanırım kolye detayını atlamıştın?” dediğinde, elimi kolyenin üzerinde dolaştırdım.

“Çok güzel.” diye fısıldadım. Çok ince bir detaydı. He diye almak için alınmamıştı. Özenle incelenmiş, tasarlanmış ve zaman ayrılmıştı. Öylesine, bu akşam kadınuma bir hediye alayım, sevin, kendini özel hissetsin diye mücevherciye girip ayaküstü seçilmemişti. Belki de günler öncesinden sipariş verilmiş ve tasarlanmıştı. Bu adamı gerçekten seviyordum. Kollarında döndüm ve dudaklarına tüm sevgimi yansıtan kocaman ve tutkulu bir öpücük bıraktım. Bozulacak olan ruhum umurumda değildi. Nefesim kesilene ve nefes almak için dudaklarından ayrılmak zorunda kalana kadar onu öptüm. Ardından gözlerine baktım.

“Pırlanta olması umurumda değil, sadece bana bu kadar değer verdiğin için çok teşekkür ederim.” dediğimde, bana aşkla bakan gözlerinden konuştu.

“Verdiğin değeri hissettiğimden güzellik. Şimdi hemen bu odadan çıkmazsak sanırım gecenin sonuna kadar çıkamayacağız.” Ona sınıttım ve dediğini yaparak koluna girdim. Rujumu

aynaya yandan bakarak kontrol ettim ve hafifçe temizledikten sonra Turan ile davetin verileceği kata inmek için asansöre bindik.

Davetliler yüksek sosyetedendi. Birkaç ünlü İtalyan şef vardı ve birkaç da yanında manken taşıyan zengin iş adamı. Çoğunluk mankenlerden ve artistlerden oluyordu. Dışında tam anlamıyla belirtmek gerekirse magazin ordusu vardı. Turan'ın tüm takım arkadaşları buradaydı ve onların burada olması mankenleri ve aynı zamanda magazincileri yakından ilgilendiriyordu. Birkaç masa arasında dolaşmış, hoş sohbetler etmiş ve geceye devam etmiştik. Takım arkadaşları onu kutlamış ve bu gece de burada kaldıktan sonra çıkış yapacaklarını iletmişlerdi. Konuşmalar, gece ve gecede yaşananlar mükemmel ilerlemişti.

"Kaptan?" diye birisi seslenince Turan arkasına döndü ve karşılaştığımız kişiyle duraksadık. Turan'ın elimin bulunduğu kolu kaskatı kesilmiş ve sarırmı sinirlenmişti. Karşımdaki kişiye baktığımda yüzünün tanıdık geldiğini hissedebiliyordum fakat daha önce nerede karşılaştığımızı çıkarmıyordum. Yavaş adımlarla bize yaklaştı ve elini Turan'a uzattı.

"Selam, yıllar sonra karşılaşmak ne hoş. Burada kalıyordum, davet var denilince inmek istedim." dediğinde Turan elini sıktı ve:

"Paul, yıllardır senden haber alamamıştık." dediğinde, adamın yüz hatlarına daha dikkatli baktım. Sonra kaşlarını çattım ve onu nereden tanıdığımı hatırladım. Turan ile karşılaştığımız nişan kutlamasında bana sarkıntılık eden kişiydi. Buradaki motorcu arkadaşlarına hiç bezemiyordu. Buradaki-ler gayet fit, bakımlı ve sportifti fakat Paul her ne kadar fit görünse de fazlasıyla yorgun bir hâldeydi. Gözlerinin altı mor, dişleri sigara içmekten lekeli ve kas yapısı incelmışti. O gün de fark etmiştim, bağımlı gibiydi ve hâlâ öyle hissettiriyordu. Bakışları beni bulduğunda birkaç saniye beni nereden tanıyor olduğunu hatırlamaya çalıştı ve elini bana uzattı.

“Nişan törenindeki saygısızlığımdan hâlâ utanıyorum.” dedi ve elimi sıkmak istediği için ben de elimi ona uzattım ve gülümsemeye çalıştım.

“Merhaba, utanmalısınız da.” dediğimde, adam başını evet dercesine salladı ve Turan biraz tedbirli sesiyle, “Keyfine bak ve içmemeye çalış. Seni gördüğüme sevindim.” dediğinde, Paul gülümsedi ve kadehini Turan’a doğru kaldırdı. Samimi değildi, daha çok rahatsız ediciydi. Bakışlarının yaydığı his tam olarak böyle hissettiriyordu. İcini ürpertiyor ve korkutuyordu.

Turan, yanına gelen görevliye, “Gözünüzü üzerinden ayırmayın. Taşkınlık yapmaya kalktığında hemen odasına çıkarın ve oradan çıkmaması için ne gerekiyorsa yapın.” dedi. Bana daha çok sarılarak davetlilerin arasına sürükledi. Takım arkadaşlarından Kavin:

“Hâlâ bağımlı olduğumu duydum. Takımdan kovuldukten sonra hiçbir takım onu kabul etmemiş. Bir ara senden nefret ettiğini her yerde dile getiriyordu.” dedi.

Turan, “Ben onu kurtarmak için çok uğraştım, o ise kurtulmamak için savaştı. Kendi seçimi ve beklenen son.” dediğinde Kavin başını sallayarak çekildi ve Turan ile göz göze geldim.

“Onu bana sarkıntılık ettiği gün takımdan mı kovdun?” diye sordum.

Turan bakışlarını benden ayırmadan, “Onu söz verdiği hâlde o törende hap aldığı için kovdum. Alkol bağımlılığı ve madde bağımlılığı sorunu vardı. Kurtulması için gereken her şeyi yaptık fakat bir türlü yola gelmedi. Ya motor başında maddeden dolayı kontrolünü kaybederek ölecekti ya da bir yerde kullandığı fazla dozdan. İkinci seçeneğin motor dünyası için daha doğru olmasına karar verdik. O çoktan kaybolmuştu ve bulunmak da istemiyordu.”

Anladığımı söyleyerek başımı salladım ve geceye devam ettik. Gece devam ederken lavaboya gitmem gerektiğini söyledim fakat buradaki toplu kullanılan lavaboyu kullanmak istemediğimi fark ederek odama çıkmak istedim.

Turan'ın kulağına doğru uzandım. "Benim odaya kadar çıkmam gerekiyor." Gözleri bir anda parladı ve, "Eşlik etmek için teklifte bulunsam." dedi ve sinsice sırıttı.

"Gecenin sonuna kadar burada olman gerekiyor, sen davet sahibisin ve herkesin gözleri seni anyor." diyerek karşılık verdim.

Turan, "Benim gözlerim de seni." diye fısıldadığında gülümsedim.

"Birkaç saat daha." diye söylediğimde gözlerindeki hayal kırıklığına kahkaha atmak istemiştim. Uzaklaşmadan önce Turan'ın dudaklarına bir öpücük bıraktım ve Turan, "Fazla özetme." diye fısıldarken elini tam kalçamın üzerine bastırıp sıktığında, anında bedenime dolan karıncalanmayla vücudumun titrediğini hissettim. Turan'ın kulağına tekrar uzandım.

"Sanırım gece bittiğinde kral dairesinin jakuzisini test edebiliriz." dediğimde gözleri bir anda karardı ve, "Kesinlikle." diyerek sevinçle sırıttı.

Odaya çıkmak için hızla asansöre doğru yürüdüm. Asansöre bindikten sonra tam kapılar kapanırken hemen araya bir ayak girdi. Kapılar tekrar açıldığında içeri giren Paul'ü görünce bedenim korkuyla doldu. Çıkmama fırsat kalmadan kapılar kapandı ve o 15. kat düğmesine bastı, ben de 30. kat düğmesine.

Asansör hareket ettiğinde, "O gün asıl hedefinde Turan

299

olduğunu bilseydim sana hiç bulaşmazdım.” dedi. İçimdeki korku bir anda paniğe dönüştü. Bu bakışlar, bu sırtıma hiç ama hiç iyi şeylerin olmayacağını habercisiydi. Bakışları tüm bedenimi süzdü.

“Senin gibi bir sürtük yüzünden tüm kariyerimden olduğuma inanmıyorum.” dedi. Ondan uzaklaşmak için bir adım attığımda asansör düğmelerinin yanına ulaşmıştım. Asansörün durması için elimi tuşlara uzattım ama Paul elimi havada yakaladı.

“Hayır, hayır, duracağımız katı ben seçeceğim.” dedi. Asansörün durduğunu ve hızla aşağıya doğru hareket ettiğini fark ettim. Elini bir tuşa basılı tuttuğundan asansör hiçbir katta durmuyordu ve direkt aşağıya doğru iniyordu.

Panik içerisindeydim ama, “Bunu senin yanına bırakmaz. İnan bana, hayatta kalmaya asla izin vermez.” dediğimde bana daha çok yaklaştı ve:

“Hayatımda tek değer verdiğim şeyi senin gibi bir sürtük yüzünden elimden aldı. Sana değer veriyor. Bakalım seni elinden aldığımda benim kadar kötü hissedecek mi?” diye söyledi. Bakışlarında oluşan karanlıktan hoşlanmamıştım. Onu itip bağırma kalkıştımda yüzüme yediğim yumrukla gelen karanlıkta kayboldum...

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bilincim yerine gelirken başım ve çenem öylesine feci bir zonklamayla ağrıyordu ki hayatımın hiçbir evresinde bu denli bir acı hissettiğimi hatırlamıyordum. Boynum hareket edemeyecek kadar tutulmuştu ve gözlerimi açmakta gerçekten zorlanıyordum. Ağzımda oluşan metalik tat dudağımın kanamış olduğunu gösteriyordu. Gözlerimi kısık da olsa açtığım da zorlukla etrafıma bakındım. Bir evdeydim ve eski İtalyan köy evlerinden olduğunu hemen anlamıştım. Etrafımda eski püskü eşyalar vardı. Tahta olduğunu anladığım bir sandalyede kollarım geriden bağlanmış bir şekilde oturuyordum. Evi aydınlatması gereken pencerelere siyah perdeler çekilmiş olsa da güneşin çoktan doğmuş olduğunu anlayabiliyordum.

Saatler geçmiş olmalıydı. Çoktan yokluğumun nedenini öğrenmiş ve aramaya başlamış olmaları gerekiyordu. Turan delirmiş durumda olmalıydı. Onu kimse'nin zapt edemeyeceğine emindim. Etrafı incelemeye çalışırken hemen arkamdan bir ses yükseldi.

"Daha güçlü olduğunu düşünüyordum!"

Sese dönerek korku dolu gözlerle baktım. Gözleri ben iyi şeyler düşünmüyorum diye avazı çıktığı kadar bağıyordu. Ceketi yoktu ve üstü de darımadı. Sabaha kadar uyumadığını gözlerinin altındaki morluklardan anlamak zor de-

gildi. Tüm bedeni kötülük yayıyordu ve korkuyla derin bir nefes aldım. Buradan çıkmanın bir yolu olmalıydı. Beni bulmaları için bir formül veya bir işaret olmalıydı. Burada bana yapabileceklerini aklımın ucundan dahi geçirmek istemiyordum. Yapabileceklerinden korkuyordum ama her ne kadar korkuyor olsam da:

“Bana ne yaparsan yap, bu sana daha fazlası olarak dönecektir. Bırak beni gideyim, onları peşinden gelmemesi için ikna edebilirim.” dedim.

Paul yerinden kalktı ve yavaş hareketlerle onu daha rahat görebilmem için tam karşıma geçti. Hâlâ ondan koktuğumu fark ettim. Bakışlarındaki karanlıktan ziyade elinde bir çakı vardı ve gayet keskin olduğunu bağırarcasına gibi parlıyordu. Paul elindeki çakıyı yüzüme yerleştirdiğinde titremeye başladığımı hissettim.

O ise, “Sadece sıradan bir becerme olacaktı. Sanki ilk defa yapmış bir şeymiş gibi kendini naza çekmemiş olsaydın, seni ödüllendirebilirdim.” dedi.

İçimden çığlık atmak geldi. O ise durumdan keyif alıyor muşçasına, “Tabii her zamanki gibi kızlar yakışıklı, karizmatik, dürüst ve iyi çocuk olan kaptanımızı tercih eder. Sen de ona göz koydun ve umurunda bile olmadım. Senin yüzünden takundan atıldım ve bir daha hiçbir takımda yer alamadım.” diye karşılık verdi.

Bakışları her saniye daha da kararıyor gibi bakıyordu ve önümde diz çöktüğünde geri gitmek istedim fakat bir sandalyede bağlı olduğumdan hiçbir şey yapamıyordum. Sadece, “Sakın bana dokunmaya kalkma!” diye bağırabilmişim.

Paul ise elini açık olan yırtmacımdan görünen bacağımın üzerine yerleştirdi ve, “Sana istediğimi yapabilirim.” dedikten hemen sonra elini yukarıya doğru sürükledi. Kurtulmaya çalıştım ama hiçbir şey yapamıyordum. Elindeki çakıyı bir ke-

nara bırakıp elbisemin göğüs kısmını tamamen açıkta bıraktı.

“Yapma!” diye haykırmamı neredeyse duymuyordu bile.

“Seni ne kadar sevdiğini gözlerinde gördüm. Bu geceye kadar aklımda bile yoktu ama onun da sevdiği bir şeyi elinden almalarının nasıl hissettirdiğini anlamasını istiyorum.”

Eli iç çamaşırlarıma çoktan ulaşmıştı. Ayaklarım bağlıydı ama ona rağmen çırpınmaya çalışıyordum fakat bu hiçbir şeye yaramıyordu. Gözyaşlarım sel gibi yüzümden akıyordu. Bana yaklaşan yüzünden kaçmak istiyordum ama olmuyordu. Dudaklarını boynuma, oradan göğüslerime indirdiğinde kusmak istedim. Midem öylesine bulanmaya başlamıştı ki içimde ne varsa suratına kusmak istiyordum. Elini bacak aramda hissettiğimde ise, “İmdat!!!!” diye bağırmağa başlamıştım. Daha fazlası gelecek dercesine o karanlık bakışlarıyla bana bakıyordu.

“Sürtüklerimin bu şekilde bağırması beni tahrik eder. Bence devam et, işim bittiğinde inlemeye bile gücün kalmayacak.” dedi. Göğsüm hâlâ ağzının içindeydi. Dişlerini hissediyordum.

Bırakması için suratına tükürdüğüm anda geri çekildi ve yüzündeki tükürüğümü silip bana tüm çenemi kıracak şiddetle bir tokat attı. O hisse katlanmaktansa bu acıya katlanabileceğime karar verdim. Ardından öfkeyle, “Bana dokunma pislik herif! Seni benim yüzümden değil, bağımlı olduğun için takımdan attılar. Çek o pis ellerini üzerimden!” diye yüzüne haykırdım. Öfkeden deliye döndü ve çenemi avucunun içine alıp beni kusmama yetecek kadar sert bir şekilde öpmeye başladı. Başımı olabildiğince çekmeye çalıştıysam da çenemi bir pense gibi kavrayan parmaklarından bir türlü kurtulamıyordum.

“Seni neden bu kadar sevdiğini anlayabiliyorum. Hem korkuyor hem de sert olmaya çalışıyorsun. Bu cidden tahrik edici.” diye söylendi. Yere tükürmüştüm. Hatta kusmayı be-

ceremesem bile öğürmüştüm ve bedenim krize girmiş gibi titriyordu. Hıçkırıklarımın arasından, "Seni bulacak! Seni bulacak ve bu yaptıkların için seni öldürmemesi adına ona yalvaracaksın!" dediğimde kakhaha attı ve yine yere çökerek gözlerime o iğrenç bakışlarla baktı.

"Tamam, kalan zamanımda bana zevk ver o zaman." dediği esnada çılgılık atmaya başladım. Göğsümü ısırdı ve elini kadınlığımın üzerine yerleştirdiğinde hıçkırarak ağlamaya başladım. Tüm karanlık beni yutsun ve bana yapacağı hiçbir şeyi hissetmemek istedim hatta hatırlamamak istedim. Avazım çıktığı kadar bağırıyordum fakat bu onu hiç engellemiyordu. Hatta onun o mide bulandırıcı ağzından yükselen inlemeleri duymaya dayanamıyordum ve çılgınlar gibi ondan kurtulmaya çalışıyordum.

Tam da o anda bulunduğumuz odanın kapısı büyük bir gürültüyle açıldı ve duvara sert bir şekilde çarptı. Hızla ayağa kalkmıştı. Kalktığı gibi ayrı hızla aldığı yumruk sayesinde odanın diğer ucuna savruldu. Bakışlarımı yukarı doğrulttuğumda Turan'ın öfkeden kapkara olmuş bakışlarıyla karşılaştım. Onu daha önce hiç bu şekilde görmediğimden emindim. Azrail'in beden bulmuş hâli gibiydi. Senin canını almaya geldim dercesine bakıyordu. Öfkesi tüm bedeninden taşıyordu ve bakışları bedenimi taradığında sıkılı dişlerinin arasından, "Seni piç kurusu!" diye haykırdı ve Paul'ün savrulduğu yere doğru hızla gitti.

O anda onun asla durmayacağından, durdurulamayacağından kesinlikle emindim. Gelmişti. Beni bulmuştu. Bedenim titriyordu. Üzerimi örtme isteğimle doluyordum fakat kollarım bağlı olduğundan bunu yapamıyordum. Tam da o anda görüş alanıma giren Rion bana baktı ve hâlimi gördüğü anda, "Oropsu çocuğu!" diye söylenirken ceketini çıkarıp açıkta kalan bedenimi örtmek için üzerimi sardı. Ellerimi hızla çözüp, "Korkma sakın." dediğinde hâlâ hıçkırıklarıma engel olamıyordum.

Rion ayaklarımı da çözdükten sonra gözlerini gözlerime odakladı ve, "Korkma, buradayız." dedi ve huzla Turan'ın yanına gitti. Onu Paul'ün bitkin bedeninin üzerinden çekip alırken, "Bununla ben ilgilenirim, sen kadını al." dedi.

Turan bir an durup benimle göz göze geldi. Bakışlarında ki öfke acıya dönerken derin derin nefesler alıyordu. Hâlîm fazlasıyla perişandı, bunu o da gördüğünde bakışlarını benden ayırmadan, "İşin bittiğinde nefes almadığından emin ol." dedi ve Rion, "Şüpheli olmasın." diyerek karşılık verdi.

Turan yanıma geldi ve elini ayaklarımın altından geçirip beni kucağına aldığı anda, "Korkma güzellik." diye fısıldadı. Korkmaktan öylesine uzaktım ki. Karanlıklar prensim beni yine bulmuştu. Her zaman olduğu gibi beni yine bir karanlığın içine düşmeden çekip almıştı. Kucağındaydım, odadan çıkarken Paul'ün aldığı darbelerle hayvan gibi bağırдыğımı duyabiliyordum. Daha fazlasını çekmesini istiyordum. Onun için neredeyse çıkmayan sesimle, "Canı çok yansın istiyorum." diyebilmişim.

Turan ise beni daha sıkı kavrayıp, "Nefes alamayacak hâle geleceğinden emin olabilirsiniz." demişti. Sonrasında beni saran karanlığa kendimi bu sefer güvenle teslim etmişim.

Her şey karanlıktı. Sanki ruhumu boğan, beni en dibe çeken bir karanlık varmış gibiydi. Oradan oraya koşuyordum fakat gözlerimi aydınlatan ışık parçasıyla bir türlü karşılaşmıyordum. Sanki ne kadar koşarsam o kadar karanlık çökmüyormuş gibi hissediyordum. O cehennemden çıkmalı bir hafta olmuştu. Tam bir hafta evden sadece iki defa polis merkezine ifade vermek için çıkmışım.

Turan beni kucağında eve getirmişti. Berbat durumday-

dım. Evin kapısından girdiğim anda gözlerimi açıp çığlıkla içinde kucağından sıçramıştım. Evin içinde kaçtığımı hatırlıyorum. Turan'ın beni belimden yakalayıp sıkıca sarmıştı "Güzellik, geçti. Benim." diyerek sakinleştirmeye çalışmıştı.

Gerçekten o olduğuna inanmak için dakikalarca yüzümü baktığımı ve hıçkıklar içerisinde yine dakikalarca ağladığımı hatırlıyorum. Tüm kemiklerini kırmak istencesine onu sarıldığımı ve kollarında bayılana kadar sarılmaktan vazgeçmediğimi hatırlıyorum. Yatağımda kendime geldiğimde ise tekrar çığlıklar içinde bana sarılmakta olan Turan'dan kaçmaya çalıştığımı hatırlıyorum. Biraz olsun sakinleştiğimde ise üzerimdeki elbiseyi çıkarmak için beni banyoya götürdüğünü, elbisemi çıkardığında açıkta kalan bedenimi görmemesi için kollarımla nasıl çabaladığımı hatırlıyorum. Ve aynada kendime bir haftadır bakmadığımı hatırlıyorum.

Şu anda tam bir hafta olmuştu. Uyuyamıyor, konuşmaktan kaçıyor ve resmen aynı evin içinde Turan'dan saklanıyorum. Sanki beni görmezse, onun gözlerine bakmazsam içimdeki acı geçecekmiş gibi hissediyordum. Şimdi ise neredeyse bu bir hafta boyunca kâbusum olan Hayal ile mutfaktaki orta tezgâhta oturuyorduk.

Hayal, "Hande, destek alman gerekiyor." dedi ve onun gözlerine bakmadan, "Kimseyle konuşmak istemiyorum. O iğrenç dakikaları anlatmak istemiyorum. Beni rahat bırak." diye verdiğim karşılığa, "Tamam, o zaman Turan ile iletişim yolunu aç. Onunla aynı yatakta uyumamanı bir süre anlayabilirim, bu bir süreç, geçecek. Fakat o eve geldiğinde kaçıp odana saklanmak yerine onunla yemek yiyebilir, konuşabilir ve bu süreçte sana yardım etmesine izin verebilirsin. Seni ne kadar sevdiğini biliyorsun ve çektiği acıyı tarif edecek bir kelime dahi bulamıyorum." dedi.

Bana bu şekil de bir yol gösterdiğinde derin bir nefes aldım. O gecenin ertesi günü, yanında çığlıklarla uyanıp kaçma

abalarımaya bir son vermek adına, misafir odası olarak belirlediğimiz odaya geçmiş ve bir süre yalnız uyumak istediğimi söylemiştim. Bunun için fazlasıyla acı çeken bir bakışla, “Kendini nasıl rahat hissedersen güzellik.” diyerek karşılık vermişti.

Onun için de acı vericiydi fakat bana dokunmaya, sarılmaya veya saçımı okşamaya kalktığında sanki bedenime kuzgın demir değmişesine ondan kamamun daha acı verdiğini hissediyordum. Onun için bu karar her ikimiz için de en doğru karardı fakat bu durum ondan kaıyormuşum gibi algılanıyordu. Neden yaşadığımın yarattığı ağırlıkla bir çıkış yolu bulmaya abaladığımı göremiyorlardı. İyi değildim ama bunun için yardım veya psikolojik destek falan almayacaktım. Hiç kimsenin karşısına geçip o sabah yaşananları anlatmaya-çaktım. Tek bir kelimesini bile fakat Turan’dan kamıyordum.

O nedenle, “Ondan kamıyorum. Sadece unutmaya çalışıyorum. Gözlerimi kapadığımda o adi herif karşımdaymış gibi hissediyorum. Bana Turan değil de sanki yine o dokunuyormuş gibi hissediyorum. Kendimi eski Hande gibi hissetmiyorum. Sanki çok pismişim hatta mide bulandıracak kadar pismişim gibi hissediyorum.” dedim.

Hayal tek kelime dahi etmeden hemen arkama bakıyordu. Bakışlarını takip ettiğimde, kapıya tek omzunu yaslamış, ellerini de eşofmanın ceplerine sokmuş ve bana acıyla bakan Turan’ı gördüm. Ne kadarını duydu bilmiyorum fakat bakışı tamamını duyduğunu işaret ediyordu. Mutfakta oturduğumuz orta tezgâhın yanına yavaş adımlarla yaklaşırken Hayal, “Ben sonra tekrar uğranm.” dedi ve huzla mutfağı terk etti.

Turan yanında duran sandalyede çoktan yerini almış ve bakışlarını bana odaklamıştı. Birkaç saniye sadece ve öylece bana baktı. Gözlerine bakmamak için çaba sarf etmekten nefret ediyordum fakat kehribar rengi o denizlere bakamıyordum. Turan temkinli bir şekilde parmaklarını eneme

yerleştirip başımı ona doğru çevirdi ve bakışlarını gözlerime sabitledi.

“Konuş benimle güzellik.”

Gözlerim o anda dolmuştu ve onun bakışlarında da acı vardı. Tek bir gözyaşı yanağımdan süzülürken, Turan avucunu yüzüme yerleştirdi ve başparmağıyla gözyaşımı sildiğinde, onun o acı günlerin üstüne o dokunuşunun ne kadar iyi hissettirdiğini anladım. Bana dokunmasını seviyordum. Bana her dokunuşunda kendimi değerli hissediyordum. Öyle hissetmem için elinden geleni yapıyordu. Şimdi ise günler sonra ben izin verdiğimden ilk defa bana dokunuyordu. Turan elini yüzümünden çekmedi.

“Bu şekilde nasıl düşünürsün? Sen benim için güneş gibisin. Tam bir haftadır evimizin güneşi hiç doğmuyormuş gibi hissediyorum. Senin için çok zor, biliyorum, nasıl atlatacağız onu da bilmiyorum ama sana ulaşmam için izin vermelisin güzellik. Odanda saklanarak, benden kaçarak senden vazgeçeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Hayatımın sonuna kadar benimle bu şekilde saklambaç oynasan bile hep bir adım yanında olacağım.”

Gözlerimi kapadım ve fısıltıdan öteye gitmeyen sesimle konuştum:

“Hayatımdan çıkmanı istemiyorum. Sensiz yaşayamayaçağımı da biliyorum ama.” dedim ve sustuğumda Turan devam etmemi istercesine, “Ama...” diye tekrarladı.

“Kendimi karanlıkta gibi hissediyorum, hiçbir yeri görmüyorum ve oradan oraya koşup duruyorum. Bana yönümü gösterecek bir ışıkla bir türlü karşılaşamıyorum.” dedim.

“Beni gömüyor musun güzellik?” diye fısıldadığında yutkundum. Bakışlarındaki hayal kırıklığı canımı yakmıştı. Nefesimi kontrol etmeye çalıştım fakat beceremiyordum.

“Seni görüyorum fakat...” dedim ve başımı eğdiğim-

de Turan yine susmamı istemeyerek "Fakat?" diye sordu.

Yüzüne bakmadan, "Ben bilmiyorum, utanıyorum. Çok utanıyorum." diye itiraf ettim. Eğer şu durumda kullanılacak bir tabir varsa o da utanmaktı. Turan verdiğim cevaba karşılık sert bir tavır takınmıştı.

"Senin suçun değildi güzellik."

Bakışlarımı gözlerine odakladım ve "Bunu biliyorum, benim suçum değildi. Fakat senden başka birinin bedenime dokunmasının verdiği mide bulantısından kurtulamıyorum. Bana yaştığı benim suçum değil ama bunu atlatamamak benim suçum."

Diğer elini yüzüme yerleştirdi ve kararlı bakışlarla, "O şerefsizin ellerini bedeninden koparıp atmak bile bu öfkemi dindirmeyecek güzellik. Sana bunu yapmasına engel olamadığım için kendimi bile öldürmek istiyorum." dedi.

Gözümden akan yaşlarımın arasından, "Seni seviyorum. Senden vazgeçmek gibi bir niyetim yok. Bunu istesem de yapamam zaten. Kalbimin sensiz yaşayabileceğini sanmıyorum fakat bunu atlatmam için gerçekten zamana ihtiyacım var. Tamam, Hayal'in dediği doğru, destek almam gerekiyor ama lütfen, ben kimseyle konuşmak falan istemiyorum. Bana o günle ilgili soru moru sorulmasını istemiyorum. Sadece biraz zaman yeterli olacaktır." diye karşılık verdim.

Gözlerinde parlayan ışıla bana sıkıca sandı ve, "Ne kadar zamana ihtiyacın varsa senindir güzellik." dedi ve saçlarının üzerine bir öpücük bıraktı. "Sen yeter ki savaşmayı seç, ben seni hayatımın sonuna kadar beklerim."

Gözlerimi kapadım ve böylece güzel bir kalbi hak edecek nasıl bir iyilik yaptım acaba diye düşündüm...

Turan'ın evden çıkışının üzerinden saatler geçmişti ve yatağımdan hiç ama hiç çıkmamıştım. Günlerin bu şekilde geçmesi her ne kadar sıkıcı olsa da sanki uyursam iyileşecektim gibi hissediyordum. Günün çoğunluğu bu şekilde geçiyordu. Gün içerisinde lavabo veya banyo ihtiyacım olmadığı sürece uyumaktan başka bir şey yapmıyordum ve tüm bedenim hareketsizlikten artık ağrımaya başlamıştı. Bir şekilde bu düzeni bitirmem gerekiyordu fakat nasıl bir adım atacağımı kestiremiyordum. Her ne kadar aynı evin içinde yaşıyor olsak da günlerdir Turan'ı sanki hiç görmüyor gibiydim. Onu hissediyordum. Gece uyurken beni izlemesi, evin içindeki çekimi her zaman hissediliyordu fakat günlerdir o kehribar rengi huzur deniziyle bakışlarımı buluşturmadığımı biliyordum. Her şey fazlasıyla zordu fakat onun gözlerine bakmak her durumdan daha zordu.

Yatağımin hemen yanında duran komodinin üzerindeki telefonu elime aldım ve annemin aramasını gördüğümde gülmüsedim. Yaşadıklarımı beni her ne kadar içinden çıkılmaz bir karanlığa hapsedmiş olsa bile bu karanlık ruhumu ona belli etmemeye çalışıyordum. Her aradığında tamamen rol yaparak konuşuyordum fakat bugün onunla konuşmak için kendimi hazır falan hissetmiyordum.

Dışarıda çok güzel bir hava vardı. Bunu perdeleri kapalı olsa bile güneşin odamı aydınlatma gücünden anlıyordum. Derin bir nefes aldım ve tüm bedenimin uyusukluğuna rağmen yataktan kalkmayı başardım. Odamın çekili olan perdelerine rağmen beni gör diye var gücüyle parıldayan güneşi görebilmek için perdeyi sonuna kadar açtım. O anda aydınlanan odamın penceresinden dışarıda ılık kokan hayata baktım. Sonrasında odamın camını açarak içeriye dolan temiz ha-

vayı içime gözlerimi kapatarak çektim. Ne kadar uzun zaman olmuştu bu denli nefes almayı bilmiyorum ama bedenim sanki yıllar olmuş gibi hissediyordu.

Yaşadıklarım ağır olabilirdi fakat ya bu ağırlığın altında ezilecek ve geçip giden zamanı kendime ve hayatımdaki tüm kişilerde zehredecektim ya da bir şekilde kendimi toparlayacak, yaşananları ardımda bırakmayı tercih edecektim. Her yaşananı ardımda bırakamayabilirdim fakat bir yerden başlamak zorundaydım. Buraya şef olmak için gelmişim ve çoktan son sınavımı kaçırmışım. Günlendir elime bıçak almamış ve tek bir yemek yapmamışım. Yeni sınav için gerekli mazere-tim gösterilerek gün alınmıştı ve o gün için bile az bir zaman kalmıştı. Üç hafta sonra son sınav mülakatına girecek ve tüm hayatımı şekillendirecek belgemi almak için savaşacaktım.

Bunun için Rion, "Buraya niçin geldiğini aklından çıkarma Hande. Yaşadıkların ağır, biliyorum fakat bir yerde hayatının kontrolünü eline alman gerekiyor. Sınavı düşünme, kalan sürende sana yardımcı olabilirim fakat bunun için ayağa kalkman gerekiyor." dedi.

Onun da gözlerine bakamamışım. Beni en berbat hâlimle görmüştü. İçimde çöken ruhumu da görebiliyordu.

"Geldiğim yerde ve bulunduğum ortamlarda senin yaşadığının daha ağırını yaşayan ve bu yüzden ölen kızlar gördüm. İnan bana, bunu yaptığı için cezasını fazlasıyla aldı. Gözlerime bakmaktan utanma, yapabileceğin bir şey yoktu ve ışığını bulmak için koşturmaya bir son ver. Ben hazırım dediğinde seni aydınlığa çekmek için ellerimiz hazır bir hâlde bekliyoruz. Sadece ben hazırım demen yeterli." dedi. Gözyaşlarım eşliğinde ona sıkıca sarılmışım. Oda bana sıkıca sarılırken, "Geçecek prenses." demişti.

Fakat günler geçse de bu acı geçmemişti. Ben de ruhumdaki bu acıdan kurtulmak adına hiç adım atmamışım. Korkak gibi davranmaktan başka hiçbir şey yapmamışım. Onun

için gözlerimi açtım ve hayatıma kaldığım yerden başlamak için bir adım atmaya karar verdim. Elimde duran telefonun saatine baktım, çoktan 14.00 olmuştu ve odamdan çıkıp evin tüm camlarını açtım. Tüm ev günlerdir karanlığa gömülmüş gibiydi ve bu artık rahatsız edici olmaya başlamıştı. Bu evi Turan ile ilk tuttuğumda ne kadar da güzel ışık alıyor diye sevinmiştim. Karanlıkta kalan evleri hiç ama hiç sevmiyordum. İçinde yaşadığım ev her zaman ışık almalıydı. Aydınlık, sıcak ve huzurlu olmalıydı.

Camların evi aydınlatmasına gülümsemiş ve ses sistemine telefonumu bağlamıştım. Müzik listemdeki en eğlenceli şarkıları açmıştım. Eve haftada iki defa İtalyan bir kadın temizlik için geliyordu. Onu da neredeyse hiç görmüyordum. Kadın o kadar hızlıydı ki sadece dört saatte tüm evi tertemiz edip hızla gidiyordu. Yine de mutfağıma girdim ve küçük çaplı bir temizlik yaptım. Buzdolabımı açtım, içinde bozulmuş olan ve atılmak için bekleyen sebzeler ile meyveleri ayıkladım. İşimin sonunda buzdolabına baktığımda içi neredeyse bomboş kalmıştı. Gerçekten güzel bir alışveriş yapılması gerekiyordu. Onun için yarım kalan işlerimi hızlıca yapıp ceketimi ve çantamı alıp saatime baktım. Turan geç çıkmıştı ve buna rağmen kesinlikle 19.00 olmadan gelecekti. Pek bir vaktim yoktu fakat yine de alışveriş yapıp küçük bir sofraya kurabilecek kadar sürem vardı. Tabii bunun için biraz hızlı olmam gerekiyordu. Anahtarımı elime aldım ve telefonumu müzik sisteminden ayırma işiyle uğraşmadan olduğu gibi bırakıp yanıma almadan hızla evden çıktım.

Kapıdan içeriye girdiğimde Turan'ın elinde telefonla evin içinde bir oraya bir buraya panikle konuşarak yürüdüğünü gördüm. Bir saniye bile durmuyordu ki. Panik tüm bedenini

ve sesini sarmıştı. Onu neyin bu kadar endişelendirdiğini merak ettiğimden hiç sesimi çıkarmadım, öylece olduğum yerde durup onu izlemeye ve konuşmasını dinlemeye başladım. Panik olmaktan çok korkmuş gibiydi.

“Rion, evin her yerine baktım!” diye bağırdı. Neredeyse şok olmuş gibi ona baktım. Beni henüz fark etmemişti ve sırtı bana dönük olduğu için ses çıkarmazsam göreceğim gibi de değildi. Neden evin her yerine bakmıştı? Bakıp bulamadığı bu kadar önemli olabilecek ne olduğunu düşündüğüm esnada, Rion ona ne sordu bilmiyorum ama Turan, “Hayır, eşyaları burada, hayır, hiçbir şey dağılmamış, sadece tüm camlar açık.” dedi.

Kaşlarımı çattım ve elimden düşmek üzere olan anahtarımı mutfağın orta tezgâhına bıraktım. Şağırdayan anahtarların çıkardığı ses sonucu beni fark eden Turan’la göz göze geldik. İçimde günlerdir inzivaya çekilmiş olan hislerin bir anda uyandığını hissettim. Bakışlarındaki şaşkınlık sonrası rahatlama ve kızgınlık ifadesine karşılık, “Sorun ne?” diye sordum.

Turan elindeki telefonu Rion ne diyorsa duymadan suratına kapattı ve sadece birkaç koşar adımda yanıma geldi. Beni kollarının arasına alırken tüm bedeninin ne kadar gerildiğini hissettim. Korkusunu tüm vücudumda hissediyordum. Başını saçlarımin üzerine yerleştirdi ve derin nefes aldığı anda onun bana sarılışını ne kadar özlediğimi fark ettim. Bu koku birçok kadını mest edebilirdi fakat beni âdeta büyülüyordu. Beni öylesine sıkı sarmıştı ki neredeyse nefes bile alamıyordum. Rahatlayan bir sesle konuşuyordu.

“Sorun yok. Buradasın.” diye söylendiğinde ise kollarından beni birkaç saniye uzaklaştırıp gözlerime baktı. Bakışlarında sanki gerçekten ben olup olmadığımı anlamaya çalışan bir his vardı ve o anda korkusunun nederini hissetmiş ve anlamaya çalışmıştı. Turan bu bakışının ardından daha da rahatlamıştı.

“Şükürler olsun. Buradasın.” diye tekrar söyledi. Hâlâ kollarındakinin gerçekten ben olup olmadığını anlamaya çalışıyormuş gibiydi. Biraz olsun bu durumun gevşemesi ve nefes alabilmek adına, “Evet, buradayım, ne olduğunu sanmıştın ki? Sadece markete gitmem gerekti. Buzdolabımı fazlaca ihmal etmişsin.” dedim.

Gülerek bana sarılmaya devam etti ve, “Eve geldiğimde burada değildin. Sandım ki...” dedi ve devamını getirmeden derin bir nefes alıp verdi. Söyledikten sonra gözlerine bakmak için geri çekildim ve, “Ne sandın?” diye sordum.

Turan korku dolu bakışları ve çaresizce çıkan sesi ile, “Beni terk ettin sandım.” dedi.

İçimde bir şeylerin acı çektiğini hissettim. Ona böyle mi hissettiriyordum? Her an yaşadıklarımın ağırlığıyla onu terk edip gideceğimi hissederek mi yaşıyordu? Bunu bir an olsun düşünemediğim hatta göremediğim için kendimi tokatlamak istedim. Sonra bana bakışındaki acıyı silmek adına ona gülümsedim.

“Sadece kendimi toparlamaya çalışıyorum. Senden kurtulmaya değil, hayatımın sonuna kadar da seri terk etmeye niyetim yok.” dedim ve elimde artık fazlasıyla ağırlık yapıp her an düşecekmış gibi duran paketleri ona gösterdim.

“Reyonlarda çok zaman kaybettim, şimdi çok açım ve güzel bir yemek hazırlamak istiyorum.” dedim. Bana sanki her an kaybolacakmış gibi sarılmış olan kollarından çıkarak tezgâha doğru yürürken ona doğru baktım. Sanki uzaydan gelmişim ve başımın üstünde antenlerim varmışçasına bana bakıyordu.

“İyileşmeye çalışıyorum Turan, sanki uzaydan çıkıp gelmişim gibi bakmayı kes ve git üstünü değiştir.”

Gözlerindeki ışığın gülümsemesine ulaştığını gördüm. Bu adama gülümsemek öylesine çok yakışıyordu ki kelime-

lerle tarif edilemiyordu. Kahkaha atması ise tam arlamıyla kalp krizi geçirmen için ilk adım olarak karşına çıkıyordu.

“Yemeklerini özlemiştim.” diye naif bir sesle konuştuğunda ise ona gülümsedim.

“Bana bir saat ver. Sana güzel bir menü sunacağım.” dediğimde, sadece aşkla bakışını bana gönderdi. Tüm bedenimden geçen sıcaklığın kalbimi ayağa kaldırdığını hissettim. Ne kadar uzun zaman geçmiş gibi hissediyordum. Bu bakışlar ile bakışlarımı birleştirmeyeli ne kadar uzun zaman olmuştu ki? Onunla keyifli konuşmayı, elleri bedenime değdiğinde hissettiğim bu alevlenmenin tadını almalı ne kadar uzun zaman olmuştu... Bir an bakışlarında kaybolurken onu ne kadar özlemiş olduğumu fark etmiştim. Aynı evin içinde, hemen karşı odamda ve her an karşılaşacağım kısıtlı alanda yanı başımdayken, onu nasıl özleyebileceğim hakkında düşüncelere dalmak istemiyordum. Sadece özlemiştim.

Ben yemeği hazırlarken hemen karşımda beni büyülu bakışlarla izleyen Turan’a gülümseyerek, “Sanki dünyayı değiştiriyoymuşum gibi beni izlemek zorunda mısın? Sadece yemek yapıyorum.” dedim.

“Dünyamı güzelleştiriyorsun ve hiçbir saniyesini kaçırmak istemiyorum.”

Verdiği cevaba karşılık alaycı bir şekilde ona sırttım ve, “Teşekkür ederim fakat süslü laflarınla işten kaçamazsın. Boş oturana yemek vermem. Salata sende.” dedim.

Turan hiç de şikâyetçi olmayan bir sesle, “İsteğin emirdir güzellik.” dedi ve hemen yerinden kalkarak salata malzemelerinin yanına gitti. Salata malzemelerini ustaca doğramaya başladı. ‘Tamam, adam yemek yapabilen türdendi. Daha önce

de bana yemek hazırlamıştı. Her şeyi mahvettiğim gece...’ diye düşündükten sonra mutfakta birlikte hareket etmeye başladık. Telefonumdan müzik çalmaya devam ediyordu. Güzel müzikleri de mırıldanıyordum. Tan Taşçı’dan “Sevda” şarkısı çalmaya başladığında ise ikimiz birden şarkıya eşlik etmeye başlamıştık. Gözlerimiz ara ara birleşiyor ve birbirimize gülücükler gönderiyorduk. Sonra bir anda Turan elindeki salatayı bitirdi ve ben de son tabağı masaya bıraktığımda hemen arkamda belirdi ve beni elimden tutarak kendine çevirdi.

Büyük bir mutluluk içinde, “Dans et benimle.” dedi ve daha cevabımı beklemeden benimle hareketli bir şekilde dans etmeye başladı. Bakışlarındaki aşkı kalbimde hissediyordum. Beni kendi etrafımda döndürüyordu, kendine çekerek sıkıca sarılıyordu ve sağa sola sallanıyorduk. Mutluydu ve mutlu hissediyordum. Bu anın sonsuza kadar devam etmesini, günler sonra bize uğrayan bu mutluluğun bizi hiç terk etmemesini istiyordum.

Şarkının sonu geldiğinde elini yüzüme yerleştirdi. Gözlerime aşkla bakarken, ben de büyülenmiş gibi kehribar rengi bakışlarına bakıyordum. Beni kendi içine içine çekerken, dudaklarım beni öpmesi için bir beklentiye girdi. Bakışlarım neredeyse o kehribar rengi bakışlara yalvarıncasına bakıyordu. Fakat Turan, saniyelerce bana baktıktan sonra alnımdan öptü ve, “Yemekleri soğutmayalım, gel.” dedi ve beni öylece bırakarak masaya doğru yürüdü. Kalbim ağzı açık bir şekilde ona baktı. Hayır, beklenen son bu değildi. Onun için hazırdım ve kaçmayacaktım. Beni öptüğü için kendimi yenilenmiş hissedecektim ama o yine ondan kaçacağımı zannettiği için beni öpmemişti. Bunun ne kadar kötü bir adım olduğunu defalarca tecrübe etmiştik. Şarabımı doldururken tereddütle bana baktı.

“İlaçların için ne kadar uygun bilmiyorum ama sanırım bir kadehten bir şey olmaz.” dedi.

Kendimi girdiğim şok dalgasından hızla sıyrıp, “İlaç-

lanım dün bitti. Onun için sanırım sorun olmaz.” dedim ve masaya oturduk. Bir saat kadar muhabbet ederek yemeğimizi bitirdik. Günlerdir ne kadar çok şey birikmişti ve otelde olan biteni anlatırken gözlerini benden almayışına gülümsemeden edemedim.

Turan, Rion için, “Ondan sadece yeni bir aşçı bulana kadar otelim mutfağının kontrolünü almasını istedim. Fakat elimden geldiği kadar aşçı bulma işini uzatıyorum. Bunu fark ettiğinde beni kesin öldürecek.” dediğinde, kahkaha atmıştım ve Turan o an gözlerini bir an olsun yüzümden ayırmadan ve tek kelime etmeden özlem dolu bakışlarla bana baktı. Onun bakışına odaklandım ve gülümseyerek “Ne?” diye sordugumda, Turan başını sağa sola salladı ve acıyla çıkan bir sesle;

“Ne kadar özlediğimin farkında mısın?” diye sormuştu ve cevap vermemi beklemeden “Seninle konuşmayı, bu gülüşünü, kahkahalarını duymayı... Rüyada gibi hissediyorum” dedi. Tek kelime etmemiştim. Ben de onu özlemiştim ve ardında bırakmaya çalıştıklarımla arı mahvetmek istemiyordum.

Sofrayı beraber kurduğumuz gibi yine beraber topladık. Bir saat öncesine oranla daha dikkatli hareket ediyordu ve neredeyse mesafeli davranıyordu. Sıcaklığını her türlü hissediyordum fakat tedbiri elden bırakmıyor gibi de görünüyordu. Sanki bana kazayla dokunsa çığlıklar içinde ondan kaçacakmışım gibi hissediyordu. Bunu her hâlden anlıyordum ve anın bozulmaması için elinden geleni yapıyordu.

Mutfakta işimiz bittiğinde elimden tuttu ve beni kendine doğru çekip tek elini boynuma doladı. Birkaç saniyelik yürüyüşün ardından salondaki geniş koltuğa oturduk ve saçlarının üzerinden öpüp, “Film saati yapalım mı?” diye sordu. İzleyelim diye birçok film almıştık. İçlerinden birini takip izlemeye başladık. Harika bir filmdi ve tek bir sahnesini bile kaçırmadan izlemeye çalışıyordum.

Turan, koltukta yatar gibi oturuyordu ve ben de onun

göğsündeki yerimi almıştım. Eli saçlarımı okşuyordu ve başka hiçbir yanıma dokunmamaya özen gösteriyormuş gibi hissediyordum. Dokunuşları her ne kadar sıcacık olsa da tedbirliydi. Bunun neden kaynaklı olduğunu biliyordum ve bu kadar özverili, düşünceli olduğu için ona tekrar tekrar âşık oluyordum. Dakikalar hızla geçiyordu ve filmin sonunu cidden izlemek istiyordum fakat uzun zaman sonra aldığım alkol etkisini biraz hızlı göstermişti. Sarhoş falan olmamıştım fakat tüm bedenim gevşemişti ve gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Bir ara gözlerimi kapattım ve anında gelen uykuya dalma hissine yenik düştüm.

Ne kadar öyle kaldığımı bilmiyorum fakat Turan'ın, "Gel bakalım güzellik." diye mırıldanarak beni kucağına aldığını ve yürümeye başladığını hissettim. Göğsüne iyice sokuldum ve burayı nasıl özlediğimi hissettim. Televizyon hâlâ açıktı ve onun da filmin sonunu izlemediğini anlamış oldum. Beni yatağıma bırakırken öylesine dikkatli ve özenliydi ki tamamen uykuya dalmış olsam kesinlikle hissetmezdim. Yatağımın örtüsünü üzerime örttü ve saçlarımın üzerinden öperek elini yanağımda dolandırdı ve odadan çıktığında televizyonu kapatmak için gittiğini düşündüm. Öyle de oldu. Televizyonun kapandığını duydum ve Turan'ın adımları yavaş yavaş yaklaşırken içimdeki heyecan tüm bedenimi kasmaya başladı. Sonra oda kapısının kapanma sesi kulaklarıma ulaştı ve gözlerimi hızla açtım.

Buraya gelmemişi. Benimle uyumak istememişti. Kalbim neredeyse gözyaşlarına boğulurken, aklım ellerini beline yerleştirmiş doğru söyleyen bir arkadaş edasında, 'Ondan zaman istedin geri zekâlı, senin isteğini yapıyor.' diye söylendiğinde, derin bir nefes alıp yattığım yatakta doğrudum.

"Yeter bu kadar ayrı uyumak!" diye kendi kendime söyledim. Yataktan kalktım, üzerimdeki tişörtü çıkardım ve yerine askılı badi giydim. Taytım yeterince güzeldi ama daha

rahat edeceğim bir şort giydim. Saçlarımı tam başımın üstünde topuz yaparak odamdan çıktım. Turan'ın odası yani bizim odamız hemen karşımdaki odaydı ve yaklaşık beş adım sonrasinda elim kapı kolunun üzerinde durdu. Kalbim deli gibi atıyordu. Sanki onun karşısına ilk defa çıkıyormuş gibi hissediyordum. Defalarca bu yatakta ateşli dakikalar yaşamıştık. Alevler her yanımızı sarmıştı. İçeride yatan benim kalbimdi, âşık olduğum adamdı, bu bedenın tek sahibiydi. Onun için içimde kabaran hislerim eşliğinde kapıyı açtım ve içeriye girdiğimde sırtüstü yatan Turan ile göz göze geldik. Üzerinde sadece eşofmanı vardı. Üstü çıplaktı ve kasları bir kadının aklını başından alacak kadar güzel görünüyordu. Şaşkındı, hem de çok.

“Güzellik?” diye sorduğunda yavaş adımlarla yatağın yanına kadar gittim. Yine aynı yavaşlıkta yatağa girdim ve ellerimi çıplak, tüm hislerimi canlandıran, âşık olası bedenine dolayıp başımı göğsüne yerleştirdim.

“Burada uyuyabilir miyim?” diye sordum. Turan derin bir nefes verdi ve kendini yatağa bırak pes etmişçesine, “Bu akşam gerçekten acımasızsın güzellik.” dedi ve kendini kesinlikle durdurmaya şartlandırmış olduğunu anladım. Kollarımla ona daha sıkı sarıldığımda ise yan döndü ve beni göğsüne daha sıkı çekerek kollarını bedenime doladı. Onunla göz göze geldiğimde bakışlarındaki sıcaklık beni ona doğru çekiyordu. Nefesim artık göğsümde ağır yaratacak kadar yetersiz geliyordu. Toplamış olsam da yüzüme düşen saçlarımla parmaklarıyla kulağımın arkasına götürdü.

“Bunun acısını çıkaracağımı, seni gecelerce uyutmayacağımı ve hatta yataktan çıkmama bir an bile izin vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi?” diye sordu.

Dudaklarımı dudaklarıyla buluşturdum. Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. Elleri sadece bedenimde sarılıydı. Aklımı başımdan alacak şekilde öpüşüyorduk ve dudakları

dudaklarımda resmen dans ediyordu. Nefesimin kesileceği kadar uzun bir süre beni öptükten sonra dudakları dudaklarımdan ayrıldı ve alnını alnıma yasladığında gözleri kapalıydı. Sonra gözlerini açtı ve bakışlarındaki özlemle tüm kalbim acıya boğuldu.

"Özür dilerim." diye fısıldadığımda Turan bakışlarını bakışlarımdan ayırmadı.

“Sen ne kadarını verisen o kadarı kalbimin kabulü güzelliği. Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Verdiğin bu hediye için sana sadece teşekkür edebilirim.” dedi. Dudaklarımı tekrar dudaklarıyla birleştirdim ve bu sefer daha derinden, daha tutkulu bir şekilde öpüşmeye başladık. Başımın altındaki eli sırtımda beni sıkıca kavrarken, diğer elini yüzüme yerleştirdi ve beni içine çekercesine uzunca öptükten sonra eli yavaşça göğsüme doğru kaydı ve ben irkildiğimde elini tekrar yüzüme getirdi. Beni dakikalarca öptü. Günler sonra dudaklarımın sahibisiyle buluşması tüm bedenimi yakarken ona şu anda tekrar âşık olmuşum. Şu noktada bile sadece beni düşünebiliyor olması, tüm hassaslığıyla bana odaklanması, âşık olunacak başka bir özelliği idi. Elleri gece boyunca beni sarmaktan başka hiçbir amaç gütmemişti. Dudakları dudaklarımın hasret gidermiş ve tüm sıcaklığıyla beni içine çekip günler sonra huzurlu bir uykuya teslim etmişti... Bu kadarını başarmıştım. Günü geldiğinde onunla eski günlere tekrar döneceğime bu gece inanmıştım. Bu gerçekten istediğim bir şeydi.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Hayal Yılmaz

Sabahtan beri kusuyor olmam artık kesinlikle zehirlendiğim anlamına geliyordu. Dışarıda yemek yemekten pek fazla hoşlanmazdım. Mağara adamının bana yaptığı yemekler dışında hiçbir yemek güzel gelmiyordu ve sanırım dün dışarıdan yediğim sandviçte bozulmuş bir jambon olmalıydı. Sabahın körü klozetin içine neredeyse düşecekmiş gibi kusmamı sağlayacak başka bir şeyin olduğunu düşünmüyordum, klozete yapışmış bir şekilde öğürürken banyonun kapısından enişeli bir şekilde bana seslendi Rion.

“Her şey yolunda mı?” diye sormasına elimle tamam işareti yaparak cevap vermeye çalışıysam da yanıma kadar gelip elini sırtıma şefkatle yerleştirdi. Artık içimden çıkması gereken bir şey kalmamış. O pastaneyi kesinlikle başlarına yıkacaktım. Yerimden doğrulduğumda bana yardım eden Rion, lavaboda yüzümü yıkamamın ardından havluyla yüzümü kurulamama yardımcı oldu. Kaşlarını çatmış bir şekilde hâlâ bana bakıyordu.

Bakışlarındaki tedirginliği gidermek için, “Dün pastane tarzı bir yerden sandviç aldım, sanırım jambon bozuktu. Aldığım dakika anlamam gerekiyordu. Şu ana kadar içimde tutmam bile bir mucize.” diyerek açıklamada bulunduğum-

da, Rion bakışlarındaki alaycılıkla, "Mekânı basmaya falan gitmeyeceğini umuyorum." dedi.

Ona gülümseyerek, "Orayı başlarına yıkmayı düşünüyorum." dediğimde de alayla kahkaha attı.

"Tam bir çeyrek mafyasın." demiş ve alnıma bir öpücük bırakırken kendimi daha iyi hissetmiştim. Saat henüz beş bile olmamıştı ve şu anda yatağımızda uyuyor olmamız gerekiyordu. Son zamanlarda Rion epey geç geliyordu ve onu bekleyecek kadar uykusuzluğa dayanamıyordum. Bu da son iki haftadır gelişen bir durumdu. Kollarımı boynuna doladım ve gözlerine ne istediğimi ifade edercesine baktım.

"Bu gece de uyuduğumda geldin, artık beni hiç önemsemediğini düşünmeye başlıyorum." dedim. Dudaklarıma bıraktığı öpücüğün ardından ellerini kalçalarımaya yerleştirdi.

"Son zamanlarda fazlasıyla yorgunsun, saat 22.00'de buradaydım ve sen koltukta kendinden geçmiştin." dedi. Kaşlarımı çattım, bedenimin neden bu kadar yorgun olduğunu hâlâ çözemedim. Burada bir spor akademisine kayıt yaptırmıştım ve antrenörüm de buradaydı. Hızlı bir tempoda hazırlıklara başlamıştım ve biraz ara verdiğim için sanırım bedenim yorgun düşüyordu.

"Sanırım antrenmanlara başlamak yorgun düşürüyor. Fazlaca ara verdim ve gerçekten sıkı ayardan başladık." dediğimde, elini yüzüme yerleştiren Rion:

"Seni özledim." diye fısıldadı. Dudaklarımı dudaklarıyla esir aldı. Kahretsin, bu adamın öpüşüne tüm bedenim tepki veriyordu. Dudakları öylesine keşfe çıkıyordu ki inlemeden kendimi tutmam imkânsızlaşıyordu. Tek bir hamlede üzerimden çıkarıp attığım askılı badimin haricinde üzerimde kısıcık bir şortum vardı ve şu anda o da cidden bir fazlalık gibi geliyordu. Dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan elleriyle kalçamı kavrayan Rion, beni bacaklarımı beline dolayacağım

şekilde kucağına aldığında tüm bedenim karıncalanmaya başlamıştı. Birkaç saniyenin ardından devasa yatağın serinliği sırtımla buluştu. Dudakları dudaklarımı terk etmişti. Boynumu ve göğüslerimi öpmeye başladığında ise içimde alevlenen aleşe daha çok rüzgâr geliyormuş ve alevler tüm bedenimi sanyormuş gibi hissediyordum. Üzerinde sadece eşofmanının altı vardı ve tüm kasları beni baştan çıkarmaya yetiyordu. Dudakları tüm bedenimi keşfe çıkarken resmen kıvrandığımı hissettim ve hızla yerimde doğrularak yatağa sırtüstü yatma-sını sağladım.

Rion kahkahaları arasından, “Tamam, kontrol sende çeyrek mafya.” dedi. Gözlerine şirince bir gülücük gönderdim. Hemen karşısında durup şortumu çıkardım ve cınlıçplak kaldığımda bakışlarındaki memnuniyet içimi hazla doldurdu.

Beni tek hamlede yatağa çektiğinde hırlayarak, “Vazgeçtim, kontrol bende çeyrek mafya.” dediğinde çoktan üzerimdeki yerini almıştı. Dudaklarımı dudaklarıyla birleştirip içimi doldurduğunda, neredeyse çığlık atarcasına inlemiştim. Sadece bir hafta onu bedensel olarak hissetmemiştim ve bu bile ne kadar özlediğimin göstergesiydi. Sert darbeleri beni fazlasıyla yükseğe taşımıştı ve bitmesini istemeyeceğim kadar mükemmel hissettiriyordu.

Kulağıma, “Seni seviyorum.” diye fısıldadığında, dudaklarını dudaklarımla kapatıp onu deli gibi öpmeye başladım ve o daha da huzlanmıştı. Dakikalar sonra ikimiz de tükendiğimizde tam göğüslerimin üzerinde olan başını ellerimle okşadım.

“Ben de seni seviyorum ve bundan çok da kolay vazgeçeceğimi sanıyorum.” diye fısıldadım.

Sırtıttığını belli eden bir ses tonuyla, “Vazgeçmemen için elimden geleni yaptığımı düşünüyorum.” dedi. Tam saçlarının üzerinde öptüm. Gerçekten mükemmel bir adamdı. Yetiştigi ve kopup geldiği karanlığa karşılık sıcacık bir kalbi vardı.

Tüm benliği şefkatle doluydu. Sevmesini bilen ve değeri hak eden bir adamdı. Kaybedilmeyecek kadar değerli üstelik.

Rion, Turan Sarıca'nın oyununa geldiği için güne fazlasıyla erken başlıyordu. Tutkulu sevişmemizden sonra sadece yarım saat benimle yatakta yatmış ve ardından duş alarak çıkmak zorunda kalmıştı. Bundan hiç hoşlanmıyordum fakat Hande'nin durumundan dolayı fazlasıyla desteğe ihtiyaçları vardı. Bu da sesimin çıkmamasına neden oluyordu. Hayatımın geri kalanında Rion ile bir yol çizecektim fakat hazırlanmam gereken dünya turnuvası vardı. Rion ile İtalya'da yaşama kararı almıştık. Tamam, bundan babamın ve annemin haberi yoktu. Fakat onlar zaten benim evimin dünya olduğunu ve her an her yerde olabileceğimi bildiklerinden bunu garipsemeyeceklerdi.

Evden çıkmam biraz zaman almıştı ve tek lokma yiyememek de bunun kötü yanındı. Sabahın beşinde banyoya koştum gibi yaklaşık iki saat sonra da yine banyoya koşmuştum. Midem hiç iyi değildi ve sanki içine giren her şeyi bir anda çıkaracakmışım gibi hissediyordum. Buna su da dâhildi. Spor salonuna geldiğimde gözlerimi açmakta zorlanıyordum.

Antrenörüm, "Hayal, uyuman ve gerçekten zinde olman gerekiyor. Bu şekilde sadece yorulduğunla kalırsın." dedi. Ayakta durmakta zorlandığımı fark ettim. Bir an dengemi kaybettim ve antrenörüm hızla beni tuttu.

"Hey, iyi misin?" diye sordu. Başımı sağa sola salladım ve bir yere oturma ihtiyacıyla kıvranmaya son verip hemen yanımda olan sandalyeye oturdum.

"Sanırım zehirlendim. Dün bir sandviç aldım ve jambondan kaynaklı bir durum. Sabahtan beri kusuyorum. Hiçbir

şey yiyemiyorum ve sanki ağzıma bir şey atsam çıkmak için saniye sayıyormuş gibi hissediyorum.” dediğinde, antrenörüm kaşlarını çattı.

“Ne zamandan beri bu durumdasın?” diye sordu.

Ona hiç bakmadan, “Sabah başladı. Dün akşam bir şeyim yoktu.” dedim.

Birkaç saniye sesi çıkmadı ve ardından, “Birkaç haftadır yani yaklaşık üç haftadır hâlsizsin, neredeyse bıraksam saatlerce uyuyacak gibisin, kendini çok ama çok yorgun hissediyorsun, miden sabahın köründe bulandı. Bulantın hâlâ geçmedi ve yemek yemekte zorlanıyorsun. Üstelik başın döndü ve sanırım tüm belirtiler gözlerinin içine bakıyor.” dedi.

Ona hangi dilde konuştuğunu çözmeye çalışıyormuşçasına bakmaya başladım. Bana sinsice sınıttı ve, “En son ne zaman regl oldun?” diye sordu. Kaşlarını çatıttım ve ne zaman olduğunu düşünmeye başladım. Rion ile yeniden bir araya geleli iki ay olmuştu. Onunla karşılaştığım gecedan bir hafta önce olmuştum ve ondan sonrasında regl olup olmadığını bilmiyordum. Hayır, hiç olmamıştum. Lanet olsun, hiç olmamıştum. Üstelik hiçbir korunma yöntemini de kullanmıyorduk. Böyle bir şeyi unuttuğum için kendimi yılın aptalı olarak ilan ediyordum. Antrenörüm ellerini keyifle göğsünde birleştirdi.

“Hızlı gebelik testlerinden al, çift çizgi çıkarsa Rion’a evlilik teklifi için huzlanmasını söyle.” dedi. Tüm bedenimin bir şok dalgasının içine girdiğini hissettim. Elim istemsizce karnıma gitti. Buna hazır olup olmadığını kesinlikle bilmiyordum fakat içime yerleşen korkuya engel olamıyordum. Daha üzerimi bile değiştirmemişim ve yere bıraktığım spor çantamı elime alarak hızla spor salonundan çıktım.

Dakikalar sonra bir eczane buldum ve aldığım testi yapabilmek için eve geri dönme kararı aldım. Eve gelmem ise neredeyse bir saatimi almıştı. Derin bir nefes aldım ve test pa-

ketini açtım. Paketin üstünde İtalyanca sadece 15 saniye yazıyordu. Öyle de oldu. Sadece 15 saniyede tüm bulantılarımın, yorgunluğumun, bedenimdeki bu hassaslığın nedeni kendini ortaya çıkardı. Hamileydim ve tüm bedenim korkudan titriyordu. İçimde büyüyen bir can vardı ve ben sanki dünyanın en büyük turnuvasına çıkacakmışım gibi hissediyordum.

Rion baba olmaya hazır mıydı? İstiyor muydu? Daha evlenme teklifinde bile bulunmamıştı. Hayatının sonuna kadar yanımda olmak istediğini defalarca söylemiş olsa da henüz gerçek bir adım atarak benimle evlenmek istediğini söylememişti. Gözyaşlarım hızla akmaya başlarken, bir başka hamilelik belirtisi diye düşündüm. “Duygusallık en başta geliyordu, değil mi?” diye söylendim ve banyodan çıktım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Salonda koltuğun üzerine oturdum ve elimi karnuma yerleştirdim.

“Çıglıklar atarak sevinemediğim için özür dilerim.” dedim ve koltukta kıvrılarak yattım. Ne hissedeceğimi düşünmekten o kadar uzaktım ki gözümünden akan gözyaşlarıma neredeyse engel bile olamıyordum.

“Hey, antrenörüne seni bu kadar yormaya devam ederse kışını tekmeleyeceğimi ilet.” diyerek yüzümü okşayan Rion sayesinde uyandığımda, hâlâ uykumun olduğunu düşünmek bile can sıkıcıydı. Dokuz ayın tamamı uyuyarak geçecekti sanırım. Gözlerimi zorlukla açtığımda bakışlarındaki aşkla bana bakan Rion’a gülümsedim.

Rion saçlarımın üzerinden öperek, “Yemek yedin mi?” diye sorunca suratımı buruşturdum.

“Tek lokma ağızma atmaya gelmiyor sanırım.” dediğimde kaşlarını çattı.

“Doktora gitmelisin. Kalk götüreyim.” dedi ise de bedeninden yayılan yağ kokusuna yüzümü ekşittim. Her şeyin bu kadar üstüme gelmesi gerçekten beni boğmaya başlamıştı. Biraz nefes almam gerekiyordu. Artık pes etmiş bir sesle, “Yağ banyosu mu yaptın?” diye sordum.

Soruma gülümseyerek, “Bugün otelde kafele vardı. Normalin iki katı kızartma yapmak zorunda kaldık.” dedi ve bunun da bir hamilelik belirtisi olduğunu anladım. Koku hassaslığı diye söylendim içimden ve, “Önemli bir şey değil, sanırım birkaç haftaya normale dönerim. Ondan sonra da iş-tahımı kontrol etmek için uğraşman gerekecek.” dedim.

Koltuktan kalkarak yatak odasına üzerimi değiştirmeye gitmek için yürüdüm. Arkamdan geliyordu, bunu hissediyordum. Belki hazır değildi bilmiyorum ama bunu birlikte yapmıştık. Onun için bu konuda bana yardımcı olması gerekiyordu. Ne olduğunu bilmesi ve her adında bana yardımcı olması lazımdı. Yatak odasına girdiğimde Rion da hemen arkamdan girmiş ve tişörtünü çıkarmıştı.

“Basit bir zehirlenme için birkaç hafta çok uzun zaman, bence hemen doktora gitmeliyiz.” dedi ve ben o sırada yatağın üzerine oturup üzerimdekileri çıkarmaya hazırlanıyordum. Rion banyonun kapısından dış almak için içeri gireceği esnada, “Hamileliğin ilk haftalarında bu bulantılar oluyormuş. Birkaç haftaya da geçiyormuş. Onun için sanırım bir süre çekeceğim.” dediğimde, başını tamam dercesine salladı.

“Tamam, o zaman sanırım doktorundan bir ilaç yazmasını isteyebilirsin.” dedi ve banyodan içeriye girip kapıyı kapattı. Sırtarak banyonun kapısına bakmaya devam ettim ve içimden sadece ona kadar saymaya başladım. 1, 2, 3, 4 ve kapı hızla açıldı. Kapının girişinde durup şok olmuş gözlerle bana bakan Rion, neredeyse nefessiz kalmıştı.

“Ne dedin sen?” diye sorunca, gözlerine bakmaya devam ettim. Neredeyse bembeyaz olmuştu, gözlerindeki korkuyu

tüm kalbim hissediyordu ve aynısını ben de yayıyor olmalıydım. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, “Birkaç haftaya geçeceğini?” derken, Rion bakışlarını bir an olsun bakışlarımdan ayırmadı.

“Ondan önce?” diye sorduğunda ise dudaklarımı birbirine bastırıp birkaç saniye gözlerimi kapadım. Ardından da derin bir nefes aldım.

“Hamileliğin ilk haftalarında bu bulantılar oluyormuş.” dediğimde gözleri kocaman oldu.

“Hemen geliyorum.” diyerek hızla banyoya girdi. Kapıyı ardından kapattı ve birkaç saniye içinde duşun sesi kulaklarımı doldurdu. O an gözlerime de hücum eden gözyaşlarım neredeyse görüş alanımı kapattı. Tabii ki hazmetmeye çalışacaktı. Sevinç çığlıkları atarak beni kucaklayacağını düşünmek aptallık olurdu. Ayaklarımı göğsüme kadar çekerek başımı dizlerime yasladığımda su sesi kapanmıştı. Birkaç saniye içinde banyonun kapısı açıldı ve adım adım bana yaklaştığını hissettim. Tam önümde çöküp ellerini dizlerimin üzerine koyduğunda başımı kaldırdım ve onunla göz göze geldim.

Fısıldayarak, “Özür dilerim.” dediğimde, sıcacık bir şekilde gülümsedi ve:

“Bana hayatımın en güzel hediyesini verdiğin için mi?” diye sordu. Şaşıрма sırası bendeydi ve bunu sonuna kadar kullanarak saniyelerce ona baktım. Bakışlarındaki gülümseme neye bağlıydı? Üzülmeyeyim diye mi yoksa gerçekten sevindiği için mi diye anlamaya çalışıyordum.

“Hazır olup olmadığını bilmiyorum. Farkındayım, dikkatli olmam gerekiyordu, bugün test yaptım ve tüm bu anlamsızlıklar bu yüz...”

Daha cümlemi bitirmeden dudaklarımın üzerinde yerleşen parmakları susmamı sağladı.

“Hazırlanınız o zaman. Dikkatli falan olman gerekmiyor-

detayları hallettikten sonra aile olarak nerede, nasıl yaşayacağımızı, nasıl bir yol izleyeceğimizi konuşuruz. Ama içindeki mucize ikimizin. En az senin kadar korkuyorum fakat bunun üstesinden birlikte geleceğiz.” dedi.

Dudaklarına yapıştım ve onu deli gibi öpmeye başladım. Öyle tutkulu öyle ateşli öpüyordum ki üzerimdekiler fazlalık gelmişti. Onu üzerimden iterek kalktım ve hızla onlardan kurtulduktan sonra üzerine tırmanıp, “Hamile kadınların daha arzulu ve daha kolay tahrik olduğunu okumuştum. Doğru olduğunu da onaylıyorum.” dediğimde inledi ve, “Bunu sevdim.” diye söylendiğinde kendimi onun o ateşli bedeninde yanması için serbest bıraktım.

ı, üzgün olman hiç gerekmiyor.” dediğinde gülümsedim.

“Duşta nasıl tepki verirsem üzülmez diye düşündün sayıyorum.” diye söylendiğinde elini yüzüme yerleştirdi ve, “Ötö koktuğumu söyledin ve bunun seni rahatsız etmemeni istedim.” dedi ve ayaklarını yataktan aşağıya indirerek ini karnıma yerleştirdi.

“Bu yaşıma kadar aldığım en güzel hediye ve bu kadar ıutlu olabileceğimi asla düşünmemiştim. Teşekkür ederim.” iye fısıldadı. Gözlerindeki sıcaklıkta yanmak istedim. Kollarımı boynuna doladığımda beni sıcak sarılışıyla ödüllendirdi.

“Korkuyorum.” diye fısıldadım.

Rion elini sırtımda gezdirerek bana daha sıkı sarıldı ve, “Çok değerli bir şey taşıyaydım, ben de korkardım.” diye söylediğinde geri çekildim.

“Bunun için benimle evlenmek zorunda değilsin. Gerçekten istemiyorsan.” dedim ve çabıkan kaşları eşliğinde, “Sadece loğru zamanı bekliyordum. Bunun için evlenmek zorunda değiliz tabii ki fakat hayatımın geri kalanında sensiz tek nefes ılamayacağım için evlenmemiz gerekiyor. Ve çeyrek mafya, şunu bil diye söylüyorum, eğer kız olursa dağlardan, seyahatlerden, köpek balıklarından uzak durması için elimden geleni yapacağım.” dedi. Küçük bir kahkaha attım. Rion dudaklarıma tutku dolu bir öpücük bırakıp nefessiz kalmamı sağladı.ğında, bedeniyle beni yatağa itti ve, “Beni bundan mahrum etmeyeceğini ümit ediyorum. Yoksa dışarı çıktığında onunla fazlasıyla uğraşırım.” dedi. Gülümsedim.

Rion yatağa tamamıyla uzandığımda elini yüzüme yerleştirdi ve, “Seni seviyorum çeyrek mafya. Senin bana sunduğun her şeyi seviyorum. Senden bir parçam olması ise büyüleyici. Artık Türkiye’ye dönüp gereken kişilerle tanışma vaktinin geldiğine inanıyorum. Ondan sonrasında düğün ve gerekli

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Son kadehi masaya, tam da olması gereken yere koyduğumda çalan kapı sesiyle gülümsedim. Gelenler Hayal ve Rion'du. Bu akşam yemek için bize geleceklerini haber aldıktan sonra neredeyse mutfaktan çıkmamışım. Uzun zamandır bu kadar fazla yemek hazırlamak için çaba sarf etmemiştim ve her şey mükemmel görünüyordu.

Belime dolanan ellerinden sonra, Turan'ın boynuma yerleşen dudaklarıyla gözlerimi kapadım. Günlerdir bedenim onun için yanıp tutuşuyordu ve her türlü girişimim gerçekten sonuçsuz kalmıştı. Kendimi ona sunmak için karşısına bedenimi kapatan küçücük bir havluyla bile çıkmıştım fakat o neredeyse benden kaçmıştı. Bunun için ona nasıl baktığımı düşünmek istemiştim. Bakışlarımda arzudan çok korku hissetmiş olmalıydı. Benden kaçmasına başka ne sebep olabilir diye düşünüyordum ki ben ona daha çok aşkla bakmıştım. Artık bu şekilde bir ilişki istediğini ve beni çekici bulmadığını bile düşünmeye başlamıştım. Bu beni kahreden bir durumdu.

Turan, "Geldiler." diye söylenirken dişlerimi sıktım. "Bana da." dediğimde bunu duymamış gibi yaparak benden uzaklaştı. Kapıya doğru yürürken arkasından baktım. Kot pantolon ve tişört giymişti. Sıkı poposunu kavrayan kot pantolon onu daha da seksi gösteriyordu. Fazlasıyla çekici ve

ağız sulandırıcıydı. Giydiğim kısıcık eteğin ve tüm göğüslerimi açıkta bırakan bluzun etkili olmayışına öfkeden tepinmek isteğiyle dolup taşıyordum. Elleri şefkat ve tedbirli olmanın haricinde bana değmiyordu ve bu beni rahatlatmıyordu.

Saniyeler sonra salonun mutfak bölümünde görünen Rion ve Hayal'e gülümseyerek, "Merhaba." diye seslendim. Hayal'in solgun yüzünü görünce kaşlarımı çattım. Onu birkaç gündür görmüyordum ve zaten ince olan bedenini daha da zayıflamış olarak gördüğüm için şaşkındım. Hayal, formunu korumak adına özel çaba sarf etmeyen ve yediklerine asla dikkat etmeyen kızlardandı. Onun yediği yemeği ben yemeye kalksan sanırım iki ayda yüz kilo falan olurdu fakat o gram almıyordu. Böyle kızlara cidden hayrandım. Oysa şu anki hâline bakınca sanki günlerdir yemek yemediğini bağıyor gibiydi.

Endişeli bir sesle, "Sorun ne? Kötü görünüyorsun." dedim. Bir çeşit mide rahatsızlığı veya bedensel başka bir rahatsızlık geçirip geçirmediğini merak ediyordum çünkü onu yemekten başka türlü uzak tutmak gerçekten imkânsızdı.

Hayal bana tebessüm ederek, "Umarım hafif bir şeyler yapmışsındır. Bu aralar kokulu yiyeceklere gelemiyorum." dediğinde ise daha çok şaşırmıştım. Hayal tamamen abur cubur insanıydı. Hiçbir zaman yediklerine dikkat etmez, Çin yemekleri haricinde hiçbir yemek seçmezdi. Ona rağmen Çin yemeklerinde bazı tatlara asla karşı koyamazdı. En çok sevdiği abur cubur cips olan bir kız için kokulu yemeklere hassaslık kafa karıştırıcıydı.

Masaya yaklaşırken Rion, Hayal'in sandalyesini çekti ve o esnada, "Son haftalarda biraz hassasız." dedi ve Turan ile bakışlarımız soru işaretleriyle birleşti. Tamam, yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Hayal'in de dediği gibi bu tip olaylar kız meselesiydi ve kendisinin işi olmazdı. Rion yemeğe geleceği zaman bize bir haberleri olduğunu söylemişti ve yine aynı tu-

tarlılıkta bize gülümseyerek Hayal'in hemen yanına oturdu.

"Hemen konuya giriyoruz." dediği anda, Hayal elini havaya kaldırarak bize parmağındaki kafam kadar olan tektasını gösterdi. Gözlerindeki ışıltama ve gülücük ne kadar mutlu olduğunu gösteriyordu.

"Evleniyoruz!" diye bağırduğunda, benim gözlerim kocaman oldu ve elimi de açık kalan ağzuma götürdüm. Birkaç saniye şaşkınlıkla ona baktım. Beyaz gelinliği ailede en son giyecek kız olarak bilinirdi. Hatta hiç giymeyeceği konusunda neredeyse herkes hemfikirdi. Savaş dayım her ortamda kendinden emin bir şekilde, "Ben damat şoku yaşamayacağım. Benim keçi kızım evlenmeyi falan düşünmüyor." derdi ve bundan neredeyse gurur duyarak bahsederdi. Evlilik ve Hayal yan yana bile düşünülemezdi.

Ortamdaki şaşkınlığı üzerinden ilk atan Turan oldu ve gülerek, "Tebrikler." dedi. Ardından Rion'a sarılırken, aynı şekilde ben de Hayal'e sandım.

Rion, "Haberimiz bu kadar da değil." dediğinde, bir an yine sessizlik oldu. "Baba oluyorum! Hayal hamile!" diye müjdeli haberi patlattığında ise resmen çılgın atmıştım. Tamam, bu kesinlikle sürpriz olmuştu ve gerçekten hiç beklediğimiz bir şey veya tahmin ettiğimiz dereceden değildi. Bu gece sürprizler gecesi idi ve kişiler ve sürprizleri asla bağdaşmıyordu. Hayal, evlilik, çocuk... Eşittir: Ütopya denklemini vardı her birimizde. Teyzemlerin yaşayacağı şoku şimdiden hayal edebiliyordum ve kalp krizinden ölmemelerini diliyordum.

Gece boyunca şaşkınlığımızla kavrulmuştuk. Hayal iki aylık hamileydi ve bunu öğreneli neredeyse iki hafta olmuştu. Rion ona mükemmel bir evlilik teklifinde bulunmuş ve hayatlarını birleştirme yolunda ilk adımlarını atmışlardı.

Onlar tüm bunları büyük bir heyecanla anlatırken, ben ve Turan onları tebessüm ederek izliyorduk. Bir an elim kamuma

gitti ve hâlâ orada olsaydı kesinlikle şu dönemde kucağıma almak için gün sayıyor olurdum diye düşündüm. Kız veya erkek bir önemi yoktu ama Turan ve benden bir parçanın beden bulmuş hâliyle içimde olması tüm bu karanlığı delip geçecekmiş gibi hissediyordum. Belki İtalya macerasına atılmaz ve çoktan evlenmiş olurduk. Bu kâbusu hiç yaşamamış ve o iğrenç herifle hiç karşılaşmamış olurduk. Kendi evimizde tüm aileyle birlikte heyecanlı bir şekilde geriye sayımı başlatırdık.

Bir anda omzuma sarılan ve beni yana doğru çeken kolun yaydığı sıcaklıkla tüm hayalimden sıyrıldım. Turan'ın saçlarının üzerine yerleşen dudaklarıyla gözlerimi kapattım. Rion ve Hayal bir konuda konuşmaya dalmışlardı ve Turan kulağımın üzerine yerleştirdiği dudaklarıyla, "Zamanı geldiğinde güzellik" diye fısıldadığında yutkunmuştum. Bedenimi saran alevin neredeyse yakıcı boyutuyla tanışmıştım ki derin bir nefes alarak rahatlamaya bile çalışmıştım. Evet, bunu ben de biliyordum. Zamanı geldiğinde ondan bir parçayı içimde büyütecek ve anneliği tadacaktım fakat kaybım için de üzülüyor değilim. Bunu anlaması ve hissetmesi mükemmeldi fakat bunun beni üzmemesi için çabalaması ise ayrı bir mükemmelliği.

Yemeğin ardından Turan ve Rion salona geçmiş ve muhabbete dalmıştı. Hayal ile ben de mutfak bölümünde takılmaya karar vermiştik. Bitkin ve solgun görünüyordu. Onlar için hazırladığım yemeklerden sadece salatasını yemişti ve bunun bile bir şey olduğunu ifade ederken şimdiden yorulduğunu ilan ediyordu.

Rion onu alnından öperek, "Onu kucağıma aldığımızda yemek konusunda istediğin baskıyı yapabiliriz." dediğinde ise Hayal kahkaha attı.

"Hayal kurmayı bırak, dışarı çıktığında ikimizin de canına okuyacak." dedi. Bu sefer kahkaha atan Turan olmuştu.

Şimdi ise elimdeki şarabı yudumlarken Hayal, "Sen nasılsın?" diye tereddütle sordu. Bakışlarındaki endişe hissedilir

boyuttaydı ve ben artık rahatlaması adına derin bir iç çeki-verdim.

“Sanırım daha iyi ve birçok şeyi aşmış gibi hissediyorum. Fakat yine de tamamen ardında bıraktığımdan emin olamıyorum.” diyerek açıkladım.

Hayal bakışlarını benden ayırmadan, “O da geride kalacaktır.” dedi ve ben başımı sağa sola sallamıştım.

“Sanırım Turan da geride bırakmakta sorun yaşıyor.” diyerek endişemi açıkladığımda, Hayal yorum için daha fazlasına ihtiyacım var dercesine gözlerime bakıyordu.

“Aynı yatakta yatıyoruz, beni rahatlıkla öpüyor fakat daha ilerisi için isteği yokmuş gibi davranıyor.” dedim.

Kaşlarını havaya kaldıran Hayal, “Sana her dokunmak istediğinde çılgınlık içinde ondan kaçtığın için tedbirli davranıyordur.” dedi.

Başımı evet anlamında salladım. Tamam, bunu kabul ediyordum fakat yine de aramızda her gün daha da artan bir soğukluk vardı. Şefkati, sevecenliği, esprisi ve öpüşleri değil, aramızdaki ateş etkisini kaybediyormuş gibi hissediyordum. Hayal elini elimin üzerine sevinçle yerleştirdi.

“Sen tedbirli olmasını istemiyorsun!” diye bağırduğunda onu susturmak adına hızla ağzını kapadım. Bazen sesinin tonunu gerçekten ayarlayamıyordu. Bundan nefret ediyordum.

“Sessiz ol.” diye söylediğinde, Hayal yine soru işaretleriyle bana baktı.

“Ona her türlü açıklık bıraktım ama o yaklaşmamayı tercih ediyor. Bunu ben istediğim için değil, beni arzuladığı için yapmalı.” dedim.

Hayal neredeyse kahkaha atarak bana baktı ve, “Bunun için delirdiğine eminim Hande.” dedi.

Bunu hissetmiyordum. Bunu gerçekten hissetmiyordum

çünkü hiçbir işaret yoktu. Onun için sinirle ona bakarak, "Ben pek emin olamıyorum." dedim.

"Bu gece yatağa çınlıçplak yat ve emin ol." dediğinde kocaman gözlerle ona baktım. Hayal gözlerini kısarak, "Hande, çok büyük bir şey yaşadın ve ondan çılgınlarla kaçtığın zamanlar vardı. Tamamen atlattığını hissetmek istiyordur. Sana dokunmaya başladığında çılgınlık eşliğinde kaçmak istemen, onda daha fazla yıkıma neden oluyor. Madem onu istiyorsun, o zaman istediğini belli et. Aranızdaki ateş zaten bu değil miydi?" diye sordu.

Bu zamana kadar olan ilişkimiz bir anda gözlerimin önünde belirdi. Hiçbir zaman tedbirli ve kuralcı olmamıştık. Ateş her bir yanımızı sarardı ve birbirimize karşı koyamazdık.

Hayal, "Bazen tamamen açık olmalısın. Yaşadığın kolay değildi ve gerçekten çok zor bir süreçten çıktınız. Net olmazsan seni incitmemek için hayatının sonuna kadar sana dokunmayacaktır." dedi.

Aklımda birçok düşüncenin de aynı kapıya çıktığını hayal ettim. Gülümsedim ve, "Sanırım birkaç gün daha sabredebiliriz." dedim.

Hayal gözlerimdeki ışıldamayı gördü ve sırtarak, "Buna değeceğine eminim." dedi.

Aklımdan geçen sinsilikleri neredeyse yüzümde canlandırıyor gibiydim. Rion ve Turan mutfak bölümüne geçerken, Rion, "Neye değeceğine..." diye söylendiğinde bakışlarım Turan'ı buldu ve bakışındaki soru işaretlerine sadece gülümsedim. O ise daha endişeli ve daha çok artan soru işaretleriyle bana baktı. Gerçekten geri dönmeli ve o ateşin içine atlamalıydım. Bu soğuklukta fazlasıyla üşümüştüm.

Hayal ve Rion geç saatte kalkmışlardı. Hayal'e hazırladığım ferahlatıcı meyve karışımı onu biraz rahatlatmış ve daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Hatta bana koca bir şişe daha yap-

ırtmış ve yanında götürmüştü. Mutfağı toparlarken Turan bana yardım ediyordu ve tüm rahatlığımla ona sürtünerek yanından geçiyordum. Ona değdiğim her saniye derin derin nefes alması o kadar çok hoşuma gidiyordu ki neredeyse yeniden doğuyormuş gibi hissediyordum. Elimdeki tabağı makineye yerleştirmek için yanından geçtiğim esnada bir anda döndü ve tüm bedenim, kaslı bedeniyle buluştu. Bakışları karanlıktı ve bu bakışları bedenimde hissetmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu hissediyordum.

Turan dudağına yerleşen sırtmasıyla, “Duş almam gerekiyor güzelliğ. Sonra da e-postalarımı bakacağım.” dediğinde gözlerine baktım. Kalbim ve aklım gözlerini kısmış ona bakıyordu ve oyuna giderken oyunun içinde kaldığını hissettim. Pislik herif diye bağırarak istedim çünkü farkındaydı. Lanet olsun, onu ne kadar istediğimin ve bu durumu aşmaya çalıştığının farkındaydı ve bunu bilerek yapıyordu. Kendini geri çekiyordu ve bunu sırf oyun olsun diye yapıyordu. Tamam, oynayalım bakalım diye söyledim içimden ve gözlerine şirince sırttım.

“Yorgunum zaten, keyfine bak. Erken yatmam gerekiyor.”

Dudaklarına bir öpücük bıraktım ve yatak odasına doğru yürüdüm. “Seni bunu yaptığa pişman etmeyen Hande’yi...” diye söyledim ve duşa girdim.

Saçlarımı tepemde topuz yapmıştım ve makyajım gerçekten koyu ve çok güzeldi. Sırt dekoltesi hatırı sayılır bir şekilde kuyruk sokumuma kadar gelen, yine göğüslerimi fazlasıyla açıkta bırakan ve boyundan bağlamalı bir elbise tercih etmiştim. İçimde sadece küçük bir tanga vardı ve başka hiçbir

şeye ihtiyaç duymamışım. Aynanın karşısında boyundan bağlama ipini ayarlamaya çalışırken, arkamda hissettiğim sıcaklıkla bedenim titredi. Elleri ellerimin içinde olan ipleri aldı ve yavaşça bağladıktan hemen sonra dudakları boynumda kendini hissettirdiğinde gözlerimi kapadım. Uzun ve ıslak bir öpücüğün ardından gözlerimi açtım ve aynadan bana bakan kararmış bakışlarla buluştum.

Dudaklarını boynumdan ayırmadan, “Ateşle oynuyorsun güzellik.” diye fısıldadığında yutkundum ve kendimi kasıklarına bastırarak, “Belki ısınmak istiyordumdur?” diye fısıldadım. Hemen arkamda bedeninin gerilmesini ve yutkumasını resmen hissetmiştim. Bu his kendimi iyi hissetmemi sağlarken, içimde oluşan heyecanla sırtıtmışım. Turan ellerini bedenimden çekerken derin bir nefes alıp benden uzaklaştı.

“Mükemmel görünüyorsun güzellik. Geç kalmayalım.” dediğinde ona döndüm.

“Fazla geç kaldık, evet.” dedim ve yanından geçerek odanın çıkışına doğru yürüdüm. Birkaç ay önce bana yaklaştığında ne hissediyorsam gram değişmemişti ve içimde daha fazlasını barındırıyordum. Bedenim onun sıcaklığına öylesine aç hissediyordu ki neredeyse üzerine atlamaktan korkuyordum. Kontrolümü kaybetmek istemiyordum, bedenim fazlasıyla ısınmıştı ve gece tam anlamıyla yeni başlamıştı.

Bir saat içinde otelin parti bölümüne gelmiştik. Tüm davetliler baloya hazırlanırcasına şıklık yarışına girmiş gibiydi. Sanırım tüm kadınlar takılarının dolar ya da euro bazında ederlerini yarıştıran gibi şov yapıyorlardı. Her bir kadın sanki bir mücevher markasını temsil edercesine takılarla süslenmişti. Her biri üzerinde sanırım milyonlar taşıyordu. Bakışlarını tanıdık simalar ararken, Hayal ile Rion görüş alanımıza girdi ve gülümseyerek onların yanına gittik. İkisi de mükemmel görünüyordu ve Hayal’i ilk defa normal hatta sade fakat üzerinde muhteşem duran bir elbiseyle görmek beni gerçekten

şşırtmıştı. Hayal nerede bir erkeği delirtecek kıyafet varsa onu seğer ve mükemmel derecede taşırdı. Fakat bu elbiseler genelde sadece küçük bir bez parçası kategorisinde olurdu. Bedeninin çoğunluğu açıkta kalırdı ve bundan kesinlikle rahatsız olmazdı.

Hayal bakışlarını üzerimde gezdirirken bana sarıldı, “Çok güzel görünüyorsun.” diye söyledi.

“Sen de pek tarzın olmayan bir şekilde görünüyorsun.” diye söyleyerek sıttım ve Hayal hemen yanında duran Rion’a sert bir bakış attığı sırada Rion, “Heyy, kimseden bana ait olanları saklıyorum diye özür dilemeyeceğim.” dedi. Resmen kahkaha atmıştım.

Hayal şaşkın bir sesle, “O elbiseyi annem tasarlamıştı ve harika bir kıyafettir.” dediğinde ise Rion sıttı. “Emnim senin giyeceğini tahmin etseydi biraz daha kumaş eklerdi.”

Hayal ise neredeyse öfkeden dudaklarını ısınıyordu. Öfkeli bakışlarını bana yönlendirerek;

“İki saniye içinde o kıyafeti çıkarmazsan üzerinde parçalarım dediği için çıkarmak zorunda kaldım.” dedi.

Rion ise sıttarak, “İki dakika dayanabildiğime hâlâ inanmıyorum.” dedi ve aralarındaki sıcaklığın çekimi gözle görülür bir boyuta geldiğinde Turan elini sırtımın açık kalan kısmına yerleştirdi. Tüm bedenimin bir anda alev almasını sağladı. Bakışlarımız birbirini bulduğunda ise karanlığın içinde kaybolmayı diledim. Hayal ve Rion kendi aralarında tatlı bir çekişmeye girerken, Turan beni kendine çekti ve başımı omzuna yerleştirdiğimde saçlarımın üzerine bıraktığı öpücükle gözlerimi kapatmıştım. Gece boyunca sahiplenici, yakıcı ve korumacı dokunuşları hiç eksilmedi. Karanlık bakışları ve ara ara boynuma, omzuma ve saçlarımın üzerine bıraktığı baştan çıkarıcı öpücükleri gecenin ilerlemesini hiç ama hiç kolaylaştırmıyordu. Davet mükemmel ilerlemiş ve tüm

davetliler mutlu ve memnun bir şekilde otelden ayrılmıştı.

Rion ve Hayal otelde kalmayı düşünüyordu. "Eve gitmeye gücüm yok. Kral dairelerinizden birinde kalmak ve jakuzide uyumak istiyorum." diye söylenen Hayal'e kahkaha atmıştım. Ben kahkaha atarken, Turan elini tamamen açıkta kalan sırtımda tekrar ve tekrar gezdirdiğinde nefesim kesilmişti ve resmen bacakların arasında bir karıncalanma oluşmuştu. Onları odalarına uğurladıktan hemen sonra Turan'ın gözlerine baktım.

"Sanırım otelin kral dairesini merak eden tek kişi Hayal değil." diye söylendiğim esnada sırttan Turan, saçlarının üzerinden öptü.

"Keyfine bak güzellik, birkaç detaya bakmam gerekiyor, uyumadan yanında olurum." dedi. Hâlâ ustaca oyuna devam etmesini bir ara takdir etmem gerektiğini düşünerek ona gülümsedim. Tüm duygularının çelikten olduğunu ve bu tip duyguları bir anda kapatma özelliğine hayran kaldığımı belirtmeden geçemeyecektim. Gülümsedim ve, "Sorun değil, işinle ilgilen. Ayakkabılar fazla rahatsız etmeden hemen çıkarmak istiyorum." diyerek verdiğim karşılığa dudağını dişledi.

"Tamam, personele sana gece giyecek bir şeyler getirmelerini iletirim." dedi. Gözlerine odaklandım.

"Hayır, ihtiyacım yok. Hazırlıklı geldim." dedim. Tek kaşı şüpheyle kalktı. Evden çıkarken elimde sadece küçücük bir çanta vardı ve o çantanın bir gecelik saklayabileceğini söylemek ben uzaydan geldim demeye aynı izlenimi verecekti.

Ona gülümseyerek, "Bende olanlar haricinde kuyafete ihtiyacım yok." dedi ve gözlerindeki kararmanın tüm bedenimi ele geçirmesine izin verdim ve derin bir nefes verip dudaklarının milimlik yakınına kadar yaklaştı. Burada beni öpmeye kalkarsa nasıl durabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Turan kararın bakışları ve gerçekten tehdit yüklü ses to-

nyuyla, “Zorluyorsun.” dediğinde bakışlarına sinsice sınıttım.

“Başa çıkabileceğini düşünüyorum.” dediğimde ise sıkılı dişlerinin arasından, “Sanmıyorum.” diye fısıldadığında kalbim içimde, “EVET!!!” diye bağınıyordu. Evet, istediğim buydu ve aslında gayet iyi gidiyordum. Dudaklarına tutkulu bir öpücük bırakıp geri çekildiğimde, elleri cebinden çıkamamıştı bile.

“Gayet güzel gidiyorsun.” diye fısıldadım. Turan birkaç saniye kapalı tuttuğu bakışlarını tamamen cehennem çukurunu andıran bir ateşle açtığında neredeyse yanacağımı düşünmüştüm. Hatta tüm bedenim o aleve teslim olmak üzereydi. Bakışları daha da ateşlenmeden önce, “Hiçbir fikrin yok, odaya çıksan iyi edersin güzelliik.” diye söylendi ve ben de başımla onaylayarak odama çıkmak üzere asansöre bindim. Asansörün kapısı kapanırken Turan ile göz göze geldim ve alt dudacağımı dişlerimin arasına aldığımnda, Turan’ın gözlerini sıkıca yumduğunu gördüm. Kalkkaha atmamak için kendimi tuttuğumu hissettim.

Odanın içine girdiğimde tüm oda loş bir ışılda aydınlanıyordu. Devasa büyüktü ve her karesine kırmızı hâkimdi. Lüks ve modern bir tarzda tasarlanmıştı ve her bir zerresinden kalite akıyordu. Ayakkabılarımı çıkardım ve banyoya geçip devasa büyük aynada kendime baktım. Elbisem gerçekten üzerime tam oturuyordu ve saflıktan fazlaca uzaktı. Gece boyunca Turan’ın kaçamak tahrık edici dokunuşlarını hissettiğim yerlerim neredeyse alev almıştı ve tüm bedenim arzuyla dolup taşmıştı. Aklımda Turan’dan başkası yoktu ve saatler öncesinde bağladığı ipi birkaç saniyede çözüp elbisenin bacıklarımın dibine akmasını sağladığımnda, aynanın karşısında sadece tangamla kalmışım. Elimi boynumdan aşağıya doğru sürttüm ve Turan’ı beni öperken hayal ettim. Sonra tangamı da çıkarıp elbisenin üstüne bıraktım ve devasa büyüklükteki yatağın yanına gittim. Örtüler kırmızıydı ve çok rahat görünüyordu. Örtüyü kaldırıp içine girdim ve yan dönerek yattım.

Dakikalar sonra kapının açılacağını belirten kart okuma sisteminin sesi kulaklarıma ulaştığında ise yutkundum. Turan'ın saatini ve ceketini çıkardığını hissedebiliyordum. Sonrasında banyoya yürüdü ve birkaç dakika oradan çıkması için içimdeki kasılmaya karşı koymaya çalıştım. Banyodan çıktığında çok sessizdi ve neredeyse derin derin nefes almaya başlayacaktım. Yatağın hemen yanına geldiğini hissettim. Örtüyü kaldırıp yatağa girdi ve elleri bedenüme dolandığı anda donup kaldı. Ben gözlerim kapalı sııttım. Turan'ın yutkunduğunu resmen duymuştum ve bu içindeki ateşi daha da alevlendirmişti.

Turan boğuk çıkan sesiyle, "Si*tir güzellik! Tahmin ettiğim şekilde yatmadın, değil mi?" diye sorduğunda, kollarında döndüm ve kararan bakışlarla bana baktı. Durdurulamayacak bir aslan gibiydi ve fazlasıyla çekici görünüyordu.

"Tahminin neydi?" diye fısıldadım.

Turan örtüyü azıcık kaldırıp altındaki çıplaklığını gözleriyle taradı ve, "Lanet olsun." diye fısıldadı. Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırmak ve kollarımı boynuna dolamak için hamle yaptığımda Turan, "Güzellik, kendimi durdurabileceğimden emin değilim." diyerek beni durdurmaya çalıştı. Kendisini durdurmasını istemiyordum, onun için dudaklarına bir öpücük bıraktım.

"Kesinlikle." dediğimde kaşlarını havaya kaldırdı ve "Tekrar uyarıyorum, duramayabilirim." dediğinde tekrar dudaklarımı dudaklarına bıraktım. Turan güçlü bir inlemenin ardından milimlik mesafe uzaklaştı, bana gayet net ve kararlı çıkan sesiyle, "Durmam." diyerek neredeyse hırladı. Neden anlamamakta ve onay almakta bu kadar ısrar ediyordu anlamıyordum fakat dudaklarına dudaklarımı bastırırken, "DURMA." diye fısıldadım.

Öylesine büyük bir açlıkla dudaklarımı hapsetti ki bir daha kesinlikle nefes alamayacağımı sandım. Lanet olsun,

onu tam da böylesi özlemiştim. Kendimi onun kontrolüne bırakırken, inlemelerim odayı doldurmaya başlamıştı. Dudakları dudaklarımdan ayrıldığında çenemi öptü ve boynuma yöneldiğinde duraksadı. İçimde hâlâ bir korku vardı ve buna rağmen, “Lütfen, bundan kurtulmak istiyorum artık.” dediğimde yavaşça hatta tüm bedenimi yakacak yavaşlıkta boynumu öptü. Bir anda korku yerini yangına bırakırken, memnuniyetle inledim. Turan ise tüm boynumu öpmeye ve akmaya devam etti. O muhteşem dudakları göğüslerimi de ayrı yangınla yaktığı anda artık nefes nefese kalmıştım. Dudakları daha aşağı indiğinde avuçları ellerimi kavradı ve parmaklarını parmaklarımdan arasından geçirerek birkaç saniye beklediğinde, onunla göz göze geldiğim esnada bakışlarında dans eden ateşi tüm bedenimde hissettim. Turan Sarıca’dan başkasıyla bir birlikteliğim olmamıştı. Ondan sonrası diye bir şey ise kesinlikle yoktu. Cinsellik hayatın bir parçası fakat bu zamana kadar bu duygunun bu denli yakıcı ve tutkulu olduğunu anlamamıştım. Tüm bedenim daha fazlası için kıvranıyordu ve inlemeler eşliğinde ona teslim oluyordum. Bakışlarındaki aşkla sarmalandım ve yukarıya doğru gelip dudakları dudaklarımı ateşli bir şekilde öpmeye başlayınca yine nefessiz kalmıştım. Bunu özlemiştim, bana bu denli dokunuşunu ve bu hazzı özlemiştim. Bacaklarımdan arasına yerleşirken ellerimi o kaslı bedeninde dolandırdım. Bu beden ağırliğini ve bedenimle bütünleşmesini gerçekten özlemiştim. Erkekliğini kadınlığıma doğru iterken bakışlarını gözlerime sabitledi.

“Gözlerini kapama güzellik.” diye fısıldadı ve tamamen içimi doldurduğunda neredeyse zevkten çığlık atmıştım. Tüm bedenim bir anda kasılmış ve yine tüm bedenimde hissettiğim yoğunlukla erimeye başlamıştım. Yavaşça hareket etmeye başladığında ise her darbesiyle dolup taşıyordum. Inlemelerim tüm odayı resmen sarsıyordu ve yenilenmiş, tekrar doğuyormuşçasına hissediyordum. Turan kendini kontrol altında tutmak adına resmen savaşıyormuş gibi hissediy-

yordum. Tüm zevkin bende odaklanmasını ve ateşimi tekrar yakmanın verdiği coşkuyla resmen kendini bende kaybetmesini sağlıyordu.

Dudakları boynumu öperken, “Lanet olsun güzellik, nefesimi kesiyorsun.” diye fısıldadığında ise daha da hızlanmıştı. Boynumu, dudaklarımı ateşli ağzıyla fethederken, darbeleri daha hızlı, daha sert bir şekilde beni en zirveye çıkarmak için resmen yarışa girmişti. Tüm bedenim yangına teslim olmuşçasına yanıyordu ve bu öylesine güzel ve iyi hissettiriyordu ki bitmesini istemiyordum. Fakat o kadar uzun zaman olmuştu ki tüm bedenim hazza daha fazla direnemiyordu. Nefesim kesik kesik, bedenimdeki kasılmalar arttıkça inlemelerim de artmıştı.

Turan tam kulağımın üzerine, “Gel bana güzellik.” diye fısıldadığı anda, daha sert bir şekilde hareket etmeye başladı. Adını haykırarak bin parçaya bölündüm. Oda bir anda karardı ve yaşadığım hazzın içinde neredeyse nefessiz kalmıştım. Saniyeler içinde neredeyse boğuk bir sesle tükendiğinde kendini üzerime bıraktı ve tam boynumun üzerine doğru nefes nefese kaldığı bir sesle konuştu.

“Ölmüş olabilirim güzellik.” dediğinde kıkırdadım. Turan üzerimde gözlerimi görebilecek kadar kalktı ve, “Bu kıkırdamaya bayılıyorum ve hiç kesilmesin istiyorum.” dediğinde gülümsedim ve gözlerine aşıla baktım.

“Seni gerçekten özledim.” diyerek itiraf ettim. Onu gerçekten nefesimi kesecek ve şu anın günlerce sürmesini dileyecek kadar çok özlemiştim. En son birlikte olmamızın üzerindeki sanki asırlar geçmiş gibi hissetmem normal değildi.

Turan gözlerindeki ışıltıya eşliğinde, “Sen bir de bana sor.” diyerek verdiği cevapla dudaklarını dudaklarıma tekrar hapsetti.

“Seninle daha işim bitmedi güzellik. Umarım uykunu

fazlasıyla almışsındır.” dediğinde, gözlerim kocaman oldu.

Kendimi onun kollarına bırakırken, “Sabaha kadar senin olabilirim.” diye fısıldadım.

Turan memnun bir sesle, “Hımm...” diye mırıldanırken öpücükleri göğüslerimde, göbeğimde ve kasıklarında dolaşmıştı. Birkaç saniye öncesinde orgazm olmuş olmam bir şey değiştirmiyordu. Bedenim daha fazlasına açtı ve bu beni gerçekten mutlu ediyordu.

Turan seksi ve baştan çıkarıcı bir sesle, “Seni biraz rahatlatayım güzellik.” diye fısıldadı ve dudakları, elleri ile araladığı bacaklarının arasında, tam da istediğim, özlediğim noktada yerini alırken, sırtım aldığım zevkle gerildi. Fazlasıyla beklenti dolu ve asla durmasını istemediğim bir sesle, “Turan...” diye fısıldarken o neredeyse alaycı bir ses tonu eşliğinde, “Evet, biliyorum, durmayacağım.” diye karşılık verdi.

Kesik kesik çıkan sesimle, “Kesinlikle.” diye karşılık vermiştim ve o andan itibaren ellerinde, dudaklarında, bedeninde defalarca kaybolmuştum. Birbirimizi öylesine çok özlemiştik ki sabaha kadar birbirimizin bedenlerinde kaybolmuştuk... Lanet olsun, onu gerçekten her bir zerremle özlemiştim.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

“Saat henüz 04.00.” diye artık neredeyse ağlamaklı bir sesle haykıran Turan’ın dudaklarına ıslak ve uzun bir öpücük bıraktım. Birkaç saniye önce bayılmak üzere olan Turan zevkten inlemiş ve, “Buna kesinlikle hayır demem, sakın durayım deme güzelliğ, devam et.” diyerek beni gülümsetmişti. Cinsellik anlamında bu kadar doyumsuz olmasına sevinsem mi yoksa korksam mı herhangi bir karar veremiyordum. Bundan şikâyetçi olduğumu söyleyemezdim. Gerçekten bana dokunuşundan, öpüşünden, bana sarıldığında bedenime yayılan sıcaklıktan çok memnundum ve yatakta bana yaşattığı her bir an olmadan yaşayabileceğimi bile düşünemiyordum. Böyle bir ihtimalin bugünlerden sonra yok denecek kadar az olduğuna inanıyordum.

Şu anda yatakta onunla zevkten kavrulmak istiyordum fakat öğlen 11.00’de yapılacak olan ve fazlasıyla zorlu bir final sınavım vardı. Hayatım için bir dönüm noktasıydı. Buraya gelmemdeki tek amaç olan o belge için tek bir adım kalmıştı. Bunun için günlerdir çalışıyordum. Buradan sonrasında başaramayacağımı kaldıramazdım. Çok fazla emek vermiş, birçok olay yaşamış ve neredeyse çökmenin eşiğine bile gelmiştim. Yine de vazgeçmemiş ve son engele kadar gelmiştim. Bu basamaktan geri dönüş olmamalıydı.

Sınav öncesi Rion ile pratik yapmam gerekiyordu. Günlendir çalışıyordu ve her ne kadar son gün yorulmadan sınava girebilmem için ısrar etmiş olsa da bugün bana sınav öncesi birkaç yemek yaptıracaktı. Rion sınavı başarıyla geçtiği ve birçok tekniği bildiğinden, çıkabilecek olan teknikleri kısa bir özette gösterecekti. Kendisi artık belgeli bir İtalyan şefi olduğu için öğretmenlik taslamasını hiç saymıyordum bile.

Bundan dolayı Turan Sanca çıplak, ağız sulandıran, mükemmel bedenini yataktan kaldırmalı ve beni hızlıca otele götürmeliydi. Bunun haricindeki tüm ihtimalleri göz ardı etmem ve onun buram buram yaydığı ateşe kendimi teslim etmemem gerekiyordu. Dudaklarına hızlı ve var ile yok arası bir öpücük daha bıraktığım esnada kollarıyla beni kendine çekip yatağın içinde uzanmamı sağlamaya çalıştığı esnada, gayet şikâyetçi ve neredeyse çıkmayan sesimle, “Bugün sınavım var!” diye fısıldadım.

Tabii bu onun için durdurucu bir etken oldu mu? Kesinlikle hayır! Turan boynumu öpmeye devam ederken, “11.00’de.” diyerek verdiği karşılığa şikâyetçi bir ses tonu eşliğinde cevap verdim.

“Rion otelde bekliyor ve beni sen götürmelisin!” diye bir öncekine oranla yüksek çıkan sesimle ona açıklamaya çalıştığımında ise Turan, tam anlamıyla üzerinde duruyordu. Benimle göz göze geldiğinde dudağındaki o çocuksu sınıtmaya, uykulu fakat bir o kadar da arzulu olarak bakan bakışlarına, mükemmel suratına âşık olmamak elde değildi. Bu tip erkekler uykudan kalktığında kadınlara yasaklanmalıydı. Kesinlikle onları görmememiz gerekiyordu. Ona şu anda hayır demek delilikti.

Fakat yine de, “Günün sonunda mükemmel bir ödülüm olabilir.” diyerek onu durdurmak istediğimde ise sanki ona başının üstünde antenlerin var demişim gibi kahkaha attı.

“Şu anda kollarımda olandan daha güzel ve çekici bir

ödül düşünemiyorum güzellik. Senden daha iyisini beklerdim.” dediğinde tamamen kontrolümü kaybettirecek bir öpücükle beni susturdu. Öpüşü o kadar sakın ve bir o kadar lezzetliydi ki sanırım aklımı kaybetmek üzereydim. Fakat birkaç saniyelik öpüşün ardından bana parmağını sallayan şefin görüntüsü zihnime hücum etti ve panikle altında çırpındım.

“Akşama saklamasın bebeğim. Sınav esnasında bunu düşünmek istemiyorum.” dediğinde, Turan sanki ona itiraf ettiğim iltifatımdan fazlasıyla memnun olmuşçasına sırıttı.

“Günün her saati beni yataкта düşündüğünü mü söylüyorsun güzellik?” diye söylendi. Tamam, gerçekten pes ediyorum, onunla yarışamayacak kadar zayıftım. Adam cidden iyiydi. Her kelimemi, her bakışımı istediği yöne sürükleyebirdi. Beni dudaklarımda daha derin öperek, “Bunu sevdim.” diye söylendiğinde ise zaten kaybetmiş olduğum savaşta son hamlemi yapmak amacıyla ona gözlerimi devirdim.

“Sen düşünmüyor musun?” diye sordum. Turan onu durdurma hamleme karşılık gözlerini kısarak bana baktı.

“Aklımdan çıktığın an yok gibi güzellik. Beni neyle test ettiğine dikkat et. İstediyimi almadan bu yataktan çıkmaya asla izin vermeyeceğim.” dediğinde ise resmen bana meydan okumuşu. Bu savaş boyumu aşardı fakat ben boyumu aşan savaşları severdim. Onu pes ettirmek adına sert çıkan ses tonuyla;

“Hemen üstümden kalkıyor, bir şeyler giyiyor ve beni otele bırakıyorsun Turan Sarıca. Yoksa mezun şefler yemeğine şef olmuş arkadaşlardan biriyle gitme kararı alırım.” dedim. Gözleri bir anda kararırken ben sırtıyordum.

“Üstelik şansımı Rigor’dan yana kullanacağımdan şüphelen olmasın.” dedim. Rigor şef akademisinde benim gibi şeflik belgesi için davet almış İtalyan öğrencilerden biriydi. Fazlasıyla yakışıklı ve bir o kadar da kibar olan bu arkadaşımız, Turan

ırica'nın karşısında bana birkaç iltifat etme hatasında bulunmuş ve ağzıyla burnunun yer değiştirme durumunu son anda öğrenmiştim. İtalya'da kalan kısacık zamanımızda Turan'ın nunla tek başına olacağı bir anda karşılaşmamasını umurdum zira elinden onu kimsenin alamayacağından adının lande olduğu kadar emindim. Turan, adını bile duymaya tamammül edemezken şefler yemeğinde kavalıem olma teklifiyle geldiğini saklamak zorunda kalmıştım. Bunu ona söylemiş isaydım, kesinlikle onun daha sonraki dönemlerde mesleğini yapabilmek adına uzun bir süre parmakları için fizik tedavisi olması gerektiğini biliyordum. Ona gereken cevabı vermiş ve enden olabildiğince uzak durması gerektiğini net bir şekilde elirtmiştim. Bu belirtme sonrasında yine aynı hatayı yapacak olursa sonuçlarına katlanmasını, katlanamazsa yaşanacakları her ne kadar keyif almasam da izlemekle yetinecektim.

Turan kendinden emin, gayet kibirli bir şekilde, "Sen be uimsin güzellik." diye fısıldadığında ona gülümsedim. "Yani üigor ile yemeğe katılmaman herhangi bir sakıncası olmayacağı mı söylemek istiyorsun?" diye sordum.

Her ne kadar bunu kastetmediğini biliyor olsam da Turan, "Ben kadınıma her zaman güvenirim. Arkadaşın olarak tanıttığın hiçbir erkek için sana kıskançlık gösterisi sergilemeyeceğimden emin olabilirsiniz." dedi. Kaşlarını havaya kaldırdım. Kalıbımı basardım ki sadece on dakika içinde Rigor'un çenesini kırarak bir yumruk havada savrulacaktı. Onun için tam ağzımı açıyordum ki Turan sanki bakışlarından ne söylemek istediğini anlamışçasına tehditkâr bir eda takındı.

"Yemeğe benimle gidiyorsun ve o İtalyan bozuntusu senden uzak duruyor güzellik." dedi. Resmen kahkaha atmıştım. Sadece hayal etmesi bile onu delirtmişti. Rigor'un beni bu evden gelip aldığı anda vereceği tepkiyi ise gerçekten düşünmüyordum. Turan dudaklarına uzun ama upuzun ve beni neredeyse eriten bir öpücük bıraktıktan hemen sonra yani be-

denimin devamını beklediği esnada yataktan kalktı ve sinsice sırttı.

“Gün boyu gecenin sonunda alacaklarını hayal et güzel-lik.” diye mınıldandı. ‘Heyy! Bu hiç adil değil! Bunu yapamaz-sın! Kesinlikle bunu yapamazsın!’ diye avazım çıktığı kadar bağır-mak istiyordum. Beni kendi oyunumda vurmazdı ve ben neredeyse çığlık atarcasına yataktan zıplayıp, “Adil oyna-mıyorsunuz ama!” diye bağırırdım.

Turan ise kahkahalar eşliğinde banyoya girerken, kapıyı arkasından kapatmadan başını uzatarak bana baktı ve, “Her yarışın bir galibi vardır ve ben galibiyeti elimde tutmayı sevi-yorum güzellik.” dedi. Kapıyı da kapatmadan, “Kilitliyorum, duşta yanına sokulmana karşı koyabileceğimi düşünmüyö-rüm.” dedi.

Ağzım açık bir şekilde ona bakakaldım. O kapıyı kapa-tınca kilit sesini duyduğumda ise resmen kakhaha atmıştım. Son zamanlarda tam anlamıyla eğlenceli, şımarık ve doyum-suz bir Turan Sarıca moduna bürünmüştü. Her anı sıcak, tut-kulu, yakıcı, bir o kadar mutlu eden bir oyun hâline getiri-yordu. Tabii ki her seferinde kazanan o oluyordu fakat yine de mutluluğum doyumsuz oluyordu. Bu duyguya hayatımın sonuna kadar doyabileceğimi hiç sanmıyordum. Kesinlikle cazibesinin çekiminden hiçbir şey kaybetmediği için benim adıma bir sorun yoktu. Hayatımın sonuna kadar da olacağını düşünmüyordum.

Görsel tamamdı. Şefin tabağıyla bire bir olacak şekilde güzel bir sunum yapabilmıştım. Ortaya çıkardığım tabağın tadına baktım fakat o kadar stresliydim ki midem bulanma-ya başlamıştı. Onun için su içsem kusacakmışım gibi hissed-i-

dum. Mükemmel tatlının buluşuna imza atan şefin tadım masasını izlerken, yüzündeki garip ifadenin olumlu yönde nasını diliyordum. Birkaç saniye tabağımı inceledi, tekrar tı ve kahverengi hoş bakışları gözlerimle buluştu. Bakışları ne kadar yumuşak, içini okşayan ve huzur verici ayarda da içimdeki heyecanın yarattığı kusma hissiyle kendimi fes almamak için zorluyordum. Akademideki şefler arasında en acımasız ve en zorlu olanıydı. Her seferinde yemek yapmak ile tatlı yapmak arasında çok fark olduğunu söylerdi. Yemek yapmanın lezzet işi, tatlı yapmanın ise mutluluk olduğunu söylerdi. Ona göre bir insan mutluydu tatlı yaparsa, mutsuzsa tatlı yerdı. Şimdi ise benim içimdeki mutluluğu görmeye çalışıyor gibi bakışlarımı inceliyordu. Sonsuzlukta bir gelen bir süre sonrasında gülümsedi.

“Her zaman Türkiye’ye gitmek istemişimdir fakat bir tür zaman yaratamadım. Emin ol ki İtalyan restoranında küçük bir ziyafet için ziyaretine geleceğim. Menüde tatlıma yer erirsen bu beni onurlandırır.” dediğinde ise panikle büyüye başlayan bakışlarıma kahkaha attı.

“Her şeyi tam, görsel, aroma ve kıvam harika. Kesinlikle belgeyi hak ediyorsun. Başına gelenleri duyduğumda çok üzül müştüm. Bu aşamada tatlıyı geçemeyeceğini düşünüyorum fakat sanırım mutlu insanlar tatlı yapar, mutsuz insanlar tatlı yer tezimi çürüttün.”

“Mutlu bir insan olarak buradayım, onun için teziniz hâlâ güvende.” diyerek karşılık verdiğimde daha memnun bir şekilde gülümsedi.

“Senin adına sevindim. Gerçi hayatındaki o adamın sana olan aşkı sayesinde mutluluğu uzun süre kaybetmeyeceğine emindim.” Kaşlarını çatarak soru soran bakışlarla ona baktığımda şef, “Son sınavı kaçıran tüm adayların şef olmak için yeterli prensibe sahip olmadığını düşünürüm. Fakat hayatındaki adam senin ne kadar yeterli olduğunu çok güzel anlat-

tı. Tabii ki başına gelen olay da büyük ölçüde düşüncemizle etkili oldu. Umarım hayalini sadece belgeyle sıırlı tutmaz ve tüm öğrendiklerini uygulamaya geçirirsin.” dedikten sonra bana göz kırptı.

“Yeteneklisin Hande. Ellerin gerçekten yemek yapmak için yaratılmış gibi ve bunun değerini kaybetme.” diyerek bana sınavımı geçtiğimi ve artık şeflik belgemi alabileceğimi söyledi. Neredeyse çığlık bile atmış olabilirdim. O anda orada sınavdan kalmış olan şef adayları vardı. Her biri üzgündü ve sınavı geçemedikleri için ben de üzölmüşüm fakat sevincimi içimde saklamak imkânsız gibi gelmişti.

Aldığım haberle hızla sınav salonundan çıktım. Kapının hemen diğer tarafında beni bekleyen Rion ile göz göze geldim. Turan da buradaydı. Beni sınava uğurlarken uzunca öpmüş ve yağ misali erimemi sağlarken akademideki tüm kadınların kıskanç bakışlarına maruz kalmama neden olmuştu. Fakat şu anda gözlerim onu anyordu ve bulamıyordu.

Rion gülümseyerek, “Sarurım baban aradı ve onunla konuşuyor. Dilinizi öğrenmeye başlasam iyi olacak çünkü sanki dünyalı değilmişsiniz gibi bir izlenim bırakıyor.” dedi.

Sevinç çığlıkları eşliğinde Rion’un boynuna atladım. Tamam, birçok şeyi biliyordum, kesinlikle fazlasıyla emeğim vardı fakat bana verdiği püf nokta taktikleri işimi o kadar kolaylaştırmıştı ki neredeyse başarının tamamında emeği var gibiydi. Rion bir an bile tereddüt etmeden kollarını bedenime doladı ve mutluluğumu benimle, “İşte bu kadar!” diye haykırarak paylaştığında kahkaha attı. “Bir ara tavayı atıp kaçmak istedim.” dedim. Bu gerçektir. Bir ara öyle bir noktaya gelmişim ki pişirme tavası elime ağır geliyordu ve sanki tüm sıralamayı karıştırmışım gibi hissediyordum. Hatta tuz yerine şeker koyduğumu düşündüğüm anlar bile olmuştu. Derin nefesler almaya ve gerçekten pes etmeye başlamışım. Fakat yine de üstesinden gelmiş ve sonuna kadar kalmışım. Rion

ise açıklamama karşılık gayet kendinden emin bir ses tonuyla konuşuyordu.

“Seni geriye sokmak için kapının hemen dibinde bekliyorduk.” diyerek karşılık verdiğinde ise omzuna yumruk attım. Kapıdan girerken de aynı şekilde, “Sakın korkup çıkayım deme, içeriye tıkarım.” diyerek söylenmişti. Ciddi olduğu her hâlimden belli oluyordu ve yine ciddiyetini kesinlikle kaybetmemişti.

“Teşekkür ederim, ne öğrettiysen çıktı ve bu şeflerin yerinde olman gerekiyor.” dedim.

“Sadece kadınuma yemek pişirmek için öğrendim ve benimki kafa dağıtmak içindi.”

“Sonunda sana aşkını getiren bir kafa dağıtma.”

Her kadını kendine anında âşık edeceğine inandığım mü-kemmел bir sırtıma eşliğinde, “Onu bir daha kaçmaması için bağlamayı düşündüğüm anlar olmadı değil.” diye itiraf etti.

“Asıl macera şimdi başlıyor. Bunun bir de Türkiye’ye dönüşü var ve Savaş dayım çok da kolay bir baba değildir.” dedim. Bu bir şakaydı fakat gerçeklik payı da yok değildi.

Rion anında karararı bakışları eşliğinde, “Hiç kolay bir baba tarafından büyütülmedim. Bu konuda sağlam tecrübelerim var.” dedi.

O anda yutkunmak zorunda kalmışım. Bir muhabbet esnasında babasının yumuşak kalpli olmaması adına ona nasıl sınavlar hazırladığını, kalbindeki acıma hissinin kaybolması ve bir daha ortaya çıkmaması için nasıl zorladığını ve sevginin aslında zayıflar için var olduğunu öğrettiği zamanları anlatmıştı. Daha on yaşındaki bir çocuğa, birini ikna etmek için sevdiklerini kullanman gerekiyor eğitimini veren babasının hayatta olmasını ve onu öldürmeyi dilediğini hatırlıyorum. Fakat bizimkilerin olayı sadece sevgi boğması anlamına geliyordu. Onun için panikle;

“Savaş dayım ve ailenin diğer büyüklerinin senin ailene benzer tek tarafı yoktur. Sadece bizlere karşı fazlasıyla korumacı olabilirler. Bunu da senin ailenin uyguladığı yöntemi izleyerek yapmazlar.” dediğimde ise kaşlarını çatarak bana baktı. Ne demek istediğimi ve tehlikenin boyutunu öğrenmek istediğinin farkındaydım. Şiddet haricinde tehlikenin boyutu büyüktü. Onun için ona gülümseyerek;

“Seni çok sevecekler, Hayal’i göklerden yere indirdiğin için minnettar olacaklar fakat...” dedim ve ona tereddütle baktıktan hemen sonra tam ona açıklama yapacaktım ki belime dolanan kollarla yerimde sıçradım.

Boynuma bırakılan baştan çıkarıcı bir öpücüğün ardından, “Canına okuyacaklar dostum.” diyen Turan’la gülümse-dim. Turan ellerini belimden almadan gözleri kocaman açılan Rion’a baktı.

“Babalar ve anneler arasında kimden korkman gerektiği konusunda fikir istersen kesinlikle anneler diyebilirim. Dos-tum, gözlerinin içine bakıp beynini okuyorlar, bizzat tecrübe ettim. Hele Rüya Hanım ki müstakbel kayınvaliden oluyor, onun soruları karşısında Türkçe’yi unutmuş olabilirim.” de-diğinde Rion’un neredeyse terlediğini fark ettim.

Turan kahkaha atarak, “Bol şans.” dediğinde, Rion başını sağa sola sallayarak derin bir nefes alıp verdi. Sonra artık çaresiz kalmış bir bakışla, “Burada evlenip karşılarna çıksak?” diye sordu. Bu sefer gözlerini kocaman açan bendim. Bu ak-lımdan geçen bir seçenek bile değildi. Onun için panik içinde çıkan sesimle;

“Kesinlikle seni vururlar ve bunda ciddiyim. Acı çeke çeke öldüğünden de emin olurlar.” diyerek Turan’ın kolların-dan çıktım ve hızla ikisine de baktım.

“Onların en kıymetlilerini alıyorsunuz, her şeyi yapmak-ta özgürler.” dedim. Aslında bu durum biraz da Hayal’den
354

korktuğum içindi. Rion bu teklifle Hayal'e gittiğinde hiç düşünmeden evet diyeceğinden emindim. Çünkü gelinlik, düğün, dans, bu kavramlar Hayal için kâbustan öteye gitmiyordu. Sırf bu hazırlıklardan kurtulmak için bu teklifi kabul eder ve sabahında konsoloslukta nikâhı kıyardı. Ben bu şekilde aklımdan geçenlerle savaşırken, Turan beni kollarına çekerek dudaklarıma bir öpücük bıraktı.

"Masal tasasız gelin oldu, ona karşılık seni alıyorum güzellik. Buna rağmen dans pistinde ruhumu teslim ediyordum. Annemin hayatta olmasını ve Kadir'in canına okumasını dilerdim." dediğinde ise gülümsemiştim. Adam haklıydı. Kadir hiç anne ve aile engeline takılmamıştı. Fakat onlar da birçok sınavdan geçmişlerdi. Hayatlarını düzene sokmaları, aşklarının farkına varmaları ve birlikte yol almaları fazla zaman almış olsa da sonuç harikaydı. Kısa bir zaman önce aldığım habere göre Masal ikinci bebeğine hamileydi ve yazdığı kitap da basım sürecine girmişti. Her ne kadar Kadir hükâyedeki erkek karakter için telif hakkı talep etse de Masal bu konuda sadece gülüp geçtiğini söylemişti. Turan'ın kollarında döndüm ve ellerimi boynuna dolayarak gülümsedim.

"İnan bana, o işi Masal halletti." dediğinde, gözlerindeki parlamayla bana bakan Turan, "Buna sevindim." dedi.

Rion arkamızda homurdanarak "Tamam, bu konuyu daha detaylı konuşabiliriz fakat bu gereksiz mezunlar gecesi ne katılmak falan istemiyorum. Onun için buradaki isim bitti. Bundan sonrası için kendinize bir oda bulun, çeyrek mafya beni bekler." diyerek yanımızdan uzaklaştığında Turan alnımda öptü.

"Emin ol, sana daha da memnun olacağın bir gece yaşatabilirim güzellik." dedi. İçimde yükselen arzuya engel olmakta bir anda zorlandığımı ve her an bulunduğumuz yeri umursamadan dudaklarının ateşine kendimi bırakmamak için neredeyse kendimle savaşmak zorunda kaldım. Tek bir kelimesi

ve ateşli bir bakışı ile bedenimde uyandırdığı duyguya gerçekten hayran kalmamak elde değildi. Bazen hissettirdiklerini benim de ona hissettirip hissettiremediğimi aklımdan geçirmeden edemiyordum.

Bakışlarında kaybolduğum esnada hemen arkamızdan, "Tebrikler prenses." diye söyleyerek bana seslenen Rigor ile gözlerimi sıkıca yumdum. Bu adam gerçekten intihara meyilli biri olduğunu gerçekten kanıtlamıştı. En son karşılaştklarında Turan onun kafasını kırmak üzereydi ve bunu bile bile tercihini ölümden yana kullanması sanırım yaşamakla fazlasıyla bir sorunu olduğu anlamına geliyordu. Turan'ın bakışlarındaki ölümcül tehlikeyi fark ettiğimde her şey için çok geç olduğunu da anlamış oldum. Onu parçalayacakmış gibi gelen Turan'ın dikkatini dağıtmak adına hızlı bir şekilde:

"Tercihimi kesinlikle senin sunacağın gecedan yana kullanıyorum." dedim fakat bakışları Rigor'dan bana ulaşmıyordu. Beni duyduğunu dahi düşünmüyordum. Rigor hâlâ karşısındakinin ölüm meleği olduğunu ve nefesinin sayısını bile bildiğini anlamadığını belli eder bir şekildeydi.

"Geceye birlikte gitme teklifim hâlâ geçerli." dediğinde ise gözlerimi sıkıca yumdum. Ürkekçe gözlerimi açtığımda ise Turan'ın bakışları duyduğuna inanmadığını belli edencesine şaşkınlık doluydu ve kaşları kalkıktı. Bu ne söylersen söyle beni durduramazsın bakışıydı. Turan'a umutsuzca, "Üzgünüm, ben gereken cevabı verdim ve gerçekten katil olmanı istemiyorum." dediğimde ise Turan bakışlarını kısarak bana baktı ve tam da o esnada Rigor:

"Hâlâ fikrini değiştirmeni ve bana evet demeni bekliyorum prenses." dedi.

Bıkın bir sesle, "Zorluyorsun ama." diye söylendim. Turan ise kollarımı boynundan indirirken gayet net çıkan ve sakın önümde durma dercesine bir sesle konuştu.

“İzninle güzellik.” dediğinde derin bir nefes aldım. Dur, hayır, yapma kelimeleri Şu andaki durumda hiçbir anlam ifade etmiyordu. Kabullenmekten ve anın bitmesini beklemek-ten başka bir çarem yoktu. Rigor için zor bir raunt olacaktı. Onun için, “Tabii ki.” diyerek karşılık verdim ve her akıllı ka- dın gibi tek bir karşı koyma belirtisi sergilemedim.

Turan beni arkasında bırakırken onlara bakmadığım hâlde gelen yumruk, neredeyse birkaç kemik kırılma sesine gözlerimi sıkıca yumdum ve içimde umarım bundan sonraki aŐıılık serüvenini bitirecek bir kırılmaya maruz kalmadığım umdum. Birkaç saniye içinde arkamda beliren ve elini belime yerleştirip beni kendine çeken Turan’ın göğsüne  arptığımda yüzüm ona dönük değildi. Içinde  arpınan nefesim çıkış yo- lunu bir türlü bulamıyordu.

Turan, “Bu gece yapacaklarımdan ben sorumlu değilim güzellik.” diye fısıldadı. Gözlerim kocaman olmuştu. Si’tir, cidden başım beladaydı ve bu tehlikeden kurtulmam ise bir mucizeydi.

Günün sonunda eve gittiğimizde resmen işkence boyu- tunda bir macera yaşamıştım. Bu tecrübeyle cidden bir daha Turan Sarıca’yı kuskan lıkla test etmemem gerektiğine dair sıkı bir ders almıştım.

İki gün sonrasında ise belgemi elime vermişlerdi. Ri- gor’un iki haftalık rapor aldığını ve suratının eski hâline gele- bilmesi için iki aya ihtiyaç olduğunu  ĐrenmiŐtım. Bu konu üzerinde durmakla uğraşmadım. Sonuçta bu durumun tek sorumlusu oydu ve Şansı olmadığı hâlde zorlayan da oydu. Sonuçlarına katlanmak da onun problemiydi. Sonraki günler bazı belgeleri almakla geçmiş ve altı aylık serüvenin son gün-

lerine geldiğimizi Turan'ın bana sarılı kolları arasında boynuma bıraktığı öpücüklerle anlamıştım.

"Burada son günümüz, akşam uçağıyla dönüyoruz güzelliğ. Tüm hazırlıklar başlamış ve bize sadece süreci devam ettirmek kalıyor. Her ne kadar senin için kısa olsa da üç hafta içinde gelinliğini prova edip düğünde giyeceğın hâle getirmen gerekiyor. Üç hafta sonra düğünümüz var." diyerek açıklama yaparak bitirmişti. Söylediklerine karşılık gözlerim kocaman olarak ona baktım. Turan gülümseyerek burnuma bir öpücük bıraktı.

"Buradayken boş durduğumu düşündüysen beni gerçekten hiç ama hiç tanımamışsın demektir." dedi. Hâlâ şaşkındım. Turan ise gayet rahat bir sesle, "Plazadaki ev şimdilik iyi ve orayı sevdiğini düşündüm. Eşyalar da buranın tarzında modeller. Bu konuda yanılmadığımı düşünüyorum. Masal sayesinde birkaç düzenleme yaptım ve tam donanımlı bir mutfağın var." dedi.

Bir adam daha ne kadar mükemmel olabilir diye düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum. Daha ne kadar kendine âşık etmek için çabalıyordu herhangi bir fikrim yoktu fakat fazlasıyla âşık olmak kaçınılmazdı. Bazen ona olan hislerimden ve bu aşkın büyüklüğünden korkmuyor olduğumu düşünmek yanılsmış gibi geliyordu. Gözlerine dolan gözlerimle baktım.

"Biraz yavaşlamazsan hayatımın sonuna kadar sensiz nefes alamayacağım bir zirveye ulaşacağım." dedim.

Bana aşkla bakarak, "Böyle bir seçeneğın yok güzelliğ." diye karşılık vermişti. Başka bir seçenek gerçekten istediğım bir şey değildi. Hayatımın her bir anını geçirmek istediğım tek kişiydi fakat bu anı daha fazla uzatmayan Turan, "Annen ve diğer ölüm melekleri düğün organizasyonunu memnuniyetle üstlendiler ve ortaya çıkanları henüz bilmesem de korkmadığımı iddia edemem." dediğinde ise kıkırdamadan edemedim.

Söz konusu annem ve diğerleri ise kesinlikle planladıklarından korkulurdu.

Fakat neden bu kadar acele davrandığımızı merak etmeden edemedim. Sonuçta geri döndüğümüzde tüm hazırlıkları biz de yapabilir ve herhangi bir sürprizle karşılaşmazdık. Onun için, “Bu hız neden?” diye sormaktan kendimi alıkoyamadım. Turan soruma karşılık alnıma bir öpücük bıraktı.

“Seninle aynı yatakta uyumaya o kadar fazla alıştım ki güzellik, aylarca bu sahne için haftanın belirli günleriyle yetinebileceğimi sanmıyorum.” diyerek cevaplamıştı. Bu cevap gayet yeterliydi ve kesinlikle bunu düşününce benim de yetinebileceğimi sanmıyordum.

En sonunda Türkiye'ye dönmüştük. Havalimanında bizi Cenk ve Kadir karşılamıştı. Ailede hiç kimsenin Hayal'in bizimle döneceğinden haberi olmadığından herkesin yaşayacağı şoku, verecekleri tepkiyi ve karşılama sürecindeki olayları onlar kadar ben de heyecanla bekliyordum. Bu duruma dâhil olan Rion ile yaşanacak olanlar durumu daha da gizemli hâle getirdiğinden, onların gerginliği bize de yansıyordu.

Durum için ilk olay değerlendirmemiz Cenk karşısında olmuştu. Cenk, Turan ile beni gülümseyerek karşıladığı havalimanının kapısından çıkan Hayal'i görür görmez çok şaşırmıştı. Rion'u görünce suratına yansıyan o şok bakışlar da eklenince sanırım bir uzun bir süre cümle dahi kuramamıştı. Bu durumda neredeyse kahkaha atacaktım ki sonunda sesini çıkarabilirdi.

“Si*tir! Biri Savaş amcamı tutsun.” diyebilmişti. Kesinlikle haklıydı. Rion'u gören Savaş dayımın vereceği tepki karşısında her ne kadar eğlenecek olsak da yapacaklarından

korkmuyor değildik. Yapabilecekleri konusunda kimsenin bir fikri yoktu. Orada olan Kadir ise sertliğinden ödün vermeden dudakına yerleştirdiği sırtmayla konuşuyordu.

“Umanm hayat sigortan vardır.” diyerek tepkisini göstermişti. Bu da olabileceklerin büyüklüğü konusunda fazlasıyla yeterli olmuştu.

Turan fazlasıyla eğlenirken Rion, “Sizi az da olsa anlıyorum ve hayat sigortasına ihtiyacım olduğunu düşünmüyorum.” diyerek karşılık verdi. Kadir ve Cenk koca bir kahkaha atmıştı. Bu her ne kadar eğlenceli olsa da Rion’a bol şans dilemek anlamındaydı.

Ardından Cenk, “Cesaretini takdir ediyorum fakat devler sahnede.” dedi. Rion kaşlarını çatarken, Turan’ın bakışlarında da soru işaretleri belirmişti.

Hayal sesli bir şekilde, “Bizim geldiğimizden haberleri yok, hemen geri dönüyoruz.” dediğinde ise kahkaha atma sırası Kadir’deydi.

Kadir kahkahasının ardından, “An itibariyle ülke dışına çıkışınız engellendi.” dedi ve Rion hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Ben başımı sağa sola sallayarak, “Annem ve diğerleri için ölüm melekleri mi demiştin?” diye sordum. Turan başını evet anlamında sallarken, “Azra büyükanm ve Merve teyzem ile tanışmadın, değil mi?” diye sordum. Turan hâlâ bana anlamayan bakışlarla bakıyordu.

“Annemleri yetiştiren kadınlar sizce ne kadar daha zorlar sizi?” diye açıkladığımda gözleri kocaman olan Turan’ın.

“Dünyanın öbür ucuna uçuyoruz güzellik.” diye söyledi. Herkes koca bir kahkaha atmıştı. Gerçekten tüm aile buradaydı ve bizi macera dolu bir sınav bekliyordu. Neyse ki biz bilinen boyuttuk, asıl ilgi odağı Hayal ile Rion idi ve aileye yeni katılacak olan o minikti. Gerçek-

ten onlara bol şans diliyordum. Buna çok ihtiyaçları vardı.

Tüm aile bizi büyükbabamın evinde beklemişti ve evin kapısından girdiğimiz anda küçük bir orduyla karşılaşmıştık. Büyükbabamın keskin gri bakışları, babamın delici kahve bakışları ve Savaş dayımın her an saldıracakmış gibi bakan bakışları nefesimizi kesmeye yetmişti.

Yanımda olan Turan, gayet rahat ve kendinden emin duruşuyla beni huzura doğru çekerken; Rion, Hayal'in elini bir an olsun bırakmamıştı. Her bir bakış bize ardımıza bile bakmadan kaçmamız gerektiğini bas bas bağıryordu ki biz delirmiş gibi gülümsemeye çalışıyorduk.

Büyükannem kahkaha atarak, "Heyyy! Beyler! Silahlarınızı kaldırın bakalım." dedi ve hemen yanında duran babam ile Savaş dayıma daha bir keskin baktı. "Bu söylediğim her biriniz için geçerli. Kısırçılığınız ve yasaklarınız bir işe yaramayacak. Eziyet etmeyin gençlere." Savaş dayım annesine bakış atarken büyükannem, "Kızını yeryüzüne indirdi. Bunun için bile teşekkürü hak ediyor." demişti ve Rion'a yaklaşan Rüya teyzem gülümseyerek elini uzattı ve İngilizce, "Aileye hoş geldin." dedi.

Hayal biraz olsun rahatlamış görünüyordu. Rion kendisine uzatılan eli büyük bir nezaketle öpmüş ve Savaş dayımın ne söylediğini anlamasak bile homurdanmasını duymamıza neden olmuştu. Rion ve Turan tüm ailenin ellerini sıkmış ve kendinden emin duruşlarıyla takdiri toplamışlardı.

Ailenin erkekleri kendileri kadar cesur ve bir o kadar aşkarına sahip çıkan adamlara çok da fazla tepki göstermemişti. Turan zaten biliniyordu ama Rion için ayrı şeyi söylemem imkânsızdı. Savaş dayım, Rion ve Hayal'in bir bebekleri olacağını öğrendiği dakikadan bu yana ölüm planları yapıyordu. Bunu söylemekten geri de durmuyordu. Her ikisi de İstanbul'da yaşama kararı almıştı. Hayal uzun bir süre tehlikeli sporlardan uzak durması gerektiğini anladığında dünyası

yıkılmış olsa da yakında evlilikleri için hazırlıklara başlanacaktı. Savaş dayım haricinde Rion herkes tarafından çok sevilmişti. Ailenin tüm kadınlarının kalbini çaldı diyebilirdim...

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hayat sana ne zaman neyi sunardı, bilemezdik. Sunduğu bazen acı, bazen mutluluk, bazen kavuşma bazen ayrılık olabilir. Her birini ayrı ayrı yaşamış ve aşkın içinde yanmıştk. Tüm acıları birbirimizin kollarında unutmuş ve kalplerimizle bakmayı bir an olsun bırakmamıştk. Her ne kadar yanlış anlamalar yıllarımızı bizden almış olsa da bize hediye edilen bu güçlü aşka değmişti. Şimdi ise aynada Rüya teyzemin benim için tasarladığı sade ama bir o kadar cesur gelinliğimin içinde kendime bakıyordum.

Saçlarım şık bir topuz yapılmış ve geniş sırt dekoltemin ihtişamını kapatan duvağım mükemmel duruyordu. Makyajım usta ellerden çıktığı için kusursuzdu. Gelinliğim fazla kabarık olmayan bir tülle tamamlandığı için elbise tarzında süzülüyordu. İnce, zarif kol askılarım sayesinde şık bir dekoltem de vardı. Telefonuma gelen mesaj anın büyüsunü bozarken, kimden geldiğini anlamakta zorlanmamıştm. Turan, tam üç haftadır beni görmüyordu. Abartmıyorum, birlikte uyumak, tatlı kaçamaklar falan her birini bir kenara bırakalım, Turan tam üç hafta boyunca beni görmemişti. Ailenin geleneksel düğüne kadar gelini göremezsin kuralını geçememiştik. Bu benim de hoşuma gittiğı için ailenin kuralına katılmışım. Onu deli gibi özlemiştim ve onun bana duyduğu özlemin kelime

karşılığını bulamıyordum. Her geçen gün beni kaçırma planları yapması ise kahrkaha atma nedenlerimden idi. Annemler ve ailenin diğer kadınları acımasızlıkta sınır tanııyorlardı. Bu biraz da eğlenceliydi ve hayatımda bir daha yaşayamayacağım bu güzel zamanın tadını çıkarıyordum. Telefona gelen mesaja baktım ve içimde beliren kasılmaya engel olamadım.

“Aşağıdayım.” diye yazmıştı. Sadece tek bir kelime bile seni yıllar öncesine götürmeye yetiyordu. Telefonun ekranında yazılı tek kelimenin üzerinde parmağımı gezdirdim ve derin bir nefes alıp gözlerimi kapadım. Onunla attığım ilk adımda bana bırakmış olduğu notta da aynı kelime yazıyordu. O tek bir kelimenin anlamı aşağıda olabilirdi fakat hissettirdiği buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum idi. Her zaman yanında olacağım ve her anım senle olacaktı. O gün hissettiğim duygu bir anda bedenime hücum etti ve kalbim, içimde güm güm atmaya başladı. Sadece dakikalar sonrasında Hande Sarıca olacaktım ve hayatımın geri kalan kısmını Turan Sarıca ile yaşayacaktım. O bana ait olurken ben de ona ait olacaktım. Aile kavramını tüm hayatım boyunca hissetmiştim. Güzel ve birbirine bağlı fertlerden oluşan bir aileye sahiptim fakat şimdi kendi ailem olacaktı.

Şimdilik iki kişi olsak bile diye düşünüp elimi karnıma yerleştirdim ve gülümsedim. Geciken regl dönemimin verdiği şüpheyle test yapmışım ve evlilik öncesi ilk hediyelediğimi öğrenmiştim. Hemen hastaneye gitmiş ve henüz altı haftalık olan küçük bir canın içimde çoktan büyümeye başladığını öğrenmiştim. Her şey yolundaydı ve doktorumun dediğine bakılırsa ters giden olumsuz bir şey yoktu. Bu benim için öylesine büyük bir haber olmuştu ki neredeyse nefes dahi alamamıştım. Hemen Turan’a haber vermek istemişim fakat bir şekilde bu isteğimi erteleme kararı almıştım. Düşün gecesinin sabahında veya o saniye ona müjdeli haberi vermek istiyordum. Bunun için iki hafta beklemek zorunda kalmışım ve bu her geçen saniye fazlasıyla zorlaşan bir durum olmuştu.

Yine de annemlerin gelini düğünden önce göremezsin kuralı biraz olsun kolaylık sağlamış. Mesaja sırtarak baktım ve ona azıcık da olsun gecenin sonuna kadar merak edeceği bir şey söyleme ihtiyacıyla dolup taşım.

Ardından, "Gecenin sonunda sana çok güzel bir haberim olacak." diye yazdım ve gönder tuşuna bastığımda birkaç saniye bekledim. İçimdeki ses ne olduğunu düşünüyor diye fısıldarken, kalbim, söyle ona ve sesini buradan duymayı bekle diye fısıldıyordu fakat o sesin ayrı zamanda şeytanın sesi olduğunu bilerek duymamaya çalıştım.

Turan, "Gecenin sonunda güzel haberden çok kollarında olacak olan güzelliğin zevkini çıkarıyor olacağım." diye yazmıştı. Kahkaha atmamak için kendimi tutmaya çabalarken, konuyu geceye saklamaya karar verdim ve yanıt olarak, "Gelinliğimin altına tanga giymiş olabilirim." diye yazıp gönderdim. Birkaç saniye nefes almadan kaldığına emindim. Ardından bir şeyler yazdı, sonra sildi. Tekrar yazdı ve tekrar sildi. Sonra yazmak istediği kelimelerden emin olduğunu düşünmüş olacak ki:

"Düğünden seri kaçıracağuma emin olabilirsiniz güzellik." diye yazılı mesaj bana ulaştığında ise kahkaha atmıştım. Onu bu gece durdurabileceğimi hiç ama hiç sanmıyordum. Bu gecenin hiçbir anında uyumayacağımızı da tüm bedenimle hissediyordum.

Düğün Turan'ın otelinde yapıyordu. Boğaz manzaralı mükemmel havuzunun etrafında 250 özel davetli eşliğinde sade bir tören istemiştik. Tüm davet alanı beyaz güllerle, orkidelerle ve aranjmanlarla döşenmişti. Mükemmel bir menü vardı ve davetliler fazlasıyla şık olacaktı. Yılın düğünü diye manşetlerde yerini çoktan almıştı. Eski dünya motor şampiyonu ve genç iş adamı Turan Sanca ile iş dünyasının dev isimlerinden Bora Yılmaz'ın biricik torunu Hande Ertürk dünya evine giriyor. Hayatımızın en güzel gününde magazine yer ver-

mek istemedik ve onları otelin dışında tutma kararı almıştık.

Şimdi ise beni odamdan almaya gelecek olan Turan'ı bekliyordum. Kalbim neredeyse ağzımda atıyordu ki çalan kapıyla yutkundum fakat içeriye giren babamın nemli hayran bakışlarıydı. Bir anda gözlerime hücum eden gözyaşlarımı durdurmaya çabalarken, beni kollarına alan babamın sıkıca sarılışıyla bunun mümkün olamayacağını hissettim. Babam konuşmakta zorlanarak yutkundu ve tam başımın üstüne bir öpücük bıraktı.

“Sana şirine diyoruz ama bu gece bir prenses olmuşsun.” Ona sıkıca sarılmaya devam ettim. İçimden gelen hıçkırıklarla ağlama dürtümün kesinlikle bedenime huzla yayılan hormonlardan olduğuna emindim. Fakat şu durumda olan her kızın gözlerinden yaş süzülmediğini de biliyordum. Annem de bu durumu yaşadığında çok ağladığını bana defalarca söylemişti. Buna ailenin diğer kadınlarının da hikâyeleri eklenince fazlasıyla sulu göz olduğumuzu ve bunun genetik bir hâl aldığı anlamıştım. Bugün benim en mutlu günümdü ve mutluluktan ağlama iznim vardı. Kesinlikle bu hakkımı sonuna kadar kullanacağımdan emindim.

Babam bana sarılmaya devam ederken, “Bunu söylemek her ne kadar hoşuma gitmese de Turan gerçekten mükemmel bir adam. Kalbini bu kadar mert, cesur ve seni gerçekten seven bir adama açtığın için teşekkür ederim. Hayatının sonuna kadar her ne olursa olsun, senin yanında olacak ve seni her şeyden koruyabilecek birine seni emanet ediyor olmanın verdiği huzuru tahmin bile edemesin.” dedi. Bana sarılmaya devam ederken yutkunarak birkaç saniye sanki kelimelerini bulmaya çalışıyormuşçasına sessiz kaldı. Ardından daha şefkatli çıkan sesiyle, “Ama yine de her zaman buradayım, unutma.” dediğinde, kendimi artık tutamamış ve hıçkırarak babama daha da sıkı sarılmıştım.

Bir kızın hayatında her zaman arkasında duran dev bir

baba gölgesine ihtiyacı vardı. Onun gölgesinde korunmaya, onun sevgisinde büyümeye ve onun cesaretiyle savaşmaya her zaman ihtiyaç duyardı. Mert Ertürk her zaman benim cesaretim, gücüm, saygım ve doğru kararlarımda başrolde olmuştu. Ona danışmadan aldığım hiçbir karar olmamıştı ve bunların hiçbirisiyle savaşmak zorunda kalmamıştım. Her hatamda yanımda ve her savaşımda arkamda durmuştu. Babam beni kendinden biraz uzaklaştırdı ve gözlerime gülümseyerek baktı.

“Artık gözyaşımızı siliyoruz ve hayatının sonuna kadar seni seveceğine inandığım adama götürüyorum seni. Gerçi her ne kadar sevsem de gitmiyorum demeni umuyorum.” dediğinde ise kahkaha attım.

“Baba, ciddi olamazsın.” diye söyledim. Babam bana cevap olarak kolunu uzatırken, ona şaşkınlıkla bakarak, “Turan nerede?” diye sordum. Normal şartlarda beni gelin odasından almaya gelmesi gerektiğini düşünüyordum. Sorum karşısında babam sinsice sınıttı.

“Annenler onu aşağıda bekletiyor.” dediğinde ise aklıma dolan sahneyle neredeyse kahkaha attım. Hâlâ işkence ediyorlardı ve gerçekten buna daha fazla katlanabileceğini sanmıyordum. Beni gördüğü dakika dudaklarıma yapışmasını umuyordum. Babam avucunun içinde bulunan elimi koluna yerleştirerek bana baktı ve gülümsedi.

“Tamam, kabul ediyorum, bu bana zevk veriyor ve daha fazla beklemesi için ne gerekiyorsa yaparım fakat sanırım onu aşağıda anneler bile daha fazla tutamayacak. Seni kendi düğününden kaçırın damat olarak manşetlerde yerini almaması adına artık gitmemiz gerekiyor.”

Ağlamak ile gülmek arasında bir an yaşadım. Ardından odadan çıktık ve beni en sonunda beklediği merdivenlere ulaştığımızda tüm bedenimi rahatlatmasını umarak derin bir nefes aldım. Ardından babamla adım adım merdivenleri in-

meye başladık. Merdivenlerden aşağıya adım adım inerken tüm kalabalığın sevinçle babam ile beni alkışladığını duyuyordum. Bakışlarım hemen karşımda duran ve neredeyse nefesimi kesen yakışıklılığa odaklanmıştı ve bakışlarındaki anlamla yanuyordum. Kalbim göğüs kafesimin içinde nefes almamı zorlaştıracak kadar hızlı atıyordu. Siyah bir damatlık giyiyordu ve tüm kaslarını saran özel dikim takımın içinde buradaki tüm kadınların aklını başından aldığı kimseye bakamasam da hissediyordum. Gözlerimiz bir an olsun ayrılmıyordu ve adım adım ona yaklaşırken bir an derin bir nefes aldığını fark ettim. Babam Turan'ın hemen karşısında durduğunda bakışlarımız bir anlığına ayrıldı. Babam elimi Turan'ın eline bırakırken, gayet net ama bir o kadar sakin bir sesle;

“Sana en hassas varlığını tüm dünyanmış gibi dikkat edeceğini umarak emanet ediyorum. Gözünden mutluluk haricinde tek damla yaş akışını öğrenirsem inan...” dediği anda Turan gayet kendinden emin bir şekilde;

“Bana ne isterseniz yapabilirsiniz.” dedi. Babam aldığı cevap karşılığında memnun bir gülümsemeyle başını onaylarcasına salladı. Elimi Turan'ın o büyük elinin içine bırakırken;

“Mutlu olmanızı diliyorum çocuklar. Bundan tek bir şüphe bile duymadan üstelik.” diyerek çekildiğinde, Turan bakışlarını bakışlarıma sabitleyerek elinin içindeki elimi koluna yerleştirdi ve kulaklarımızı sağır edecek alkış sesleri içinde nikâhımızın kıyılacağı loca tarzı masaya doğru yürüdük. Tüm bedenim titriyordu ve neredeyse heyecandan ölecekmiş gibi hissettiğim saniyelerde Turan kulağıma doğru eğildi.

“Cidden bu gelinliğin altına tanga mı giydin?” diye sorduğunda, kahkaha atmamak için kendimle savaşırken, gözlerine ateşli olduğunu düşündüğüm bir bakışla baktım.

“Beyaz.” diye fısıldamıştım.

Turan hırlarcasına, “Evet diyoruz ve kaçıyoruz güzellik.”

dediğinde ise bu sefer kahkaha atmıştım. Nikâh masasına yürürken kahkaha atan gelin nasıl bir görüntü portresi çiziyordu bilmiyorum fakat ne düşünüldüğünü kafama takacak kadar umursamıyordum. Sonunda masaya oturmuş, nikâh memurunun sorduğu birbirimizi kabul ediyor musunuz sorularına gür bir sesle evet demiş, imzalarımızı atmış ve artık bir aile olduğumuz belgeleyen evlilik cüzdanımızı elimize almıştık.

Nikâh memurunun, "Artık gelini öpebilirsiniz." diyerek verdiği iznin ardından Turan bakışlarını bakışlarıma odaklayıp beni alımdan öptü. Hemen sonra, "Dudaklarının tadını alma riskine giremem güzelliğin. Durabileceğimden şüpheliyim. Mükemmel görünüyorsun." dediğinde ise gülümseyerek ona sıkıca sarılmıştım.

İlk dansımızı yapmış, herkesin şakalarına katlanmış, mutluluktan nefes alamadığımız anlara şahitlik etmiştik. Düğün boyunca tüm sevdiklerimiz mutluluğumuzu bizimle paylaşmıştı.

Düğünde tüm aile bizimle beraberdi. Her birinin hikâyesi kendini gün yüzüne çıkarırken, gözlerden kaçmayan Cenk ve Güneş çifti her ne kadar bizim aramızda bir şey yok diye bağırsa da kör bir kişi bile aralarındaki çekimi fark ederdi. Dağhan yani Hayal'in abisi her ne kadar düğüne tek katılmayı tercih etse de onu burada huzursuz eden bir karşı cinsin olduğunu anlamıştım. Kızın kim olduğunu da tek bir bakışıyla hissetmiştim. Düğünde garsonluk yapan kızlardan biriyle arasındaki gerilime bakılacak olursa kesinlikle ortak bir geçmişe sahiptiler. Yarım kalan bir hikâye kokusu alıyordum. Umut abim ise yanında asistanıyla düğüne katılmıştı. Anne me göre asistandan fazlasıydı fakat bunu henüz anlama aşamasına geçmemişlerdi. Hayal ile Rion neredeyse çıldırmak üzereydiler. Çünkü her ikisi de Savaş dayının gölgesiyle geziyorlardı. Savaş dayım tüm tepkiler rağmen;

"Hâlâ bir İrlandalı'nın kızını elimden alabildiğine inana-

mıyorum.” siteminde bulunup duruyordu. Tabii bir de Mira vardı. Her ne kadar Ege ile düğüne katılmış olsalar da pek bir çift havasında değillerdi. Ege olabildiğince mesafeli durmaya çalışıyordu, Mira ise çoktan pes etmişti ve üzgündü. Masal’dan öğrendiğim kadarıyla Mira artık dayanamayarak Ege’yi öpmüştü ve Ege onun sarhoş olduğunu, üstelik kendini başka biri sandığını düşünmekte ısrar etmişti. Aslında Mira’nın ilk öpüştüğü kişi olduğundan habersiz yaşananları kabullenmeme çabasıındaydı. Tabii Masal ve Kadir’in hikâyeleri en başından yakıcıydı ve hiç ama hiç huz kaybetmiyorlardı.

Ben aslında içinde su olan kadehimi yudumlarken, her birinin mutluluğumdaki payını düşünüyordum. O anda içimdeki tüm ateşi alevlendiren kolların belime sarılması ve boynuma bırakılan öpücükle gözlerimi kapadım. Turan hemen kulağımın üzerinde duran nefesinin yarattığı alevi görmezden gelerek;

“Bir haberin olduğunu yazmıştın.” diye sordu. Gözlerim bir anda açıldı ve ona dönüp gülümsedim.

“Gecenin sonuna saklıyorum.” diye söylendim. Turan dudağına yerleşen seksi bir sırtmayla gözlerime baktı ve, “Gecenin sonunda hatırlayabileceğini sanmıyorum güzellik.” dedi. Ona kocaman olan gözlerle baktım. Turan ise bana daha çok yaklaşıp;

“Seni üç haftadır görmüyorum güzellik. Bak sana dokunmuyorum, öpmüyorum, birlikte uyumuyoruz demiyorum. Seni tam anlamıyla üç haftadır görmüyorum, ciddiylim, anenler cehennemdeki zebanilerle yer değiştirmeli, eminim onlardan daha çok acı verecek fikirleri vardır.” dediğinde ise kahkahalar attım.

“Bu, ailenin kadınları arasında bir gelenek hâline geldi. Kesinlikle hayır deme lüksün olmuyor. Üzgünüm.” dediğimde, Turan alnıma bir öpücük bırakmıştı bile.

“Hande Sarıca...” diye fısıldadığında gerçekten büyülenmiş bakışlar eşliğinde ona baktım. Turan ise gözlerini bakışlarımdan çekmeden, “Soyadımı hiçbir ismin bu kadar güzelleştirebileceğini düşünmemiştim. Hayatıma, dünyam olmaya hoş geldin Hande Sarıca.” dediğinde ise kollarımı boynuna dolayarak gözlerime dolan yaşlarının eşliğinde;

“Seni seviyorum Turan Sarıca.” diye fısıldadım. Turan ise saçlarımdan üzerinden öperek bedenime doladığı kolları daha da sıkılaştırdı.

“Sana olan hislerimi kelimelerin anlatamayacağını hissediyorum güzellik.” dediğinde ise çoktan ağlamaya başlamıştım. Lanet olsun hormonlar fazlasıyla iş başındaydı. Turan beni kendinden biraz uzaklaştırdı.

“Heyy... Baban tarafından vurulmak istemiyorum güzellik.” diye söylendiğinde ise ona gülümseyerek, “Mutluluktan ağlama iznim var.” diyerek karşılık verdim. Turan da gülümseyerek;

“Gel buraya.” diye fısıldadı, bana daha sıkı sarıldı ve hemen kulağımın üstüne, “Sadece 10 dakika sonra seni kaçırıyorum.” dedi. Şok olmuş bakışlarla, “Daha ailelerimizi göndermemiz gerekiyor, kendi düğünümüzden kaçamayız.” dedi.

Turan, “Otelde kalmayacağız, başka bir planım var ve evet kendi düğünümüzden kaçabiliriz.” diyerek elimi avucunun içine aldı. Beni hızla platformdan indirip otelin yatlarının yanaştığı küçük marinaya doğru sürükledi. Herkes bize baskarken otelin hemen dibine yanan yata sadece birkaç adımda beni çekti. Arkamızdan kimilerinin bağırması, kimilerinin alkışladığı ve kimilerinin kahkaha attığı kalabalığa döndü.

“Düğünümüzde bolca eğlenin! Üzgünüz ama bize müsaade!” dediğinde tüm kalabalık kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Yatın güvertesine adım attığımda tam çemkirecektim ki Turan:

“Ve artık gelini öpebilirsiniz.” diyerek o kor misali dudaklarını dudaklarımla birleştirdiğinde, yat çoktan geriye doğru denizin üzerinde hareket etmeye başlamıştı. Kahretsin, gerçekten özlemiştim ve kollarımı boynuna doladım.

“Gelini kucağında kapının eşiğinden geçirme kuralına ne oldu?” diye söylendiğimde ise Turan beni kucağına alırken küçük bir çığlık atmış olabilirdim.

Ardından, “Kapı biraz küçük ama sanırım bunu aradan çıkarabiliriz.” dediğinde, yatın kamarasına doğru yürümeye başladı. Saniyeler sonra yatın görünüşüne oranla fazlasıyla büyük olan bize özel kamaranın içindeki kocaman yatağın içinde, nefesimiz ve tüm bedenimiz tükenircesine sevişiyorduk. Yatın nereye gittiğine dair bir fikrim yoktu. Sürpriz olduğunu söylemişti ve benim de ona bir sürprizim vardı. Beklemeye karar vererek şu anın tüm zevkinin tadını yaşamaya başladım. Turan’ın dudaklarını tüm bedenimde hissederken, içime sert giriş çıkışları arasında adını haykırarak tükenmeyi istedim ve bunun için fazla zaman geçmesine gerek de kalmamıştı. Gece boyu bu şekilde geçmişti ve gözlerimizi uykuya ne zaman teslim ettiğimizi ise bilmiyordum. Bir ara kamara-ya gelen yemekle gücümü toplamak adına bayram etsem de uyku daha baskın çıkmıştı. Gözlerimi açtığımda ise yanımda beni seyreden Turan’ın hayran bakışlarına doğru gülümsemiştim.

Turan elini yüzümde gezdirerek “Bunu gerçekten özlemiştim.” diye fısıldadı. Dudaklarıma bıraktığı öpücüğe tutkuyla karşılık verip;

“Artık özlemen gerekmeyecek. Seninleyim ve rota nereyi gösterirse göstereyim, hiçbir yere gitmeye niyetimiz yok.” dedim. Bir an ne söylediğimi fark ederek suratımı buruşturdum ve kaşları çatılmış bir şekilde bana bakan Turan’ın açıklama yapmadan beni salacağı ihtimalini unutmam gerektiğini anlamış oldum.

Turan, “Kiminle rüyetiniz yok?” diye sorunca derin bir nefes aldım ve elini elimin içine alarak hemen karnımın üzerine yerleştirirken, gözlerine bakmaya devam ettim. Bakışları kocaman açıldı ve elinin her bir yerinin titrediğini hissedebiliyordum.. Bakışları gözlerimden bir an ayrıldı, elinin olduğu karnıma baktıktan hemen sonra hızla gözlerime tekrar sabitlendi.

“Ciddi misin?” diye sorduğunda gülümsedim.

“İki hafta önce test yaptım hatta hastaneye gittim ve altı haftalık olmuş bile. Sanırım çekirdek aile için fazla hızlıız.” dediğimde şaşkın bir sesle;

“Nasil yani? İki haftadır hamilesin ve bana şimdi mi söylüyorsun güzellik? Doğuma kadar bekleyebildirdin.” diye şikâyet ettiğinde kaşlarımı çatıttım.

“Bu haberi aldığında annemleri geçtim, babamların bile seni engelleyebileceğini sanmıyordum. Kelepçe takıp yanında gezdireceğin konusunda şüphelerim vardı.” dediğimde ise Turan hâlâ kaşları çatık bir şekilde bana bakıyordu. Beklediğim sevinç bu şekilde değildi onun için, “Heyy! Sevinçten kükreyip baba olduğun için beni öpücüklerle boğacağını falan düşünmüştüm.” diye söylendim.

Gözlerine yerleşen kocaman gülümsemeyle dudaklarına uzun hatta nefessiz kalmama sebep olacak kadar uzun bir öpücük bırakıp bana sıkıca sarıldı. Tüm bedeninin titrediğini ve beni neredeyse göğsünden içeriye sokmaya çalışırcasına sıkılığını fark etmem uzun zamanımı almamıştı. Boynuma ve saçlarıma bıraktığı öpücüklerin şefkati içimi ısıtıyordu ve onun içinde henüz hareketlenmeye başlayan sevinç dalgasına gülümseyerek;

“Daha farklı bir ortam hazırlamak istedim fakat sanırım o kadar saklayabileceğimi ben de biliyordum. Seninle yalnız kalır kalmaz gizli kalması için savaşılamayacağımdan emin-

dim.” dediğimde ise ben de birazcık uzaklaşıp; “Bence fazlasıyla iyisin ve teşekkür ederim. Harika bir düğün hediyesi oldu güzellik.” dedi. Kollarımı boynuna doladım. Bana sıkıca sarılırken defalarca öptü ve elini karnımın üzerine yerleştirip daha önce hiç tanık olmadığım fakat içimi mutlulukla dolduran bakışıyla;

“Gerçekten teşekkür ederim güzellik, hayatımda daha fazla mutlu olamam dediğim her saniye bana daha fazlasını sunuyorsun.” dedi. İçime dolan duyguyla ona aşk dolu gözlerle bakıp;

“Güzel seven bir adama kalbimi sunuyorum. Ne hissediyorsam onu hissettirmeye çalışıyorum.”

Turan gözlerini bir an kapatıp birkaç saniyenin içinde tekrar açtığına, “Seri seviyorum güzellik.” diye fısıldadı. O birkaç kelime benim kalbimi yerinden çıkartacak kadar hızlı atmasına, ruhumun canlanmasına yetiyordu. Dudakları dudaklarını bulup, dili tüm ağızını keşfe çıkarken bedenim onun açlığıyla sızladı. Buna doyabileceğimi sanmıyordum ki hamilelik hormonlarının bu durumu daha da yoğunlaştırdığını bir yerlerde okumuştum. Onun için kulağına, “Hamile kadınların cinsel arzularının daha yoğun olduğunu biliyor muydun?” diye sorduğumda Turan hırladı.

“Bu konuda beni dilediğin gibi kullanabilirsin güzellik.” diyerek verdiği karşılığa kıkırdadım ve sabahın ilk saatlerinde birbirimizin kollarında tükenene kadar birbirimizin her bir köşesini, her bir arzusunu keşfe çıktık.

Yat birçok koyda durmuştu. Yolculuğumuz Marmara’dan Ege kıyılarına uzanan birçok koya uğrayarak devam etmişti. Tam yirmi gün boyunca yatla tüm sahil kasabalarını, koyları

turlayarak Antalya'ya kadar gidecek ve balayı sonrası uçakla eve geri dönecektik. Daha iyisi olamazdı diye düşünüyordum. Farklı bir ülkede, otelde ve tek maksadı gezmek olan bir balayı hayalimde yoktu. Denizin ortasında bir yatta ve her ne zaman istersem karaya farklı bir yerde ayak basmak kadar zevkli bir durum yoktu. Yat büyüktü ve her türlü olanağı lüks denebilecek bir kategorideydi.

Karaya çıkmayacağımız zamanın çoğu denizin ortasında, gözlerden uzakta geçiyordu. Neredeyse bir haftamız bitmişti ve Antalya sularına çoktan girmiştik. Hatta Olympos sahiline demir attığımızda ve buradan sahile çıkma kararı aldığımızda gecenin çoktan ilerleyen saatlerine gelmiştik. Sahil konumu gereği karanlıklar içindeydi. Deyim yerindeyse göz gözü görmüyordu. Taşlı sahili zor bela geçtikten sonra yapışmış olduğum kolunun yönlendirmesiyle karanlıkta yönümü bulmaya çalışıyordum. Titrek çıkan sesimle;

“Burasıyla ilgili pek güzel anılarım mevcut değil. Balayımda hatırlamak istemeyeceğim kadar ürkütücüler.” diye söylendiğimde, Turan gülmek için kendini zor tuttuğunu belli eden bir sesle konuştu.

“Oysa benim için eğlenceli dakikalardı.” diye söylendi. Buna karşılık biraz sitemle konuştum.

“Üç kişi tarafından iğrenç bir saldırıya uğramamamın tam olarak neresi seni eğlendirdi, açklar mısın?” diye sordüğümde ise sesine bir anda gelen sertlikle;

“O andan bahsetmiyorum güzellik.” dedi ve durdu. Arından yüzünü göremesem de bana baktığını hissettim.

“Seni tam olarak burada gördüm.” dedi ve bir anda yeri aydınlatan ışıklarla bir yol oluştu. Artık Turan'ın yüzünü görebiliyordum. Bakışlarındaki aşk tüm bedenimi ısıtırken bedenime yerleşen korku bir anda ortadan kaybolmuştu. Turan konuşmasına ellerimi elinin içine alarak devam etti.

“Tam olarak şuradaydım.” dedi ve parmağını uzatıp işaret ettiği yere doğru dönüp baktım. Çok karanlık ve bir ağacın olduğunu bile zar zor görebiliyordum. Turan ise, “Tırmanıştan gelmiştim ve iki hafta sonra motor yarışı için kampa dönmem gerekiyordu. Neredeyse orada uyumak zorundaydım ve senin elinde telefon ışığıyla kendi kendine konuşa konuşa önümden geçtiğin andan itibaren nedenini bilmediğim bir şekilde seni takip etmeye başladım.” dedi.

Beni ışıklı yolun içinden yürütmeye başladı. Sonra yolun yaklaşık on - on beş adımlık mesafesini katettikten sonra tekrar durdu. “Burada telefonunun şarjı bitmek üzere olduğu için uyan vermişti ve sen epey bir korkmuştun.” dediğinde ise gülümsemiştim. Yine yürümeye başladık ve bir noktada tekrar durduğumuzda bulunduğumuz yerin beni kurtardığı yer olduğunu anlamam biraz zamanımı alsa da fark etmiştim. Bir anda ışıklar ikimizi de içine alacak şekilde kalp temalı yandığında ise büyümlü bakışlar eşliğinde ona bakmaya başladım.

Turan ise, “Tam burada güzellik. Tam burada katil olmadıysam, hayatımın sonuna kadar kesinlikle o seviyeye gele-meyeceğimi düşündüm. Kollarımda bayıldığın ve seni odana götürüp ilacını verdiğimde seni birkaç saniye izledim ve sana o saniye âşık olduğumu şimdilerde daha net anlıyorum. O andan itibaren aklımdan bir an olsun çıkmamanın nederi buydu ve o gün senin karşına çıkan üç serseriye gereken dersi vermiş olmam da umurumda değil, onları öldürmediysem seni bana kazandırdıkları içindir.” dedi.

Gözlerimdeki yaşla boynuna sıkıca sarıldım. Turan ise bedenime doladığı kollarını sıkıca sararak saçlarımın üzerinden öperken sırtıttı. “Her ne kadar ilacını bulmaya çalışırken kalp krizi geçirmek üzere olsam da seni izlemek fazlasıyla güzeldi.” dediğinde, biraz uzaklaşıp sert sert gözlerine bakmaya çalıştım.

“O gün senin hakkındaki tüm kahramanlık hikâyeme
376

gölge düşürmüştün.” dediğimde ise başını geriye atarak kahkaha atan Turan, “Karanlıklar kahramanun.” dediğinde gülümsedim. Onun bu itiraflarına karşılık gülümsedim.

“O gece sana âşık olup olmadığımı bilmiyorum fakat aklımdan hiçbir zaman çıkmamıştın. Seni uçakta gördüğümde bir anda yüzünü bile görmediğim karanlıklar kahramanum aklıma gelmişti. Restoranda beni o iğrenç adamdan kurtardığında da aklımdaydın. Hatta barda beni kurtardığında bile aklıma gelmiştin. Bir şekilde seni hissediyordum. Ne olduğunu nasıl olduğunu bilmiyorum fakat hissediyorum. Tam olarak anladığımda kafede beni kurtarmıştın. Sana âşık olduğumda ise beni dört yıl terk etmiştin.”

Gülümsemişti. Dudakları dudakları bulduğunda ise tüm bedenim karıncalanmaya başlamıştı. Uzun öpüşünün ardından alrını alruma yasladı ve ellerini bedenimden çözmedi.

“Seni seviyorum güzellik. Seni ve hayatıma kattığın tüm güzellikleri hayatım boyunca kaybetmemek adına tüm gücümle savaşıacağım.” dediğinde, gözümünden süzülen yaşa izin verdim.

Hayatta tesadüfler zinciri olduğuna ve her kadının aslında kendini seven bir kalbe hep bu tesadüfler zinciriyle bağlandığına emindim artık. Hayat sınavlar ve ödüller ile işliyordu. Bazı insanlar sınavın olurken, bazıları sadece ödüllüdü. Ali benim sınavımdı. Hayatımın en zor dönemlerinin olduğu ve nasıl hareket edersem o kadar beni başarısızlığa çeken bir sınav. Fakat ne zaman ki asıl sınavın onun hayatımdan çıkmasını sağlamak olduğunu anladım, ben sınavımı geçmiş ve ödüllendirilmiştim. Ödülümün adı ise Turan Sarıca’ydı. Her ne kadar kadınlar pırlanta olsa da paha biçilemeyecek erkekler de vardı. Kalbinin güzelliğine, aşkının büyüklüğüne, karakterinin dürüstlüğüne herhangi bir ölçüm yapamayacağınız erkekler vardı. Turan Sarıca da bu erkeklerden biriydi. Kadının anlamı aşksa, aşkla seven adamlar ol-

malıydı. Turan aşkla seven adamlardan biriydi ve benimdi...

Alnımı alnından çekmeden, "Seni seviyorum Turan Sarıca. Hayatımın sonuna kadar da seveceğimden emin olabilirsin." diyerek fısıldadım.

Turan da, "Seni seviyorum Hande Sarıca. Nefes aldığım her an seveceğimden emin olabilirsin. Seni ve hayatımıza dâhil olacak bu mercimeği." dedikten sonra karnuma baktı. "Alınma ama şu anda mercimek kadar bir şeysin ve henüz hangi cinsiyette olduğunu bilmiyorum. Umarım annen kadar güzel bir kız olarak bana merhaba demezsin. Büyükbaban kadar sabırlı ve anlayışlı olabileceğimi sanamıyorum." dedi.

Kahkaha atarak, "Kız olacağını hissediyorum." dedim. Turan ise kaşlarını çatarak, "Otuz yaşına kadar erkekleri hayatından uzak tutacağımı göz önünde bulundursa iyi olur." dedi. Ben daha çok kahkaha atarak boynuna sarıldım.

Bu karakteri gerçekten hoşuma gidiyordu. Sempatik, kışkanç, esprili ve sert. Her bir özelliği ise orantılı ve rahatsız etmeyecek boyuttaydı. Âşık olunmak için gereken tüm özellikleri olan bir adama sadece âşık olabilirsin. Sarırum ben de olası bir sonuçla ona âşık olmuştum. Hayatımın sonuna kadar âşık olacağım bir adamı kalbime davet etmiş olduğum için seçimimden gerçekten memnundum. Her kadının olduğu gibi sevilmek, değerli olduğunu hissetmek, hayatımın sonuna kadar da bunun değişmeyeceğini hissediyor olmak hakkımdı ve bana bunu sunduğu için Turan'a minnettardım.

SONSÖZ

Elimdeki pembe pelüş tavşanı da son oyun rafına yerleştirdiğimde, karnım burnumda olmasına rağmen iyi bir iş çıkardığım bebek odasına baktım. Elimi neredeyse devasa boyuta ulaşan karnımın üzerine yerleştirdim. İyiden de öte mükemmel bir iş çıkarmıştım. Tüm hazırlığımız tamamdı ve birkaç güne gelmesini beklediğimiz minik şirinimizi bekliyorduk.

Turan son bir aydır tüm işlerini evden yönetiyordu ve hatta çalışmıyordu diyebilirim. Odanın hazırlığının tüm aşamalarında benim yanımdaydı. Odayı pembeye boyama işini o halletmiş ve tüm mobilyaları kendi kurmuştu. Tüm hazırlıklarda yanımdaydı ve büyük bir aşkla hazırlamıştı. Odanın içinde gülümsedim, minik şirinimizi beklediğimi gösteren karşındaki o güzel odaya bakarken, hemen arkamdan ellerini karnımın üzerine yerleştiren Turan boynuma bıraktığı öpücüğün ardından derin bir nefes aldı.

“Sanırım tek eksiğimiz içinde ve birkaç güne o da burada olacak.” dedi.

Karnıma giren sancıyla nefesim kesilirken, acıyla iki büküm oldum.

Turan panik içinde, “Heyy! Sorun ne?” diye söylendiği esnada, bacaklarımdan aşağıya süzülen sıvıyla gözlerim kocaman açıldı.

“Sanırım birkaç gün beklemekten vazgeçti.” Korkulu gözlerle bana bakan Turan’a acıyla, “Geliyor!” diye bağırdım. Bir anda kendini toparlayan Turan, beni kucağına alıp hızla evin kapısına yönlendi.

“Doktoru aramamız gerekiyor.” diye bağırdım. O anda ikinci sancı vurmuştu ve avazım çıktığı kadar bağırmıştım. Kesinlikle hâlâ sezaryen doğum istiyordum. Deli gibi korkuyordum ve hamileliğim boyunca hiçbir şekilde kendimi hazır hissetmemiştim.

Turan, “Yolda hallederiz, arabaya geçmemiz gerekiyor.” dedi.

“Çantamı alman gerekiyor.” dedim panikle.

“O her ihtimale karşılık arabada duruyor.”

Derin derin nefes almaya başladım. Sadece yirmi dakika içinde arabada yerimi almış, hızla hareket etmiş ve aynı hızla hastaneden giriş yapmıştık. Hastanedeki görevliler hazır bir şekilde bizi bekliyordu ve bana sanki hiç acı çekmiyormuşum gibi gülümseyerek bakan doktorum, “Sanırım minik hanım artık içeride kalmak istemiyor.” dediğinde dişlerimi sıktım.

“Bu kadar acı vererek çıkmak istemesine anlam veremiyorum.” dediğinde doktor hanım, “Sanırım sen bu kadarını kaldırılabirsin.” dedi.

Gözlerimi yerinden çıkaran yoğun bir acıyla nefesimi bulmaya çalışarak, “Sanmıyorum!” diye bağırdım. Doktor hanım hızla yanındaki görevlilere, “2 numaralı doğumhaneye alıyorus. Siz geçin, ben de birazdan yanınızdayım.” dedi.

Hemen yanımda duran Turan elimi bırakmadan, “Yanımdayım güzellik, sadece birkaç saniyede hazırlanıp hemen geliyorum.” dediğinde elini bırakmak istemedim.

“Sakin beni yalnız bırakma, çok korkuyorum.”

Tebessüm eden Turan, ellerini yüzüme yerleştirdi ve, “Sen

doğumhanede geçer geçmez orada olacağım güzellik.” dedi.

Derin derin nefes almaya başladım. Tam nefes alamıyordum. Aldığım her nefeste carım daha fazla yanıyordu ve neredeyse acıdan bayılmak üzereydim.

Turan, “Ben yanında olacağım ve ailenin tüm üyeleri de saniyeler sonra burada olacak, sakın korkma.” dedi.

Görevliler beni hızla doğumhaneye götürdü, o arada karnıma giren sancılarla bağırırmaya devam ediyordum. Sadece beş dakika içinde hazırlanmıştık ve doğum işlemlerine başlamak üzereydik. Sancılarım fazlasıyla artmıştı ve Turan keskinlikle söylediği gibi birkaç dakika içinde elini elimin içine alarak bana destek olmak için yanımda yerini almıştı.

Doktor hanım, “Evet, üç deyince ıkınıyoruz, itiyorsun Handel!” diye bağırırmıştı ve ben dediğini yaparak tam dört defa ıkınmıştım. Nefes nefese kalmıştım ve elimi bırakmadan diğer elini yüzüme yerleştiren Turan:

“Hadi güzellik, son bir tane kalmış, hadi!” diye söylendi. Son bir can havliyle ıkındım ve kulaklarımı dolduran şirine-mizin o mükemmel ağlama sesiyle derin derin nefesler alarak kalbimin ritmini düzeltmeye çalıştım. Hıçkırarak ağlıyordum ve saniyeler sonrasında kucağıma verilen buruşuk, sürekli ağlayan ve minicik olan sevgi yumağına baktım. Küçücüktü. Hatta tek avucumun içine sığabilirdi. Gözyaşlarım içinde al-nından öptüm.

“Hoş geldin.” diye mınıldandığımda, Turan da gözleri yaşlı bir şekilde alımdan öptü.

“Harikasin güzellik. Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim.” dediğinde her ikimize de sıkıca sarılıyordu.

Tam bir aile olmuştuk. Kucağımda tüm gücüyle avazı çıktığı kadar bağırarak ağlayan şirinemiz ile hastane odasında bizi ziyarete gelen ailenin diğer üyelerine gülümsüyorduk. Kızımızın adını Eylül koymuştuk. Herhangi birine ait değildi

ve her ikimiz de bu ismi çok ama çok beğenmiştik. Ama uzun bir süre annesinin lakabıyla anılacağı kesindi fakat şu anda nedenini bilmediğimiz bir durumdan dolayı çok ağlıyordu ve nasıl baş edeceğimiz konusunda kesinlikle çözüm bulamıyorduk. Oda fazlasıyla kalabalıktı.

Rion ve Hayal ise üç ay öncesinde oğullarını kucaklarına almışlardı ve bebeklerine Aslan ismini vermişlerdi. Rion gülümseyerek, “Şu anda birinin kucağında olmak istiyor fakat onu kucağına almasını istediği kişi bir türlü bunu anlamıyor.” dediğinde Turan’la göz göze geldik. Turan gülümseyerek;

“Ver bakalım şirineyi bana, belli ki babasını istiyor.” dediğinde, şirine onun kucağında da ağlamaya hız kesmeden devam etti. Turan bakışlarını bana sabitlerken babam gülümsedi.

“Sen ver o şirineyi bana.” dedi ve şirineyi kucağına alır almaz bir anda susması sonucunda, Turan ve ben kocaman olan bakışlarla babama baktık. Babam gülümseyerek ilk torununa baktı ve, “Merhaba şirine.” diye söylendiğinde Turan, “Benim kucagında susması gerekmiyor muydu?” diye söylediği anda babam kahkaha attı.

“Ben de kayınpederimle aynı şeyi yaşadığımdan böyle hissediyordum.” dedi ve Bora büyükbabam aklıma geldi. Onlar henüz yoldaydılar gelmemişlerdi ve annem, “Eminim, babam geldiğinde senin de pabucun dama atılacaktır.” dediğinde, herkes kahkaha atarken babam, “En azından ilk dede diyecek.” dedi.

Turan ise, “Bunu kaldıracabileceğimi hiç ama hiç sanmıyorum.” dediğinde babam sırıttı.

“Ben senin yerinde olsam Aslan’ı olabildiğince bu şirine neden uzak tutardım. Bizim ailede aşkla bebeklikten başlıyor unutmama.” dediğinde ise Turan, Rion ile göz göze geldi.

“O aslan parçasını şimdiden yurt dışında bir okula gönderiyorsunuz.” dedi.

Oda resmen kakhaha krizine giren yetişkinlerle doluydu. Gözlerime dolan gözyaşlarımı engelleyemiyordum. O kadar mutlu ve huzurluydum ki. Elini elimin üzerine yerleştiren Turan, "Uykusuz ve yorgun gecelere merhaba diyecek olsak da dünyanın en mükemmel hediyesini bana sunduğun için teşekkür ederim güzellik. Hayatımı güzelleştirmeye devam ediyorsun." dediğinde ona sadece sarılmıştım. Kelimelerin anlamsız olduğu bir anın içindeydim ve mutluluğumu sığdıramayacağım bir kelime yoktu.

Hikâyem her ne kadar burada daha yeni başlıyor olsa da hayatımdaki herkes için şükrediyordum. Zaman hızla geçip giderken ne kadar kıymetli şeylere sahip olduğumu ise yeni yeni fark ediyordum. Yakışıklı ve mükemmel bir kalbe sahip olan eşim ve tatlı mı tatlı, dünyalar şirinesinin annesiydim. Her ne kadar hayattan ve bu durumdan her adımında ve nasıl anne olacağım konusunda korkuyor olsam da kollarımda mışıl mışıl uyuyan güzelliğe baktığımda ne kadar şanslı olduğumu hissederek gülümsüyordum.

Turan elini ürkekçe yüzüne sürttüğü şirineye gülümseyerek; "Beni bu şekilde satmarın acısını senden çıkaracağım-dan şüphelen olmasın şirine." dedi. Bebeğim sanki babasının dediğini duymuştu, onu anlamışçasına mırıldandı ve daha çok gülümseyen Turan, "Şimdiden söylüyorum, aslan yarına yaklaşamaz. Hatta yarına yaklaşabilecek karşı cins olacağından da şüpheliyim." dediğinde ise sırtarak ona baktım. "Benim gibisini bulmadığı sürece erkek yok güzellik." dediğinde ise gülümsedim artık.

"Henüz iki haftalık." diye söylendim.

Turan, "Koluna birini takıp geldiği zaman göz açıp kapayıncaya kadar gelecek diye düşünüyorum. Acilen bir tane de erkek çocuk için çalışmalara başlasak iyi olacak. Ben, seni; o, şirineyi korur." dediğinde ise kakhaha atmıştım. Turan beni öpmek için yaklaştığı esnada şirinemizin eli babasının burnu-

nu kavradı ve sanki bana meydan okurcasına o benim diyordu.

Turan, kocaman olan bakışlar eşliğinde sırtıttı ve, “Bu ilk defa oluyor. Benim için savaşmanıza gerek yok hanımlar, ben ikinize de yetebilirim.” dedi. Şirine burnunu daha sıkı sıkı ve Turan acıyan canıyla, “Tamam ya da sadece sana ait olabilirim.” dediğinde ise kahkahalara boğulmuştuk. Mükemmel bir baba olacaktı. Aynı babam gibi kızını kendine âşık bırakacak bir baba olacaktı ve her türlü kendine hayran bırakacaktı. Bakışlarım bakışlarıyla buluştu ve, “Seni seviyorum.” diye fısıldadım.

Turan ise gözlerime aşkla bakarak, “Sizi seviyorum güzelliklerim.” diye fısıldadığında ise dudakları dudaklarımı buldu. Anında ağlamaya başlayan şirine ile ben gülümserken, Turan kahkaha atarak kucağına aldığı şirineye, “Kıskançlık seviyende bir ayarlama yapmamız gerekiyor şirine.” diye söylenerek onunla konuşmaya başladığında, sadece sessizce benim olan mükemmellikleri izlemeye başladım. Dünyanın en büyük mutluluğuydu bu...

